

مه حموود
ده ولهت
نابادی

که پید هر

وهر گنیرانی
سیامه ند شاسواری

برگی
شه شه م

بىخىتەر دەرىجىدە تەلەپ

مەلۇمات

بۇ كىتابنىڭ مەزمۇنى ۋە تەلەپ-تەلەپ

ناوی کتیب: که لیدەر (به رگی ئەکه م)
نووسینی: مه محمودی دهولەت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابەت: پۆمان

تایپکار: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وه ی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سه یران عه بدولپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره نه نگۆک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م
چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندیکردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به پروه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پاریزراوه

دکتر

وهرگیرانی: سیامند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (... – ...)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

نازاد به‌ررنجی

به‌رگی شه‌شهم

۱۸۴۱

که لیدر

به‌رگی شه‌شهم

به‌شی شانزه‌هه‌م

۱۸۴۳

که یی‌ده‌ر

به‌رگ‌ش‌ه‌ه‌م

بەندى يەكەم

سەرخۆش و نەشە و گورجوگۆل، عەباسجانى كەلايى خواداد سوارى ئەسپى ئەربابى داژووت و خاكى رېگەي بە سەمى ئەسپى سەرمەست، نالگەن ئەكرد و تۆز و خۆلى پاش كلكى ئەسپەكەي ئەدايە دەس سەروەي دەمەو ئىوارە. بە فېشەي لووت و دەنگى سەمى ئەسپ، شىرۆ كەرە رەشى لادا، بۆ ئەوەي سوارى بەپەلە تىپەرى. بەلام عەباسجان بېمىنى بۆ لايان لەغاوى كىشايەو، ئەسپەكەي هېور كەردەو و تويزىكى تۆز و خۆلى كەرد بە سەرياندا. شىرۆ بە لۆي هەورىيەكەي دەم و لووتى گرت و بۆ ئەوەي سوار تىپەرى، چاوى لىكنا. بەلام فېشەي پەرى لووتى ئەسپەكە و تەقەي لەغاو لە بن ددانىدا واى دەرنەخست كە سوارەكە بېر و مەبەستى تىپەرىنى نىيە.

نە ماھدەرويش تواناي ئەوەي هەبوو سەرى لە سەر بوخچەكە بەرز بکاتەو و سەيرى عەباسجان بکات و، نە شىرۆش دل و دەماخى ئەوەي هەبوو، بەو جۆرەي عەباسجان بە شەوق و روودامالراوى ئەيويست، لىي بروانى. وا باشتەر بوو سوار بە هەمان خىرايى كە هاتبوو، تىپەرىت، هەرچەند ئەو سوارە عەباسجانى كەلايى خواداديش بى. بەلام وا نەبوو و وا دياربوو كورى كەلايى خواداد ئەيەوى خۆيەك كىف بکاتەو و سوارە بوونى خۆي بدا بە چاوى شىرۆ و ماھدەرويشدا. هەرچەند ئەمان دل و چاوى بىنينى

ئەو شانۆگەرىيە خوڭپىرئەنەيان نەبوو.

عەباسجانى كەلەي خواداد، بۇ قەرەبوو كەردنەهەي ئەو سوووكايەتەي پىي كرابوو، قىت و قۆز لە سەر ئەسپەكە دانىشتبوو و لە بلىندايى جىگەكەي خۆيەو بە شىوازىك كە گەت و زمانى ئەو نەبوو، پرسى:

— ھاوسەفەرەكانتان چىيان لىھات، ئەي؟... لەپر بەجىيان هىشتى؟

ھەرچەند عەباسجانى كەلەي خواداد شىوازىكى لە قەسەكەردنى خۆي دا بەكار هىنابوو، بەلام ئەمە لە رادەي تەشەر و گەستەنە ملۆزم و خوڭپىرئەنەكەي ئەو كەم نەئەكەردەو. بەلكوو، دزىوى و نگرىسىيەكى زياترىشى پى ئەدا. روون بوو كە شىرۆ ئەبوايە شتىك لە وەلامى عەباسجان دا بلى. بەلام شىرۆ بەو گوشارەي كە لە بوونى عەباسجان بە سەر مېشك و گىيانى خۆيەو ھەستى پىئەكەرد، ھەزى لە وتنى تەنھا يەك وشە و يەك سات بىننى ئەو نەبوو. بە ناچارى بەلام، خۆي بە لىخوپىنى كەرەكەو ھەرىك كەردبوو و ھەك بلىي لە بەر خۆيەو وتى:

— ھەر كەس بە رىگەيەكەدا رۆيشت.

عەباسجان بەو جۆرەي كە بلىي پرس و جۆ ئەكات، وتى:
— نادەلى بىستەم لەگەل دەستەي جەندەرمەكان رۆيشت، بەلام ئەو دوانەيتر، ئەوان چوون بۇ كوئ؟! پىنەچى و ئەويتر؟
شىرۆ وتى:

— لە دواو بوون. ھاتى، نەيانت بىنى؟

پرسىارەكەي شىرۆ، عەباسجان پىشت گوپى خىست و كەوتە دواي لىكۆلئەنەكەي خۆي:

— ئەو دوانە ھەر كامەيان بە جۆرىك لە خۆيان ئەترسن. ھەر دووكيان چاويان ئەكەوئ بە جەندەرمە، خۆيان پىس ئەكەن؟ ھەك وتراو، تراو ئاگاي لە خۆيەتى. خۆيان ئەزانن چ چەپكە گۆلىكيان داو بە ئاوا، ھەھ! سەرت دائەخەي شىرۆ؟ وائەزانى

ئاگام له كاری هیچكامیان نییه؟ ها؟!

شیرۆ، پوانیه عهباسجان كه وهكوو ئهراباب زادهكان له سهر
ئهسپ دانیشنبوو و قنچ له سهر ئهسپهكه خۆی راگرتبوو، وتی:
— من سهرم به پۆژهپهشی خۆمهوه بهنده، عهباسجان.
غهمی خۆم كهم نییه دابنیشتم و چاو بېرمه كاری ئهم و ئهو.
عهباسجان به تهوسهوه وتی:

— باشه ئیتر. ئهم فهرتهنیه ههمووی له بن سهری براكانی
تۆدایه. لهزیر سهری كهلمیشیهكاندایه. تیکرای ئهم ئاگرانه
براكانی تۆ کردوو یانهتهوه. بهلام تۆ كه خوشکی گولمهحمهدی وا
خۆت پیشان ئهدهی لهم دنیایهشدا نیت!
شیرۆ بهناچاری وتی:

— من پۆژیک له كهلمیشیهكان بووم. بهلام ههموو دهرودنیا
ئهزانن كه ئهوان نكوولیان لیكردم. تۆ خۆت له ههموو كهس
باشتر ئهزانی. پرچیان بپریم، پهلكهی قژم كه براكهم بپی، ئهوه
ئهگهیهنی كه من ئیتر لهوان نیم. لهوه زیاتر چیم به سهر بی تا
تۆ باوهپر بکهی من كارم بهوان نییه؟

عهباسجان به مایهیهکی گهپچارپیهوه وتی:
— شهیتان ههوساری رانهکیشام بچم بۆ بهردهرگی
كاروانسهر و به خان نایب بلیم تۆ خوشکی گولمهحمهدی،
بهلام لهپر دلیم بهزهیی پیاهات و نهحلهتم له شهیتان كرد.
پهنگه نازانی خان نایب و دهستهكهی بۆ كوئ و بۆ چ كاریك غاریان
داوه؟ ها، زانیوته؟

به ئهقهست شیرۆ وتی:

— نه!

عهباسجان له سهر ئهسپهكه خۆی بۆ لای شیرۆ دانهواند

كه ئیهدر

بهرگه شه شههه

و وتی:

— نه! یانی ئهوهنده كهم هۆشی؟!

له خامۆشی شیرۆدا، عهباسجان خۆی راستكردهوه و وتی:

— ئەوان لە گۆلمحەمەد ئەگەرین؛ تېگەيشتى؟!... ئا، بەلئى،
براكەت زۆر گرنگ بووه! خان نايبان لە قۆچانەوه ناردووه كارى
گۆلمحەمەد يەكسەرە بكاتەوه. ئەم برسپە گەدا پینەچیش پى
لار کردەوه، هەوال بۆ گۆلمحەمەد ببات. ئاخر ئەویش ھاوپى
گۆلمحەمەدە!

شىرۆ وتى:

— من نازانم كى ھاوپى گۆلمحەمەدە و كى ھاوپى نيپە.
بە بى گويدان بە گوتەكەى شيرۆ و وەك بلئى هيچى
نەبيستوو، عەباسجان وتى:

— ئاخەرەكەشى يەكيك لەو كەسانەى كە گۆلمحەمەد ببات
بەدەست جەندەرەمەكانەوه هەمان ئەو پینەچپەيه. لە بىرت بى
كەى ئەم قسەيەم پىوتوووت!

— بۆ ئەم قسەيە بە من ئەلئى؟

— بۆ ئەوهى بە براكەت بلئى پىروا بەو رپويه نەكات.

— گووت نيپە كە وتم براكەم من نادوئى و لەگەل من قسە

ناكات!

عەباسجان بە تەشەرەوه وتى:

— رەنگيشە كردى! دنيايە، كى چوو زانى لەپىر بينيت برا
لەگەل خوشكى خوى ئاشتى کردەوه! خوشك و براىى خو و ن
نابى؟ لە نيوان خوشك و برا، برا و برا دلتهنگى هەيه، دلگير بوون
هەيه، رق و توورە بوونيش. هەندى جاريش هەيه وەكوو سەگ
و پشيلە بەرئەبنە يەكدى. بەلام هەرچى چۆن بى، كيرد دەسكى
خوى نابرى. كاتى تەنگانە يەكدى ئەدۆزنەوه. ئاتاجى و پىداويسى
بەكەم مەگرە شيرۆ. من ئەو رۆژە ئەبينم كە گۆلمحەمەد پەنا
بۆ قەرەچيش ببات، چ جايە تۆ كە خوشكى ئەوى.

لە ئاوردانەوهى شيرۆ بۆ عەباسجان، گلئینە رەشەكانى
چاوانى شيرۆ وەكوو دوو سكلئى ئاگر چزان بە ناوچەوانى كورى
كەلايى خوادادا. بەجۆرىك كە تەنانەت ئەوى، بە دەمامكى

بیشهرمیهوه که نابووی به روخساریهوه، تریق کردهوه. شیرۆ له ههمان کاتدا که ئەو نیگایه‌ی بریووویه عه‌باسجان وتی:

– تۆ ئیتر چ کینه‌یه‌کت له گۆلمحه‌مه‌د هه‌یه عه‌باسجان؟!

عه‌باسجان وه‌ک بلیی چاوه‌روانی پرسیاریکی وای نه‌کردبێ،

به جارسی وه‌لامی دایه‌وه:

– کینه؟! ... هیچ!

– گۆلمحه‌مه‌دی که‌لمیشتی تا ئیسته دره‌ه‌ق به تۆ خراپه‌ی

نه‌کردوه، کردووویه‌تی؟

– نا، چ خراپه‌یه‌ک؟

– ئە‌ی بۆ شیرت لی هه‌لکیشاوه؟ مووچه و پاره‌ت ئە‌ده‌نی

له بری ئە‌مکاره‌ت؟ ها؟ کی مزت ئە‌داتی؟ ئە‌ر‌ب‌ابه‌کان؟ کامیان

مز و مووچه‌ی بۆ بریووته‌وه؟ ئالاجاقی؟ یان... یه‌کی‌تر؟ ئە‌گه‌ر

مز و مووچه‌ت ئە‌ده‌نی، کوا به‌ز و دووگت؟ کوا قه‌فی گه‌ردنت؟

تۆ خۆ له ئیمه خراپتر قه‌ت هیچت نییه! نه‌کا دل‌ت به‌وه خو‌ش

کردوه مووچه‌ت بۆ بېرنه‌وه؟ یان ئە‌وه‌ی له ئە‌سپ سوار بوویت و

پیت وایه له‌وانی؟ له‌و سه‌ره‌ دانیش‌توویت و ئە‌ندیشه‌ی ئاغه‌واتی

هه‌لیگرتووی؟ ها؟ ئاخ‌ر تۆ چ جو‌ره ئاده‌میزادیکی؟ چ جو‌ره مرو‌قیکی

که ئە‌توانی به خوتو‌خو‌پایی دو‌ژمنایه‌تی بکه‌ی؟ لاش‌ت گرن‌گ نییه

له‌گه‌ل کی بووی به دو‌ژمن! ئاخ‌ر مه‌گه‌ر تۆ له مه‌مکی سه‌گ

شیرت خو‌اردوه؟!

– ئاو... ئاو... ئاو...

داوای ماه‌ده‌رویش که در‌د و تینویتی له زمانی ئە‌تکا،

قسه‌که‌ی شیرۆی بری و در‌فه‌تی دا به عه‌باسجانیش تو‌ژی بیر

بکاته‌وه له‌وه‌ی که ئە‌یلێ. شیرۆ که‌ره‌که‌ی لادا و بۆ در‌ه‌یانی

جه‌وه‌نه‌که ده‌ستی کرد به ناو گیرفانی تیره‌که‌دا. ماه‌ده‌رویش

سه‌ر و سینه‌ی به‌رزکردبووه، ده‌می داچه‌قاندبوو و زمانی وشکی

در‌ه‌ینابوو. شیرۆ ئە‌بوا له سه‌ر به‌رزایی بوه‌ستی بۆ ئە‌وه‌ی

بتوانی ئاو بکات به ده‌می ماه‌ده‌رویشه‌وه. بۆیه که‌ره‌که‌ی برده

لای بهردیکی زلهوه که له خاک چه قیبوو بو ئهوهی جاریکی تر
تینویتی کام و زمانی دابمرکینیتتهوه. ماهدهرویش ئه مجارهیان خوئی
گهرووی جهوهنه کهی گرت و ئه یویست هر هه مووی بخواتهوه.
به لām شیرۆ جهوهنه کهی نیوه کاره له دهست و ده می دهرهینا و
له کاتی گریدانی سیرمه می ملی جهوهنه کهدا به توندی وتی:

– ئه تهوئ خۆت بته قینی؟! –

ماهدهرویش نالاندی:

– کچی لیم گهری با ده مم ته پرکه م، بی به زهی!
به لām چاوه پرپی وه لامیشی نه کرد و سه ری نایه وه سه ر
بوخچه که و ئه توت بوورایه وه. شیرۆ جهوهنه کهی خسته وه ناو
تیرپه که و به و هیوایه ی عه باسجان له کوئی بیته وه و بروات،
هه چه می له که ره که کرد. به لām ئه سپی ئه ربابی له ته ک شیرۆ
هاوپئ ئه رویشت و عه باسجان که ئه توت نایه وئ ریگه به و
بیده نگیه بدات که که وتوتته وه، وتی:

– ئه توت، شیرۆ!

شیرۆ هه چه می له که ره که کرد و وتی:

– لیم گهری با به دهردی خو مه وه بتلیمه وه کوپی که لایی
خواداد. مه گهر تو کار و ژیاننت نییه، ئاخر؟!
عه باسجان به پیکه نینیکی چه پهل و ملۆزمانه، ددانه
پزاوه کانی دهرخست و به گفتیکی تر وتی:

– قسه کانت کاریگهر بوون، نیشتن به دل مه وه. ئه زانی،
سه ری راهوشاندم. چۆن بلیم؟ تو راست ئه که می. قسه می هه ق،
هه قه ئیتر. خوشم تیامومه ته وه، تیامومه ته وه بوچی هه ندئ کار
ئه که م و بوچی هه ندئ قسه ئه که م! راسته که ت ئه وئ، هه ندئ
جار دیمه وه به خو م دا و ئه بینم خووم به هه ندئ کار گرتووه.
راهاتووم. که سه یری خو م ئه که م، بیری دوو پیشک ئه که ومه وه!

شیرۆ خاموش و بی وه لām دهستی گرتوو به ماهدهرویشته وه
و هه نگاوی ئه نا. عه باسجان وتی:

— بۆم بلّى شىرۆ، بۆم بلّى با زياتر سهرم بجوولّى. ههرچهنډ لاي خۆم بير ئەكهمهوه كه كارى من لهمانه تىپهريپوه. ئيتىر لهگهّل ئەم خوو و رهوشتهى خۆم راهاتووم. بووم به شياكهى بن پىي گا و گوپرهكه. بووم به بهرد و ئيتىر ناگوپريم. خو ئەزانى ئەمهوى بلّيم چى؟!

شىرۆ ديسانهوهش خامۆش بوو. هيچ هاوزمانى و پهيوهندييهكى له نيوان خووى و عهباسجانى كهلايى خوادادا نهئهبينى. نهخوازه لهوهش كه تا ئيستته وتبووى ناپرازى و ژيوان بوو. بهلام وا پى ئەچوو عهباسجان دەس ههّلناگرى. له بهر ئەوهى نهشه و سهرخۆش بوو. رهنگيشه له بهر ئەوهى نهى ئەويست ئەم كاتى سواره بوونهى به توندى و به پهله تىپهريپى. بويه به ئارامى سهر و شانى له سروهكه وهرگيرا، جگهرهيهكى بو خووى داگيراند و قوتوه شهمچهكهى خستهوه گيرفانى ئيلهكهكهى و وتى:

— لهخۆرا، ههلبهت باش نيه مروف لهخۆرا كاريك بكات يان قسهيهك بكات. بهلام زور كهس ههن لهخۆرا لهگهّل گولمههد دۆستى ئەكهن. وانويه؟... ئەى بو بىدهنگى؟ بو باسى ئەوان ناكهيت؟!

وا دياربوو ئەو بىدهنگى و سههرهقيهى شىرۆ رادهى خۆراگرى عهباسجانى تىپهيراندبوو. چونكه شيوه و گفتى عهباسجان جارىكىتر سروشت و خووى خووى دۆزيبهوه و زمان و گفتى له نهرمى لاي دا و پرووت و پرووچيز وتى:

— وهلامى قسهى ههق بو نادهيتهوه؟! چونكه به قازانجت نيه؟ ها؟ خۆت باش ئەزانى باسى كام دۆست و ههقالى براكهت ئەكهم. ئاخىر گولمههدى ئيوه دۆست و هاوپىي جوراوجورى ههيه! رهنگه ههقالهتى ههنديكيان بىهو نهبى! وانويه؟ لهخۆرا نيه گولمههد له ئەفغانهكان ئەيانپاريزى؟ ها... زور بى زمان بوويت شىرۆ؟ بوچى كه قسهى ههنديك دىته بهروه لال ئەبى؟

رەنگە لە كەلاكى ئەم شووھ تریاكیەت تریق ئەبیتەوھ؟ ھا، چ
بیریكت كرووھ؟ پیت وایە ماھدەرویش نازانى؟ ھا؟ كام پیاو ھەییە
لە رى پۆیشتنى ژنەكەییەوھ پەى بە زۆر شت نەبات!

شیرۆ ئیتەر خووی پى رانەگیرا و نەیتوانى لەوھ زیاتر گووى لە
قسە قوڤرەكانى كورپی كەلایى خواداد پابگرى و ھىچ نەلى. بۆیە
لەپر سەرى ھەلىنا و بە كوئىك رق و توورەبیەوھ لە عەباسجان
مۆر بوویەوھ و وتى:

— ئەچى بە دوای كارى خۆتدا، یان ھەر لیڤە ئەم دارە بېرمە
قنت، خۆپىرى؟!

عەباسجان داى لە قاقای پىكەنین و بە شادمانیەوھ ھاوارى
کرد:

— بەقەد جوانوویەك زیرەكى تۆ، شیرۆ! ئافەرىن! پیاو دەمى
نەكردۆتەوھ تۆ ئەزانى ئەلى چى. ئاخىر خۆ من ھىشیا ناوى شەیدام
نەبردبوو! من خۆ ھىشتا باسى شەیدام نەكردبوو كە تۆ بەو جۆرە
جنىوم پى ئەدەى؟! تۆ لە كووى قسەكەى منەوھ زانیت كە من
باسى شەیدا ئەكەم؟ ھا؟ خۆ من نەم ئەوویست لای شووھكەت
باسى كورپی بوندار بكەم. ئاخىر ئەمە راست نییە كە... من خۆ
ئەوھ ئەزانم ماھدەرویش كە ناوى شەیدا ئەبیسى حەوت بەندى
لەشى تەزى پىادى! ئیستەش تۆ خۆت باست كرد ئەگینا من وھا
نیم... من بەس ئەموویست گالتەییەكەم كەردى. من خۆم كە پىم
وانییە ھەقالەتى شەیدا و گولمەمەد درێژە بكیشى. نەوھللا!
بۆچى ئەبى ئەم سەیدە پەبەنە ئەشكەنجە بەم؟... ھەرچەند
ئەم جۆرە شتانە لەم دنیایدا خۆ تازە نین؛ تازەن؟ سەیری ئەم
براىەى من بكە، ئەم قەدیرە! مەگەر ئەو خۆپىریە بىنىنۆكە،
مەگەر ئەم برا شیرینەى من نەبوو كە لەگەل ژنى خالۆمان،
لەگەل ژنى خالۆى خووى؟ ھا؟... بۆچى؟ ھەموو قەلاچیمەن و
ھەموو ئەم مەلەبەندە ھەوالى ئەو رىسواویە ئەزانن. ھىچیش
نەبوو. ئەمكار و كەردەوانە تازە نین!

شیرۆ وهک بلیی ورده شووشه له بن ددانهکانی دا بێ، وتی:
 — ئێوهی جووته برا بۆ ئهوهنده، خوێری و هیچ و پووچن؟!
 یهکتان لهوی ترتان نهمک به حهرامتر و دایک قهحبهترن!
 عهباسجان جارێکی تر پیکهنی. پیکهنی و بهس پیکهنی.
 شیرۆ هیچ چارهیهکی نه دۆزییهوه جگه لهوهی ملی کهرهکه
 بگرێ و رایکیشتی بۆ قهراخ ریگهکه و بۆ دهربرینی توورپهیی بێ توانا
 و نارهزایی بیکهسانهیی خۆی، لهوێ بوهستی و نهفرهتی نیگای
 بیارینی به سهر عهباسجان دا. عهباسجان به لām دهست بهردار
 نهبوو. دابهزی و داوای ئاوی کرد:
 — زمانم بووه به درکی بیابان!

شیرۆ جهوهنهکهی دا به عهباسجان. عهباسجان دهم و
 گهرووی شۆرد، ئاوی خواردوه و جهوهنهکهی دایهوه به شیرۆ و
 وتی:

— به لām من... قهدير نیم! من ههرگیز وهکوو ئه و خوێری
 و بێ نینۆک نهبووم. من له شهرم و ئابروو تێ ئهگهم. بۆخۆم
 مال و ژيانم ههیه. خیزاندارم، ژنم ههیه. له مهشهد ژنم
 ههیه و چاو حیزیش نیم. له سه ره تاشه وه چاوله وه پین نهبووم.
 ههتا ئه مرۆش په لهیهکی رهشم له پاش خۆم به جی نه هیشتووه.
 به لām... به لām... هه ندی کاری وا ئه کهم به دهستی خۆم نییه!
 بکهوینه ری، بابروین. کاویژی مرۆف ئاخافتنه ئیتر. قسه ئه کهین
 بۆ ئه وهی ریگه که کورت کهینهوه!

شیرۆ به ناچار ی هه چه ی له کهره که کرد. عهباسجان
 له غاوی ئه سپه که به دهستی هوه، له تهک شیرۆ وه و له بهر
 له مۆزی ئه سپه که یه وه که وته ری و، شوین قسه که ی گرت:

— نه! من هیچکات خوێری و چاو حیز نهبووم. خوای بان ی
 سهر ئاگای لییه که نمونه یه کهیشم به بیردا نایهت؛ یه کجاریش!
 به لām... هه ندی جار هه ندی شت ئه کهم به دهس خۆم نییه!
 شهیتانیک له دهرووندا ههیه و ئه و شهیتانه ئه و کارانه م پی

ئەكا. وام لى ئەكا كارى وا بكەم كە هېچ حەزم لىي نىيە. بەلام
 كە ئەو كارانە ئەكەم و باش بىرى لى ئەكەمەو ئەبىنەم لە بەر
 ئەوئەيە كە لە بىرم نەچىتەوہ... راستەكەي ھەندى جار، ھەندى
 جار لە خۆم ئەترسەم. نەك پىت و ابى كاتىك كە ئەو كارانە
 ئەكەم لە خۆم ئەترسەم؛ نا! بە پىچەوانە كاتىكە هېچكارىك
 ناكەم لە خۆم ئەترسەم! خۆف ھەلم ئەگرى كە نەكا خوا منى
 لەبرى ديوارە پووكاويك ئافراندوہ! بۆيە كاتىكە كارىك ئەكەم
 -كارم بە چاك و خراپەكەي نىيە- تەنھا ئەو كاتەي كە كارىك
 ئەكەم، تۆزى ورە پەيدا ئەكەم و ھىوادار ئەبەم. واتە حەز ئەكەم
 كە كارىكەم كردوہ؛ كارىكەم كردوہ. ھەرچەن ئەو كارە بە زىانى
 خەلكىش بى. بۆم گرنگ نىيە ئەو كارەم بە زىان يان بە قازانجى
 خەلكى بى. ئەوئەي پامى گرتوہ، ئەو كارەيە كە ئەيكەم. ئىتر
 كارم بە بەھەشت و دۆزەخەكەي نىيە. ئەلئىن بووم بە خوڭرى و
 گلاو، دەيجا با بىم! نزمى و گلاوى يان بلىندى و پاقرى جياوازي
 چىيە؟ ھا؟ من ئەوئەتا سواري ئەم ئەسپە ئەبەم... بەم جورە!
 ئەوئەتا سواري ئەم ئەسپەم. سواري ئەسپى ئالاجاقى و ئەرۆم
 تا كارىك راپەرىنەم. خزمەتەك بەكەم. جا چ جياوازي ھەيە ئەو
 خزمەتەي كە ئەنجامى ئەدەم بە قازانج يان زىانى خەلكىتر بى؟!
 ھەرچى چۆن بى ئەم خزمەتە بە زىندوئىتى پام ئەگرى. ھەرچەندە
 رەنگە سەرى يەككىش تيا ببات ئەمكارە. جا با تيايا ببات! بە من
 چى؟ سروشتى من ئەمەيە و منىش بەگوئەرى سروشتى خۆمى
 ئەكەم. تۆ ئەلئى من چەپەل و بەدەفەرم؟ باشە چى بكەم كە
 چەپەل و بەدەفەرم؟ خۆ بەدەس خۆم نىيە. لەم دنيايەدا شتىكى
 سەير و سەمەرە ھەيە كە ئىمە ئاگامان لىي نىيە. شتىكى
 سەير و سەمەرە ھەيە كە بە سەر ھەموو گيانەورىكى وەكوو
 مندا زالە. شتىكى سەير و سەمەرە ھەيە كە مروؤف تووشى
 تاوان ئەكات! ئەو شتە سەير و سەمەرەيە چىيە؟ ئەو چىيە
 بەو جورە ئەخزىتە دەروونى مروؤف و مروؤف ئەكا بە كوئىلەي خوى؟

به جوړيک ټاوهزى مروّف مروّف شانازى به تاوانهکانى خوښيهوه ټمکات! لهم دنيايهدا خوشکى من، مروّف يان دهلووه يان تاوانکار. سهير که، سهيرى ټم ټهسپى ټهرباويه بکه چوّن بال ټهگرټهوه! سهيرى من بکه! ټا، سهيرى من بکه!

لهبهر چاوانى حهپهساوى شيرودا، عهباسجانى کهلايى خواداد لهغاوى سووراندا و ټهسپهکهى بهو ريپهده که هاتبوو، بهرهو کاروانسهراى زمعهفرانى دايه غار و ټهوهنده به خيرايى ټهتوت ټهسپهکه بالى گرتوتهوه. له چاوترووکانيکدا له ټاسوى خوڼهميمشى ټيوارهدا، بوو به هيلىکى توژ و لهچاو ونبوو. شيرو، واق و وړ چاوى برييه روپشتن و ونبوونى سوار و ههنديکى پيچوو تا بيتهوه به خوڼدا و ههست بکا، ماهدهرويشى بهرهټلا کردووه و کهرهش به دهم خواردنى قنهگياوه خهريکه دوور ټهکهويتهوه.

شيرو، بهرهو کهرهکه چوو، دهستى گرت به ماهدهرويشهوه و کهرهکهى گيرپايهوه سهير ريگهکه، بهو هيوايهى عهباسجان نهگهريتهوه و -ههميش پهروشى ټهوهى بگهريتهوه- ههچهى له گوپريزهکه کرد، که ټهگهري بو وچانيکيش بووبى ريگهکه کورت بکاتهوه. بهلام زورى نهخاياند زرمهى سمکوتى خيرايى ټهسپه هات و شيرو ټاوپرى ليدياهوه و ټهسپهکهى بينى کهف ټهچهرينى و بهجوړيک ټهلووشينى و با کهوتوته لووتى، وائزاني ههر ټيسته گياني دهريچى. به کيشانهوهى لهغاو ههر دوو دهستى ټهسپهکه چوو به حهوادا و تهختى پانى سينگى بهرز بوويهوه و ټهژنووى قاچهکانى ټهسپ ټو دواوه چهمايهوه. شيرو له ترسى کيشهى پاگرتنى ټهسپهکه که ټهتوت شيت بووه، کهره رهشى بو لاي راستى ريگهکه کلدا و باوهشى کرد به ملي گوپريزهکهدا. ههر لهم غاره کورته، بهلام خيرايهده، ټارهقه له گوڼ و گهردن و لهشى ټهسپهکه چوپړهى بهستبوو و پوخسارى سوارهکesh به هوى گهپانى خيرايى خوڼ و گهرماى درهنگوهخت، شين ههگهراپوو. له ناو دهنگى فيشهى پهپهى لووتى ټهسپهکه

-که ئوقره‌ی له بهر برابوو و نه‌ی ئه‌ویست به هپوری هه‌نگاو
 بنیّت- عه‌باسجان به هه‌ناسه‌ی سواره‌وه، هاته‌ه‌دنگ و وتی:
 - چاوت ئییه؟! ئه‌سپیک که باش کۆزهره و جۆی خواردی و
 له‌کاتی خۆی دا خه‌وتبی. سه‌رخۆش و گورجوگۆله. کاتیکیش که
 سه‌رخۆش بی باش داژوی. کاتیکه باش باژوی، مروّف زووتر ئه‌گاته
 مه‌زل. جا مه‌زل و مه‌به‌ست هه‌رچی هه‌یه! جا تو کهره شه‌لت
 لیخۆره! من ئه‌رۆم به دوا‌ی کاریک‌دا و گیرام ئه‌و کاره شه‌ر بی!
 جگه له‌وه رانه‌وه‌ستا. ئه‌توت له ناو پیستی خۆی دا به‌ند
 نابی. له‌غاوی شل کرد و سه‌ر و شانی به سه‌ر که‌لله‌ی زینه‌که‌دا
 چه‌مانده‌وه و به پکیفیک - و ئه‌مجاره به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن- ئه‌سپی
 ئه‌ربابی بال پیگرته‌وه و نیگای مه‌نگ و ئه‌بله‌قی شیرۆی له ناو
 تۆزی ئیواره‌ی ناو‌رئ‌دا به‌جی هیشت.
 - شیرۆ... ئاو... ئاو، ئاو... ئاو!

بهندی دووهم

خۆشی! هه‌لچوونی راهی بوون. شۆری سه‌رگه‌شته‌یی. فیشقه کردنی کتوپری وزه‌ شاراوه‌کانی ده‌روون، خۆزگه‌ی ژیا‌نه‌وه. جار و جاریکی‌تر به‌خۆدا هاتنه‌وه. باوه‌پ، یان لانیکه‌م حه‌زی باوه‌پ‌کردن به‌خۆدۆزینه‌وه. هه‌لقو‌لان. سه‌ره‌ه‌ل‌دان‌ی ونبووه‌ شه‌وق ئه‌نگی‌زه‌کان‌ی ئاده‌میزاد، به‌ بێ ئه‌وه‌ی پێشتر ویستبێتی یان خۆی زانیبێتی. خافلگیری خۆ بوون. خروشی بێ‌توانا یان حه‌زی خۆ هی‌ورکردنه‌وه. کشان. هه‌لکشان. سه‌رکه‌وتن، بۆ سه‌ره‌وه‌ چوون. بازدان و په‌رینی کتوپر و سه‌د هه‌لبه‌ت نا به‌رده‌وام. شاگه‌شکه‌ بوونی مرو‌ف. گه‌شکه. ده‌رکه‌وته‌ی ترسناکی شه‌وق، تا ئه‌و سنوور و راده‌یه‌ی که له‌ قه‌باره و بارستای خۆدا جیی نابیته‌وه. ئه‌لیی پێست و کراژ ئه‌تره‌کینی، ئاده‌میزاد. شه‌وق و هه‌بوون، هه‌بوونی شه‌وق به‌ ته‌واوه‌تی تییدا بلێسه ئه‌کیشی. ئه‌کریته‌وه و ئه‌خه‌ملی و وه‌ها ئه‌روا له‌ خۆی ده‌رئه‌چن. خه‌ملاندن و گو‌پان. خۆ لی‌گۆپان. خۆی به‌ یه‌کی دی ئه‌زانن. به‌ یه‌کی دی ئه‌ناسن. وای ده‌رئه‌خات له‌په‌ر پ‌واله‌تیکی تر، شکۆیه‌کی تازه‌ی په‌یدا کردووه؛ دۆزیوه‌ته‌وه. هه‌ست و داره‌تیک که له‌مه‌وه‌به‌ر، وه‌ک بلێی تییدا نه‌بووه. به‌لام ناکرێ تییدا نه‌بووبی. تییدا هه‌بووه. بوونیکی مه‌نگ و نامۆ. به‌ بێ ئه‌وه‌ی خۆی بزانی له‌ هه‌ناوی دا گه‌پاوه و ئه‌وا ئیسته له‌په‌ر گه‌ییوه و بۆ ده‌رکه‌وتن پشکووتووه؛ خافلگیرانه.

تامه زرویی و حهز و شهوق و هه لچوون، له پڕ و له کاتدا، خۆی خافلگیر کردوو و ئهوهنده سه مه ره و سه یر، که خودی خوشت تووشی سه رسووړمان ئه کات و به ناباوهری له شوینی خۆت ئهت هه په سینئ.

«ئمه منم، ئاخو؟! من، من؟!»

بئ ئه فان و له نکاو، له گیزه نی گومان و بړوادا، له ته نگزه ی دپوښنگی و سه لماندن دا، عه باسجان وها له غاوی ئه سپی ئه ربابی راکیشا که ئه سپه که به پاشدا شکایه وه. سمدهستی هه ئینا، کهوانی گهردن ته نگ، دم که فچه ریڼ و په ره ی لووت، به فرکه:

«چی ئه که ی پیاو؟ ئه سپی خه لکی کات و ساتیکه شهق

به ری؟!»

نه بیسی ترسی شاراهوی دهروونی، عه باسجان له غاوی پچراندبوو و له خۆی ده رچوو بوو. جهوانی و جهوانسه ری رابردوو ئه توت جاریکتری له ناخی دا بلیسه یان کیشاوه. کاروان، کاروانسالاری، دهسه لات. هیسری جله ودار. کاروان به باری کشمیشه وه. زهنگوله و زهنگ و بوړه و دهسکه وساری هه وریشمین. حه فتا وشتر، کاروانسالاری، که لای خواداد. کاروان، به ناوی که لای خواداد. جله ودار له گه ل کوره که ی. هیسری گورج و خوشره وی که لای خواداد. عه باسجان. ئمه عه باسجان که ئازووتوو و له کاروانسه رای "نگه" یه کانی عیشقباد مه زلی کردوو.

«کوژره بکه نه بهر هیسره که ی. چا و خاگینه ی بو ناماده

که ن. بجوولی! ئافتاولانی ئاوی گهرم بهینه. جله ودار، شه که تی

پیه. ئه بی سه ر و پووی بشوات. کاروان ئه مشه و ئه گاته چی!»

ماندوو و توژاوی، سه ری پڕ له ئه ندیشه و نیگای په رییشان،

عه باسجان سه ری هه ئینا و سه یری ده ورو به ری خۆی کرد. له کوئی

بوو و که ی بوو؟ ئم گرده خره ئایه هه مان گردی خولامو بوو؟

بوو و ئه و کابرایه ی که به و جوړه به دزد و به په ریزه وه به لای دا

ئه پویشت و چاله و چال و به رده و به رد به ره و شوړاو ئه پویشت کی

بوو؟ ئايه ههمان دلاوهري، هاوسهفهري دهروپيش و پينهچي نهبوو؟
بوو و ئهم دلاوهريه ئايه ههمان نهبوو كه لهگهڵ گولمههمههه له
زيندان ههلااتبوو؟ بوو و ئهم دزهدهوشي بو ئهوه نيهه خوئي له چاوي
جهندهرمه بشاريتهوه؟ بوو و بيگومان بوو. وايه خوئي بوو. بوو و
ئهروپيشت تا له پيچي بزنه پيگهي شووراودا له چاوان ون بيئي؛ ئهو
شوينههي كه شيوهكه ئهچووه ناو نزارهكهوه.

كه وا بوو، ههموو شتيك له شويني خوئي دا بوو و نهشبوو و
ئهمه خودي عهباسجاني كهلايي خواداد بوو كه هاتبووه به خوئي دا
و به ئارامي ئهسپي به بناري گردهكههه داژووت، بو ئهوهي به
دلخوازي خوئي به قهراخهكههه سهركهوي و دهرفهتي ئهوهي ههبي
ئارهقههي وشك بكاتهوه. بو ئهوهي لاي جوگهكه و ريزي راسته
بيهكاني بهرمالي بوندار، به ئاسوودهيي تيپهري و چاوه زهقهكاني
كوپاني بوندار به تاوهغار و چوارنالهي ئهسپهكه نهزاني.

– بو كوئي ئهبههي ئهو ئهسپه؟! –

– ئهيهگهريئم ئارهقههي وشك بيتهوه!

– چيت به سهر ئهو ئهسپه هيئاوه، بيپير!

عهباسجان له بهر دهركاي مالي بوندار، كه پر بوو له
جهندهرمه و خان نايب و زن و پياوي كارهكههه و نوكههه، نهوهستاو
ههر بهو جوهرههي كه سينهي دابوويه پيشهوه و شانكاني توذي
– بهئندهزههي پيوست – قنج راگرتبوو و لهغاوي ئهسپهكههي
له پشتيهوه به پهنجه راگرتبوو، نهك وهك ههميشه، به لاي
راسته بيهكاندا بهرهو مالي خويان روپيشت. جاريكي تر شهيدا له
بانيجهكهوهه روو له كوئلان، عهباسجاني دهنگدا و وتي:

– ئهئيم ئهو ئهسپه بو كوئي ئهبههي؟! –

عهباسجان خوئي كرد به كهپهي شهريههه و بهرپيي
خوئي روپيشت. بهلام هيشتا چهنه ههنگاوئيك نهروپيشتبوو
كه دهستهكاني شهيدا پريان كرد به دهسكهوسار و قوئي
عهباسجاندا. ئهسپهكههه راگيرا و عهباسجان به تهكانيكي بازووي

شەيدا سووپرنا:

– وتم ئەو ئەسپە بۆ كوئ ئەبەي؟ مەگەر كەپى؟!

عەباسجان ديسانەوھش خۆي نەدۆراند و وتى:

– خۆ وەللام داینەوھ! ئەيگەرینم بۆ ئەوھى ئارەقەكەھى
وشك بېتەوھ.

شەيدا، ھەوسارەكەھى لە دستى عەباسجان دەرھینابوو و
خەرىك بوو سەرى ئەسپەكەھى وەرئەگىرا. عەباسجان پىي وت:

– ئەسپەكەم بە ساخى لى وەرئەگىرى؛ ئاگات لىي بى. بە
ساخيش درا بوويە دەس من، ئەسپەكە!

شەيدا سەرى ئەسپەكەھى بەرھو دەرگای مالى خويان
سووپراند و وتى:

– نايەوئ ئىتر خۆت شيرين بکەھى!

شەيدا، بەرھو مالىوھ بوويەوھ. عەباسجان چووھ بن ديوارەكە
و لە دواي كوپى بوندارەوھ وتى:

– پەيامم بۆ بوندار ھیناوھ!

شەيدا وەرگەرا و بەرھو رووي عەباسجان وەستا:

– پەيام؟! ئەي بۆ نايەيتە ژورەوھ؟

عەباسجان وتى:

– ئەوئ قەرەبالخە! بە بوندار بلئ بىت بۆ مالى ئىمە
پەيامەكە وەرگىرى!

– پىي واھە كىيە!

شەيدا ئەمەھى وت و كەوتە پى. عەباسجانيش بە قەراخى
جۆگەكەدا كەوتە پى، بە بى ئەوھى قولاپى پەنجەھى لە پشتەوھ

بكاتەوھ و شانە چەماوھكانى وەكوو ھەبوون، شوپر بكاتەوھ.

– ئوغر بەخىر عەباسجان!

عەباسجان بە ئاقارى دەرگەكەدا، سەپىرى سەرەوھى كرد.
سەپىدى تەلەفوونچى بوو. پەيژەكەھى لە سەر بانەوھ نابوو بە

دارتيلەكەوھ و لە سەر پەيژەكەوھ خەرىك بوو تەلى تەلەفوونەكەھى

چاک ئه کرد.

– با لاری کردوه، مالکاول!

عه باسجان به توانجه وه وتی:

– چ باسه؟ هه موو کردوو یانه ته سهربان!

– هیچ باس نییه!... خو و تم با...

عه باسجان رابرد و به هه مان مایه تی شهروه که له

گوته تی دا بوو، وتی:

– پیتم وابوو دیسانه وهش دلّیان له هیترشی جیهن خان

دارماوه!

سهیدی ته له فوونچی وه لّامی توانجه که تی عه باسجانی

نه دایه وه و عه باسجان کاتی که به لای دیواری گهر ماودا تی ئه پهری،

بیستی:

– خراب گهر دنت ره پ گرتوه، عه باسجان! بو وه کوو پیاو

نایه تی بو یارمه تی.

عه باسجان سهیری ئاراسته تی دهنگه که تی کرد. له سهربانی

گهر ماو کوومه لّیک به ههروه ز خهریکی سواخدانی دوا پارچه تی

سهربانی گهر ماو بوون. عه باسجان هه روا نیگای بو شهروه به

ته شهروه وتی:

– ئیوهش کردوو تانه ته سهربان! ماندوو نه بن!

سه مه دی توونچی له سهر بانه وه سه ری کیشتا و وتی:

– هه رگیز بووه تاقه جار یکیش ده ستت بو کاری چاکه بچی؟!

عه به خره، وه ستای سواخدان، ناوه تی قوره که تی له عه بدوله

پهش وه رگرت، له به رده ست و مالّه که تی دا هه تی پژاند و وتی:

– کی دیویتی کوپانی که لای خواداد له ههروه زی گشتی دا

به شداری بکه ن؟ ئه و سالّهش که بریار بوو دیواره کانی فیگره به رز

که لیسه

به رگ شه شه م

بکه ینه وه، پیاویکیش نه هاتن بو یارمه تی. هه رچه ن بو ئیمهش

نه بوو به فیگره، به لّام...

عه باسجان به بی وه لّام تیپه ری. میرزای ده لاک، سه بیله که تی

بابه گولآوی دایهوه دهستی و کاتیکه سهری جانتای کارهکهی
دائهخستهوه، وتی:

— تۆپیش قسمی سهیر ئەکهی، عهلی! دیواری فیڤرگه یهکیک
بهرزى ئەکاتهوه که منالی ههبی، نهک کوپانی کهلایى خواداد
...که

عهبدوله رهش بنی ناوهکهی داگرد و وتی:
— من خو منالم نییه، میرزا گیان! جگه لهوهش فیڤرگه به
دهرک، ئەی گهرماو چی؟ بو گهرماویش نایهن؟!

بهراتعهلی، کوپی سالار رهزاق، ناوه بهتالهکهی له عهبدوله
رهش وهرگرت، له کاتیکا له بن دیوارهکه له سههر بهرد دای ئەنا بو
ئوهوی پاشماوهی قورپهکهی به دوو بیلاسن تیڤکات، وتی:

— نابی چاوهپروانی چاکه لهو دوو برایه بکری، ههرگیز.
بابه گولآو بههوی وازوای بوونی خوڤیهوه، جاریکی تریش
دهستی کرد به ئاوی جوگهکهدا و سههره تاشراوهکهی به لهپی
دهست و سهری پهنجه تافی کردهوه و وتی:

— داوای خیر له خوا بکهن، داوای خیر بابهگیان. خیر له خوا،
بو ههموان. خیر له خوا، خیر له خوا. مهگهر خوا خووی ئەنجامی
ههموو بهندهکانی خووی بهخیر بکات!

چهپاوی شوان گهیشت. سیپهلاکیکی تازهی له ناو پهنجه
خویناوییهکاید پیبوو و له بهر سهگهکهیهوه، داری به سههر
خاکی کوڵانهکهدا ئەکیشا. لای دیواری گهرماو له لای بابه
گولآوهوه وهستا، چاوه خیلهکانی تیگرت و به پیکهنینهوه، دهسته
قهلهشاوهکهی بو راگرت و له بن گووی پیرهمیڤرددا نهپاندی:

— چی له ناو دهستم دایه، بابه گولآو؟ ئەگهر ههلت هینا
ئەیدهم به خۆت!

بابه گولآو له کاتیکا دهستی به سهریهوه بوو بهرهو دهنگهکه
سووپا و به بی ئوهوی ههول بدا روخساری پیسی چهپاو له تاریک
و روونی ئیوارهدا ببینی، بزه له سههر لیوی وتی:

— خوا دلیکی خوشترت پیّ بدا، چهپاؤ. خوا دلیکی خوشترت
پیّ بدا! برۆ به رانهکەت رابگه، برۆ سەر مهخهره سهرم!
چهپاؤ که چاوه خوارهکەى ئەمجار له پیاوهکان بوو که
قورەکاریان ئەکرد، پیکه نینیکى بی مهزنه به دهمیهوه، به بابە
گولۆوی وت:

— به سهرى خوۆت گالته ناکهم. ئەگەر وت چى له ناو
مستم دایه، ئەیدهم بهخوۆت. ئەمهوی بزائم چاوهکانت لهکار
کهوتوون یان هیشتاش بهکارن!
بابه گولۆو کلاوهکەى نا به سهریهوه و بهرهو دیوارهکه
گۆچانى کوتا و وتی:

— خوا چاکت بو بکا پیاو! خوا چاکت بو بکا! چاوی دلی مرۆف
بینا بی؛ چاوی دلی!
چهپاؤ پیکهنى و وتی:

— ئەمه سیهه، بابە گولۆو، جگهرى سپى! تو چ غهیبزانیکی
سى و پینچ سیر گۆشتى ساخ له ناو مشتى من دا نابینی؟
له ناو پیکه نینى ههرهوهزهکهدا که خهريک بوون دهستیان
ههئەگرت، بابە گولۆو له بن دیوارهکه دانیشت و وتی:

— خوا عەقل به تو و ئیمانیش به من بدات. خوا ههموو
بهندهکانى خوۆی پوو سپى بکات، به ههقى ئەم نوژی شیاوانه!
قورکارهکان بو دەسوپل شوۆردن به ریز له سەر جوگهکه
دانیشتن. چهپاوی شوان دوور کهوتهوه و سهگهکەى کهوته دواى.
عهبه خره پاژنهى پى خسته ناو ئاوهکه، له سەر بهردى
قەراخ جوگهکه دانیشت و وتی:

— خوۆشبهخت؛ خوۆشبهخت! به جاشى هاتۆته ئەم دنيايه و
به کهريش ئەپروات. غهمی چیه؟!

عهبدوله رهش بنى ناوهکەى به دهمى کهمچهکەى تاشى و
وتی:

— بهو ژنهى که ههیهتى! هەر کهس لالای بوايه ههتا ئیسته

لانیکهم چوار خوینی کردبوو!
 بهراتی سالار رهزاق دهمی بیلاسنهکهی شوورد و ههلیپهسارد
 به دیوارهکهوه و وتی:
 — پاش مله قسه مهکه خالۆ گیان، غهیبهت مهکه. هر
 کهس به پئی خوئی.
 سهمهدی توونچی له ده‌رگای گهرماوهکه هاته دهرهوه و وتی:
 ههچکهس به ههچ لایه‌کدا نه‌روات. شیوم ساز کردووه.
 بابه گوڤاو، بهر له ههموان له بن دیوارهکه هه‌لسا و دو‌عی
 کرد:

— خوا سفره‌کهت ره‌نگینتر کات، بابه سه‌مه‌دا! هر بهو
 ده‌سته‌ی که ئه‌یبه‌خشی، سه‌د به‌رامبه‌ری له خوا وه‌ربگرینه‌وه!
 تاجعه‌لی کوڤهر، گیوه‌کانی له بن دیوارهکه هه‌لگرت و
 کردیه‌ پی‌ ته‌په‌کانی، که‌وته‌ ری و وتی:
 — من سوورپیک ئه‌دهم و دیمه‌وه. تا مائی سه‌نه‌ما ئه‌چم.
 عه‌بدوله ره‌ش به‌ دوای تاجعه‌لی‌دا که‌وته‌ ری و وتی:
 — پیکه‌وه برۆین. ئه‌گهر ئه‌ته‌وئی بچی بو مائی ئیمه. سه‌یریکه
 چهن قیت و قووز ری ئه‌کا. ئه‌لیی که‌وه ما‌لکا‌ول!
 له ری تاجعه‌لی و عه‌بدوله ره‌ش، چه‌پاوی شوانیان له
 بن تاقی مائی که‌لایی خواداد بینی خه‌ریکی ئاخافتنه له‌گه‌ل
 عه‌باسجان و عه‌باسجان خه‌ریک بوو پرسیاری له چه‌پاو ئه‌کرد:
 — کین، ئه‌وانه‌ی له‌وین؟
 چه‌پاو سه‌یری تاجعه‌لی و عه‌بدوله ره‌شی کرد که به‌ته‌ک
 به‌که‌وه ئه‌پویشتن و وتی:
 — که‌وت! که‌وت!

تاجعه‌لی که‌ دل و ده‌ماخی گالته‌ی نه‌بوو؛ به‌لام عه‌بدوله
 ره‌ش به‌ بی ئه‌وه‌ی لای لی‌بکاته‌وه، وتی:
 — هه‌لیگه‌روه و بیکه به‌به‌ر پشتینه‌که‌ت‌دا، کویری بی کتیب!
 عه‌باسجان ریگه‌ی له‌وه گرت تا چه‌پاو، دریزه به‌ گالته‌که

بدات، پرسى؛

– ها؟ كين؟ كي لييه؟

چه پاو وتى:

– بازپارى شامه، نهوى. كهى ديوته چوّل بى. جگه له
جهندهرمهكان، خوشكهزاکهى بونداریش لهوييه، كورهكانى،
ژنهكهى و... زورى تريش خهريكى كاروبارن. سالار رهزاقيش.
نهمهش سپهلاكى نهو بهرخهيه كه خوّم سهرم برى و سالار
رهزاق خهريكه ليى نهنى. ئيتر چى؟ نهكا تو بوويت به ههمهكاره
و لاّت و من ناگام لى نييه، وايه؟

عهباسجان له چهپاو گهرا به رپى خویدا بروا، خویشى
دهرگای مالى كردهوه و چووه ناو ههشتيهكه، له حهوشه تيپهري،
كه تاريكى ئيوارانى له شهوى نهكرد و يهكسهه چووه پشت
دهرگای ژوورهكهى باوكى. نزىكى دهرگاكه، لای كهوشكهنهكه،
كهلايى خواداد له سهه مهندهرهكهى دانىشتبوو و چاوه خاموش
و رهشهكانى نهبريسكايهوه. عهباسجان بو ساتيك سهيرى كرد
و پاشان چووه ناو دهرگاكه، گورگانه چيچكانى كرد و پشتى دا
به تاى دهرگاكهوه. كهلايى خواداد ههروا چاوى برپيوويه دهرهوه
و نهتوت كورهكهى نابىنى و ههست پى ناكا كه له نيوروخى
نهودا دانىشتووه. عهباسجانيش ههروا بيدهنگ بوو. پاش تاويك
كلّوهكهى داگرت و چهند جار دای به بهرى دهستى دا و تهكاندى.
پاشان پشت سههري خوراند، كلّوهكهى كردهوه سههري و سههري
باوكى كرد. كهلايى خواداد، ههروا له ناو خویدا بوو. عهباسجان،
دهستى برد بو مى جهرهكه ناو بخواتهوه. جهره بهتال بوو.
داينايهوه و دهستى كرد به گىرفانى دا، قوتوه سيگاره تهنهكهكهى
دهرهينا و سيگارايكى بو خویدا داگيراند، قوتوهكهى خستهوه
گىرفانى جليسقهكهى و پرسى:

– كورهكهت له كوييه؟!

كهلايى خواداد، سههري بو لای سووراندا، تاوى راما و پاشان

چاوی برییه دهره‌وه. عه‌باسجان وشه‌یه‌کیشتی له‌وه‌موو قسه‌یه‌ی لای خۆی ریزی کردبوو به‌باوکی بلی، نه‌وت. خاموش سیگاره‌که‌ی کیشتا و هه‌لسا. تۆزۆ وه‌ستا و پاشان پیی له‌ناو دهرگاکه‌وه‌نایه‌هه‌یوان و چاوی برییه‌دهرگا نیوه‌کراوه‌که‌ی هه‌مار. سه‌ره‌نجام رووناکیه‌کی که‌مه‌رنگ له‌درزی دهرگاکه‌وه‌خزایه‌دهره‌وه. عه‌باسجان به‌ره‌و دهرگاکه‌چوو و کردیه‌وه. قه‌دیر، لای فانۆسه‌هه‌لواسراوه‌که‌کشایه‌وه و سه‌یری ناو دهرگاکه‌ی کرد و عه‌باسجانی بینی. داسه‌کۆنه‌که‌ی خستبوه‌ملی. له‌سه‌ر لیواری قورسیه‌که‌دانیشت. داسه‌که‌ی له‌ملی هه‌لگرت و له‌سه‌ر چۆکی داینا و پشتی دا به‌دیواره‌که‌وه. عه‌باسجان به‌ئه‌سپایی چوو له‌ناو هه‌ماره‌که‌و، جه‌ره‌ی بن‌دیواره‌که‌ی هه‌لگرت ئاو بخواته‌وه. جه‌ره‌به‌تال بوو. داینایه‌وه و له‌بن‌دیواره‌که‌هه‌لترووشکا و وتی:

— داسه‌له‌په‌نای که‌نوو دهره‌ینا وه؟! —

به‌وه‌لامیک به‌براکه‌ی، قه‌دیر ده‌ستی کرد به‌ژیر دۆشه‌که‌که‌ی‌دا و پاکه‌ته‌سیگاره‌پانه‌وه‌بووه‌که‌ی دهره‌ینا. دوا سیگاری لکاو به‌ناو پاکه‌ته‌که‌ی داگیراند، تۆپه‌لی دووکه‌لی هه‌لمژی و پانیه‌ی سه‌ری نا به‌دیواره‌که‌وه و لیگه‌را دووکه‌له‌که‌، ئارام ئارام له‌کونه‌لووتیه‌وه‌بیته‌دهره‌وه.

عه‌باسجان پرسی:

— ئه‌ته‌وی ئه‌مسال دروینه‌بکه‌ی؟! —

قه‌دیر پیلووکه‌کانی له‌وه‌لامی براکه‌ی‌دا لیک نا و قاچی خسته‌سه‌ر قاچی، جاریکی‌تر سیگاره‌که‌ی نایه‌وه به‌لیویه‌وه.

عه‌باسجان له‌سه‌ر پاژنه‌ی جوولآ. شان و شانیکی کرد و له‌ئه‌نجام‌دا هه‌لسا و له‌چالی به‌ر دهرگای هه‌ماره‌که‌وه‌چوو له‌ناو‌هه‌وشه، تۆزۆ لای دیواره‌که‌وه‌ستا. شه‌و خۆی دابوو به‌سه‌ر‌هه‌وشه‌دا. به‌قه‌د به‌ری ده‌ستیکیش له‌هه‌موو دهره‌بان نه‌ماوو، شه‌وی لی نه‌نیشتی. عه‌باسجان به‌ره‌و دالانی هه‌وشه، پیی هه‌لگرت. ترسی دواکه‌وتنی په‌یامه‌که‌ورده‌ورده‌له‌دهره‌ونی

عهباسجاندا سهری هه‌ئه‌هه‌ئنا. په‌يامه‌که خه‌را بوو و خو‌يشی نه‌ی ئه‌زانی بوچی به‌و جو‌ره باديه‌ه‌وا له‌گه‌ل شه‌يدا دو‌ابوو. کاره‌که خو‌يشی باوه‌ری نه‌ئه‌کرد له‌و رووی دابه‌ی. کات و ساته‌کی‌تر له‌ودا که‌وتبوويه ئاخافتن و ره‌فتاره‌که‌شی گو‌ریبوو. ئه‌و له‌په‌سا ئه‌هات و ئه‌چوو و بو بیانوو‌یه‌ک ئه‌گه‌را وه‌لامی بوندار بداته‌وه. بیانوو هه‌مان قه‌ره‌بالخی ماله‌که بوو و به‌ختی له‌وه‌دا یار بوو که خان نایب نه‌که‌وتبوويه ری و بو شیو دانیشته‌بوو. مابوو ئه‌و وه‌لامه باديه‌ه‌وا‌یه‌ی دابوو‌یه‌وه به‌ شه‌يدا که بوندار بو وه‌گرته‌ی په‌يامه‌که‌ی بچی بو به‌ر ده‌رکی ماله‌ی که‌لایه‌ی خواداد:

«ئبه‌ی لاسه‌نگه‌ی ئه‌و گوو خوارده‌نم به‌جو‌ریک راست که‌مه‌وه!»

له‌ گه‌ره و که‌شه‌ی ئه‌ندیشه‌ و گومانی عه‌باسجان‌دا، ده‌رگای حه‌وشه شه‌قه‌ی لیه‌هات و به‌ر له‌وه‌ی عه‌باسجان بتوانی خو‌ی پاگره‌ی، ئه‌سلانی بوندار به‌ خه‌رایه‌ی هاته‌ ناودا‌لان و به‌ هه‌مان خه‌رایه‌ی و تووره‌یه‌یش وتی:

– ئه‌سته‌ وات له‌هاتوو ه‌خت به‌ ئاده‌میزاد حه‌سه‌یب ئه‌که‌ی؟! له‌و قه‌ره‌بالخی و بگه‌ره و به‌رده‌یه‌دا ده‌رفه‌ت گه‌ره‌هه‌ناوه و جووته ئه‌خه‌ی؟! یاله‌ غار ده‌. هه‌لێ بزانه‌م! یاله‌ برۆ که‌ باوکم کاری په‌ته‌! هه‌لێ هه‌چ و بووچی خو‌یری!

عه‌باسجان، بو خو‌ی کلکی خسته‌بوويه ناوگه‌لی و به‌ ترس و له‌رزوه ئه‌رپه‌شت تا له‌ دا‌لانکه‌ ته‌په‌ری، به‌لام ئه‌سلانی بوندار ده‌رفه‌تی په‌ نه‌ه‌دا و به‌که‌به‌ند جینه‌و و ناوئه‌تکه‌ی له‌ بار ئه‌کرد. عه‌باسجان لاله‌ وه‌کوو سه‌گه‌کی له‌دراو، به‌ قه‌راخ دیواره‌که‌دا که‌وته هه‌لاتن. له‌په‌ش ئه‌سلانه‌وه غاری دا و خو‌ی

گه‌یانده حه‌وشه‌ی ماله‌ی بوندار لای دیواری چه‌شته‌خانه‌که وه‌ستا تا ئه‌سلان بگات یان بوندار خو‌ی په‌ته‌ حه‌وشه‌. هه‌ولێ ئه‌دا هه‌ناسه‌ی ئارام بکاته‌وه و له‌دانی دلی له‌ ناو سه‌ینه‌دا دابه‌زینی که له‌په‌سا تونده‌تر ئه‌بوو؛ به‌ بی ئه‌وه‌ی سه‌رنج و نه‌نگه‌ی هاتوچه‌که‌ران

بۆ لای خۆی رابکېښی. که ماله که قهره بالځ بوو و هر کهسه په لاماری کاریکې ئدا و له هر سووچه فانوسیک هلواسرابوو و له بهر تیشکی هر کامه یان کاریک ئه نجام ئدرا. ئه گهر ئو کاره چا خوار دنه وهی جهنده رمه یه که بوا یه که له بن دیواره که دا هه لټرووشکا بی یان ئو کهسه مووسا بی که ئاورودوو ئه با بۆ چپښتخانه. یان ئو دهنگه هی سالار ره زاق بی بۆ دهرکردنی بیکاره کان له دهوروبه ری مهنجه ل و قازان. یان ئو دوو ژنه لالا و سارای - کچه ئه فغان - بن بۆ هی نانی قاپ و ده فری شو روا له سهر جوگه که، به ره و چپښتخانه. یان ئو ژنه نورجیهان بی بۆ پرکردنی قه ندان له بهر تیشکی فانوسی ژوره که ی خوی. یان ئو کهسه شهیدا بی به دابه زین له پلیکانه کانی بانجه وه...

— ئا؟ کارت چی بوو؟ په یامه کهت چی بوو؟

عه باسجان نیگای له ناو چپښتخانه گواسته وه و سه یری شهیدای کرد که خه ریک بوو ئاغزوونه ی قایشه که ی توند ئه کرده وه و وتی:

ئهبی خودی بوندار ببینم. بانگی بکه خواره وه. په یامه که هی ئاغه یه!

ئهلان له دهرگای هه وشه خوی کرد به ژوردا و خوحن هات به ره و شهیدا و عه باسجان و بیمنی بۆ لایان، روو له عه باسجان وتی:

— دهی، به لئی، فه رمایش که بزانه!

شهیدا سه یری ئهلانی کرد و به عه باسجانی وت:

— ئیتر چی؟ هر ئه وه نده؟

عه باسجان وتی:

— هر ئه وه نده. ئیتر هیچ! ئهبی به خودی بونداری بلیم.

کورپه کانی بوندار هر دوو لای عه باسجانیان گرتبو و به زالی

به سه ریه وه وه ستابوون:

— ناکری به ئیمه بلئی؟

عەباسجان وەك بلیی له نیوان كۆرەكانی بونداردا رۆچوو بە
عەرزەكەدا پشت و شانی ساوییه دیوارەكە، چیچكانی كرد و وتی:
— ئە!

شەیدا بەرەو داڵان هەڵات و ئەسلان بە سەر سەری
عەباسجانەوه دەستی نا بە دیوارەكەوه و وتی:

— هیچی نەمابوو ئەسپەكە بدریینی، قەڵاس!
عەباسجان سەری بەرز نەكردەوه و له كاتیكا ئەژنۆكانی له
باوەش گرتوو نیگای بریپووێه عەرزەكە، وەلامی دایهوه:

— كارەكەم گرنگ بوو! له خۆشی خۆم نەبوو. له شارەوه تا
زەغفەرانى بە هەزار بەدبەختی، سوار و پیاده، لەویش ئەسپەكەم
وهرگرتوو بەلكوو زووتر خۆم بگهیهنم و پەيامەكە بهینم.
— ئەى بۆ یەكراست نەهاتی بۆ ئیڕه و چووی بۆ كۆشك و
سەرای خۆتان؟!

عەباسجان، سەر و نیگای هەلینا و خستیه سەر ئەسلان
كە ئەتوت خێوهتی بە سەردا لیداوه و وتی:

— میزم ئەهات! باشه؟! خەریك بوو بتهقم. جا برۆ پاكەتیک
سیگارم له دووكان بۆ بهینە. ئەگەر زۆر ئاغەى!
ئەسلان دەستی له دیوارەكە كردهوه و وەك بلیی دوا پستەى
عەباسجان داچلەكاندوو، وتی:

— خۆت باش ئەزانى دەمیکهیه قەرز نەماوه!
عەباسجان بە قەلسیهوه بە ئەسلانى وت:
— پارەم نەختە! ئاغەیهكەت تەنها له پرسوجۆ كردن دایه.
برۆ پاكەتیک سیگارم بۆ بهینە!

ئەسلان بەرەو دەرگای ناو حەوشەى دووكان پۆیشت و وتی:
— ئەگەر شتیكت ئەوى له دەرگای كۆلانەوه!

عەباسجان دەستی نایه سەر ئەژنۆی و له بن دیوارەكە
هەلسا و بە دواى ئەسلاندا كەوتە رێ. بەلام دەنگى بوندار له ناو
داڵانەوه، پایگرت و وتی:

— ئا... عه باسجان؟

عه باسجان به رهو بوندار گه رايه وه و ئه ماژه به و جه ندرمه می له بن فانوسه که دانیشتبوو و خه ریک بوو سیگاره که می دانه گیران، وتی:

— لیږه، بوندار... دوکان ئه سلان خان؛ خه ریکم ئه چم سیگار بکړم!

ئه سلان له دربیجه می دوکانه وه چوو ژوره وه. عه باسجانیش تا لای درگا به دوی دا رویشت و له وی چاوه پئی بوندار وهستا. بوندار سه ریکی کیښایه ناو چیښتخانه و گه رايه وه، روو له عه باسجان که بو لای ئه چوو ئه ماژه می پیکرد بچی بو دوکان. عه باسجان پشت و شانی چه مانده وه و له درگا بچوو که که وه چوو ناو دوکان و بونداریش به دوی دا، بهر له وه می دهنگی نارهای می ئه سلان بهرز بیته وه، پلیته می لامپا که می ئه سلانی هه لکیښا، پالی دا به تهخته می پیښخانه که وه و چاوی بریبه عه باسجان و پرس می: — هه واله کان؟! —

عه باسجان به ئه نقه ست سه ریکی ئه سلانی کرد و وتی: — با ئه سلان خان سیگاره که می من بدا و بروات، چونکه کاری هه یه. پاشان خوم بوت باس ئه که م!

ئه سلانی بوندار رووی له جامخانه می سه ر پیښخانه که وه رگیږا، پا که ته سیگاره که می خسته ناو تای ته رازو وه که. عه باسجان به خیرایی پاره یه کی خسته ناو ته رازو وه که و سیگاره که می هه لگرت. ئه سلان که نه می ئه توانی نه فره ت له عه باسجان له پشت نیگای خو می دا بشاریته وه، دهستی برد بو هه لگرتی پاره که؛ به لام بوندار بهر له و پاره که می هه لگرت و خسته می گیرفانی جلیسقه که می عه باسجان و وتی:

— ده می؟

عه باسجان سه ری پا که ته که می هه لچری و له بن برو وه سه یری ئه سلانی کرد. بوندار به ناچاری، کوره که می له دوکان ناره

دەر هوه و وتی:

– قسه ئەکە یان نا؟! –

عەباسجان بەر هوه بوندار چوو و له بەرامبەری دا، ئانیشتکی نایه سەر پێشخانەکە و لەکاتی کا سیگارەکە ی ئەبرد بو دەمی، به کپی وتی:

– ئەبێ خان نایب به پێگە ی هەلەدا بنیری. تیژی تیخەکەشی ئەبێ کول بکە ی. نابێ بتوانی گۆلمحەمەد بدۆزیتەوه. رای ناغە ی گەوره ئەوه نەبوو که نهچی به دوا ی دا. به پێچهوانه، ئەبێ بروت. ئەبێ له ناو خەلکا دا قاو بلاو ببیتەوه له گۆلمحەمەد ئەگەرین. بەلام نابێ گۆلمحەمەد بدۆزنەوه. هەوائی ئەم دوا کەوتنەش ئەبێ هەر جوریک بووه بگاتەوه به گۆلمحەمەد. ئەبێ بزانی به دوا ی هوهن. بەلام نابێ لەگەل خان نایب رووبەر وو ببیتەوه. خو له مەبەستەکە تی ئەگە ی؟ رای سەرۆکی جەندەرمەش هەر ئەمە بوو، جەنابی فەر بەخشیش پە یامی ناردوو ه که حمز ناکا له نیوان گۆلمحەمەد و خان نایبدا تەقه بکری. بەلام وادیارە نە یانتوانیوه ئەو قسە یه به خان نایب بلین. گوا یه له قوچانەوه نیردراوه و کەلەلەشی پرە له گەچ، له خو م خراپتر. کورتیەکە ی... بوندار نیگەر ان و قەل س له بن پێشخان ی دووکانەوه چوو ه ئەود یو و له بەر خو یه وه بو لاند ی:

– بزا کاری چو ن چو ن به من رانە سپیرن؛ کاری چو ن! ئیستە من چو ن ئەتوانم ئەم کابرایه به پێگە ی هەلەدا بنیرم؟! بوندار وهک بل ی بوونی عەباسجان ی له ناو دووکان له بیر بردبیتەوه، شانی دانەواند له دەربجەکە وه بجیتە حەوشه، بەلام عەباسجان فووی له تەلە شقارتەکە کرد و وتی:

– هەوائکی تریشم پییه!

بوندار، دەستی به بال شمە ی دەربجەکە وه، به ئەژنوی

نوشتاوه وه ئاوری له عەباسجان دایه وه و پرس ی:

– ئیتر چی؟! –

عہباسجان مژدی دا له سیگارہکھی و وتی:
— ستاری پینہچی! ٹهویش له زیندان بهربووه. خهریک بوو
ٹهہات بو ٹیرہ. بهلام که خان نایب و جهندهرمهکانی تری بینی،
لای زهغهرانیهوه لایدا و کهوته لاری.
— چونی بو ٹهچی؟
— گومانی من ٹهوهیه رویشت گولمحهمهده ناگادار بکاتهوه!
— ها؟!

— با بزانی! ههر دهر ٹهکهوی!
بابقولی و به دوایدا عہباسجان له دهریجهکهوه هاتنه
حهوشه. بابقولی بهرمه دالآن ههنگاوی نا و به عہباسجانی وت:
— شیو خو ههر لیتره ٹهخوی؟
عہباسجان سیگار به لیویهوه به لای شانی ٹهسلاندا که
له بن دیوارهکه وهستابوو و خهریک بوو ٹهتهقی، تیپهپی و له
وهلامی بونداردا وتی:

— با بزانی چون ٹهبی. رهنکه! نا، راستی، بوندار!
بابقولی بوندار له ناودالآن راوهستا. عہباسجان لی نزیک
بوویهوه و وتی:

— ماهدهرویش و شیروش ٹهوا بهریومن. ماهدهرویش تازه
نابیتهوه به ئادهمیزاد. ٹهگهر کهسیکت پیویسته له بهر دهستتدا
ههلسووپی، ٹهبی بیر له یهکیک بکهیتهوه!
بوندار کهوته ری و وتی:
— باشه، باشه... ناگادارم!

عہباسجان له ناوقهدی دالآنهکهدا، جاریکی تریش پایگرت:
— ههوالیکی تریش!... غهزهنفهری هاشمئاوایی دیسانهوهش
له بهر کاروانسهرای زهغهرانی جووتکارهکانی کو کردبوویهوه و
خهریکی ئاژاوهنانهوه بوو!

بوندار ئیتر رانهوهستا و له کاتیکا بای ئهدایهوه بووسهر
پلیکانهکان به عہباسجانی وت:

— زۆر چاکه، زۆر چاکه، با بوهستى بۆ دوايى. برۆ له
چيشتخانه شيو بخۆ. برۆ تۆزىكيش يارمهت يان بکه!
عهباسجان چوو بهرهو چيشتخانه و بوندار پي نايه بانيجه.
شهيدا بهپهله له ديوهخان هاته دهرهوه و سينگى تهقى به
سينگى باوكيهوه و وتى:

— خان نايب ئهيهوئ بکهويته رى!

بوندار نيگاي نيگه رانى له ده رگاي ديوهخان، به كوره كهي وت:
— بۆ شيو راي ئهگرم. خۆت ئاماده بکه برۆي بۆ خوينا.
به وشتر برۆ! خۆم ديم و پيت ئه ليم چى بکهى! زووكه خۆت
به رههف كه!

شهيدا غارى دايه خوارهوه، پاروويهكى له چيشتخانه
وه رگرت، چوو بۆ لاي به هاربه نده كه و كهوته جياز و قه مته ركردى
وشترى ئه فغانى.

— به رهو كوئ شهيدا؟

دهنگى سارا بوو. دهنگى كچهى ئه فغان و؛ چهند دلنشين بوو.
له شى هاوينه شى و ئه توت به هه ور يشمى دهنگى كچه نه وازش
كرا. شهيدا هه روا پشت له كچه ما، به بى جوولانى دهست
يان بزووتنى شان. له به رده مى دا وشتر خه وتبوو و لاي ديوارى
به هاربه نده كه، ئه سپانى سوارانى خان نايب به سترابوونه وه به
مالبه ندى ئاخوړه كانه وه. شهيدا له و ئازاويه دا، هيچ چاوه پروانى
ئه وه نه بوو كچهى ئه فغان به و جوړه خافلگيرى بكات. به لآم كه
واى ليها تبوو چاوه رى بوو كچهى ئه فغان شتيكى تر بل. به لآم
سارا ئيتر هيچى نه وت. چاوه پروانى وه لآميك، خاموش ببوو. شهيدا
ورهى خسته بهر خوئ و وهك بليى گيرودهى ته وقيكى نامۆ ئاوړى

١٨٧٣

كه ئيدير

به رگى شه شه م

له كچه دايه وه و ليى پروانى. به ژنى داته كاوى سارا، له نه ماميكى
ته رچك ئه چوو له سه ر جوگه يه كى نامۆ؛ به نيگايه كه وه كه له بهر
تريفه مانگ تۆزىك تار بوو و له درزى پيلووه تۆزىك خواره كه يه وه
هيشتاش ئه پروانيه شهيدا و تيريه كهى له رهنگى گيا ئه چوو

و وا دیار بوو غهمیکی قورس و هرماو لهو مانداوهدا لهنگهری
 خستووه. پهژارههک که گهنجیتی کچه له ناوهوه نهخواتهوه و
 خهریکه بریسکهی زیندووی چاوانی نهمرینی. هرچهند لهویش،
 له حهوشمی قهلائی بازخانیس، سارا نهو تهمارهی له سهر چاو
 بوو، بهلام نهک بهم نهاندازهیه خهست و جهخاراوی؛ که چاوانی
 له رووناکي روژدا میرگی سهوزهلانی بوو له سهر خاکی بووری
 بیابان. میرگیک نهگهر نه هی سهرهتای بههار، بهلام ههی
 کوئایی بههاری نههینایهوه بیر. رهگهیهکی گهشی هیوای پیوه
 مابوو، هرچهند زوریش رهخشان نهبوو. نهم دهشته نیسته
 بهلام، خهریک بوو به دریخهوه کوئایی هاوینی تی نهپهپاند؛ وا
 خهریک بوو به گوژمی سووتینهری ههتاو ههپرووکی و خاموش
 بی. که خوړ و بیابان پیکهوه خهریکی خواردنهوهی نهم دهشته
 تینووه بوون و نهیانویست بیکهن به هی خویمان. وشکی بکهن بهو
 جوړهی که خویمان وشک بوون، ژاکاو و شین ههگهپاوه. سارا تا
 چ رادهیهک ژاکابوو؟

— گفتت دابوو باوکم، باوکی خوّم شان نهدهی. جا که نهّم
 گفتهت به درو دهرچوو، خاکی گوړی باوکمم شان ده لانی کم،
 نهی جوامیر!

شهیدا سهر و شانی وهرگیرا و دهست بو جیازی وشترهکه،
 نیگای داشوړاند.

سارا وتی:

— گفتت دابوو لیړه نهّم حهویینهوه، ریژم نهدهیتی؛ لهگهل
 خوّت و هاودلی خوّت، هاوزمان و هاوسهرینت. هیوات دابوومی،
 بیژهی شیرینت نهگوت. تامهزرو و دل بههیوات کردم. باوهپم پیّت
 هات. راستیم له دلتدا دوژیبووه. دل و زمانتم بهیهک زانیبوو!
 شهیدا زیاتر چهمایهوه و ئانیشکی دادایه سهر جیازی
 وشترهکه و پهجهکانی لیک ههپیکا و ههستی کرد نیگای
 کچه نهفغان خهریکه شاننهکانی نهسمی و بههوئی نازاریکی

نامۆۋە، ھەنپەي تېكنا. سارا لەو بېدەنگىيە خرۆشاۋەي شەيدا مىلى لى ناپوو، بە پىشت وشتەرەكەدا دەورى دايەۋە و لاي بەرۆكى وشتەرەكە، لە بەرامبەر سەرى چەماۋى شەيدا دا ۋەستا و چاۋى بېرىيە دەستەكانى، پەنجەكانى كە ھېشتاش لىك ئالابوون. شەيدا بە ھەستى ھەناسەي كچە ئەفغان سەرى ھەلپنا و تەۋىللى ساف و خۆرسوۋتى خۆي بە ناچارى بېرىيە نىگاي تەمارى سارا، بە بى ئەۋەي چاۋەكانى لە بارىكەي زېرپەفتى بەر سىنەي كراسە كارەبايىيەكەي كچە سەر بخت. سەرەپاي ئەمەش سارا ئەيتۋانى قوقزى ئىيسكى برۆ و گۆنای و ھەروەھا نووكى سەمپلە نەرم و زەردباۋەكى شەيدا بېينى. ۋەك بلىيى جارپكى دى، پەنگە بۆ دواچار، ئەيوپىست لاۋەكە ھەلسەنگىيى. بەلكوو بتوانى لە گەۋھەر و ناخى تىبگات. ھىچ بەلام تى ئەنگەيشت، جگە لە خامۆشى و قورسى پياۋيىكى گىرۆدە كە چاۋ نىگاي زۆر ئالۆسكاۋ و پەرىشان و ھەمىش سەرك و پمۆك بوو. ئەۋ شتەي كە لەمەۋبەر كىژى ئەفغان لە شەيداي دا نەبىنبوو. بەرلەمە ئەۋەي شەيدا لاي ئەۋ جىي ھېشتبوو خەرمانيكى گر گرتوو بوو، نەك تەلەبەردىكى ھەلكەنراۋ لە شاخىكى رەق!

— ئەگەر بگەرپمەۋە بۆ زىدى خۆم، ئەمكوزن شەيدا، ئەۋە

ئەزانى؟

شەيدا، گىرژ و دۆش ۋەك ئازار، ناۋچەۋانى تىك ناپوو و ۋەرەز لە خۆي، بە چاۋى سوور بە گىرى سەر، سەيرى ساراي كىرد بە بى ئەۋەي يارا و تواناي كەمترىن گىفت يان لانىكەم سەر پاۋەشاندىكى، لە ۋەلامى ژنەدا ھەبى. سارا نىگاي خىستە سەر خاكەكە و بە بى سىل كىردنەۋە لە ناۋەرۆكى بە گلەيى قسەكانى

ۋتى:

— لەۋى ئەمكوزن. جارپكە ۋ، شۆر و شىنىشى بەۋ
يەك چارە ئەبىرپتەۋە. بەلام لىرە، لىرە ھەر پۆژە و ھەزار چار
ئەكوژرپم؛ ھەر ساتە و ھەزار چار! من پىشتەم لەخاك و دىارى

خۆم کرد، پشتم له بوون و نهبوونم کرد، بووم به هاوپشت و هاوپپی تۆ، لهگهڵ تۆ په دووکهوتم و هاتمه مالت، که نیزیتم بکهه. هاتم و لیم دابنیم، لهم ماله. به لام ئهم ماله... همموو کهسی لیه جگه له تۆ! من که نیزم، مهگه که نیزی تۆ! تانه و تهشهر، شهیدا کهم؛ چزووی زمان! دایکت دل سوژه، سهر ئه نی به سهرمهوه، دلیم ئه داتهوه. زانای دهر دمه، به لام... لیره تهنها ئه یهک ژنه نیه. ژنی شوانه کهش ههیه، ژنی تریشی لیه، ئهوانی تریش هه. پیاوی تریش ههیه. باوکت رووتاله. به چاوی ریز سهیرم ناکا. له بهر چاوی ئابروودار نیم! ههژار بووم با بووبیتم، به لام سووک و چرووک نه بووم. ههر کهس له ناو خیزان و ولات و زیدی خویدا، مروقی که. لای باوکی خۆم من ئازیز بووم. لای دهرگیرانم خۆشهویست بووم. به ئهوینی منهوه سینهی ئه دایه بهر گولله. به ههوا ی دلی من تفهنگی له بازخان وهرگرت و به نرخی خوینی خۆی بوو به تفهنگچی بازخان. من بیکهس نه بووم. لهگهڵ تۆ هاتم بیکهس کهوتم. بوون و نهبوونی خۆم خسته بن پێ و، دهستم دا به دهستی تۆوه. وشتر... وشتری بازخان! هیچ ئهزانی بههای ئهم وشتره چهنده که من دهسه موۆ تۆم کرد؟! ناخ... گومانم کردبوو ئهم وشتره، جیازی من ئه بی بو مالی تۆ! شهیدا، داهیزراوی بیستنی ئه و قسانهی که خهریک بوو دای ئه پزاند، خۆی راست کردهوه، گریه ههناسهی کردهوه، دهوری وشتره کهی دایهوه و بهرامبهر کیژه ئه فغان وهستا. ههلهستهیهکی کرد، به ترسهوه دهستی بو له چکه کهی برد، لوی له چکه کهی لهو بیدهنگیه به تهوژمه دا گرت به دهستی هوه، له روومهتی خۆی نزیک کردهوه و وهک بلێی بوئی کرد و له ئهجامدا چاوی برپیه چاوه بو رهکانی کچه و وتی:

— دهستم تی ت ناچی. دهستم... ئای! تۆ لهو کانیاهه ئهچی که مروف حهیفی لیدی دهستی تی بخت! ناخ...

لوی له چکه کهی بهردا، رووی له کچه وهرگیرا و وتی:

– هه‌رگیز ئه‌وه‌نده به‌شه‌رم نه‌بووم!
 چه‌ندیکه پێچوو تا شه‌یدا به‌رگویی بکه‌وێت:
 – تۆ منت کرد به‌رکێفی خۆت؟!
 شه‌یدا سه‌ری هه‌لێنا، سارا نه‌بوو. وشتر سه‌روملی به‌ دواي
 سارا دا سووړاندبوو و هه‌روا ما‌بوو.
 – شه‌یدای بوویت؟!

چه‌نده تێپه‌رپبوو؟ په‌نگه نه‌زیاتر له هاتن و چوونیک، به‌لام
 لای شه‌یدا به‌ چه‌نده تێپه‌رپبوو؟ شه‌یدا خۆشی نه‌ی ئه‌زانی. به‌س
 هه‌ستی کرد ده‌نگی فراوێژی لالا ئه‌بیسێ. پرووی وه‌رگێرا و چاوی
 ترووکاند. لالا له جیگه‌ی کیژه ئه‌فغان وه‌ستابوو. شه‌یدا نیگای
 لیوه‌رگێرا و هه‌ولیدا خۆی کۆ بکاته‌وه و قه‌مته‌ر و هه‌وساری
 وشتره‌که سوار بکات، به‌ناچاری. به‌لام خۆشی هه‌ستی ئه‌کرد
 ده‌ستی ناچێته‌ کار، سارده و هه‌یچ گه‌رمایه‌کی له‌وه‌وه‌دانیه‌دا
 نه‌ئه‌بینی.

– قسه‌کانتهم بیست. قسه‌کانتهم بیست. شه‌یدای بوویت؟!
 – باوکم... باوکم ئیسته‌ دی!
 – باوکتیان بانگ کرد بۆ ته‌له‌فوون. ده‌ی؟ وه‌لامت نه‌دامه‌وه...
 – تۆ چیت لێم گه‌ره‌که؟

به‌ تووړوبیه‌وه مۆپه‌ی له لالا کرد به‌لکوو لێ گه‌رێ کاره‌که‌ی
 بکات. به‌لام لالا وه‌کوو قه‌رزی به‌ لایه‌وه بی لای جیازی وشتره‌که
 وه‌ستابوو و چاوی له شه‌یدا نه‌ئه‌ترووکاند و هه‌یچیشی نه‌ئوت.
 شه‌یدا، له بن باری ئه‌و نیگایه‌ی سه‌رتاپیی گرتبوو، دێدۆنگ و دل
 له‌مشت ئاوړی لێدایه‌وه و جاریکه‌ی تریش پرسی:
 – چیت ئه‌وئ؟!

لالا ته‌پرای سه‌ر گۆنای به‌ سه‌ری په‌نجه سه‌ریه‌وه و وتی:
 – رۆژم، رۆژم شه‌یدا وه‌ک با ئه‌رۆن. گه‌نجیتیم، گه‌نجیتیم
 رۆژ به‌ رۆژ، حه‌فته به‌ حه‌فته، مانگ به‌ مانگ و ده‌م به‌ ده‌م
 خه‌ریکه له ده‌ستم ئه‌روات. مه‌گه‌ر مڕۆف چه‌نئ ئه‌زی؟ تالی

سپی له ناو قژم پهیدا بووه! ئەترسم، ئەترسم بمرم به بی
ئەوهی جەوانی خۆم ببینم. له ناو خەلکدا خۆشناو نیم، بەلام
خوا خۆی ئەزانئ هیچکات بهو شتە نەگەیشتم که به دوايهوه
بووم!

بوغز گەرووی لالای گرتبوو و پئ ئەچوو نەرم و بیدەنگ ئەگری.
دارهتیک که باوه پکردنی بۆ شهیدا دژوار بوو. ئە! لالا نهی ئەتوانی
ئەو ژنه بی. شهیدا هەرگیز ئەوی بەدەر له جەغزی سەر جیگه
و له گەل خەوتن نه ناسیبوو و نه زانیبوو و له وه زیاتریش نرخى بۆ
دانه نابوو. لالا، ئەو تۆلۆزه به ئالۆشەى که جگه له تیربوونی خۆی
له راباردن دا بیری له هیچی تر نه ئەکردهوه، ئەوا رواله تیکى تری
پیشان ئەدا، که سمیکى تری ئەنواند. بیچمیکی سه مه ره له بهر
چاوی شهیدادا. گریانه ئارامه سهیره کهى له بهر چاوی شهیدا
زیاتریش نامۆ و بیگانهى ئەکرد:

— له دوارۆژی خۆم زۆر بیر ناکه مه وه. دلنگه رانی ئەوه نیم
پۆزگارم چی به سەر دئ. جیاوازی چیه؟ چۆن ئەبئ با بی. بەلام
ئەمپۆ، ئەم پۆزانەم. چاوه پیم کردی له یه خسیری بگه رییه وه.
گه رایته وه و دلە داماهه باوکت بوچی ئەیه وئ له قه لآچیمه ن
دوورت بخته وه؟ ئەزانم؛ تۆ خویشت ئەمه ئەزانى. به لام ناخه یته
خۆت. دووری تۆ رهنگه بۆ هیچ کهس دژوار نه بی، به لام بۆ من
ئەشکه نه جیه. دووری تۆ له لایه که وه و باوکیشت... باوکیشت
که تاویک لیم ناگه ری. قاچ ئیشه کهى دایکتى کردوه به بیانوو
و منى هیناوه بۆ ئیره و تيم...

— مه ئی، ئیتر مه ئی!

— ئە ئیم و ئە ئیم! ئە گه ره تۆ نه ئیم، ئەى به کیى بلیم؟ من
خه ریکه پيشیل ئەبم؛ پيشیل! تیاچووم. رقم له خۆم ئەبیته وه.
بیزار بووم له خۆم. ئیتر خه فه ت ناخۆم. ناتوانم خه فه ت بخۆم!
دلته نگى، بهس دلته نگى. دلته نگى و بیزارى! دللى من، پيشتر
وه کوو کو تریکی سەر هه لکه نراو تریه ی ئەهات، به لام ئیسته...

ئەبىنەم خەرىكە ئەبى بە پەرپۆكۆن، پەرپۆيەكى بىنۆيىزى. هيوام بە تۆ بوو، دلخۆشىم تۆ بووى؛ تۆ. نازانەم، نازانەم! رەنگە درۆم لەگەل خۆم كەردبى، بۆ ئەوهى بتوانەم... بتوانەم... ئاخەر ئەم دلە مالكاولهى مەيش ئەبى شتىكى بە نەرخى تىابى! ئاخەر مەرۆف ئەبى چى بكات؟ مەن چى بكام؟! بزا چىم بە سەر هاتووه؟ بووم بە پىسوای چاك و خراب؛ پىسوای چاك و خراب. بەلام... بەلام لاى دللى خۆم تەنهام. تاق و تەرا! لە كوندىك ئەچم لە سەر شانى خۆم نىشتەبىتەوه. لە سەر كەلاوهى خۆم. چۆن خراب ئەبى مەرۆف! چۆن دائەرزى! شەيدا ئىتر ژنەى نەئەبىنى، بەس دەنگى ئەبىست:

— بە خراب ناوم دەركدووه؛ بەخراپە! بوچى؟ بۆ ئەوهى كە دلەم تەمەنىكە بە دواى جووتى خۆىدا ئەگەرئى. بە دواى جووتى خۆىدا! ئەگەرئى و ئەگەرئى، بەلام نايدۆزبىتەوه. نايدۆزبىتەوه. ئەستىرەى بەختى مەگەر جووتى نىبە؟ ئەلەن كاتىكە باوكەم مەردبوو بەشەو ناشتەبوويان! ئەو هەلەت و پەلەتەنە چىبە ئەيلەم! خۆ مەن بىروام بەو قەسە قۆرانە نىبە. بەلام تۆ بەكات و سات خەنەمەم بۆ ئەتاشى. هەيشيا هەتوانەم نەخستتۆتە سەر بىرىنىك، بىرىنىكىتر ئەدهى لە گيانەم! ئاى... ئەگەر بتوانەم لە دللى خۆم توورپ ئەدەم! ئەگەر بتوانەم! بەلام نا! نا! واناكەم. تۆ لە دللى خۆمدا رانەگرم. ئەوانىتر لەم ماله، لەم قەلاچىمەنە و، لەم مەلەبەندە، لەم خاكە ئەتەرىنەم. پىسوایى بەرپا ئەكام. ئەگەر پىش بى خويىن ئەرژىنەم. كچە ئەفغان ئەخنكىنەم. شەو لە لایەوه ئەخەوم و ئەخنكىنەم. گەرەوى شىرۆ بە قەپ ئەپچەرم. دىنا تىك ئەدەم. هەموو لایەك ئەكام بە خويىن و ئاگر. نەك پىتە و ابى لە كوشتنى كچە ئەفغاندا لە بازخانى ئەفغان ئەترسەم و نەك پىتە و ابى لە چىرپىنى گەرەوى شىرۆدا لە گولمەمەدى ياخى ئەترسەم؟ كاتىكە لە خۆم ببوورم كورپى بوندار، لە دىناش ئەبوورم. كاتىكىش كە لە دىنا ببورم، قورقورچاكەى تۆيش هەلئەدەرم. ئەتكۆرم و هەموو ژيانى خۆم پەشت بۆ ئەپۆشەم و سەردۆلكەت

بۆ ئەھۋنمەۋە! ئای... كورپى بوندار، كورپى بوندار. رقم به گالته مهگره، بهو جورهى كه دلت به گالته گرتووم!

ئىستنه ئەوا خودى لالا بوو كه قسهى ئەكرد. ئەو لالايهى شهيداي بابقولى بوندار ئەيناسى. له بهرامبهرى شهيدا بهر به بهريه وه ساتابوو و چاو له چاوى شهيدا ههريشه و گوره شهى ئەكرد. ئەم ژنه خودى لالا بوو. ئيتر نه ئەگريا. گريان به گونايه وه تاسابوو و ئەو بهرخۆله نه جيبه له ناو نيگاي ره ميبوو و گورگى در له بيلبيله كانى دا ئاخيز و داخيزيان بوو. ئەمه خودى لالا بوو، نهك ئەوهى پيشتتر. تاويك له مەوبەر لالا بۆ شوپيئىكى ون و نامۆ، جييهكى غهواره، قوزبنىكى نه ناسراو له ناخى خویدا سهفهري كردبوو، جييهكى چۆل و بۆ ناو مهردمىكى پاكيزه. ئىستنه به لام كتوپر هاتبوو به خویدا، خوێ دۆزيبوو و بهزا و خو شهبهز به ئاراستهى خویدا كهوتبو ه غار و ئەيويست گهرده لوولى ئاگر بهرپا بكات. غه مى نه بوو و له كوئ و له گهل كئ و چ كات! وهستا و به بالا، به ركيئيى بههيز له ههژانى دهروونى، سه ره پراي ئەمهش راهيژاو و نامادهى په لامار. ژنى ژن، وزه ي به گوژمى زهوى، هه موو كي شهري بههيزى خوێ پاكيشابوو و ئەيويست ئاگر له داوينى ئاسمان بهردات. هه وه برووسكه ي ئاويته به رههيله و شهسته يهكى خافلگير، مه گهر ئەم ئاگره ي بكوژانايه ته وه.

شهيدا سهري بهرز كرده وه و چاوى له چاوى ژنه دا وهستا و، لالاي له بهرامبهر خویدا بينى به پيكه نينيى نامۆ له سه ر ليوانى و رهخشانه وهى هه موو ئەستيره كان له چاوانيا. دره وشانه وه يهكى ئەوه نده غه واره كه شهيدا به بئ ئافان له پر، راپچله كا و به پرتاو به ره و پشتى وشتره كه چوو و به داره تيى به رگريكه رانه ي شاراهه له وئ وهستا. ئەگهر ئەوساته نه جوو لا با، كهش و كي شهري به ته وژمى ژنه راي ئەكي شئا و له ناو خويا ئەيتوانده وه. هه رچه ند له رزىنى سست و خيرا ي گريى ئەژنوى، متمانهى ئەوى به خوێ كه م ئەكرده وه و گه رانى خوئينى داخ له ده ماره كانى دا، ريگه ي له وه

نەگرت بیری و هۆشی و توانای گفتی چەق ببەستی. بۆیە هەروا خامۆش و شەلەزاو، لە کاتیگە گۆشەیی سەمبۆلی نەرم و لیوی بەجاریک ئەجاوی بەر گۆی کەوت:

— شەو... شەو دیمە سەر جیگەت؛ هەر لیرە!

لالا نەبوو. دوور کەوتنەوهی لالا ئەتوت سببەریکی رەمیوه. شتیکی وەکوو تاپۆ و تەمار^(۱)، هەبوو و نەبوو.

شەیدا، قەبارەیهکی بێ ناوەرۆک هەروا لە شوینی خۆی وەستا، چوو بوویە ناو خۆی، کەر و لال و وشک ببوو. چەندە بیکەس بەجی هیلرابوو و چەندە بیکەس جیان هیشتبوو لەم خەلۆتە تەنهایەدا. شەیدا، ئیستە ئەگەر بزیایەتەوه، ئەیتوانی بەس بە هاواریک دلی شەو شەق بکات، یان بە مشتیک سینەیی دیواریک دارووخینی. بەلام نە ئەمایان کرا و نە ئەویان بوو. شەیدا ئارەقەیی لینیجی لە هەنیە و بن کاکۆلی سربیهوه و بۆ تاویک دانیشت، پشت و پانیەیی سەری نا بە رانی و شترەکەوه، پیلووکانی لیک نا و لەوپەری دامادی بیری کردەوه، بەر لەوهی بکەویتە ری ئەچی شیرۆ ئەبینی.

تەنگزە. تەنگزە؛ ئەوسا کە درکی دردۆنگی لە بەستیینی تاریک و روونی میشتک ئەچەقی. خەسیانی ئەندییشه و ئەمە نەک بە پشکووتنی پەلەیی بلیسەکردوی ئەوین، بەلکوو ئەبی بە هەوهوسی هەلپەیی خۆ بە ئاگردادان، بە دریزەیی حەزی دلتەرانه ناو دیر بکری. تاوانی تامەزرۆیی، ئیشتیای بەردەوام کە بەو جۆرە سەر لە کادووی هەمازیکی نیوه کاول دەرنههینی. لە هەر کوپوه و بەهەر کوپیهکا رۆیشتبوو شەیدا، پەتیکی لە قاچی خۆی ئالاندبوو. زانستە و نەزانستە. ئەو پێوهنانهش بە پیهوه، لەگەڵ خۆی ئەیانگپیری و بەس ئەوکاتە هەستیان پی ئەکا کە نازاری پێوهنەکە قولاپەیی پێ ئەگوشی. لەو دەمانە بوو، ئەم دەمە. شەو خەوتنەکانی، لە باوێش گرتنەکانی، ئیشتیا و هەوهوسی

۱ - تەمار: thought تارمایی بەرچاو، رەشایی، تاپۆ [۴] خیال [۵] گمان .

نیوه شهوانی که بهو جۆره پیااله پیااله ئەینا به سهرموه، چهنده ئاسان و بئ پاشهروک بوو له گهرمای لهشی لالا، لهو کات و ساتانهدا. بئ ئاگا لهوهی ههر بۆنکردن و ماچیک، ههر جار خزانندی روومهت به شیوی مههکهکانیدا، ههر تیکه لَبوونیکی، ههر تلان و ههر خو تیساوینیکی قهیتانییک بوو له کلافهی ژبانی ههر دووکیان ئەئالا. جهوانی! لاوژۆک وا تیکه یشتبوو و بروای کردبوو که زهرک هه لئه گری و له هه موو کانیاویک ئەخواتهوه و تی ئەپه پری. بهس چیژی چهشتن و بهس خوشتی پاشینهی نوشت. نوشتیکی سازگار، نوشتیکی خوشت. دامرکاندهوهی حهزی دهم، به بئ دانی هیچ بهه ایهک له کو تاییدا. بئ ئاگا له گهشت و گه پانی رۆژان و شهوان و گونجانی گوژان و ئالوگوپری رۆژگار و خو و ئەوانی تر.

«ئایه ئیتر نامهوی؟!»

وهها گیژ و دوخه ببوو ئاگای له خوئی نه مابوو. ئەوهی له دهروونی دا تینه پهری به ئاشکرا تی ئەهه گه یشت. گه وهه ری شه لژان به سهر هه موو ده مار و جمگه ی دا زال ببوو. هیچی نه ئەزانی و له هیچ تی ئەهه گه یشت. ته نها ههستی رۆشنی، ههستکردن به خهفه بوون بوو. ته م و دوومان. ته میکی خهست له بیابانی ونی رۆحیدا. تاریکی، گیانی ئاخنی بوو و هیچی نه ئەدی. سارا، ئەو بوونه وه ره سه مه ره یه چۆن بهو جۆره له یادی چوو بوو. له بهر چاو و ده می دا و له مال و له ناو خیزانی شهیدا دا چۆن کچه ئەفغان ون ببوو؟ ئەمه راستیه کی رووت بوو که کوپری بوندار، توژیک پيش ئیسته پی زانیبوو. تیکه یشتنی کتوپر لهو شته، ئەوی له سه رسوو پمانیکی پهش و تاریکدا نوقم کردبوو. گیرۆدی داره تیکی ناباوه. تازه ههستی ئەکرد که لیوی بنهوهی له بن گوشاری ددانهکانیدا ئەکزینیتهوه.

«به ره وهی پرۆم، شیرو ئەبینم!»

ئایه دلای شیرو بوو، شهیدا؟ ئەمهشی نه ئەزانی. به لام پی وابوو ئەبی دلای پیوهی بی؛ له بهر ئەوهی خو ئەبی دلای به

یه کیکوهه هه بی! لهو پوووهه که هه کسه یک دلی له لای کسه یک بوو. چ جایه هه کسه و به شیوه یه ک شهیدای گرفتاری خوئی کردبوو و ئه ی هه ژاند. له لایه ک لالا، ئابرو و پیزی ژنایه تی خوئی، ئه وه ی بوئی مابوو یه وه، به جار یک پژیاند بوو یه بهر پیی. ئه وه تا قه دیر، ئه وه کسه ی به زیناکاری یه که می سه ر جیگه ی به ئالووشی لالا ئه ژمیر درا، له ناکامی زه بر خوار ده ی خوئی دا بووه به درنده یه کی رقه ون. درنده یه ک که له بهر ئه وه ی ناتوانی قوت بدا، ئه یه وئی هه لدری. باشه باو ابی! به لام شهیدا ته نها پیی و ابوو ئه بی دلی به یه کیکوهه بی، له بهر ئه وه ی که ئه بی هه ر کسه و دلی لای کسه یک بی!

«کچه ی ئه فغان، به لام...؟»

ئه ویش هه رچه ند نه ک وه ک لالا، له سه ر گیانی شهیدا بار بوو. ئه وه به راده یه ک به زیبک و نه ترسانه و راستگوییانه دهستی دابوو یه دهستی شهیدا و بو پزگار کردنی شهیدا بوون و نه بوونی خوئی به خت کردبوو، هه قی هه بوو پاداشتیکی گه وره ی هاوسه نگی ئه وه ش داوا بکات. پاداشتیکی هه م به و قورسیه و هه م هیژا به و پاده یه. ئه وه پاداشته ی که هه رگیز له تووش و توانای شهیدا دا نه بوو. که شهیدا، لانیکه م، ئه م خده ی خوئی باش ئه ناسی و ئه یزانی جه ربه زه ی ئه نجامدانی ئه وه کاره گرینگه ی نه بووه و نییه. کیژی ئه فغان له و په ری بیباکی دا، به ده رباز کردنی شهیدا، گیانی خوئی خسته بوو یه به ری دهستی. به لام شهیدا له پیناوی ئه م خو به خت کردنه دا هه رگیز ئاماده ی ئه وه نه بوو یاری بی به گیانی خوئی بکات. ئه وه هه ر هیه چ، نه ی ئه توانی بیریشی لی بکاته وه. ئیسته ش به تیگه یشتنی کتوپری ئه وه جیاوازی و ئه وه دوو ئه دگاره دژ به یه که ی خوئی و کیژی ئه فغان، خه ریک بوو له بن گوشاری

ههستی بی هیمه ته ی خوئی دا ئه فلیقایه وه. چی ئه توانی بکات؟

«به ر له رویشتنه م شیرو ئه بینم!»

— خه وت لیکه وتوو ه یان وه نه وز ئه ده ی؟

شهيدا ههلبلوقايهوه، ئاخيزى كرد و وهستا. بوندار لهغاي و شترهكهى گرت و به نهريهك ههليسانده سهريي. وشتر قنج بوويهوه و قاچهكاني كردهوه و به نابهدلى بوپاندى. بوندار شان به شانى كوپهكهى، هموسارى وشترهكهى بهرهو دهركاي سهرهكى بههاربهند، كه بهرهو پهناى قهلا ئهكرايهوه، راکيشا و لهوي ههوسارهكهى دا بهدهس شهيداوه و دهركاكي كردهوه و شهيدا، وشترهكهى برده دهرهوه. ئهوا باوك و كوپ له دهرهوي بههاربهند، لاي ديوارهكه وهستاوون و وشتر قاچهكاني كردبووه و كلكى قيت كردبوو و بي ئارام نهينواند. بوندار لهتى دهركاي بههاربهندهكهى داخستهوه و بهكپى به شهيداي وت:

— محهممهدهزاي گولخانم رهنگه ئهمشهو هاتبيتهوه بو مالهوه. لهگهلى بكهوه ري و بچو بو لاي گولمحهممه و پيي بلئ شوين بگوري. ئهگهر له مائيشهوه نهبوو، پهيامى بو دابنى و به ژنهكهى بلئ چاوهري بكات و به گهيشتنهوهى، ئهوه پهيامى پي بدا كه ئهبي بگهريتهوه و گولمحهممه ئاگادار بكاتهوه. ههركى چو بووه ئهوهوي ئهمشهو، بهر لهوهى كه ئهه خان ناييه شيتوكهيه هيرش بكات، گولمحهممه پي بزاني. چونكه ئهه خان ناييه دهس ههئاگرى و ئهيهوي ههه ئهمشهو راهيژيني و بدا به سهرياندا. ئاغهش ههه ئيسته به تهلهفوون وتى ئهه ههواله ئهبي به گولمحهممه بگات. جا بزانه چى ئهكهى! بادهرهوه! خوات لهگه!

شهيدا، به بي هيج گوتهيهك به شانى وشترهكهدا ههنگهرا و له پهناى قهلاكهوه له دهرووني شهودا له نيگاي باوكى ون بوو. بوندار له درزي دهركاكهوه خووى كرد به گهوپدا، ئهلقهريزهكهى داخست و بهرهو قهلهشى ديوارهكه چوو و گهيشته حهوشه و نهگهيشت، به گازنده دهنگى ههينا:

— ئهئى ئهه سفرهيه كهى ئاماده ئهبي؟! ئهوهى باشه پانيك خهلكى لييه، ماشهلا! دل و جگهرهكهت سووركردهوه كچى؟

زۆر چاڪە، بىكە ناو دەورىيەكە. سەھۆل، ئەى سەھۆل كوا؟ وتە
بچن چوار پارچە بەفر لە بەفرەچالەكان بەيئەن! ئەى بۆ ھەروا
وھەستاوى و خەرىكى جگەرە كيشانى، عەباسجان؟ بچووئيرەو،
سەوچىك دەس دە! لا! لەبرى ئەوھى كارەكان بخەيتە پرى، ھەر
پرتە و بۆلەتە! بړۆ ئەو گۆزەيە پركە لە ئاوى تازە و بېھيئە!
ياللا، تۆيش سارا، چوار دەنك خەلۆوز بخەرە ناو تاوئەمەكە و
بىگەشيئەو، ئەگەر كارى تەرت نىيە! ئەى ئەوانى تر لە كوئىن؟!...
سەركار، بۆ لە تارىكى دانىشتوو؟ كەس نىيە نەوت بكاتە ئەو
فانووسە؟! مووسا... فەرموو سەركار، بچورە سەر، فەرموو.
خەمى چارەواكانتان نەبى، ئىستە ئەلئىم جۆ بكەنە ناو ئاخوړ
بۆيان... ئەسلان، ئەسلان! پەيمانەى جۆى ئەسپەكان بكەرە
بەريان. سەرپرى كە، رەزىلى نەكەى! ئەسپەكانى خان نايبىش
وھكوو ھىنەكانى خۆمان. مووسا، فانووسەكەت داگىرساند بړۆ
بۆ يارمەتى ئەسلان. لەملاو سەركار. كورەكان پىيان رانەگەن.
فەرموو، خەرىكن سەفرە رانەخەن. نانئىكى سەرىپى...
بوندار بەدەست و بال و زمانىك كە بۆ ساتئىكىش لە وتەن
نەئەكەوت جەندەرمە رەشتالەكەى لە ژىر داآنەو بەرى كرد بۆ
سەرەو و خۆى گەرايەو سەر بەدا لە چىشتخانە:
— بچووئىن ئىتر! بچووئىن! خەرىكى چىت سالار رەزاق؟!... تۆ
چى نوورجىھان؟!!

لاى كوانووھەكە كە مەنجەلئىكى بچووكى لە سەر بوو، داىكى
شەيدا ئاوپرى لە بوندار دايەو و لە پشت توئىژئىكى دووكەلەو،
ئاوى چاوى سەرىپەو و پرسى:

— بۆ كوئىت نارد كورەكەم، بەم نىوھەشەو؟!!

بوندار لە كاتئىكا سەر و شانى لە دەرگاكە ئەبەردە دەرەو بە
گالئەو وتى:

— بە دواى شىرى مريشكدا!

لاا گۆزە بە شانەو خۆى كرد بە ناودالاندا و بوندار بە دواىدا

چووہ ناودالآن و له کاتیکا به لای ژندها تی ئه پهری به پهسنهوه
وتی:

— هه می ماشه لالا له بهرخه که می خوم! سهیر که چ دووگ و
بهزیکی هیناوه، له چاوی پیس به دوور بی! بیهینه سهر گۆزه که،
بهرخه که می!

له پلیکانهکان سهرکهوت و هیشتا پیی نه نابوو به بانجه،
سینه می تهقی به سینه می نادعه لیهوه که ئه یویست له پلیکانهکان
بچیته خوارهوه. نادعه لی هه لوهسته یه کی ناچاری کرد و له پشت
پهرده یه کی دلپشواوی دا و ههروه ها له بهر ئهوه می به بی قسه و
توراو به لای خوشکه زا که می دا تیته پهری، وتی:

— بوچی هه ئسای؟! نه ئه بوا خان نایب به چی بیلی!
نادعه لی به لای شانی خالی دا لای دا به رهو پیچی پلیکانهکان
و له کاتیکا ریگه می به لالا ئه دا تیته پهری وتی:

— من به یانی ئه پوم، پارهم بو ئاماده که. پیویستمه!
چاوه ریپی وه لای نه کرد و چوو ه خوارهوه. له دالانهوه چوو ه
حهوشه و مووسای بانگ کرد که فانوسه که می داگیراندبو و
به رهو به هاربهنده که ئه چوو:

— په یمانه می ئه سپه که می من سی سیره. سی سیر جو می
پاکه رده. خوت بیکه ره ناو ئاخوره که می. مهیده به ئهسلان که
سهر و قنی ئه کات.

— به سهر چاو ئه رباب!
مووسا تیته پهری و چوو ه ناو به هاربهنده که. نادعه لی به دوا می
مووسادا رویشت و سهری کرد به هه ماردا و به کیله می پر له جو
له هه ماره که هاته دهرهوه و به رهو ئاخوری ئه سپه که می نادعه لی
چوو.

— هه واییکی خوشیشم بو ت هه یه.
مووسا چاوی برپیه ده می نادعه لی، له کاتیکا ئه سپه که
ده می ئه هینا بو دنکه جوکانی ناو کیله که می به دهستیهوه بوو.

نادعەلى پەيمانەكەى لە دەس مووسا وەرگرت و كردى بە سەر
كای ناو ئاخۆرەكەدا و وتى:

– ھاوړپكەشت خەرىكە دى بەرەو ئیږه. پینهچپهكه!
– ھا؟!

نادعەلى وتى:

– لەبرى ئەم مەزگینیه، برى كۆزەرەش بهینه بیکه ناو
ئاخۆرەكە!

– ئەهەى بە سەر چاوا!

نادعەلى لە بابەتى ئالیكى ئەسپهكه ئەندیشهى ئاسووده
بوو. گهراپهوه بو حەوشه و عەباسجان لە سیبەرى تاریكى
دیوارهكەوه، خوێ پيشانى نادعەلى دا و وتى:

– حەسایتهوه، ئەرباب؟

نادعەلى بە لای عەباسجاندا تپهپرى و بەرەو دەرگای كۆلان
چوو. عەباسجان كهوته شوینی و وتى:

– ئەتهوئى برۆم قەدیر بانگ بكەم، ئەرباب؟ لە مالههويه.

نادعەلى دیسانهوهش بە بى وهلامدانهوهى عەباسجان چوو
كۆلان. لە كاتیكا عەباسجان و نیگای خوازىارى مووسا بە دوايهوه
بوون. مووسا حەزى ئەكرد دەربارهى ستار زیاتر ببیسى. بەلام نه
پووى ئەوهى ههبوو بە دواى نادعەلىدا بروت و پرس و جووى لى
بكات و، نه ئەشى ویرا؛ چونكه بوندار نهى ئەتوانى لهو لاپرهسهنيه
خۆش ببى. نهشى ئەویست ئەم و ئەو و بهتایبهت نادعەلى له
خوێ بخته گومانهوه. بۆیه ئەبوايه لهسهرخۆ بى و ئەهوهن و
چاوهپرى بكات. تهنها كاریكى له بهر بوو. ئاگاداركردنهوهى بهلخى
له هاتنى ستار. ئەمكارەش پيوستی به بیانویهك ههبوو بو
ئەوهى بچیته دهرهوه. كاتیكى لهبار. ئەو كاتهى دەم ئەجوولئى و
خەرىكى خواردنن. دەست و كاسه، سهریان گهرم ئەكات. ئەو
ساتهیه كه بتوانى به قهلهمبازىك خوێ بگهیهنیتته مالى بهلخى.

– ئا وهستا مووسا! حهپهساوى؟!

مووسا ئاوری دایه‌وه. عه‌باسجان به په‌نجهی چهور و خویناوییه‌وه، لای شانیه‌وه وه‌ستابوو:

— ئەگەر پیت عه‌یب نه‌بی، توژی ئاو بکه‌ی به ده‌ستم‌دا!
مووسا مه‌سینه‌که‌ی هه‌لگرت و له بهر چاله‌که وه‌ستا.
عه‌باسجان قوئی کراسه‌که‌ی به یارمه‌تی که‌شکه‌ی ئەژنوی برده
سه‌روه و له سه‌ر چاله‌که دانیش‌ت و مووسا ئاوی کرد به
ده‌ستی‌دا. عه‌باسجان وتی:

— لفه‌که‌ت، شیرۆ به‌رپوه‌یه!

— له کوئی بینیت؟

— کاروانسه‌رای زه‌عه‌فرانی. وچانیکیش پیکه‌وه هاتین؛ پاشان
من غارم دا. ئەوه‌نده‌ی نه‌ماوه بگهن. ره‌نگیشه گه‌یشته‌بیتن.

— ماه‌ده‌رویش چی به سه‌ر هاتووه؟

— چی به سه‌ر هاتبی باشه؟ شیرۆ تهرمه‌که‌ی دابوو به سه‌ر
که‌ردا و خه‌ریک بوو ئەیه‌ینایه‌وه.

— تهرمه‌که‌ی؟! مه‌به‌ستت ماه‌ده‌رویش مرد؟

مووسا مه‌سینه‌که‌ی پاگرت، عه‌باسجان له سه‌ر چاله‌که
هه‌لسا و ئاوی په‌نجه‌کانی داته‌کاند و وتی:

— خوژگه به‌مردایه‌ت! مردوو به‌لا-زیندوو به‌لا، خو خراپ‌تره.

عه‌باسجان چوو بو بن دیواری چیشته‌خانه و به مووسای وت
دوو پیاله چا به‌ینئ، که ده‌می وه‌کوو کونه‌ی وشکی لی‌هاتووه:

— ئەم نوورجیه‌انه بی نووره‌ش خو ئەگه‌ر شه‌و و پوژیک له
به‌ر ده‌ستی‌دا هه‌لسووپی، لیوی نابزوی فهرمووی زه‌رکیک ئاوت

لی‌بکات!

مووسا به پیاله‌یه‌ک چاو و دوو کلۆ قه‌نده‌وه لای ده‌ستی
عه‌باسجانه‌وه دانیش‌ت. عه‌باسجان قه‌ند و چاکه‌ی له مووسا

وه‌رگرت، قه‌نده‌که‌ی له چاکه هه‌لژه‌ند و خسته‌یه سه‌ر زمانی، به
حه‌زه‌وه ته‌رپی قه‌نده‌که‌ی مژی و وتی:

— به و جو‌ره‌ی بۆم ده‌رکه‌وتووه، نادعه‌لی که‌ریکی بۆ

ماهدروپيش كړيوه! ئيستتهش ماهدروپيش به سواری ئه و كهره
خهريكه دپتهوه. بهلام سهرم لهوه سوور ماوه كه نادعلى خانى
چوارگوپيشلى لهكهيهوه ئهوهنده بهخشندهى لى درچووه؟ له
بیرم ناچپتهوه ئه وشوهى كه نادعلى مهست بوو و به نره نره
له مالى ئيمه هاتبوويه دهرهوه و بهرهو مالى ماهدروپيش خو
پاكيش نه كرد. شهيدا، ديسانهوهش شهيدا! شهيدا نه گهر بهرى
پى نه گرتايهت خوا نه زانى چ فهرته نه يهك لهم قه لاجيمه نه دا ساز
نه بوو.

موسا لای دهستی عه باسجانهوه هه لسا و وتی:
— هه ميشهى خوا نه دپشهى گلاو له ناو ميشكت دا
نه خولپتهوه!

عه باسجان دوا دلپوى چاكهى هه لقرپاند و به دواى موسادا
كه دوور نه كه و تهوه وتی:

— واته بهم چاوانهى خوم بلیم کوپر بن و نهوهى پوو نه دا نهى
بينن؟! يان نه لپى لوكه بخمه گويم؟!

بوندار له بانيجهوه پلارى تيگرتن:

— سفره! سفره كه بهينه ئيتر! نيوه شهوه!

نه سلان به دهنگى باوكى له به هاربه نده كه هاته هه وشه.
عه باسجان هه لسا. موسا سهرى كرد به ناو چپشته خانه دا، لالا
له ژوروى نوورجيهان هاته دهرهوه و دهنگى زه لالى سالار په زاق له
ژوروهه هات:

— سفره كان راخن، شيو نامادهيه!

بونداريش، له بانيجهوه وتی:

— زوو بن، زووتر باوكم!

هاتوچو، خيرا بوو. نان و سفره و سینی و خوانچه. دهورى ۱۸۸۹
كه لپدر
به رگه شه شه م
گوشت و دهفرى ناوگوشت. به له مى دل و جگهر بو خان نايب.
په رداخ، په رداخى ناو. دس به دس له چپشته خانهوه بو بانيجه.

— نه سلان! نه سلان! تو وهره سهر خزمهت بكه!

زهنگی تهلهفوون. ديسانهوهش سهیدی تهلهفوونچی:
 — ئاغه پهلهیهتی بوندار! ئهئین زووتر!
 بوندار له پلیکانهکانهوه هاته خوارهوه و له داآن دهرکهوت و
 به ههنگاوی بلیند بهرهو دهرگای هموشه، به مووسای وت:
 — بزانه نادعهلی چی لیهات کوره! بلی بیتهوه بو شیو. ئاخر
 ئیسته کهی کاتی دهرهوه چوونه؟!
 مووسا چاوهپپی ئهو دهرفته، بهرهو مائی کهلای خواداد
 تاوی دای. قهدير دهستی به دهمیهوه باویشکی ئهدا، دهرگای له
 مووسا کردهوه و وتی:

— دیاره هاتوویت به دواي نادعهلی خاندا؟

مووسا پهيامهکهی بونداري گهياند:

— وتی بیتهوه کاتی نانخواردنه.

قهدير وهک له بهر خوڤیهوه، وتی:

— برۆ پپی بلی دیین، برۆ!

مووسا کشایهوه و دهرگا داخرا. مووسا به دزیهوه سهیری
 دهوروبهري خووی کرد و به تاریکی بن دیوارهکهدا بهرهو مائی بهلخی
 خزا و سووک و چالاک، وهک پشیله له درزی دیوارهکهوه خووی
 کرد به ههوشهدا و به بیدهنگ چووه بهردهرگای ژوورهکه. بهلخی
 لهگهڵ کچ و ژنهکانی به دهوور لامپاکهوه دانیشتبوون و کابرا
 له بن برۆ خهنجهریهکانیهوه چاوی برپیوووه پهپهکاغهزیکی
 گنج و زۆر به دژواری وشهکانی ساخ ئهکردهوه. مووسا پپی نایه
 ناو دهرگاکه و سلأوی کرد. بهلخی سهری له سهه کاغهزهکه
 ههگرت و به ههمان توورپهیهوه پوانیه مووسا و لهبری وهلامی
 سلأوهکهی وتی:

— ناتوانم بیخوینمهوه!

کاغهزهکهی لای سینی بن لامپاکه دانا و ناخودئاگا
 دهستهکانی دا به یهکدا و پهنجه ئیسک درشتهکانی لیک
 ههپیکا و بو ئهوهی نارهمهندییهکهی خووی دامرکینی، جمگهی

په‌نجه‌کانی وهرگیږا، خرمه‌ی لیوه هی‌نا و ته‌قاندی و دیسانه‌وه‌ش به که‌سه‌ریکی ئاشکراوه وتی:

— ناتوانم... ناتوانم. ئەم گەردنە‌ی من بشکی تا مریشکه پە‌شە‌ش نەرۆ‌یشتە‌م. نە‌مخو‌یند و پە‌یشو‌ینە‌م نە‌گرت. ئا‌خر چۆ‌نە‌م ئە‌توانی؟ گۆ‌لستان‌ییکی کۆ‌نە‌ی سە‌عە‌دیە‌م هە‌بوو، بە‌لام مەرۆ‌فی کو‌یر کە‌ی ئە‌توانی خۆ‌ر ببینی؟ بۆ‌ وه‌کوو سوو‌خۆ‌ره‌کان ناودەرگات گرتوو‌ه؟ وه‌ره ژوو‌ره‌وه!... تۆ‌ چی؟ تۆ‌ش له‌ من و ئە‌وانی‌تر کو‌یرتری؟ خۆ‌م به‌ هە‌موو پە‌نگی‌ک لی‌کرد بە‌کوو ئە‌م دە‌وی‌تانه‌ رازی بکه‌م فی‌رگه‌یه‌کی دوو کلاسی له‌م کاو‌لبوو‌ه دابە‌مە‌زرین، بە‌لام مە‌گەر هی‌شتیان؟ ئا‌خر ئە‌و زۆ‌لانە‌ خۆ‌یان له‌ شار فی‌رگه‌ و نە‌خۆ‌شخانە‌یان هە‌یه و... مە‌نالە‌کانی ئی‌مە‌ش چە‌ن کەر‌تر بن، بۆ‌ زمان‌تر باریان بۆ ئە‌بە‌ن. دە‌ی دە‌نگوباس؟

— ستار خە‌ریکه‌ دئ!

— ها؟!

— هەر ئە‌وه‌ندە‌! هاتە‌م ئە‌مه‌ بلی‌م و برۆ‌م.

— ئە‌ی کوا، له‌ کو‌ییه‌؟ کی‌ دیو‌یتی؟

— هە‌م نادە‌لی و هە‌م عە‌باسجان. وابزانە‌م لای داوه‌ بۆ‌ لای

سەر‌هوه‌!

— سەر‌هوه‌؟! سەر‌هوه‌ بۆ‌؟ پە‌نگه‌ له‌ بە‌ر جە‌ندەر‌مه‌کان؟!

هی‌شتاش له‌ ما‌لی بوندارن؟

— جاری له‌و‌ین. بوندار بۆ‌ شی‌و پرای‌نی‌گرتوو‌ه.

— بۆ‌ گۆ‌لم‌حه‌مه‌د ئە‌چن؟

— وابزانە‌م. من ئی‌تر... خوا‌حافیز.

مووسا به‌و خۆ‌شبه‌زییه‌ی که‌ هاتبوو له‌ دەرگا دەر‌که‌وت و

له‌م‌به‌ری دیواره‌که‌ سینە‌ی ته‌قی به‌ سینە‌ی به‌راتە‌لی سالار ١٨٩١

که‌ ئی‌دەر

بەرگ‌شە‌شە‌م

پە‌زاق چوو‌ه حە‌وشه‌ و تی‌پە‌ری:

— پالە‌وان له‌مالە‌وه‌یه‌؟

مووسا نیگای له رۆیشتنی کورپی سالار، بێ وهلام ما و پاشان چوووه کۆلان، به بێ ئهوهی ئهنديشهی له پهیدا بوونی کتوپری بهراتعهلی ئاسووده بووبی:

«ئهو ئیتر کاری چیه به بهلخی؟!»

— ئا وهستا مووسا ئهوه بو وهکوو پشیلهی گیژ به دهور خۆتا ئهگهپی؟!!

دهنگ دهنگی خاکی بوو. بهلام دهنگهکه، له کوپی شهوهوه ئههات؟

— ئههلا؟ ئیره!

مووسا له جوگهکه پهپهوه و لهو بهروه لای قوولکهی توونی گهرماو وهستا. عهلی خاکی له شیوی ناو قوولکهکهدا، ئانیشکی دادابوو و راکشابوو.

— ئیره بو، سالار؟

خاکی وتی:

— ئیرهش بو خۆی جیگهیهکه! دانیشه، وهره له تاریکیا دانیشه!

مووسا له سههر شیوی ناو قوولکهکه دانیشتی و وتی بۆچی چوووه بو مائی پالهوان و دهسهجی باسی بهراتعهلی سالار رهزاقی هینایه ئاراهه:

— ئهو بۆچی چوو بو مائی بهلخی؟

خاکی به رهامهندییهوه وتی:

— له مائی ئیمه بوو. پیکهوه ناهمان له مائی سهمهه خوارد و چووین بو مائی ئیمه. تمهنی نو قهران له گهل باوکی جیایه. ههر ئهویش بوو پپی و تمه ئهمسال پاش خهرمان ههگرتن ئهیانهوی به من بلین: برۆ له مائی خۆت دابنیشه!

خاکی لیوه وشک و زبرهکهی، به پپی خده، به نووکی زمان

تهر کردهوه و وتی:

— ئیستهش خۆم داوام لیکرد برۆ لای پالهوان و پپی

بَلَىٰ بِيَّيْ به سه‌رپالهي دهشتي ئه‌رباب. خو ئه‌زاني كه پالهيوان
درويئه‌واني ژماره يه‌كي ئهم مه‌لبنديه؟ به‌لام راي سالار ره‌زاق
و بوندار ئه‌ويه كه ئهمسال كار نه‌دهن به پالهيوان. راستيه‌كه‌ي
ئهيانه‌وي دهستي به ده‌مي نه‌گات و ناچار بيي بار بكا و بروت.
يان هر نه‌بي له قه‌لاچيمه‌ن نه‌ميئي. پالهيوانيش هه‌لبه‌ت نايلي،
به‌لام من ئه‌زانم له ناخي دليا هه‌ز ئه‌كا ئهمرو و به‌ياني توريين
و مه‌لغانه‌كه‌ي هه‌لگريت و بروا به‌ره‌و قوچان. جا با بزاني
به‌راته‌لي چ هه‌واليك ئه‌هيئيته‌وه.

— ئه‌گه‌ر سالار و بوندار قايل نه‌بن چي؟

خاكي ليو به زمان ته‌ر كرده‌وه و وتي:

— قايليان ئه‌كه‌ين! سالار و بوندار خو نايانه‌وي دره‌و بكه‌ن.
كاري درويئه به من و به‌راته‌ليه. گيري كاره‌كه‌مان جاري هه‌مان
له سه‌تا پانزه‌كه‌يه. شه‌ويك لهم شه‌وانه ئه‌بي قسه‌مان بكه‌ين
به يه‌ك. تا ئه‌و كاته ستاريش ئه‌گه‌ر... وت چووه بو لاي سه‌ره‌وه؟
ئه‌بي چووبي بو لاي گولمه‌مه‌د، وايه؟
— وا ئه‌زانم!

— خووشم لهم گولمه‌مه‌ده دي. خووشم له كاره‌كاني دي.
په‌سن و چيروكم بيستوه له‌مه‌ر خوي و كاره‌كاني. ده‌نگويه
كيچي خستوته كه‌ولي ئاغه‌كان. هر ئه‌مه‌ي چاكه. زوريش
چاكه. ئهم ده‌ويتانه به زمان قسه‌يان له‌گه‌ل نايه. به‌س به زماني
تفه‌نگ ئه‌بي له‌گه‌ليان بدويي. چه‌ند به به‌له‌نگاز و ره‌به‌نترت
بزاني، زياتر له خويابي ئه‌بن و زياتر كارت لي ئه‌كيشنه‌وه. چه‌نده
به نه‌رمي بچيه بن ددانيان، سه‌گتر ئه‌تجرون. هه‌رچه‌نده زياتر
ده‌مه‌رپريان بو بكه‌ي توندتر ئه‌دهن به له‌مورتا. په‌رزين بي، پووم
له ديوار، خووي ماكه‌ريان هه‌يه، بويه ئه‌بي به قورقوشمه‌وه بچي
به گه‌روويان دا. تفه‌نگ! هر بويه‌شه خووشم له گولمه‌مه‌د دي.
ئهو كاري خوي يه‌ك لايه‌ني كردوته‌وه. زمان و ده‌مي به‌ستوه و به
تفه‌نگ قسه ئه‌كا. چيته؟ جووله‌جوول ئه‌كه‌ي! نه‌كا سپي تي

داوی؟ حەز ئەکەمی شەوێک وەرە بۆ سەرته‌نوورەکە...

مووسا سەری راوه‌شاندا و وتی:

— نا، نا! چوو بووم بە داوی نادەه‌لی‌دا، خوشکەزای بوندار.

پەيامم بۆ بردبوو بۆ شیۆ...

خاکی بە پێکە‌نینه‌وه وتی:

— تۆ ئەگەم، تۆ ئەگەم! ئەترسی دەنگی بەرز بێته‌وه، تۆ

ئەگەم!

— خۆت باشتر ئەیناسی! دەمپیس و جنیۆ فرۆشه. لەپەر له

بەر چاوی چوار بێگانه‌ مرۆف ئەشکینێ.

— هەئسه، هەئسه برۆ. تۆ ئەگەم ئەلیی چی. من جارێ

لەم ناوانه‌م. خوات لەگه‌ڵ.

— جارێ...

— خوات لەگه‌ڵ!

مووسا تیژ و چالاک بە شانی دیواره‌که‌دا هەلگه‌را، پرۆیشت و

له‌ جوگه‌که‌ پەریه‌وه، دەستی بە دیواره‌که‌وه راوه‌ستا بە‌لکوو ئەو

دەنگه‌ نامۆیه‌ی له‌ پەنای دیواره‌که‌ی بە‌لخیه‌وه دی ئاشکراتر بێ.

گومانی وابوو بە‌لخی و به‌راته‌ه‌لی بۆ بینینی خاکی دەرکه‌وتوون.

به‌لام که‌ له‌په‌سا دەنگه‌که‌ ئاشکراتر ئەبوو، گفتوگۆکان له‌وه

نه‌ه‌چوو هی به‌رات و به‌لخی بێ. گوێی تیژ کرد. دەنگ و گفتی

نادەه‌لی ناسیه‌وه که‌ به‌ زه‌لآلی ئەبیسرا:

— تا هیممه‌ت‌ئاوا به‌ سواری ئەپرۆین. له‌وی ئەسپه‌که‌ ئەده‌ین

بەم مووسایه‌ بێگه‌ر بێتته‌وه و هەر له‌وی له‌ پێشی ماشینیکی سوار

ئەبین و ئەپرۆین. له‌وی ئەچین بۆ میوانخانه. فایتوونیکێ دەر به‌س

ئەگرین به‌ کرێ. خۆ وتم پێت... له‌و ناوه‌ ئاشنام زۆره. هه‌واش زۆر

له‌باره‌ له‌م وەرزه‌دا. ئا، ئەوه‌نده‌ش گه‌رم نییه. لیی ئەده‌ین ئەپرۆین

بۆ وه‌کیل ئاوا و کیوی سه‌نگی... شه‌وه‌ ئەگه‌رینه‌وه...

— من ئەرباب، من قه‌ت رازی نابم له‌ قسه‌ی "تۆ" دا نا بلیم،

به‌لام...

١٨٩٤
که‌لیسده‌ر
بەرگی شه‌شه‌مه

قهدير و نادعلى، لهو بهرى جوگهكهوه، له بن پىزى
راستهبيهكان و به بهردهمى مووسادا كه ئىسته وهكوو گهلايهك
خوى لكاندبوو به تهختى ديوارهكهوه، تىپهپىن و چهند ههنگاوئىك
كه دوور كهوتنهوه، مووسا به نهرمى كهوته شوپىيان تا لهگهلىان
بچىته مالموه:

— بهلامى نيهه، قهدير!

— ئهمهوى دروينه بكم ئهمسال ئهگهر بشى، ئهرياب!
ئهمهوى شان بدهمه بهرى و كار بكم.

— بو كار، ههميشه دهرهت ههيه، بهلام بو جهوانى؛ جهوانى
تىئهپهپى ههفال. ئهمانهوى بروين و گهنجىتى بكهين، رابوئىرين!
بهمىنى بو بهر مالى بوندار، قهدير پى كشاندهوه و وتى:
— ليرهوه ئهبى بمبوورى ئهرياب. من لهم شىوكرندنه دهراوى.
حهز ناكم...

نادعلى دهستى خسته بن بازوى قهدير و وتى:

— ههر باسىشى مهكه! له كاسهيهكدا پىكهوه نان ئهخوين.
ههر كهس منى ئهوى چاوى دهرهات، ئهبى ههفالهكهى منىشى
بوئ!

نادعلى، قهديرى كىش كرد بو ژوورهوه و مووسايش به
دواياندا رويشت خوى پيشانى بوندار بدات. بهلام ههر لهو كاتهدا،
تارمايى ئهه گوئدرىزهى ماهدهرويشى به سهروهه بوو و شىرو
بنى رهشمهكهى به دهستهوه گرتبوو بو ئهوهى چال و چولى
كوئانهكهى پى بناسىنى، مووسا له سهه جى خوى وشك كرد.
ئهوهندهى پى نهچوو شىرو و ماهدهرويش نزيك كهوتنهوه و مووسا
چهن ههنگاوئىك بهپىريانهوه چوو. ماهدهرويش ههروا خوى دابوو

١٨٩٥

كه ئىدهر

به رگه شه شهههه

به سهه بوخچهى بهردهمىدا و خهمنالهى به ئهسپايى ئهبيسرا.
مووسا "ماندوو نهبوونى" لىكردن و به بى ئهوهى چاوهپى وهلام
له ماهدهرويش بكات. شىروش لهبرى وهلام كپ و لهسهرخو وتى:
— پهيامىكم له هاورىكهت بو هيناوى. بهجوئىك خوت

بگه يه نه مائی ئيمه.

مووسا به دهنگه بوپرهكهي ئهسلان، رووي له شيرۆ وهرگيپرا
و بهپهله خووی كرد به حهوشه دا.

به دواي نوکه رهشكه دا روپيشتبووي؟! ئهوهندهي ئهزاني كار
ههيه خوۆت ون ئهكهي. ههلی سهرهوه. پاشانيش بهپهله وهره
ئهسپهكان ئاماده بکه ئهمانهوي بکهوينه پي. ياللا زووبه!

له بانيجه، لالا و بوندار له هاتوچوڊا بوون. لالا سيني قاپ و
دهفره بهتالهكاني دايه دهس مووسا. له ناودالان، مووسا خووی لادا،
نادعالي و قهدير تپهپرن. نادعالي و قهدير له سهرهخۆ تپهپرين.
مووسا سينيكههي برد بو چيشتخانه و ههوالي عهباسجاني له
نوورجيهان، كه كترى گولي زمانهگاي لاي نهرمه ئاگرهكه دانابوو،
پرسی.

— چووزانم، نوالهكهي قووت دا و ون بوو! ئهميان، سالار
رهزاقيش...

— له كوۆلان كه نه ميني!

— ئهبي نوكمي عهرز بووي. شيوهكهي تووم خستوته ناو
مهنجهلهكه، له سهر تاقهكه.

مووسا له دهركاي چيشتخانه چووه دهرهوه. به بهردهم لالادا،
كه سفرهكهي كو كردبووه و ئهيهينا بو چيشتخانه تپهپري و، له
سهر قسهي ئهسلان چوو بو بههاربهند:

— ئهلي چي بکهين ئيسته؟

— به نينوک قهشاويان بکيشه، پهيكوليک، دپک و دائيک...

ههچي پيوه بي... ئهبي لهگهله خان نايب بکهوينه پي!

— منيش؟!

— تو بو کووي؟! بو دالاني قني من؟!

— ئاخر تو وت پي ئهکهوين!

— پي ئهکهوين، من و خان نايب!

له ههمان کاتدا جهندهرمه رهشتالهکه پهيداي بوو، لهغاوي

لهدهس مووسا وهرگرت و وتی:

— بابزانم، برام! نه، ئەم لهغاوه بکهره... نا، لئیگهپێ.

خۆم چاکی ئەکهم. بزانه ئەتوانی قاپێک دۆ بهیئنی؟ ههئێ!

ئەسلان، هاودهنگی جهندهرمهکه وتی:

— ههئێ، ههئێ بلی دۆ ساز بکهن!

مووسا له بههاربهندهکهوه فرکهی کرد بۆ چهوشه و

جهندهرمه له ناو دالانهکهوه هاتنه چهوشه، له کاتیکا بوندار

چراتۆر بهدهس له بهریانهوه ئەهات. جهندهرمه جگه له خان

نایب بهرهو بههاربهند ئەرۆیشتن و بوندار لۆکسهکهی له سهر

پهرژینی بههاربهندهکه دانا، بهجۆرێک که ههردوو بهر روون

بکاتهوه. مووسا قاپی دۆی له لالا وهرگرت و لای چهپهری دهرگای

بههاربهندهکه کئشایهوه بۆ ئهوهی خان نایب و بوندار تیپهرن. خان

نایب که تهنانهت کاتی هیواش رۆیشتنیش شهلیهکهی ئاشکرا

بوو، له بهر چهپهرهکه وهستا، سهیری قاپی دۆکهی کرد و پاشان

چاوی برییه مووسا و پرسى:

— کى داواى دۆی کرد؟

مووسا به شهلهزاوی سهیری بوندارى کرد و وتی:

— یهکیک له... یهکیک له جهندهرمهکان، قوربان.

خان نایب نیوسووپی کرد و پێی نایه ناو بههاربهندهکه و

پشت له تیشکی لۆکسهکه وهستا و وتی:

— دۆ! کى داواى دۆی کرد بوو؟! ها؟ کى بهم شهوه ویستوووهتی

دۆ بکا به ژهری ماری؟!!

جهندهرمه خهریکی زین و لهغاوکردنی ئەسپهکانی خویان

سهریان داخستوو و وهها بوو که خان نایب لهگهڵ دیوارهکهیهتی.

ئەسلان ویستی دهم بکاتهوه بهلام جهندهرمهی رهشتاله به

دهنگی بهرز و رقاوی قههچى ئەسپهکهی لیوهرگرت و وتی:

— ئەو فانۆسه بهیئنه بهرهوه، کورپی کوێخا!

خان نایب وهک بلیی خۆی ئەیزانی وهلامی پرسیارهکهی چی

ئەبى، دۆكەى لە دەس جەوان وەرگرت، پژاندىيە بن ديوارەكە و قاپە بەتالەكەى دايەوہ بە مووسا. دەسپرى لە گيرفان دەرھينا و پروو لە دەستەكەى وتى:

— سوار بن!

كابرأى رەشتالە، لەغاوى ئەسپەكەى خان نايىي دايە دەستى و پاژنەى پۆستالەكانى كوتا بەيەكدا و تيز بەرەو ئەسپەكەى خوۆ چوو. بوندار لۆكسەكەى لە سەر ديوارەكە ھەلگرت و لە بەردەمى خان نايەوہ پيى نايە ھەوشە و وتى:

— راستەكەى دەزگيرانى ئەسلانيش لەوييە، لە خويناڵ. بو ئەسلان كە لە خزمەتدا ديت ھەم فالە و ھەم تەماشاش!

خان نايب بە لەقاندنى سەر، كۆتايى بە قسەكەى بوندار ھينا و لە بن نيگاي نادەلى كە لە بانيجە وەستابوو، لەغاوى بەرەو دەرگاي كۆلان راکيشا و لە دەرەو، پيى لە ئاوەزەنگى خست و لەشە كوتراوہكەى چالاكانە ھەلدايە سەر زينەكە و سوارەكانى كە لە بەر رۆشنايى لۆكسەكەى بونداردا، بەريز ئەھاتن ھەلسەنگاند و لەغاوى سووراندا. سەيدى تەلەفوونچى لە بانى مائەكەيەوہ «ئوغر بەخير»ى لە خان نايب كرد و بە پيى راھاتن دەستى برد بو پۆپەى كلاوہكەى. بوندار وتى:

— چاوەپوان پامانگرتن خان نايب. ئەلیم جيگەشتان بو

پاخەن.

خان نايب بي وەلام، ديسانەوہ سەرى لەقاند و ركيڤى پراوہشاندا. بوندار، ئەوا لە سەر سەكوۆ بەر دووكانى ئەسلان وەستا بوو و لۆكس بە سەر دەستەوہ، دەستەى جەندەرمە بەريز لە دەرگاي مائەكەى ئەھاتنە دەرەو و بەرپياني ئەكرد. دواكەس ئەسلان بوو بە سواری ئەسپى ئەربابى، خەريك بوو ئاغزوونەى قايشەكەى تەنگتر ئەكرد. بوندار لە سەر سەكوۆكە دابەزى و بەكپى بە ئەسلانى وت:

— بيانگيرەوہ! ئەمەوئى بيانگيرپيەوہ؛ بزائەم چى ئەكەى!

ئەسلان بە دوای دەستەى سوارەکاندا کە هێشتا لەسەر خو
بە قەراخ ریزی راستە بیهکاندا بەرەوخواری قەلچیمەن
بەرپۆه بوون، پکێفی راوەشاند و بوندار چراتۆر بە دەست، چوو
ناوەراستی کۆلانەکە و هەولێ دا دوا خالی رۆیشتنی سوارەکان
بخاتە ژێر چاودێری و ئەمکارەى نە بە ئەنقەست، بە لکۆو نیشانەى
نیگەرانی و دلەپراوکیى بوو.

لە بانجە، کە ئەپروانی بە سەر کۆلاندا، نادەلى
ئانیشکیى لە لاکە لەکەى قەدیرەو کەوتە و ئەماژە بە بوندار کە
هێشتا دیوار و دارى بە تیشکی چراتۆرەکەى چراخان کردبوو، وتى:
— سەیری کە! ئەلێى چراتۆرى بۆ بووک پراگرتوو!

قەدیر خەندەیهکی تەوساوى کرد و نادەلى وەرگەرا و بەرەو
محاجەرەى رۆو لە حەوشە چوو و لەوێش وەکوو ئاغەیهکی
بە دەمار وەستا و وتى:

— ئەهۆى... شیۆهکەى ئیمە بهینن!

مووسا سەیری لالای کرد و لالا چوو ناو چیشتخانە.

بوندار، وەکوو گورگی بریندار، توورە و هەلچوو گەپا یەو
حەوشە و وەک بلیى جگە لە خوێ کەس جنیۆهکانى نابیسى،
بە بێ پرینگانەو نەپاندی:

— شەلى بێ کتیب! ئەلێى لە زمانى ئادەمیزاد تى ناگا. گوێ
لە قەسەى مەرۆف ناگرێ! لەگەل بەردیش بدوێى وەلام وەرئەگرى،
کەچی ئەو ئەلێى لە لووتى پلینگ داکەوتوو! ئازاوەگێر! گریمان
هاوکاسەى شای بەرینیش بووبى، هێشتاش ئەو هەموو تروفیزەى
پى ناوئى. خو لەشکرى خانى سەمکۆت نەشکاندوو، پەحمە لە
باوک! هەر ئەو نەدەى لە قوچانەو ناردوو یانە، کەس بە پیاو نازانى!

خو لە باوکی نادر خووش بى، ئەیهۆۆۆ! ترن باب! جا برۆ تیر بنى
بە باوہ با قنت فینک ببیتەو!... وەرە ئەم چرایەم لیۆەرگەر کورە!
ياللا ئیتەر! هەر وەستاوى کە چى؟ ئەى ئەو عەباسجانە بۆ کوێ
ملى شکاند؟ بابى پارووہ نانیکم بداتى قوزەلقورتى بکەم! خو

نهمزانی چ ژههری ماریکم خوارد. یاللا ئیتر! ئههوی کچی... های
 ئهفغانی، تو له کوئی؟ لالا، بلئی تاولههمیهک بگهشیئیمهوه ئه
 کچه! خوشت شیوهکه بهینه سهر! تویش ئه وهرگا بی خواهه
 داخه!... زهرکی ئاوم بهدری! ههمیشهی خوا ئهبی کراسی ترس و
 لهرز له بهر من دا بی. زووکه... هوی... بجوولوهه بیبه سهر ئیتر!
 بابقولی بوندار به بی ئهوهی خوشتی بزانی ئهلی چی و لهگهل
 کییهتی، پریشکهی تف و وشه له دهمی دهرئهپهپین له کاتیکا
 له دالانهوه بهرهو پلیکانهکان و بانجه ههئنهکشا:
 - لهحنهتی خوا له من بی! به قوزهلقورت بی ئه وهر
 نانه...

قهدير و نادعلى ههروا له بهر محاجههرى بانجه وهستاوون
 و به هاتنى بوندار، پووین تیگرد و بوندار وهک بلئی پیشتر قهديری
 نهديوو، لهپر داچلهکا و بو ئهوهی نهیخاته خوئی و وای دهریخات
 له گفتى خوئی پاشگهز نییه، دریزهی پیدای:
 - له قسه تی ناگا! ئاخر زمانیکی خوش، پوویهکی خوش...
 ئادهمیزادیکیان وتوو. نهخیر! دانیشن، دانیشن، ههر لیڤه؛ خو بای
 نایه، ههر لیڤه دانهنیشتین. مسوگهر ئیوهش نانتان نهخواردوو؟!
 پیاو له دین دهرئهکات! ئهوا شیو ئههینن. خو من نهمزانی
 چیم خوارد. بوو به زهرم. یهک دوو پهمپ بده لهو چراتوپه،
 قهدير! دهی... دهی... بههینن ئه پاروو نانه ئیتر!... له قوچانهوه
 هاتوو! هاتوو و ئهیهوی لیڤه شاکار بکات. هاتوو و ئهیهوی به
 شهویک ههموو یاخیهکان راو بکات و برواتهوه. فهرمانیشتی له
 مهشهدهوه پییه. بویهشه... وتم پاروو نانیک بهیهکهوه بخوین
 باشتره. های... سهید، سهید!

سهیدی تهلهفونچی له سهر بانى خویمان خویا بوو.
 بوندار ههلسا، گیوهکانی خسته سهر پیی و وتی:
 - زهنگیك لی بده بو ئاغه. زهنگیك لیده تا نانیان نههیناوه.
 بوندار، ههر بهو شهلهژاوییه له پلیکانهکان غاری دایه

خوارهوه، له دالآنهوه چووہ حهوشه و هاواری کرد:
– ئه تانهوئ میوانهکان له برسانا دلکهزئ بگرن؟! بجووئینهوه
ئیترا!

مووسا به سینی شیوهوه له چیشتهخانه هاته دهرهوه
و بونداری تپی تهقاند بو کولان و تای دهرگاکی مائی سهیدی
تهلهفوونچی دا بهیهکا و له پلیکانهکان سهرکهوت و تاویکیتر
ناو به ناو دهنگی که له بیستوکی تهلهفوونهکهوه قسهی ئه کرد
بهرگوئی نادعلی و قهدير کهوت.

– بیسمیلا. تا ئه و دینهوه من و تو با خهریک بین!
مووسا گهراپهوه بو چیشتهخانه و لالا قاپی دوکهی دا به
دهستهیهوه و وتی:

– ئه مهش بهره، پیر بی ئیشه لالا.
مووسا به لای کچه ئه فغان دا که تاو له مهی هه لئه سووړاند،
لاره ولار تیپه ری، قاپی دوکهی برده سهر و دابه زیه وه و له
چیشتهخانه جاریکی تر نوورجیهان مه نجه لئی ناو تاقه که ی پیشانی
مووسا دا و وتی:

– تو ناتهوئ پاروویهک بخوئی؟
مووسا دهستی برد بو مه نجه لئه که و وتی:
– په لهم نییه. کاره کهم که ته واو بوو له گه ل خوم ئه بیهم.
با تو زئی چو ل ببی. بازاری شامه ئیره!

نوورجیهان کتری زمانه گاکی لای کوانووه له هه لگرت،
دهستی گرت به ئه ژنویه وه و ناوچه وانی تیکنان، رابوو و له
چیشتهخانه چووہ دهره وه و به دل و به زمان نه فرینی کرد:
– خوا شیتت کا پیاوی زالم، خوا شیتت کا!

له دهرگاکیه چووہ دهره وه، سهری کرد به ژووره که ی خوئی دا،
شه کهت و ماندوو و نیگه ران، به کچه ئه فغانی وت:

– کچم، سارا! ئه و دهر و دهوریانه کو که ره وه و وهره بخه وه.
ههر لی ره جیگهت بو دئه خه م. وهره، زووبه. من که خهریکه م

ئەمرم، مووسا. خوايه گيان... خوايه گيانم... ئازار... ئازار...
بوندار نه كه متر تووره، به جنيودان خوئی كردهوه به مالدا؛
به لام ئەمجارهيان نه به دهنگی بهرز، بهلكوو زۆر به كپی و وهك
بلیی لهگهڵ خوئی بی:

— له دەمی شهدهدا گیریان لی هیناوم، ژن حیزانه! له
لایهكهوه لهشكر ئەنیرن و له لایهكهوه فهрман ئەدهن بهری
بگره! سهری لی بشیوینه! له لایهكهوه گولمه مهده ئەخه نه بهر
گولله و له لایهكهوه به من ئەلین ئاگات لیی بی، بیپاریزه! ئاخر
مهگهر من قونسوولی ئینگلیزم؟! ئەو شیوه ئاماده بوو یان نا؟
مووسا له بهر ناوداڤن خوئی لادا، رپی بو بوندار كردهوه و وتی:
— ئامادهیه بوندار، ماستاویشم برد. راستی... ما هدهروپیشیان
له شار هینايهوه.

بوندار پیتی له سهه یه كه م پیلیمان، گه پرایهوه و پرسی:
— ئیتر چی؟
— تاویك بهر له مه بینانم شیرو ئەبیردهوه بو مالهوه، به
سواری كه.

بوندار له پلیكانهكانهوه چوو به بانجه و بهر لهوهی لهپیش
سینییهكه دابنیشی سهری وهرگه راند به رهو خوارهوه و وتی:
— كارهكانت تهوا بوو بچو به دوی شیرودا، مووسا.
هه لچوونهكهی بوندار هیشتاش دانه مرکا بوویهوه و وا پی
ئهچوو به رادهیهك كلۆل بووه، كه سهه رپای بوونی قهدير و
نادعه لیش ناتوانی خوئی رابگری:

— منیان كردهوه به گزیچاری خویان، دهویت بابانه!
قهدير وتی:
— ههه كهس له بیری خوئی دایه بوندار! وا ئەزانی ئالاجاقی
دلی بو تو سووتاهه!؟

بوندار پارووهكهی له دەمی دا راگرت و وتی:
— باسی ئاغه نییه، قهدير خان!

– ئەى لە كى ئەوهنده توورەى؟ رەنگە لەم خان نایبە؟
ناوبانگم بیستووہ کہ زۆر گووزل و کەرخەسینە!

– نەخیر قەدیر خان، نەخیر! خان نایب پیاوی دەولەتە و
ئەرك و پاسپاردەى خۆى ھەيە!

– کہ وایە لە ئیمە توورەى کہ خۆمان کردووہ بە میوان!
– نانەکەت بخۆ قەدیر! نانەکەت بخۆ! من خۆ میوان نەدیوو

نیم. ئەوہى چاکە سأل بە دوانگزە خۆت شایەتى!
– وابزانم ئەم ئاشنايەت گۆلمحەمەدى کہ لەمیشى،

ئاخرەكەى دەستت بکا بە رۆنا! خۆت پیت وانیبە؟

– من چیم داوہ لە گۆلمحەمەد، براگیان؛ من چیم داوہ لە
گۆلمحەمەد؟ بۆ قسەکانت سووک و سەنگین ناکەى و دەرى

ئەپەپینى؟ کابرای رېگەر چ پەيوەندیەكى بە کار و ژيانى منەوہ
ھەيە لیڤرە؟ رۆزگارېک مامەلە و کړین و فروشم لەگەلیان ھەبوو؛

خوا عافووى کا ئەو رۆزگارە. رۆزگارېک بوو گۆلمحەمەدەکانیش
وہکوو خەلکى تر پەنجدەر بوون و پارووہ نانیکى حەللايان ئەخوارد

و سەرىشيان بەکارى خویانەوہ گەرم بوو. نەك ئیستە کہ خەلکى
لە ترسى ئەوان خەویان نیبە. ئیتر من چ کارېکم بەوان داوہ؟!

– لەپەر ئەبینى ئەوان کاریان بە مروّف ھەيە، بوندار!

– نۆشى کہ قەدیر خان، نانەکەت نۆش کہ. تا بەفر نەباریوہ

کەس ناکاتە سەربان. نانەکەت بخۆ بابەگیان!

قەدیر پەنجەکانى لستەوہ و پالى دا بە دیوارەكەوہ:

– خوا بەزیادى کا، بوندار. خوا فراوانى بخاتە مال و سفرت.

– نۆشى گیان... نۆش!

مووسا بە مەنگەلى ئاگرەوہ ھات بۆ بانيجە و یەكپاست

چوو بۆ دیوہخان. مەنگەلەكەى لە شوینى ھەمیشەى دانا و ۱۹۰۳
کە ئیپدەر
بەرگەشەشەم

ھاتە دەرەوہ.

– چای تازەش دەم کہ. سەماوەرەكە ئەبى ھاتبیتە كول.

مووسا چووہ دیوہخان و لای سەماوەرەكە دانیشت؛ تا بوندار

بانگی کرد:

— وەرە کۆی کەرەوه، مووسا!

مووسا هاته بانيجه و بوندار له سهر سفرهکه ههڵسا،
گیوهکانی خسته سهر پێی و بهرهو دەرگای دیوهخان، وتی:
— وەرنه ژوورهوه. چا لێرهیه.

قهدير و نادعهلی سهیری بهکیان کرد، ههڵسان و مووسا
قاپ و دهوری خسته ناو سینهکه، ههڵیگرت و به پليکانهکاندا
چووه خوارهوه. نادعهلی و قهدير بهرهو دیوهخان چوون و دهنگی
بوندار له ژوورهوه هات:

— ئەي ئەم پیاڵه نهشۆراوانهت لێره داناوه که چی، کورپه!...
مووسا!

لهبهر دەرگای چیشتهخانه مووسا وهلامی دایهوه:

— بهلێ بوندار!

دهنگی نارهبزایی بوندار بهرزهوه بوو:

— برۆ به دواي شيرۆدا بلێ بیته. چوار رۆژ ئەوی لی نهبی ئەم
ماله ئەبی به کاروانسهرای چوار دەرگا! ههڵی بانگی که!
مووسا سینهکهی برده چیشتهخانهی خامۆش، هاته دهرهوه
و له دەرگای ههوشهوه بو کۆلان و تا مائی ماهدهرویش بهکبین
ههلات.

ماهدهرویش تازه له سهر جیگه خهوینرابوو و شیرۆ
ئهبویست پیاڵهیهک چای بو ساز بکات. بابه گولۆو بهرامبهری
ماهدهرویش پشت به دیوارهوه دانیشتبوو، گۆچانهکهی له ناو
دهستیادا راگرتبوو و نزای بو گیانی شیرۆ ئەکرد. مووسا لهگهڵ
کابرای نهخۆش چاک و خۆشی کرد و وهلامیکی کز و کهنفتی
وهرگرت و پهيامهکی بونداری دا به شیرۆ. شیرۆ کهرهسهی
چاکهیی لای دهستی ماهدهرویشهوه دانا، پلێتهی لامپاکهیی تۆزی
داکیشا و له سووچی دیوارهکه داینا و به بابه گولۆوی وت چا بو
خوی و ماهدهرویش تی بکات:

— دەس و چاۋەت بۇ ئەۋە ئەبن بابە گولۆۋ؟
 — ھەر جۆر بوۋە پيالە چايەك لە كترىيەكە ھەر تىئەكەم،
 باۋكەكەم. من لە مالى سەمەد چاي خۆمەم خواردوۋە. خەمت
 نەبى، بابە گيان. من ئاگام لە سەيد ئەبى. بېرۆ باۋكەكەم، بېرۆ.
 خوا تۆ لە سەيد نەسېنى. تۆ... خوا خۆى ئەزانى كە... دلى
 تۆ چەندە باش و پاكيەيە، كچم. ماھدەرۋېش ئەبى نرخی تۆ
 بزانى. خوا دوارۆزى بەندەكانى بەخېر بكات. ئەم سەيدى رۆلەى
 پېغەمبەرىش چاك بېتەۋە. ئىشەللا، چاك بېتەۋە...
 بابە گولۆۋ بۇ خۆى ھەر ئەيوت. چونكە مووسا و شېرۆ
 ھەمانكات لە مال دەرکەوتبوون و ئەۋا بە تاريكە ئەنگۈستە
 چاۋەكەى دالانە كۆندا تىئەپەرىن. شېرۆ ئەۋسا بېرى كەۋتەۋە
 تەنانەت بېزنگىك كاي نەكردۆتە ئاخورى كەرەكە.
 — كاتى گەرانەۋە... پەيامەكەت چى بوو؟

شېرۆ خاۋى كردهۋە و وتى:

— ستار ناوقەدېر چوو بەرەو قەللاتى خوینال. زانى كە
 جەندەرمەكان شوینى گولمەمەديان ھەلگرتوۋە. رۆيشت
 بەلكوو ھەۋالەكەى پى بگەيەنى، وابزانم. وتى بە تۆ بلىم نان
 و ئاۋى يەك كەس بېەى بۆ نزار. دلاۋەر لەۋى چاۋەپېيە. قسەى
 لەكەت ئەۋە بوو تا جەندەرمە پېيان لە قەللاچىمەن نەبېراۋە،
 دلاۋەر ھەر لەۋى، لە نزارەكە بېمىنئەۋە. ھەر ئەۋەندە.

— پاشان؟

— ھىچى ترى نەوت!

مووسا چاۋى ترووكان و لىۋى خۆى گەست و وتى:

— زۆر چاكە... زۆر چاكە... چاكە. بەلام تۆ ئەبى لە بەردەستى

بونداردا بيت تا من بتوانم بۆ كاژېرىك خۆم ون كەم. بەلام ئەى
 ماھدەرۋېش؟

— چوزانم؟! خەۋى لى ئەكەۋى ئىتر!

لە دالانەۋە بايان دا بۆ مەيدانى بەر گەرماو و پېيان ھەلگرت.

خاکی و بهراتی سالار رهزاق، به قهراخی ناسکی مانگه شه ودا
ئه هاتن. مووسا سلاوی لی کردن و تیپه ری. خاکی پیی پاگرت و
له ماهدرویشی پرسی. شیرو ئاوری دایه وه و وتی هر وهک
خویه تی. مووسا له هه مان کاتدا دهسبه جی به بییدا هات
داوا له خاکی بکات سه ریگ له ماهدرویش بدن و توژی له لای
بهیننه وه:

— پیی خوش ئه بی سهدوکه، دلشکاوه.

خاکی وتی:

— خرابیش نالی!... ئا، بهرات؟

تیپه رین. کوآن و ده رگا و هه وشه. لالا نه بوو. نوورجیهان و
کچه ئه فغان کپ بوون. مال خاموش بوو. ئه و خاموشیه مه گهر
جارجار به فیشه ی لووتی پاتالیک بله ریایه ته وه. مووسا شیرو
به ره و داآن برد وتی:

— نادعه لی و قه دیریش له سه رن، خوت پیشانی بوندار بده.

چوونه بانجه. مووسا لای ده رگا که وه ستا و وتی شیرو
لیره یه. بوندار وتی با بیته پیاله کان ببا و ئاویان بکیشی.

— خو کارت به من نییه؟

بوندار وه لامیکی روونی به مووسا نه دایه وه. رهنگه له بهر
ئه وه ی له هه مان کاتدا شیرو چووه ژووره وه و پرس و جو
ماهده رویش هاته به ره وه. مووسا لی نه وه ستا. وهک پیشله
کشایه وه و چالاک و به له ز به پلیکانه کاندا شوپ بوویه وه،
چووه چیشتخانه، مه نجه لی گوشته که و دوو نانی هه لگرت،
هاته ده ره وه و چووه ناو به هاربه نده که و له ژووره که ی خو
له چاروکه یه کی پیچا و گری دا. گری چاروکه که ی گرت به
ده ستیه وه و هاته ده ره وه. به سه ر ئاخو ری ئه سپه کاندا بازی دا و
سووکه له سه رکه وته سه ر دیواره که و به و دیودا خزایه خواره وه.
خو ته کاند و له تاریکی شه ودا به لیژیای شیوه لی چه مه وشکدا
خزایه خواره وه و به ره و ژوور به ره و نزاره که سه رکه وته.

له پېچى چه مه وشك به ولا، بهرداويژيک بو ريگه که، له بهرى گرده له يه کی نه وی و بهر بهر مه و خوار بهر مه شو راو، ليږه وار بوو. چه مه که نه گهر وشك نه بوايه به سستينى ناو که به ناو نزاره که دا تينه په رې. به لام به سستينى وشكى چه مه که، ئيستاکانئ شيوېک بوو که دارستانه که ی نه کرد به دوو به شه وه. مانگ نه گهر چارده بایه ت، نهک بهم جوړه گنج و که مبر، به سستينه که باريکه ناويکي پي دا بهاتايه ت و سروه يه کی خوشيش بهاتايه ت، به له ته بهر يه کی و مه شکو له يه کی ماستی خه سه و يه کی دوو قاپی نارق و چهن پيال له، نهکرا به به زمی خوار دنه وه يه کی خوشدل له، نزاره که له و خاموشي و وشك و برينگيه دهر بهي نريه ت. بهر له مه، چه نده ها بنه پيال له به سهر خاکدا پرژينرابوو. هه تا ئيستش ناوبه ناو، شووشه شکاو له مبر و نهو بهر، نيشانى کونى روژانى نوپى نه روژان بوون. هه ندئ جار ان کاتى نه و جوړه به زمانه، خودی بوندار ناوی قه لاچيمه ن هه لئه گه رينيه وه بو ناو شيوه لى نزاره که و رايه خى خوشخوږيى نالاجاقى و ميوانه کانى له ته ختايه که ی ناو دارستان دا رانه خات. جه ليل ناغهی کورى نالاجاقيش، که جار جاره له گه ل ژن و هاوپيکاني خو ی له شار نه دزيه وه، ته ختايه که ی ناو نزارى، به ئيواران له بانيجه که ی مالى بوندار پي خوشتر بوو. له روژانى نه و جوړه سه يرانه دا له کورپه کانى بوندار شهيدا هاوپيال له ی جه ليل بوو و عه باسجانی که لایى خواداديش بو فرمان راپه راندن و سازکردنى به زم و بهر ده ستي، له و ناوه مشه ی نه کرد و خوله ی نه هات.

به لام نه مشه و، نه مانگ نه وه نده پر بوو و نه ناو به جوگه ی ليږه که دا ره وان بوو؛ بويه ش نه هه راي مه يخوران له ناو پوپ و گه لای دره خته کان دا نه گه را و، شهوی نه مشه ویش نهک هه ر
 وشک، له هه ميشه وشکتر بوو. په له په له ی په راگه نده ی
 مانگه شهوی ته ماویش سي بهرى چر هه لئانلوو شيبوو. جار ناودره
 خاكيه که ی وهک رپي کاکيشانى ناسمان، به کهند و هه له تي

بیاباندا تیئەپەری تا سەر بکا به ناو لیڤهکهدا و مووسا وهک شهوگهردیك ببا بۆ ناو نزارهکه. جییهکی چر و گوماناوی، به درخت و سیبهری شهوانهوه. تهنگه بهریکی نامۆ. بهلام کوئ؟

دلاوهر له کوئی ئەم نزارهدا چاوه‌رییهتی؟ پئی نهوترابوو. لای سهرهوه یان لای خوارهوه؟ بهرهو شۆراو یان له پپچی دۆلی چه مهکه؟ لای گرده‌لهکه یان تهختاییهکه؟ لای گۆلاوهکه یان... کوئ؟ دلاوهر له کوئی شهوه‌زهنگی ئەم نزاره چاوه‌روانی مووسا ئەکا؟ گه‌شت و شهوگه‌ری بی ئەنجام. سپینداری سهر له حموا.

دهنگی نامۆ؛ گومانی دهنگ. بۆزۆی کپی پیستی درهخته‌کان. ری بهرهو کوئ ببات؟ رهنگه ئەوه دلاوهر بی لهو ئەگه‌ری. بهلام دلی نه‌ئهبوا بهو هیوايه خووش بکات. بۆ به ناو بانگی نه‌کات؟ بۆ نا؟

— ئەهۆی... ئەهۆی... دلاوهر های ی ی... —

نه. وهلام نه‌بوو. سوو‌پکی تر به ناو داره‌کاندا. جاریکی تر به‌ملا و ئەولادا. وهستانیکی تر له به‌رامبه‌ر شه‌نگه‌بیه‌کدا و دیسانه‌وه ناوی دلاوهر به دهنگی به‌رز، جاریکی تریش. نه‌خیر! وهلام نه‌بوو. به شاخی چه‌ماوی داریکدا هه‌لگه‌را و ناوی دلاوهری به دهنگی به‌رز بانگ کرد، به هیوای ده‌نگدانه‌وه‌یه‌ک. بهلام ههر هیچ. جاریک و جاریکی تریش. نه‌خیر!

«ناگریک ئەکه‌مه‌وه. ئەبی ناگر بکه‌مه‌وه. دئ بۆ لای ناگره‌که!»

مووسا له داره‌که دابه‌زی. چارۆکه‌ی نان و چیشته‌که‌ی هه‌لواسی به لقی داریکدا و که‌وته کۆ کردنه‌وه‌ی چیلکه و گه‌لا، پووش و په‌لاشیکی نایه سه‌ریه‌ک، دایگیراند و فووی لی‌کرد. ئەوه‌نده‌ی پئ نه‌چوو گری ناگر له دلی نزاره‌که‌دا بلێسه‌ی کیشا و مووسا بۆ ئەوه‌ی ناگره‌که نه‌کوژیته‌وه، که‌وته کۆ کردنه‌وه‌ی دار و ئیزنگ له لقه شکاوی داره‌کان. درک و قنه‌لاشک و پیستی سپیندار. پاشان چارۆکه‌که‌ی داگرت و کردیه‌وه و مه‌نجه‌لی له سهر به‌ردیک لای ناگره‌که دانا و به لایه‌وه دانیشت. پشتی دا

به قەدى دارپكەوه و تازه گەپانى نەرم و خۆشى ماندووتى لەژىر پيستیدا هەست پى ئەکرد. وايزانى گەردیلەى نامۆ له ناو گیانىدا كەوتنە جوولە. شەكەتى، شەكەتى. ئەو شتەى به دريژايى پوژ دەرفەتى خۆ دەرخستنى پەيدا نەكردبوو. پانیەى سەر خۆبەخۆ پالى دا به قەدى درەختەكەوه و كلاًوہكەى دابەزى بو سەر بروى و چەناگەى كەوتە سەر چالى سينەى و ئەوەندەى نەبرد پیلووہكانى له ماندووويى خەودا قورس بوون.

– تۆ... كىي؟!

به دەنگى خۆش ئاوازی كابرا، مووسا چاوى هەلبېرى و وړ و بئەفان، به شەپۆلى ترسى خافلگير بوونەوه، پەنجەى ناىە سەر عەرزەكە و لەشى پاكشاوى هەلينا و قاچەكانى كۆ كردهوه و دەستەكانى به دەور ئەژنۆيهوه ئالقه كرد و خامۆش و – تۆ بللى حەپەساو – راما.

كابرا، لەو بەرى ئاگرەكە و له پشت قەدى درەختيک و بەرامبەر به مووسا، ئەتوت پەناى گرتووہ. مووسا ئەيتوانى له نيوە زياترى پوخسارى ببينى، به ريشى سيخى گەنمى و برو و برژانگى خاكى و هەروەها بريسكەى بەدگومانى چاوهكانى له بەر پووناكى تيبەرى بلپسەى كز و كورتدا، هەرچەند ماوهى نيوانيان پيگەى به ساخكردنەوهى رەنگى چاوهكان نەئەدا. دەستى كابرا به قەدى دارەكەوه قاوهيى بوو و كوڵكەيەكى بۆرى يەكپارچە باسكى داپۆشيبوو. دەستى راستى له نيگای مووسا ون بوو و پەنگە له سەر چۆكى يان له سەر عەرزەكە دانرابوو و هەموو لەشى دارەتيكى ئامادەى پەلاماردانى هەبوو؛ بەجۆريک كە مووساى ناچار كرد شتيك بللى، يان كاريك بكات:

– تۆ... وايە خۆتى؛ دلاوەر! لەو شەوه، شتيكەم له بير ماوه، ١٩٠٩

كە ئيبەر

بەرگە شەشەم

بەللى!

دلاوەر داس بەدەس هەر به دانيشتنەوه هاتە ئەمبەرى دارەكە

و به بئ ئەوهى چاو له مووسا بترووكتينى، پرسى:

— چیت له گهڼ خۆت هیناوه؟
 مووسا سفره‌ی نان و مه‌نجه‌له‌که‌ی بۆ دلاوه‌ر پاگرت و
 خۆشی له نزیکیه‌وه دانیشیت و وتی:
 — له‌وه زیاترم بۆ نه‌هات.
 دلاوه‌ر به وه‌لامدانه‌وه خۆی خه‌ریک نه‌کرد. چۆکی دادا،
 ده‌ستی برد و سفره و مه‌نجه‌لی هی‌نایه به‌رده‌می، نانه‌که‌ی کرد
 به چوار پارچه‌وه و پارووی گرت. دلاوه‌ر سه‌ر و هۆشی به خواردن
 بوو و مووسا ئه‌یتوانی جارجاره چاوه گرده‌کانی خافلگیری نیگای
 خۆی بکات به‌وه گومانه‌وه که له بیلبله‌ی چاوه‌کانی‌دا ئه‌له‌رزنا.
 زۆری پێ نه‌چوو، دلاوه‌ر نان و چیشتی به چوار پاروو ته‌واو کرد و
 په‌نجه‌کانی لسته‌وه و چۆکی له سه‌ر عه‌رزه‌که هه‌لگرت.
 — له‌وه زیاترم بۆ نه‌هات.
 دلاوه‌ر، نه له وه‌لامی مووسادا پرسیا‌ری کرد:
 — نه‌یوت که‌ی ئه‌توانم بێم بۆ قه‌لاچیمه‌ن؟ پینه‌چی ئه‌ئیم.
 مووسا سووچه‌کانی چارۆکه‌که‌ی له ده‌وری مه‌نجه‌له‌که‌ی
 گری‌ دا و وتی:
 — نه‌ه. هیچی نه‌وت.
 — خۆیت بینی تو؟
 — نا خۆیم نه‌دی. په‌یامه‌که‌یم پێگه‌یشیت.
 — ئا، خۆیت نه‌دیوه؟ باشه... هه‌والی میوانه‌کانی ئه‌ربابت؟
 جه‌نده‌رمه‌کان ئه‌ئیم!
 — ئه‌وان... جارێ پویشتن!
 — ئه‌ی... نه‌تزانێ که‌ی ئه‌گه‌ر پینه‌وه؟ نه‌یانوت؟
 — نه‌ه. هیچیان ئاشکرا نه‌کرد.
 — چوون... به دوا‌ی گو‌لمحه‌مه‌ده‌کان‌دا؟
 — نازانم... من نازانم!
 دلاوه‌ر، ته‌لاشه چیلکه‌یه‌کی وشکی کرد به نیوان ددانه‌کانی‌دا
 و وه‌ک بلیی له‌گه‌ڼ خۆی، وتی:

— من ئەزانم... من، ئەزانم!
مووسا چارۆكەكەى گرت بە دەستیموه، هەئسا و وتی:
— پەيامیک... شتیك... کاریک؟ ئەکەومە درەنگ. من ئەبی
برۆم.

دەنگیکی پەریووت و وشک، بە تەوسهوه وتی:
— دلاوهر بە تەنها جی ئەهیلى و ئەروى؟! ئەرى?
مووسا گەپایهوه بەرهو دەنگەکه. عەباسجانى کەلایى
خواداد، راست لە پشتی سەریهوه، لای درەختەکه وهستاوو.
مووسا وهک بلیی پچا و دلاوهریش لە زمان کەوت و لە کاردانهوهى
سروشتی خویدا، تەنها توانی دەس بو داسەکه بیات، راست
بیتهوه و وشک پراوهستى. عەباسجان هەروا کە بوو، بە بی
ئەوهى دەرى بخت ئاخیزه لەپرهکەى دلاوهر دایچلهکاندوهوه، بە
سەرى داخستوووه هاته بەرهوه، دوور لە ئاگرەکه دانیشت،
چیلکه داریکی لە بەریی هەگرت، هەلیدایه ناو ئاگرەکه و وتی:
— زستان... زستان، ئاگر زیره. کەیفی هەیه. بەلام ئیسته...
تامى نییه. لە ماچی پاش گان ئەچی؟ وانیهه!?

عەباسجان ئەوا سەرى هەلینابوو و سەیری دلاوهرى ئەکرد.
دلاوهر، بەر لەوهى عەباسجان سەیری بکات، لە ئەهوهنى و
سسستی دەنگ و هەنگاوهکانى عەباسجان هاتبووهوه بە خویدا و
پەشیمان لەو کاردانهوه توندهى خوێ هەستى ئەکرد هەلاواسراوه.
دارەتیك کە عەباسجان زۆر بەباشى هەستى پى ئەکرد و ئەیزانى
بە دەربازکردنى کابرای شوان لەم دۆخه، ئەتوانی متمانهى
بەدەست بهینى و رایکیشتى بە لای خویدا. بۆیه جگەرەکهى بە
چیلکهیهکی بلیسهدار کە لە ئاگرەکه هەلگرت، هەلکرد و وتی:

— بو دانانیشنى؟ ئاسوووه بە کاکى من!

لەم گوتهیهدا کە رووی لە دلاوهر بوو، هەلبەت عەباسجان
سەیری دلاوهرى نەکرد. بەلکوو روو و نیگای لە مووسا بوو کە
وهکوو هەماریکی نەفرەت لە شوینى خوێ وهستاوو و شانە زەلیل

و داشۆپراوه‌که‌ی عه‌باسجانی به نیگا ئه‌جاوی. ئه‌هوه‌نکردنه‌وی
هه‌لوپسته سه‌ره‌پۆکه‌ی مووساش، که به‌و جووره‌ خافلگیری چاو
و ده‌نگی عه‌باسجان بوو، کاریکی دژوار نه‌بوو. بۆیه‌ بۆ ئه‌وه‌ی
ده‌رفه‌تی زماندریزی به‌م شاگرده‌ ته‌ونکه‌ره‌ نه‌دابی که ئارامیه‌که
تیک بدات و هه‌میش بۆ ئه‌وه‌ی که ده‌نووکێ به‌ خه‌نجهری
سه‌ووکایه‌تی قرتاندیبی، وتی:

— به‌ ئه‌ربابت هه‌چ نالییم له‌م بابه‌ته‌وه؛ ئه‌ویش له‌ به‌ر گوئی
پرووی دلاوه‌ر خان، برۆ... برۆ ئه‌گه‌ر ئه‌ته‌وی برۆی!
رووی کرده‌ دلاوه‌ر و به‌ویشی وت:

— سه‌باره‌ت به‌ تۆیش هه‌چ نالییم. من رازدارم! دیاره‌ داسه‌که‌ت
تیژ کردوه‌ بۆ درۆینه‌؟ بیده‌ با بزانه‌م! ها؟ چاکه‌... با به‌خۆت
بێ. کارم پێی نییه‌. با به‌ده‌س خۆته‌وه‌ بێ. باشه‌ بۆ دانانیشی؟
دانیشه‌، به‌راسته‌...

لیره‌دا عه‌باسجان ده‌ستی کرد به‌ گیرفانی‌دا و وتی:
— ...منیش تۆزیک نانه‌م بۆ هه‌یناوی. به‌لام ئیسته‌ ئه‌وا
تیری. ده‌ی، که ئه‌ته‌وی ئه‌مسال دره‌و بکه‌ی؟ په‌نگه‌ له‌ سه‌ر
ده‌شتی ئالاجاقی، وایه‌؟... تۆ که ئه‌تویست درۆینه‌ بکه‌ی بۆ لی‌ره
ماویته‌ته‌وه‌؟ بچوایه‌تی بۆ قۆچان خۆ زۆر باشتر بوو! باشتر نه‌بوو!
دلاوه‌ر دووری عه‌باسجان شانی‌دا به‌ داره‌که‌وه‌ و وتی:
— هاتووی شوینی من هه‌لگری، ها؟!!

عه‌باسجان به‌ خواری سه‌یری کرد و بزهی‌کی ته‌وساوی به
ده‌میه‌وه‌ وتی:

— شوینی تۆ؟ بۆچی؟ مه‌گه‌ر چیت کردوه‌ تۆ؟ به‌س له‌ به‌ر
ئه‌وه‌ی له‌ چه‌پس هه‌لاتووی؟! نه‌، تۆ خۆ زه‌ره‌ر و زیانت به‌ که‌س
نه‌گه‌یشتوه‌. جگه‌ له‌وه‌ش ئه‌م مه‌ل‌بهنده‌ هه‌مووی ئه‌زانی که
ئه‌وان، مه‌به‌ستم گۆلمحه‌مه‌ده‌کان تۆیان کردوه‌ به‌ به‌ردی سه‌ر
سه‌هۆل و خودی گۆلمحه‌مه‌دیش ستاری پینه‌چی هه‌لی هه‌ینابوو.
هه‌موو ئه‌مه‌ ئه‌زانن. خۆیشت که باشتر له‌ من ئه‌زانی، نازانی؟!!

دلاور تهختی ناوشانی نا به دارهکوهه، نهرم و نارام داکشا،
سهري داخست و نووکی داسهکهی له سهر خاکهکه وهک پهپرگار
گهپراند. عهباسجان نهرم و خاموش، به بی ئهوهی نارامیی دلاور
تیك بدات، ههلسا و چهند ههنگاو بهو پریدا پویشت که مووسای
پیا پویشتبوو. گوپی ههلهخت و نیگای له تاریکهکه زهق
کردهوه؛ تاویک وهستا و هاتهوه. لای دلاورهوه له سهر عهرزهکه
دانیشت و وتی:

— منیش لهو ریگهیهوه هاتم که تو هاتی. من، سوار بووم.
بینیتم دات به لاپرکهدا. نازووتم لهگهلت بدویم، بهلام به خومم
وت با تهنهایهکهی لی تیکنهدهم. بویش بهرپی خومدا پویشتم
بو قهلاچیمهن بو ئهوهی بزانه لهوئ چ باسه، پاشان بیم بو
لات...

— بینیتم کاتیکه هاتی!

عهباسجان چاوی له بهر نیگای دلاور که لی مؤر ببوویهوه
داخست و وتی:

— دهی دهی... چاوت تیژه! جا بللی بزانه ئهتوانی بینی مووسا
له پشت کام دار خوئی داشاردوه؟ سهیریک بکه!
— ئه پویشت!

— نه! خوشباوهر مهبه. من ئه توخمی جنوکهیه له تو
باشتر ئهناسم. سهیری ئهوهی مهکه خوئی کردوه به مهپه
مردوو. نامهوی گوپی له قسهکانمان بی!

— قسهی چی؟! خو ئیمه قسه ناکهین؟

— ئهوهوی له ئیستهوه قسه بکهین!

— ئهمانهوی قسهی چی بکهین؟

— باسی کار. ئهتهوی بچيته سهرکاری ئاغهی؟

— چوئ کاریک؟

— شوانی... رهنگیشه جووتیاری!

— جووتیاری؟ لهجی کی؟ جووتیارهکانی ئالاجاقی خو ههر

هه موویان کراون به پتهوه!

— رهنگه چاره نووس وایی تۆ بچیتته جیی یه کیان. جیی عهلی
خاکی!

— که وا بوو... ئەمه خو ئیتر شارندنهوهی پی ناوی. بو وا به
دزهز باسی ئەکهی؟ به لئی ئەمهوی و له خواشم ئەوی!
عه باسجان نیوه جگه ره کهی که به سه ری په نجه کوژاندبووه.
دیسان داگیرساند و تاویک به ئەنقهست وتووێژه کهی راگرت و
پاشان وتی:

— من ئەتوانم بو ت ریک بخهم. بو ت دروست ئەکهم. که
بو شتم دروست کردی خودی ئالاجاقی له لای سه روکی جهندهرمه
له پووهرشی دهرت ئەهینی. ئەمشه ویش پیویست ناکا لی ره
به مینیتتهوه؛ خو م ئەتبه م و ئەتدهمه دهس بوندار. جگه له وه خودی
خان نایبیش له خوای گه ره که که چاوی پی ت بکه وی. ئەتوانی
زۆر یارمه تی بکه ی؛ هه رچه ند... پاشتر، پاشتر نه ک هه ر خان
نایب، هه ر که سی تر که بیی به به رپرسی گرتنی گو لمه مه مه د،
پی لاوت ئەخاته سه ر چاوی. خو ت باش ئەزانی ئەم جهندهرمانه
"پسپوړیان" له گه ل نه بی، بز ن له په مه تو مه جیا ناکه نه وه.
بو یه شه نه رخ ی یه کی وه کوو تو زۆر به رچاوه. تو یش خو م ئەزانم
دلت له گو لمه مه مه د پره. هه موو که س ئەزانی مارالی عه بدو س
ئهبوا سه ر له سه ر سه رینی تو بکات نه ک وه ک ئیسته له بن
رانی گو لمه مه مه ددا بی!

— باسی ئەو مه که! باسی کاری خو ت بکه!
عه باسجان، له بن تووهریه شاراوه کهی له چاو و گوته ی
دلاوه را بوو، هه لسا و وتی:

— هه موو مرو فیک ی که به ویژدان ئەزانی مارال ئەبوا ژنی تو بی.
چیرۆکی مارال دزینه کهی گو لمه مه مه د هه موو که س ئەیزانی.

دلاوه ر ددانی له کیپروه هی نا و وتی:

— په مووت له گو ی دایه؟!

عهباسجان وهك بلیی ههر به راستی قسهكهی دلاوه‌ری
نه‌بیستوو، وتی:

— دهی... ئەتەوۆ چی بکهی؟ ههر ئیسته دئی بچین بو لای
بوندار و له رووپهشی ده‌رت بهینم یان ئەوهی...
دلاوه‌ر خپسه‌ی له خاک وتی:
— ئەمشه‌و ئەمینمه‌وه!

عهباسجان پانتۆله‌که‌ی ته‌کاند. پارووه‌ نانه‌که‌ی له‌ گیرفانی
ده‌رهینا و لای ده‌ستی دلاوه‌ره‌وه‌ داینا و له‌ روپشتندا وتی:
— دیداری ئەمشه‌و ههر لی‌ره‌ ئەکه‌ین به‌ ژێر خاکه‌وه‌. خوا
حافیز تا به‌یانی.

دلاوه‌ر خامۆش ما و عه‌باسجان له‌ نامۆیی شه‌وه‌زه‌نگی
نزاره‌که‌دا ون بوو، به‌و گومانیه‌وه‌ که‌ مووسا له‌ په‌نای یه‌کێک
له‌و دارانه‌دا خۆی هه‌شار داوه‌. بۆیه‌ له‌ روپشتنی به‌ ناو چال و
چۆله‌کان‌دا، زۆر به‌ وردی له‌ نیوانی داره‌که‌انه‌وه‌ سه‌یری ئەملا و
ئەولای ئەکرد.

مووسا، ئەگه‌ر خۆشی داگرتبا، هیچی تازه‌ی له‌ قسه‌کانی
عه‌باسجان و دلاوه‌ر ده‌س نه‌ئەکه‌وت. سه‌ره‌پای ئەمه‌ش، خوینی
جه‌وان له‌و خافلگیربوونه‌وه‌ها هاتبوویه‌ جو‌ش که‌ ئەگه‌ر په‌روۆشی
نه‌ره‌نه‌پری بونداریش نه‌بوایه؛ دیسانه‌وه‌ش جه‌ربه‌زه‌ی ئەوه‌ی
له‌خۆی‌دا شک نه‌ئەبرد به‌ربه‌ره‌کانی له‌گه‌ڵ عه‌باسجانی که‌لای
خواداد بکات. خافلگیربوونی مووسا له‌ لایه‌ن عه‌باسجان‌ه‌وه‌
وای لی‌کردبوو، بیر و هۆشی‌کیشی ئەگه‌ر هه‌بوو، بێی به‌ رق
و دۆزمنیه‌کی درنانه‌. ده‌رکه‌وتنی به‌وه‌ختی عه‌باسجان له‌ ناو
دارستان، نه‌ک له‌ سه‌ر بناغه‌ی بیرکردنه‌وه‌یه‌کی ژیرانه‌، به‌ لێکو
به‌ هه‌ست و گومانیه‌کی خیرا مووسای تی‌گه‌یان‌دوو که‌ کوری
که‌لای خواداد پێشتر شوینی هه‌لگرتوو و ههر له‌ ئیواره‌وه‌ ئەوی
خستۆته‌ بن چاودێری خۆی و ناگای له‌هه‌موو هاتوچۆیه‌کی بووه‌.

ههروهه ئهوهشی زانیبوو عهباسجان ئاگای لهوه بووه دلاوه له نزارهکه خۆی شاردۆتوه و تهناهت ئاگای له بادانهوهی ستار بهرهو شارپیی زهعهفرانی و کهوشهنی قهلاتی خوینالیش بووه و بیگومان ئاگای له پهیامی ستار بو مووسایش ههبووه. ههرجی چۆن بی ئهوهی که ئهگهر رووی نه دابا باشتر بوو، رووی دابوو و مووسا دهسهلاتی پرگرتن لهو شتهی نهبوو که رووی دابوو. خووخاردنهوه بیهووده بوو و نهئهبوایه له سهر چوو بهچی. بۆیه له قوولایی ههستی رهشی نهفرهت و دوژمنایهتی، تاقه پرگهیهکی ئههات به میشکی مووسادا، ئهوهبوو که لهیهکهه دهرفهتدا، ئهو رووداوه بو ستار و، ئهگهریش نهکرا بو بهلخی یان خاکی بگیڕپتهوه. بهر لهوه بهلام، مووسا ئهباو خۆی پيشانی بوندار بدا، که شهو تی ئهپهپی و بوندار ههزار کاری لهپیش بوو ئهمشهو. ههچهند مووسا ماندووی پوژی دریز، ئهباوایه به زووترین کات سهر بنیتهوه و بوکاری بهیانی ئاماده بی، شان به شانی شیرۆ که گهرا بوویهوه. له چهپهری بههاربهندهکهوه هاته ههوشه، مووسا دهنگی پی نادعهلی چوارگویشلی و قهدیری له پلیکانهکانی بانجه بهرگوئی کهوت. مووسا له بن دیوارهکه پارهستا تا ئهو دووانه له دالان دهکهون و به پی خویاندا برۆن، که هاتن و بهرهو کولان چوون. به دوایاندا شیرۆ له دالان هاته دهرهوه و پاشماوهی قاپ و ئامانهکهی به دهستهوه، بهرهو دهراگی چیشتهخانه چوو. مووسا تارمایی بوندار بیانی له بانجه و بهر لهوهی نادعهلی و قهدير دهراگی ههوشه به دواي خویاندا داخه، تووره له قهدير، به نادعهلی وت:

– جیگهت ئهئیم له دیوهخان بو پراخه.
 نادعهلی به بی گویدانه گوتهی خالۆی، شان به شانی قهدير رویشت.

– مووسا! مووسا!
 توورهیهکهی بوندار له گهتی دا بهرامبهر خوشکهزاکهی،

به جاريك به هموو تالّی و تفتی خوښهوه له ناوی مووسادا خوځی
نواندهوه:

— له كامه جهه ننه می تو، مووسا؟!!

— لیږم، بوندار!

مووسا له بن دیواره كهوه هات و خوځی پیشانی بوندار دا:

— به لّی... بوندار؟

بابقولی بوندار له کاتیكا بای له ههر دوو كونه لووتی دا
ئسوسوړاند و ئه مه نیشانه ی هه می شه یی خورینی مه لاشوو و
بانی گهرووی بوو وتی:

— من ئه روم پابكشیم و چاویك گهرم بكه م. شیرؤ له دا لّان
په پړینه وه و بیبه وه بو ماله وه. بلّی توژئ قهند و چاش هه لگرئ،
همه برئ نان و ئه گهر مابئ په تاته و گوشتیش. پاشانیش...
ژنه كان خهوتوون؟!!

— به لّی بوندار.

— پاشان... وهره بو سهر با پیت بلّیم!

مووسا هه لّات بو دا لّان و خوځی گه یانده بانچه و لای بوندار.

بوندار شیوه ی ناخافتنی گوړی و وتی:

— پاشان بچو سهر پړی قه لّات و بزانه هه والی ئه مانه هه یه
یان نا. ههر نه بئ یه کیان ئه بئ بگه پړینه وه. ئه سلان یان شه یدا.
قوربان به لووچ و یه کیك له پیاوه كانی گولمه مه مده. بو وینه
كوړی گولخانم، بریاره وشتره كان بار بهینن ئه مشه و. ئه و پهنگه
له لاریوه بیټ. دهنگی ههر کامیانت بیست خوټ بگه یه نه و
هه لم سینه... شتیکی ترا!

مووسا ئاوړی دایه وه و ئه و وتی:

— ئاگات له هاتنی به لووچ و كوړی گولخانم بیټ. بلّی باره كان

كه لیږد

په رگه شه شه م

له دهرگای پشتی به هاربه نده وه بهینن. دهرگای كو لّان بو خان نایب
و جه نده رمه كانی كه گه پانه وه. به قوربان بلّی وشتره كان ههر
له وئ یخ بدا و كالاکان ببات بو هه مار. گویت لییه چیت پی

ئەلئيم؟

— بەلئى تى ئەگەم.

— رەنگە خان نايىبىش بگەرئىتەو. بە بەلووچ بلئى نامەوئى
چاوى بە هيچ بگەوئى!
— پئى ئەلئيم بە سەر چاوا!

بوندار بە خرچرپك له بنى لووتىدا، له مووسا دووركهوتەو
و خوئى كرد بە بالەخانەدا. مووسا بو جى به جيكردى فەرمانەكە
دابهزى و شيرۆوى تەنھا و كزۆلە له لای چيشتخانە بينى. مووسا
بە شيرۆوى وت:

— خو بىستت بوندار چى وت؟! قەند و چا و نان و ئەگەر مابى
خورشت بو ماھدەرۆيش. ئەو ئىتر نكوولئى ناوئى. ئىستە ئەرۆم
ئەينمە يەك.

بە بى چاوهريكردى وەلامى شيرۆ، خوئى كرد بە چيشتخانەدا
و تاويكىتر بە هەمان چارۆكە و مەنجەلەو هاتەو دەرەو:
— مشتىك قەنديشم له قەندانەكە كرده ناوى. بگره با
برۆين. مەنجەلەكەى من بەيانى بهينەو. با برۆين. عەباسجانىش
له ناو ليپەوارەكە خافلگيرى كردين. برۆ با برۆين!
— خافلگيرتانى كرد!!

مووسا دەرگای كوئلانى بە دواى خوئىدا پراكيشتا و بە نەفرەتەو
تفيكى هاويشته بن ديوارەكە و وتى:

— گلاوى خوئىرى! هيچ و پووچ! لەو ئەترسم پوژيک هەر
خۆم بيكوژم ئەو كورپى زۆلە، ميشتى سەر گوو!

شيرۆ له دلەو ئەكوئل و ليوى بە مۆر، لەتەك مووساوه
رپى ئەكرد. له پيچى كوئلان بو مەيدان، له ناو دەرگای گەرماو،
سوورى ناگرى جگەرەيەك ئەتوت قامكە چوو بە چاوى مووسادا.
بە گومانى ئەوئى كە عەباسجانە و له چالئى گەرماوئا خوئى
مەلاس داوه، تفيكىترى كردهو و جنيويكى له بن ددانيهوه
هاويشت و بە دواى شيرۆدا له مەيدانەكە تپپەرى و له تاريكى

دالانه كوڻدا ون بوو.

له پشت دهرگا، مووسا وهستا و خواحافيزی کرد. شيرۆ چووہ ژوورموه و مووسا دهنگی دوعا و نزای بابه گوڻاوی بیست که له بهر پی شيرۆ ههلسابوو و دیار بوو ئه یویست بروتاهوه. مووسا وهرگهرا و پی هه لگرت. دالانه كوڻ، رهنگه پیشتئر ئه وهنده تاریک نه بوو. کهچی ئیسته نووتهک بوو و له هه میشهش نووتهکتر. رهش و قیر. شتیکی وهکوو ناو گوڻ. ههستی ترس، مووسا له پر ههستی بیگانهی ترسی له تهنیشت خویموه بینی. پی تیژ کرد، به لام به ناخافل دهستیک پری کرد به قولی دا. مووسا به نه رهیه کی ترسهوه کهوت به دوادا و پشتی تهخت بوو به دیواره پووکاوه کهوه. ههستی کرد له ترسانا وهها ئه له رزی که ناتوانی به سهر پیوه رابوهستی؛ ئه ژنوکانی ئهتوت شه پله لی داوه و سینهی به گوشاری لیدانی بی ئوقرهی دلی خهریک بوو بتهقی.

— چونی... پالهوان!

به توورهی و ههلساخانه وهیه کی بی راده، قهلس و وه رهز، مووسا یهک به خوئی نه راندی و وتی:

— تو چیت له من ئهوی خویری؟! خهریک بوو دلیم بتوقینی!

بو بووی به به لای گیانی من، بو؟!

عه باسجان، بو ئهوی توورهی و هه لچونه کهی مووسا دامرکینیتتهوه، هیچی نهوت و له بهر ناودالنه کهوه به رهو سووچی مهیدانه که ههنگاوی نا، لهوی به بیانووی دهرهینانی تای گیوه کهی وهستا و وتی:

— چاوه ریم ئه کرد شيرۆ بگه یه نیتتهوه و هه والیکی ماهدرو پیشیش پرسی!

مووسا، هیشتاش تووره له ناودالنه وه پی نایه ناو ۱۹۱۹
مهیدانه که و بهر لهوی تیژ و وه رهز به بهرامبر عه باسجان دا
که لیدر
به رگش شه شه م

تیپه ری؛ به هه مان شیوهی پیشوو به لام توژیک ئارامتر وتی:

— ئیتر کارت به چی تری خه لکی ههیه؟!

عەباسجان خۆلى ناو گىيوەكەى تەكاند، كرديهوه سەرىپى و وتى:

— منيش پىم ناخۆش نەبوو سەرىكى سەيد بەدم. خىرى ھەيە. غەرىبى ئەم گوندەيە، سەيدۆكە. بەلام كە تۆ گەرايتەو، زانيم ئەبى درەنگ بى.

عەباسجان بە دواى قسەكەى دا كەوتبوويه تەك مووسا و دوابە دواى ھەنگاوى ئەنا. لای سووچى ديوارى گەرمائو، بيمىنى بۆ جوگەكە، مووسا پى سست كرد و خوى خركردهوه و پرووى كرده عەباسجان كە بە دواى دا ئەھات، وەستا و بە دەنگىك كە ھىشتاش لەرزىنىكى پىو، بوو، بەلام لاواز و ترساو نەبوو، راست چاوى برپىيە ناوچاوى و وتى:

— قسەى كوئاييت بكە! چيت ئەوى؟!

عەباسجان بەرەو جوگەكە بە بەردەم مووسادا تىپەرى و وتى:

— كورپى سالار پەزاقم بينى. لەگەل بەلخى و خاكى ئەرۆيشتن، لىرەو. وابزەم چوون بۆ مالى خاكى. تۆيش وتم پەنگە... ناتەوى بچى بيانىنى؟

مووسا بەرەو پرووى چوو و پرسى:

— ئىتر چى؟!

عەباسجان، بە بى وەلام بە شانى راستى كوۆلانەكە، بەژىر ريزى راستەبىھەكان، بەرەو خوار كەوتە رى و مووساش بە لای چەپى كوۆلانەكە پى بەپى عەباسجان پۆيشت. عەباسجان بەو بىرەو كە مووسا بەرەو مالى بوندار، بۆ خەوتن ئەروا، خامۆش بوو و سەرى داخستبوو. بەلام ئەوا ئەبىنى كە مووسا بە پىچەوانەى بۆچوونى ئەو، بەرەو خوار بۆتەو. ھەنگاوى لەگەل رىكخست و نىگای لە ديوارە كورتهكەى باخچەى بوندار وەرگىرا و بە مووساى وت:

— خۆ وتم بەلخى لە مائەو نىيە، ئىتر ئەو پەلەپەلەت لە

چييه؟!

— كى پى وتى من ئەمەوى بچم بۇ مالى بەلخى؟!
— وام بىر كردهو بەرەو ئەو لايە ئەچى! پىم وابوو نەخشە يەك
لە سەرت دايە كە نەخشە يەكى خراپىش نىيە!
— وردە وردە ناو مېشكى خەلگىش ھەلئەكوئى!
— عەباسجان بە پىكە نىنەو و تى:

— تەنھا تۆ نىت. ھەموو كەسىك نەخشە يەك لە سەرى
دايە كە بە ئەوينى ئەو نەخشەو ھەنگاو ھەلئەگىرى. ئەگەر تۆ
لە ناودالان بەو جۆرە ترسايىت و قىژاندىت، زياتر لە بەر ئەو بەو
كردەو كەى من، نەخشە كەى ناو مېشكى تۆى پچراند! كارى ناو
مېشكى مروؤف جورىكە وەكوو كارى دەس و پى و ئەندامەكانى
ترى ئىنسان. راپلەكەى، باش كار ناكات. گویت لىمە؟ بۆ وینە
تۆ، واى لە بىرى نىرگىزى كچە گەورەى پالەوان و خەرىكى بە
بىر و ئەندىشە لەگەلئى ئەدوئى. بەلام لەپەر چاوت ئەكەوى بە
رەشەمارىك! ديارە ئىتر، مېشكت دائەتروسكى و ھەموو نەخشە
و بەرنامەكانى بىر و ئەندىشەت لىك ئەپچىرى و تىك ئەچى!
ھەلبەت ئەمەش تى ئەپەرى و دىسانەو نىرگىز دىتەو بە ناو
ئەندىشەت و دىسانەو مېشكت كارى خوى دەس پى ئەكاتەو.
بەلام... زۆر حەيفە كە برسئىتى بەو جۆرە كچەى تەواندۆتەو و
واى لىكردووه! ئەگىنا كچىكى زۆر باش و رەنجدرە. ھەم گەنجە
و ھەم شوخە، ھەمىش ھونەر مەندە. ئەم تەونكردنە بۆ خوى
ھونەرىكى كەم نىيە! ئەگەر ماوہىەك شىو و چاشتى تىر و گەرەم
بخوات و ئاو و رەنگىك بەئىتتەو، ئىتر ھىچ كىماسىەكى نىيە.
ھەر دووكتان ھونەر مەندن. ئەتوانن ھەر لەم ھەمارەى بەلخى

دار و تەونىك راپەل كەن و پىكەو كار بكن. باوہ گەورەى نىرگىز
ئەوہندەى نەماوہ بە سەر دىناوہ. بەلئىت پى ئەدەم ئەمسال
نەگاتە جەژن. ئەمروؤ بى يان بەيانى ئەبى تەرمەكەى لە گەور
بەئىنە دەرەو و بىبەن بۆ گورستان. كاتىكىش كە پىرەمىرد

۱۹۲۱

كە ئىدەر

بەرگىش شەشەم

مرد نەتوانن ھەر لەو شوپنەى نەو لىي خەوتوو، لىفە چل پىنەكەى بسووتىن بۆ نەوھى چى سىپى و بۆگەنيو لەو ناوھ ماوھ بسووتى و پاشانىش، پاش چوار رۆژان ھەر لەوئى دار و تەونەكەت ھەلئەخەيت و لىزگەى ورد و درشتى ژن خۆشكەكانت دىن و نەكەونە تەونكردن بۆت. بەلئىنت پى نەدەم نەم بابقولى بوندارە كارگەى مافووړەكەى داخات ھىچ، لە داخانا دىقىش بكات! ژيان و رۆژگار نەمەيه ئىتر!

دەمىكە بوو بە ھەر دىوارى مالى بەلخدا تىپەرىبوون. عەباسجان پى راکرت و بە سەرسووړمانەوھ روانيه مووسا و وتى:

— دەى دەى... كە وا بوو من بە ھەلدا نەبەى؟! ھەر بەراست پىم وابوو نەچى بۆ مالى پالەوان!

مووسا لە عەباسجان تىپەرى و وتى:

— منىش وام دانابوو تۆ نەچىتەوھ بۆ مالى خۆتان!

عەباسجان ديسانەوھ خۆى گەياندەوھ بە مووسا و وتى:

— مالى خۆمان؟ من لە مالى خۆمان خۆ شوپنم نيە، كاكى خۆم! شانشىنەكە خودى كەلايى داگىرى كردوھ؛ ھەمارىش كە قەدىر كردوويەتى بە پەردووى خۆى! نەمىنئەتەوھ شوپنەكانىتر كە ئەوانىش دارووخواون و بانيان بە سەرەوھ نەماوھ. تازەيىش كە قەدىر بووھ بە ھاونشىنى ئاغەكان ئىتر شوپنىك بۆ من نامىنئەتەوھ. خۆت كە بنىت نادەلى خانى ميانى قەدىر؟! جگە لەمانەش من چاوپرپى نەم ئەسلانى بوندارەى تۆم. چرووكى دەسقووچاو. ماينەكەى خۆيانى داناوھ و ئەسپى ئاغەيى بردووھ و لەگەل دەستەى جەندەرمەكان نازانم چوو بۆ كوئ! نەترسەم بە نەقەست بەلایەكى بە سەر بەيئى و بيخاتە ئەستوى من كە ئەسپەكەم لەلا بووھ. تۆ نايناسى نەم كورەى بوندار چ مروقىكى رۆد و رەزىلە!

— نا، نا پىت وانەبى! ھەر ھەمووتان نەناسەم!

له دهرهوهی ئاوايي، لای سۆلاقهکه، عهباسجانیش لای
مووساوه وهستا و چاوی به بهراییی بیاباندا گهړاند و وتی:
— ئهگهړ بریار بئ بیڼهوه، ئهبی هه لیرهوه بیڼهوه.
مووسا له سهه بهردیک دانیشنت، زیخیکی هه لدايه ناو
ئاوهکه و وتی:
— رهنگه!

عهباسجان کشایه بن دیوارهکه، دانیشنت، پالی دایهوه،
سیگاریکي داگیراند و وتی:

— راستی!... غهزه نههه هاشم ئاوايي خو ئه ناسی؟...
نایناسی؟ هه! ئه مړو له بن دیواری کاروانسهه رای زهغه رانی
بهزمی ساز کردبوو. شتی وای ئهوت که هه کامیان گۆزه یه که
خوینی پیوه بوو. بهههه زه ویدار! باسی ئه و له سهه داپانزه یه بوو
که ئه بی بدری به جووتیاره کان. زور توند بوو. ئه یوت ئه مسال ئه و
له سهه داپانزه یه، جگه له بهشی سالانه، له سهه خه رمانه وه
ئه به نه وه بو مالی خوین. ئه یوت ناهیلن به رو بوومم بکریته
هه ماره کانی ئاغه، تا بهشی جووتیاره کانی لی هه لنه گیری!

مووسا نووشتایه وه به سهه جوگه که دا و دهستی کرد به
ئاوا، شلیپیک ئاوی دا به روومه تی دا و گوئی له که رویشکه ی
دهشتی گهنم راگرت که سهه وه شه و له و به ره وه ئه به ینا.
هه ولی دا ئه گه رچی ناتوانی چاوی به خه و ئاسووده بکات لانیکه م
به بیده نگی پشوویه ک بدات. عهباسجان به لام، زمان و ده می
وشک به هوئی شیرهی تریاکه وه، له خاموشی دا ئوقره و ئارامی
نه بوو:

— ناتوانم... ناتوانم! ئیتر توانای ئه وه م نه ماوه. ئه گینا چه زم
ئه کرد ئه مسال بچم دروینه بکه م، دروینه! تو قهت دروینه ت
کردوه؟

— که م.

— رهنگه ئه ویش دروینه ی دیم بووبی؟

— ئەرئى و... —

— ئهوه ت زانيوه ئم هاوريپهت، ئم پالھوان بهلخيه، له
يهكهم دروپنهوانهكانى ئم مهلبهندهيه؟ ئهتزانى؟
— نه. ئم ئهزانى!

عهباسجان به مايهيهكى مخابنهوه وتى:
— زور جوان درهه ئهكات؛ پاك و چالاك! هيشتا كهم
نهيوانيوه، شان بدات له شانى!... ئيستتهش پيم وابى خاكى و
كوپى سالار رهزاق سهبارت به درهوى ئهمسال چوووون بو لاي.
— رهنگه!

— بهلام ههوايىكى ناخوشيشم ههيه بو پالھوان... نهئبووا
بيليم، بهلام چون تو ههفالى منى و پالھوانيش به ههفالى خوم
ئهزانم، پيت ئهليم. ههوالهكه له شوينىكى بيشوينيشهوه
نههاتوه.

— چ ههوايىك؟
وابزانم ئالاجاقى ئهرباب حهز ناكات ههندى كهم نان له
دامودهزگاي بخون!
— كى بو وينه؟

— ههمان ئهوانه زمانيان بهدهستى خويان نييه. خوت باشتر
ئهزانى! ههر ئم پالھوان بهلخيه. سههرهپاي ئهوهى منال ورده،
يهكبهند له پشت سهرى ئهوانيتتر قسه ئهكات. ئاخ ئم قسانه
به جورىك ههر به ئالاجاقى ئهگاتهوه، وانيه؟
مووسا حهزى ئهكرد رور بويايت تا بتوانى سهيرى ناو چاوى
عهباسجان بكات و لى پيرسى:

— كى؟ كى ئم ههوالانه ئهگهيه نيتهوه به ئالاجاقى؟!
بهلام لىلاي شهو رپگهه له نيگاي روون و سمينه ئهگرت.
ههم ئهوهى كه عهباسجان شارهزا بوو و ئهيزانى له بهرامبهر ئه
جوره پرسيارانهدا چون خوى بپهرينيتهوه. بويش بو و نكردنى ئه
پرسياره ههلايه:

1924
كه لىسدهر
بهركى شهشه

— ئەم باوكە گەووادەى من، ھەر ئەو سائەى كە وشتر
لە باو كەوتن، ئەگەر يەكجى بىانيفرۆشتايەت و سى دانگى
ئەم قەلچىمەنەى بىكپىايەت و بمان كىللايەت، ئىمە بۆ خۇمان
ئىستە پىاويك ئەبووين و جى و پىيەكمان ئەبوو. ئاخ... ئاخ...
بۆنى ئەو گەنمە ئەكەى؟ ئاخ... ئاخ! بەلام ئىستە... ئىستە
ئەبى بۆ پارووە نانىك، بۆ پاكەتە سىگارېك لەبەردەم ھەر كەس
و ناكەسىك، لەبەردەم ھەر پىاو و ناپىاويك دەست بەسىنە
پابوہستىن! ئەم باوكە سەگباہەى من، ھەم لە خۆى ھەرام كىرد
و ھەم لە ئىمەش. مەرۇف خۆ نازانى چى رووئەدا، خۆ نازانى چى
لە ناوچاوى پەشىدا نووسراوہ، خۆ... خۆ پىم وتى ستارم بىنى
لە ناوپى باى دايەوہ بەرەو خوینال، ھا؟... رەنگە چاوپى ئەو لە
سەر پىگە دانىشتووى؟

— نە! چاوپى شەيدام.

— شەيدا، ئا... لەگەل كچە ئەفغان چۆنە، شەيدا!؟

— تۆ خۆت لە كارى خەلكى ھەئەقورتىنى، من چووژانم!

— ئاخىر تۆ لىيان نىكتىرى.

مووسا لە سەر بەردەكە ھەئسا، لە جۆگەكە دوور كەوتەوہ
و لە سەر نەرمەلىژى خاكەكە دانىشت و پاش تۆزىك تەخت
پاكشا و نىگای فراند بۆ ئاسمان و وتى:

— ئەوہندەى خۆت لە كار و ژيانى خەلكى ھەئەقورتىنى
و مشەمش ئەكەى، بۆ ساتىكى بۆ كار و ژيانى خۆت تەرخان
ناكەى!؟

مووسا چاوپى ئەوہ نەبوو عەباسجان وەلامى ئەو پىرسىارە
بداتەوہ. بەلام پاش ساتىكى قورس كە وا ديار بوو بە خاموشى
بىركردنەوہوہ ئاويتە بوو، دەنگى كورى كەلايى خوادادى بىست كە
كورت و مەنگ و وەك بە خۆى بللى، وتى:

— كىردوومە!؟

مووسا ھەروا كە شىل و شەويق پاكشا بوو، لەپىر بە دەنگى

عهباسجان ڀووي وهريڳڀرا و ئهوي بيني له بن ديواره ڀوخواهه كه هه لسا، چنچكه سيگار هكهى هه لدا ناو جوگهى ئاوهكه، له سهر بهرزيى سؤلافهكه وهستا و نيگاي بو بيابان وتى:

— به لام ئه م گولمه مه دهش باش ئاوى كردو ته لانهى ئه م ئه ربابانه، ها! حمز ئه كه م! زور پياوه تى ئه وي، به راستى. زور تيراديوى ئه وي. به راستى كه ئه بى ده سخوشانهى لي بكرى. دهس خوش، دهس خوش!

مووسا، بو ئه وي ديسان هوش تيكله ئى ئه و بابته تازه يه نه بى عه باسجان دايمه زانده بو، ڀووي وهريڳڀرا و يهكسه ر چاو و ئهنديشه ي به ئاسمان دا فراند، به و مه به سته ي عه باسجان نه بينى و نه بيسى. بو ئه وي ئه گه ر بو تاويكيش بووه زمانى داخات، به لام واى لى نه هات. چونكه عه باسجان خويشى ماندوو له خوى، بو هه لاتنى كوټايى له ده سته ي خوى، داى به ده شته كه دا؛ هه رچه ند مووسا - گيروده ي ئهنديشه ي ئالوسكاوى خوى - دهنگى ئه سپايى دوور كه و تنه وي هه نگاوه كانى عه باسجانى نه بيسه ت. ئه و هه نگاوانه ي كه له م كاته دا، بيگومان به مه به سته ي كى تايبه ت هه لئه گيرابوون. بهس ئه روپيشتن تا روپيشته يتن.

«گولمه مه د، گولمه مه د، گولمه مه د!»

له شى ماندوو، ڀاكتشاوى سه رخاكي نه رم و شيډارى شيوى دهروه وي جوگه. فينكى نه رمى خاك، له سروه ي به ره خواري شه وي شوډاو. له شى ماندوو، ته ختى سه رخاك و نيگاي قورس بو ئاسمان. شه كه تى ڀوژ، سسه ت و به تام له درزه كانى پيسته هوه ده رئه چوون. ڀاكتشاو له سهر شيوى شيډارى تا فگه كه و نيگاي بو ته وقى ئاسمانى نيگار اوى. باسكى له سهر هه نيه و چاوانى پر له ئه سته يره بارانى ئاسمان و لووت له سهر ڀي به رامه و بينى ئاشناى ده شه ت كه به سهر ده سته كانى سروه وه سوو كه له دى و سوو كه له تى ئه په ڀي. به رامه ي گه نم و خاك. ئاسمانى پر ئه سته يره به وریشه ي به ره برين و بى سنوور!

«ئەم ئەستىرآنە... ئەم ئەستىرآنە! چىن... ئەم ئەستىرآنە،
ئەم ئەستىرآنە!»

جووتيارهكان، گولمحه مهدى سهردار، مەملانى، ستار،
دلاوهر، ئەوانىتر:

«گولمحه مهد خەرىكە مەئبەندەكە دائەگرىت!»

«گولمحه مهد، سەرگەردەنەكانى گرتووه!»

«گولمحه مهد، باج لە ئەربابەكان ئەسىنى!»

«گولمحه مهد، دەستى لە دەستى خانەكان دايه!»

«گولمحه مهد، سايەى سەرى بىكەسانه!»

«گولمحه مهد، هيوای دايكانه!»

«گولمحه مهد، گولمحه مهد، گولمحه مهد!»

دژ و دژبەر. ئالۆز و پەر لە ئالۆسكاوى. هەموو شتىك، يەكدى
پەت ئەكەنەوه. هەموو شت لىك ئالۆه. مېشكى خرۆشاوى
جەوانى، تاو بە تاو، زۆرتەر و زۆرتەر گىرۆدەى گىرۆگرفتەكانى ژيان
ئەبى. ستار كەوتۆتە بېرى هاوسویند كردنى جووتيارهكان لە
بەرامبەر ئالاجاقى دا. كارىك كە زۆرىش ئاسان نىيە. گولمحه مهد؟
پى كىشانی ستار بۆ لای گولمحه مهد ئەویش بەو جۆرە توندوتۆل
ترسناكە. خان نایبىش بۆ گرتن یان كوشتنت گولمحه مهد خۆى
تەرخان كردووه. خان نایب لە لایەن كىوه نىردراوه بۆ كوشتنى
گولمحه مهد؟ بار و خەروارى گولمحه مهد بە كى ئەگات؟ مەگەر
نەئەوهیە بۆ بوندار و ئالاجاقى و سەرتىپ فەربەخەش ئەمىنیتەوه؟
ئەى ئەمە چ یارییەكە دەستى پىكردووه؟ لە لایەكەوه گولمحه مهد
بار و داراییان بۆ ئەنیرى و لە لایەكىشەوه ئەوان گولە و سواری بۆ
بەرى ئەكەن. لە لایەكەوه ستار بۆ ونكردنى گولمحه مهد، فركە
ئەكا بۆ لای؛ لە دەستىكى ترەوه شەیدا بۆ هەمان مەبەست
ئەنیردرى. ئاراستە و ئاقارەكان تىكەل بووه. ستار، بۆ ونكردنى
شوینى گولمحه مهد لەگەل بوندار بەیەك ئاراستەدا ئەپروا و،
لە هاوسویند كردنى جووتيارهكان لە بەرامبەر بوندار و دژى ئەو

هه‌لۆیست وهرئه‌گرێ. هه‌روه‌ها لهم نۆوانه‌دا مەملانیی وه‌رزێر و دهره‌به‌گ په‌ره‌ئه‌سه‌ینی. ئەم هه‌مووه هه‌ر زۆر ئالۆسکاوه و له‌مه‌ش زیاتر، ئالاجاقی و بوندار ئه‌یانه‌وی گۆلمحه‌مه‌د و جیهه‌ن خانی به‌لووچ بکه‌ن به‌گژ یه‌ک‌دا.

گۆلمحه‌مه‌د، ئایه له کوێی ئەم هاوکێشه‌یه‌دا وه‌ستاوه؟
یا مووسا ماندوو بوو یان رووداوه‌کان زۆر قورس بوون. ئەگه‌ر مووسا به‌وه‌شی بزانیایه که سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش به نیشانه‌ی دۆستایه‌تی، دووربینیکی ئینگلیزی بۆ گۆلمحه‌مه‌د ناردوو و ئه‌ویش به هۆی ستاره‌وه. بیگومان گیژی و سه‌ر سوورمانه‌که‌ی پتریش ئه‌بوو. لهم نۆوانه‌دا و به‌ره‌مه‌ی هه‌موو ئەو پیچ و په‌نا و گرێ و گۆله، ناوبانگی گۆلمحه‌مه‌د بوو که گوند به گوند و ده‌شت به ده‌شت سه‌رانسه‌ری مه‌لبنده و هه‌ریمه‌که‌ی داگرتبوو:

«گۆلمحه‌مه‌د، ته‌نگی به جه‌نده‌رمه‌کان هه‌لچنیوه!»

«گۆلمحه‌مه‌د، له‌غای له خانی سه‌رومه‌دیش داوه!»

«گۆلمحه‌مه‌د، ده‌ستی له ده‌ستی حکوومه‌تیه‌کان دایه!»

«گۆلمحه‌مه‌د، خه‌وی له خه‌لکی حه‌رام کردوو!»

«گۆلمحه‌مه‌د، بووه به هیوای هه‌ژاران!»

«گۆلمحه‌مه‌د، گۆلمحه‌مه‌د، گۆلمحه‌مه‌د!»

دژ و دژبه‌ر، کۆک و ناکۆک. هه‌موو بینراو و بیسراوه‌کان، وا دیار بوون و لهم ناوه‌دا، بۆ مووسای ته‌ونکه‌ر، به‌س ستار بوو که به‌ر پوونی ئه‌بینرا. ستاری پینه‌چی و به‌س. به‌ر پوونی و ئاشکرایه‌ی خاک. ئه‌وه‌نده ساده و ساکار که نه‌ی ئه‌توانی به‌سانایی له‌پازی تی‌بگه‌ی. خاک! به‌سه‌ری‌دا پائه‌بری، به‌بێ ئه‌وه‌ی سه‌یری بکه‌ی. له‌خاک ئه‌خۆیت و ئه‌خۆیته‌وه، به‌بێ ئه‌وه‌ی بیری لێ بکه‌یته‌وه، بیری له‌سه‌مه‌ره‌ بوونی بکه‌یته‌وه. له‌سه‌ر خاک سه‌ر ئه‌نیه‌ته‌وه، به‌بێ ئه‌وه‌ی په‌رۆشی ئه‌ماندارییه‌که‌ی بی. له‌خاکه‌ بوونت، گیانت، به‌لام خۆت پێ نازانی. خاک، خاک! که‌خاک، به‌س خاکه. خوو و ئه‌دگاری تاقانه؛ گه‌وه‌هر و ناو، پیکه‌وه. بێ

ناوبانگ و گشت بههره و خهلات، خاكه. بى دهعيه و دهمار و
بى چاوهنوارپى، ههموو بهخشين و بهخشندهيى. كانيهكانى پتر،
دهشتهكانى سهوزتر، لووتكهكانى بهرزتر و پيژهنى بهپيتتر، خاك.
دلى زهوى چمند گهورهيه!

«ئهو ههموو همول و ماندوو بوونه له بهر چى ستار؟!»

«ئهمهت ئه بى لى بپرسم، برايهكهم?!»

«چونكه تاويكيش نارام ناگرى، تو!»

«نارام؟ نارام، بو ئه بى نارام بگرى؟ كانيكه مردين خو بهخو»

نارام ئه گرين. بهر له وهى كه بهرين خو نابى بهرين!»

به ناراميهك به دلفراوانى خاك ئهمهى وت، ستار. دلى زهوى

چهن فراوانه!

گولمحه مهده بهلام، شتيكى تره. ناگر! ئهو خودى ناگره!

— ئه وه چى بووه وا لي ره خهوتووى، مووسا؟!!

— ههى... كاك قوربان، تو؟ ماندوو نه بى!

قوربان به لووچ توريين و دارهكهى له لايهكه وه دانا و چووه

سهر جوگهكه، دهستى برد بو ئاو و پرسى:

— دهنگوباس؟

مووسا پشت چاوهكانى به بهرى دهستى ههنگلوفى و خو

كوكرده وه و وتى:

— جهندهرمهكان لي ره بوون؛ خان نايب.

— ئهمهيان ئه زانم، ئيتر چى؟

— بوندار وتى ئه گهر بارت پيه له پهناى بههاربهندهكه وه

بيبهيته ژوره وه و كيسيان كهى بو ههمار.

— ئيتر؟

— ئيتر هيچى واى نهوت. تو چيت لايه؟

— ئه وهى بهكهلكى تو بى ئه وهيه كه هاوريكهت بووه به

وشترهوان ئه مشه وه. ستار ئه لييم. له گهل و شترهكانه له دوا وهيه.

خويشم ههم برسيمه و ههم تينوو. با بروين پارووه نانيك بو

من ساز که بیخوم و بگه پیمهوه بو بهر بارهکان. هاتووم چاوک
بگیرم و زوو بگه پیمهوه.

کهوتنه ری. مووسا وتی:

— هه قاله کهی تویش هاتوتهوه، ماهده رویش.

— ئه پروا به ری دا؟

— به سواری هیئایانهوه، به ری دا، پیم وانیهه بتوانی. نادعه لی

چوارگویشلی که ریکی بو کریوه!

له په نای به هاربه نده کهوه چوونه ژورهوه. قوربان له سهر

لیواری ئاخوره که دانیشنت. مووسا چوو بو چیشتخانه و به دوو

نانهوه گه رایهوه. نانهکانی قوربان لیوه رگرت، چوارکوئی کرد و

پاروویه کی برد بو ده می و ئهوی تری خسته گیرفانی و هه لسا:

— خو بوندارت خه بهر نه کردوتهوه؟

— بچم هه لی سینم؟!

— نا. چیت لی داوه؟ تا ئیمه دینهوه خو ت سهر بکه به

هه ماردا و شوینهکان به تال که. چهن فهرده ناوکه شووتی، دوو

سی تیر میوژ، چهن فهرده ئارد. پینج شهش تیر گهنم و جو.

سی چل سهریش بهران. ئهم دوو ئاخوره خاوپن که رهوه و جو و

گوزه ره ی تیکه. بو پینج و شتر و سی هیسیریش تفاق ئاماده که.

کاتی که ئه مکارانهت کرد، ئه گهر پیت خو ش بوو بوندار هه لسینه.

من ئیتر ئه بی برۆم.

قوربان به لووچ له سهر لیواری ئاخوره که هه لسابوو، به بی

توربین و بهس داره کهی به ده ستهوه:

— ئیتر پیت نالیمه وه، مووسا! بهس شتیکی تر. ئه وهی که

ستاری هاوړیت له گهل من بووه، نابی له هیچکوئی باسی بکری.

به تاییهت بوندار. نه بیسی؟ گویت لییه چی ئه ئیم؟!

— دلنیا به، خه مت نه بی!

قوربان پاروویه کی تری برد بو ده می و به ههنگاوی بلیند به رهو

دهرگا چوو و له دهرگا چوو ده رهوه و له شهوی بیابان دا ون بوو.

مووسا توربینه‌کە‌ی قوربانی هە‌لگرت و رۆ‌پشت تا ئە‌و کارانە‌ی بە‌لووچ وتی جی‌بە‌جییان بکات. کردنە‌و‌ە‌ی شوین بو ئە‌و بارانە‌ی بە‌رپۆ‌ە‌ بوون. پاش ئە‌و، هاتە‌ دەرە‌و‌ە‌ و فانۆ‌سە‌کە‌ی هە‌لۆ‌اسی و ئا‌خو‌ری مەرە‌کانی گسک دا. چوو بو بان و باو‌ە‌شیک کۆ‌زەرە‌ی، نە‌وشک و نە‌زۆ‌ر تازە‌ی لە‌ لای دیوارە‌کە‌و‌ە‌ خستە‌ خوارە‌و‌ە‌. دابە‌زی و کە‌وتە‌ کردنە‌و‌ە‌ و بلا‌و کردنە‌و‌ە‌یان بە‌ سەر ئا‌خو‌رە‌کە‌دا. چونکە‌ ئە‌و‌ە‌ی ئە‌زانای ئە‌و پە‌زە‌ی یە‌ک وچان هاتبیت بە‌ بی ئە‌و‌ە‌ی دەر‌فە‌تی لە‌و‌ە‌ری هە‌بووبی، ورگی لە‌ برسیتیدا ئە‌گ‌و‌وشری و بە‌ د‌و‌ای ئالیک‌دا مل ئە‌نی و -ئا‌خو‌ر ئە‌گەر بە‌تال بی- بە‌هاربە‌ند و مال و چ جایە‌ هە‌موو قە‌ل‌چیمە‌ن بە‌ با‌عە‌با‌عی بە‌ردە‌وامی خۆ‌یان ئە‌نی‌ن بە‌ سەر سە‌ریانە‌و‌ە‌، ئە‌ویش لە‌م کاتە‌ی شە‌ودا کە‌ بوندار ئە‌یە‌و‌ی هە‌موو کارە‌کان بە‌ دزی و بە‌ نە‌ینی ئە‌نجام بدری.

ئیتەر، پە‌مە‌تۆ‌مە‌ و کا و ئاردی هی‌نا کە‌ ئە‌بوایە‌ بو وشتەرە‌کان لە‌ سەر سە‌فرە‌یە‌ک پیکیان وە‌ردا و لە‌ سووچی بە‌هاربە‌ندە‌کە‌ و دوور لە‌ ئا‌خو‌ری پە‌زە‌کان ئامادە‌ی بکات تا وشتەرە‌کان بە‌ بارە‌و‌ە‌ لای سە‌فرە‌کە‌ یخ بە‌دن. چە‌ند وشتەر؟ شە‌ش یان چوار؟ نە‌! پە‌نگە‌ پینج. وایە‌ پینج. مووسا وای بیستبوو. بە‌للی پینج وشتەر. ئە‌مە‌ش کیلیکی‌تر. سە‌فرە‌ی کا- پە‌مە‌تۆ‌مە‌، ئامادە‌. لۆ‌ی سە‌فرە‌کە‌ی دایە‌و‌ە‌ بە‌ سەر یە‌کا، هەرچە‌ند خۆ‌ رۆ‌ژیش نییە‌ کە‌ مریشک تی‌ی بو‌رووژین و بە‌ چنگ و نینۆ‌ک پرش و بلا‌وی بکە‌نە‌و‌ە‌.

مووسا بیستبووی سی‌ هی‌س‌ریش بە‌رپۆ‌ە‌یە‌. سی‌ جی‌ گۆ‌لە‌جۆ‌، کار تە‌واو‌ە‌. پلێتە‌ی فانۆ‌سە‌کە‌ی داکیشا و تۆ‌زی ئارد و پووش و پە‌ل‌اشی لە‌ خۆ‌ی تە‌کاند و ویستی لە‌ بە‌هاربە‌ندە‌و‌ە‌ بچیتە‌ حە‌وشە‌ و بوندار لە‌خە‌و‌ پ‌اکا، ئە‌گەر خە‌وی لیکۆ‌ە‌تی؛ کە‌ لە‌م کاتە‌دا دەرگی دوو دەرگا جاریک، مووسایان لە‌ سەر جیی خۆ‌ی پ‌اگرت. بوندار لە‌ دیو‌ە‌خانە‌و‌ە‌ هاتە‌ بانجە‌ و شە‌یدا لە‌ چە‌پە‌ری بە‌هاربە‌ندە‌و‌ە‌ هاتە‌ ژوورە‌و‌ە‌. لە‌غا‌وی وشتەرە‌کە‌ی بە‌ دە‌ستی‌و‌ە‌، سینە‌ی دابوویە‌ پ‌یشە‌و‌ە‌، کل‌ا‌وی بردبوو بو پ‌شت سە‌ری و کاکۆ‌لی

له سهر هه‌نیه‌ی. مووسا پلّیته‌ی فانۆسی هه‌لکیشا و بوندار
هاته خواره‌وه، بهر له‌وه‌ی شه‌یدا ده‌سکه‌وساری وشتره‌که‌ گری
بدا به‌ سنگی مالبه‌نده‌که‌وه و عه‌گال له‌ ده‌ستیکی به‌ستی.

— ئا، چیت پییه؟

شه‌یدا به‌ شادمانی و به‌ بێ ئه‌وه‌ی له‌ چاوی مووسای
بشارپته‌وه، لای وشتره‌که‌وه‌ چوو بو لای باوکی و وتی:

— خۆش! کاروانی ئه‌مجار مه‌زنتره‌ له‌وانه‌ی پێشتر. پیموایی
پاره‌ی نه‌ختیشی به‌ری کردبێ، هه‌رچه‌ند قوربان به‌لووچ له‌ منی
شارده‌وه.

بوندار پرسى:

— چیت دی و چیت بیست؟ تاكوئ رویشتی و له‌ كوئوه
گه‌راپته‌وه؟

شه‌یدا کلاوه‌که‌ی داگرت و رانی نا به‌ لیواری ئاخوره‌که‌وه و
کلاوه‌که‌ی دا به‌به‌ری ده‌ستی‌دا و وتی:

— ئه‌وه‌نده‌ی گه‌یشتمه‌ قه‌لات، ده‌نگی سمکوتی ئه‌سپه‌کانی
خان نایبم بیست. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ ده‌رفه‌تم هه‌بوو که‌ بزانه‌م
گوئمه‌مه‌د له‌وئ نییه‌. به‌ر له‌وه‌ی برژینه‌ ناو قه‌لات خۆم
کیشایه‌وه‌ بو ئه‌وه‌ی نه‌بینریم. له‌و پشتانه‌ وشتره‌که‌م خه‌واند
و خۆم داگرت. سواره‌کانی خان نایب رژانه‌ ناو دئ و پاش تاویک
قروشکه‌ و شیوه‌نی ژنان به‌رز بوویه‌وه. من ئیتر خۆم پێ رانه‌گیرا.
سوار بووم و وشتره‌که‌م هه‌لساند و غارم دا به‌ره‌و سه‌ره‌وه‌ بو
رپی نه‌وبه‌هار. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ بوو خۆم بگه‌یه‌نمه‌ مه‌لامی‌عراج،
پسپوپی لیوه‌ربگرم و بچم به‌ دواى گوئمه‌مه‌دا. به‌لام له‌ ریگه
قوربان به‌لووچم بینی بار و په‌زه‌کان ئه‌هینى. رووداوه‌که‌م بو
گی‌رایه‌وه‌ و ویستم غارده‌م، به‌لام قوربان رایگرتم و وتی په‌يامه‌که
بو گوئمه‌مه‌د به‌ری‌ کراوه‌.

بوندار، به‌ شه‌له‌زاوی و تى:

— کى په‌يامه‌که‌ی بردبوو؟ کى به‌و خیراییه‌؟ جنۆکه‌!

— قوربان وتی که محهمه مه دزه زای گولخانم له گه لّ باره کان بووه، له ریّ یه کیکی تیره میعراجی پیگه یشتوو که له شماره هاتوو. ئەو هه والی هاتنی خان نایی پیداون، که له قوچانه وه هاتوو بو گولمحهمه د و ئیسته ش خه ریکه لای زه غمه رانیه وه لائهدا به ره و بنار. جا کوری گولخانم باره کان ئەداته دهس به لووچ و خوئی ئەگه ریته وه، په یامه که بیات بو گولمحهمه د. وه کوو وترا ئەمشه وه له "ملهی شکاو" ماوه ته وه.

بوندار، سه ره رای بوچوونی شهیدا که چاوه روانی شادبوونی باوکی بوو، دوو په نجه می کرد به گیرفانی ئیله که که ی دا و به دهستی چه پ ته قیله که ی له پشت سه ریه وه بو به ره وه خزانده. سه ری داخست و به نارامی به ره و چه پهری به هاربه نده که به ره و حه وشه چوو و بیمنی بو دهرگا که، پشتی له شهیدا و مووسا راوه ستا، توژی رامای و پاشان کوره که ی بانگ کرد:

— وه ره بزانه م، خو لّه می شتی بی دوو که لّ! وه ره!

شهیدا که پیشتی رانی له لیواری ئاخوره که کرد بووه، له کاتی کا کلاوه که ی له ناو دهستی دا گرمۆله ئە کرد، نیگایه کی دردۆنگی هاویشته مووسا و به دوا ی باوکی دا ههنگاوی نا. بوندار، به رله وه ی له به هاربه نده که بچیته حه وشه به مووسای وت بچی به پیشوازی باره کانه وه. بوندار به ههستکردن به ههنگاوی کوره که ی به دوا یه وه، به ره و دالان چوو و با ی دایه وه بو سه ر پلیکانه کان و سه رکه وت بو بانجه و له بهر خو یه وه وتی:

— «له ناگر، خو لّه می ش!»

له بانجه گه رایه وه به ره و کوره که ی وتی:

— بوچی خو ت نه رویشتی تا شوینی مه به ست؟! مه گه ر پی م

نه وتی خو ت برۆی بو لای گولمحهمه د؟

شهیدا به ههستکردن به و لیکۆلینه وه ی که خه ریک بوو

دهستی پی ئە کرد، رووی له نیگای باوکی وه رگی را و وتی:

— ئە گر مه به ست په یامه که بی، په یام بهر له من گه یشتبوو

ئیترا!

بوندار بهرهو ئهو لايه چوو كه ئهپروانى به سهر كوڤلاندئا و

وتى:

— ئهگهر مه بهست په يامىكى خوتوخوپايى بوايهت، ئه متوانى
يهكىكى تر بنيرم؛ كه ره گيان! كهى تو و ئهو برايهت ئه بن به پياو؟
— ئاخر...

— ئاخر و هه وه لى نيه! تو بو ئه بى پروا به قسهى قوربان
به لووچ بكهى؟ رهنگه ويستبىتى به هه له تدا ببات! كى چووزانى
ئهو قسهيه راسته كه يه كىك له مه لا ميعراجه كان له شاره وه
هاتوو و ئهو هه والهى هيئاوه و هتد؟ كى چووزانى؟!
— ئهى من پروا به قسهى كى بكه م؟!
— به قسهى هيچكهس! ته نها ئهو قسهيهى خوت ئهى
بيسى يان ئهو شتهى به چاوى خوت ئه يينى!

بوندار له گيژهنى ئهو بيدهنگيهى به سهر شهيدا دا زال ببوو،
رووى وه رگيژرا و له سهر ليوارى محاجره كه دانىشت و تانه و
توانج له وشه دا، وتى:

— كورپى بابقولى بوندار! كورپى بابقولى بوندار! په ككوو...!
ئهگهر له بهر كه ريتى جهوانيت نه بوايه حه زم ئه كرد ديسانه وهش
بكه ويته گيرى ئه فغانه كان بو ئه وهى له وى لانى كه م توژى سهرت
بجوو لايهت و ببوايه تى به ئاده ميزاد. من ئه مه وى تو وه كوو جيگه
متمانه و هاوپرپى گولمه مه د خوت بنويى. له بهر ئه وه شه كه
تو ئه نييرم. كه چى تو له نيوهى ريگه وه ئه گه رپيته وه كه... ئاى...!
مه گهر من نازانم كه گولمه مه د ده كه سى ههيه هه والهى
بو ببات؟ مه گهر من نازانم كه خودى فهر به خشى سهر وكى
جه ندرمه، ئه توانى يه كىكى ناردبى به ده مى گولمه مه ده وه
كه ئهو په يامهى پى بگه يه نى؟ مه گهر من وه كوو تو مه ست
و سهرتاساوم؟ به لام بوچى ئه مه وى كه تو، كورپى بوندار،
كه سيكه تا لابه لا بوونه وهى كي شيهى ئه فغانه كان ئه بى له په ناى

۱۹۳۴
كه لى سده ر
به رگى شه شه

که لمیشیه کان دابی، ئەو ههواڵه ببات بۆ ئەوان؟ دیسانه وهش
ئەبێ بۆت شی بکه مهوه؟ هیچ ئەتوانی بیر لهوه بکه یتهوه ئەم
قوربان به لئووجهی که بهو جوړه بیدهنگ و ههرا له مائی ئیوه
خزمهت ئەکا، کییه؟ یه کجاریش بووه بیر لهوه بکه یتهوه؟ هیچ
بیرت لهوه کردۆتوه که رهنگه خودی ئەم به لئووجه پۆژیک له
پۆژان چلی وه کوو گولمه مه دی خستۆته گیرفانی؟! ها؟!... نه خیر!
نه خیر، پۆله خاو و خلیچکه کهی من! تۆ هیشتاش ههوا تر له
که لهلت دایه. ئەو سیگار و شه مچهی من له ناو تاقه که بهینه.

شهیدا چوو ه دیوه خان و دهنگی باوکی بیست که وتی:

— پلێتهی لامپاکه ههڵ مه کێشه!

سیگار و شه مچهی هیئا و دای به باوکی و وتی:

— سی چل سه ریکیش به رانی پی بوو. وهک قوچ و شهک

ئه چوون!

بوندار قاچی خسته سه ر قاچی، سیگار یکی داگیراند، له ناو

په نه کهانی دا رایگرت و وتی:

— جلو بهرگی پیویست له گهڵ خۆت هه لگره. به یانی زوو،

خۆت - ره نگیشه له گهڵ قوربان- ئەبێ وشتره کان به یتهوه بۆ

گولمه مه د و هه ر لهوئ بمینیتهوه تا ئەم کێشه ی ئەفغانانه

کو تایی پی ئەهینین. ناگات لی بی کانیکه باره کان گه یشتن. خۆ

برسی نیت؟

— نه!

— وه رگه ری بزانه م!

شهیدا وه رگه را و بوندار وتی:

— که ست نه دی له گهڵ به لئووجه؟

شهیدا وتی:

— وابزانم، یه کی له گهڵ بوو که په زه کهانی ئەهینا له پشت

سه رهوه، وابزانم. له دووره وه دیم. تارماییه کهیم بینی.

— نه تناسیه وه؟

— زۆر سەرنجەم نەدا؛ نەخپەر! وامزانی يەككە لە توورەكە كيشەكانى گولمەمەدە لەگەلى هاتوو.

بوندار، شەويلكەكانى لىك ترنجاند و وتى:

— باشە، زۆر باشە. بەگومانم! وامزانی! ئەى كەى ئەتەوئ بە چاوهكانت ببینی و دلىا ببى؟! برۆ ئىتر. برۆ! شتىك هەر ئەبى، برۆ.

چقلى وشەكانى بوندار لە دلى شەيدا چەقین و بە توندى دلى ئىشان. لەگەل ئەوەى كە لە خو ناپازى بوونىش ئازارەكەى پتر ئەكرد. هەر ئەوەش بوو نەك وەك هەمىشە دلخوش و شاد، بەلكوو شەكەت و پىرانە لە پلىكانەكان چوو خوارەو و لە دەرەوەى دالان لەخوړا وەستا، شانى دا بە دیوارەكەو و مات و مەلوول چاوى برپىيە شەو. بو ماوہەك لە ناو خویدا، لە تارىكى شەودا وەستابوو و كە دەنگى جوولانەوہەكى ئارامى لە پەناى بەهاربەندەكە بەرگوئ كەوت، هەنگاو هەنگاو بەرەو دیوارەكە چوو. مووسا بوو لە دەرگاوە خزابوویە ژوورەوہ. شەيدا لارى كردهو بەرەو دەرگای هەمارەكە و مووساش بەرەو ژوورەكەى خوئ. شەيدا لای دەرگای هەمارەكە دانىشت و كلاًوہكەى لە ناو دەستىدا گووشى و بە فیکەيەكى كورت، مووسای بانگ كرد. مووسا لە بەر دەرگای هۆدەكەى خوئەوہ ئاوپرى دایەوہ و نەك بە هەنگاوى تۆكەم، بەلام بە ناچارى بەرەو شەيدا رۆيشت و لە نزىكەوہ وەستا:

— بەلى؟

شەيدا وتى:

— نادەلى لە كوئىيە؟

— لەگەل قەدیر لىرە بوون و رۆيشتن.

— بو كوى چوون؛ نەتزانى؟

— نە.

— هەوالى شىرۆ؟

— هیچ. ئەویش لیره بوو و رۆیشت بۆ لای شووکهکی.
جهختکردنی مووسا له سهر وشهی "شووکهکی"، شهیدا به
نهدیت گرتی و تهنانهت به بۆ ئەوهی سههری دانهوینی، دیسانهوه
پرسی:

— ژنهکانی تر چییان لیّهات؟ ئەو...

— مه بهستت کییه؟

— ئەوی تریان ئەلیم... لالا؟

نازانم!

— زۆر چاکه؛ برۆ سفرهیهک تهیار بکه بۆ وشترهکه! پیشتر
سفرهکهی باش بتهکینه!

— بهلێ باش!

مووسا چوو به دواي فرمانهکهدا و خهريک بوو. بيري ئاسووده
بوو، ههچهند لهشی کوترابوو. له ماوهی وتووێژی بوندار و
کورپهکهی دا، به بیانووی چاودێری ریگه له مال دهرکهوتبوو، خۆی
گه یاندبویه مائی خاکی و ههوائی هاتنهوهی ستاری پیدابوو و له
زمانی بهلخی وهگرتهبوو:

— «مائی ئیمه. منیش خهريکم ئەرۆمهوه!»

ئوهشی وتبوو که گولمه مههه کاروانیکی وشتر باری بۆ
بوندار و ئالاجاقی ناردوووه و ستاریش لهگهڵ کاروانهکه گهراوهتهوه
و بهرپویه. بۆیه ئیسته به دلی ئاسووده خهريکی لیكدانی کا
و په مهتۆمه و ئاردهکه بوو و یاری پێ ئەکردن. تنها مایه
تالی که هیشتاش له بن دانی و له قوولایی کامدا مابوو یهوه،
بیری ئەو خافلگیرکردنه ی عهباسجانی که لای خواداد بوو و وری
ئوه بوو که سهردهرهینانی عهباسجان لهو کاته به جیهه دا چ
به رهنجامیکی به دواوه ئەبی. بۆیهش بوو که نهی ئەتوانی پق و

۱۹۳۷

که ئیدەر

به رگی شه شه

کینه ی به رامبهه به کورپی که لای خواداد له دل دهربکات.

نوالهی وشتر ئاماده. مووسا دهستی له سفرهکه
هه لگرت و وشتر له بهر سفرهکه چۆکی دادا. مووسا سهیری

شویپی دانیشتنه کهی شهیدای کرد. شهیدا نه بوو. موسا له بهار به نده کهوه چووه هوشه و یه کسه بهرمو دهرگای هوشه چوو. دهرگاکه توژی کرابوو یه وه. موسا چووه کوژان و به بن راسته بیهکان دا به ره خواری ههنگاوی نا.

— بو کوی، لهم لایه وه؟! —

شهیدا بوو. لای سهرووی دهرگاکه وه، له سه سسه کوئی دووکانی ئهسلان دانیشتبوو و پالی دابوو به دیواره کهوه و کلاوه کهی تا سه چاوی هی نابوو و قاچی خستبوو به سه قاچی دا. موسا له وه لامدا وتی:

— خه ریکم ئه چم بو بهرقه لا، به پیری باره کانه وه. بوندار

وتی.

شهیدا هیچی نهوت و موسا سه و شانی له کوری بوندار وه رگیپا و به پئی خویدا، له سیبهری مهنگ و گرنجی مانگه شهودا ون بوو.

شه و سست و تهپیو. خاموشی قورس و هه ور په له په له و گه رمازی. په ل و گه لای راسته بیهکان به بی جووله. ئاو خاموش و یه کباو، به سه بهستیئی تهختی خویدا، به بریسکه و دیمانه یه کی لیل که جار جاره خوئی نهواند. ئاوی خاموش بیگم ئه رویشت تا دهشتی په موو تیرو بکات و خوار تریش بهرمو کیلگهکان و لهویشه وه بو قه لاتی خوینال. شهیدا ئاخیزی کرد، قاچی له سه قاچی هه لگرت، کلاوی برده سه ره وه، له سه سه کوکه دابهزی و له سه جوگه که دانیشت. دهستی کرد به ئاوه که دا و بیری ناو میشکی به جوولانی لیوهکانی دهربری:

— «به ره له رویشتنم، شیرو ئه بی بینم. ئه بی بیبینم!» —

بهندی سییه م

قوربان به لووچ، دهنگی زهنگی وشتره کانی کپ کردبوو. واته ناو کاسه ی ههر زهنگیک پارچه په رۆیه کی تی ئاخنیبوو. قوربان، نانه که ی له گه ل ستاری پینه چی به ش کردبوو و ئهوا دهسکه وساری وشتری بهرکاروانی دابوو به شانیدا و مه ره کانی دابوو به بهر و له باشووری دهشته که وه به ره و به ستینی چه مه وشک ئه کشا بو ئه وه ی بار و به ران پیکه وه له په ناوه بکا به به هاربه نده که دا و له هه مار تا قه تیان بکات. ستار، تا رۆژئاوی قه لآچیمه ن و نزیک دیواری پشت مائی به لخی، پی به پی و شان به شانی به لووچ هاتبوو هه ندی جار ده مه ته قه یه ک له گه لی و هه ندی جار بیری ئه و شتانه ی له ریدا بوون؛ دیار و پیوار. دووربینی له ده سره پیچراوی خستبوویه توربینه که ی محه مه دره زای گو لخانم و به په یامی هی رشه که ی خان نایبه وه، بو گو لمحهمه دی په وانه کردبوو:

«بو سه یزوشه و خو م ئه گه یه نمه قه لامه یان بو دیتنی گو لمحهمه د. بلئ سپسوپرک بنیرئ بمبا بو لای. نیشان به نیشانی ئه م دووربینه.»

۱۹۳۹

که ئیهدر

به رگه شه شه م

محهمه مه دره زای گو لخانم به پی پی یاده، گه رابوو یه وه، به بی ئه وه ی ستار شوینی گو لمحهمه دی لی پیرسی. پاشان باسی خان نایب و به لووچ هاتبوویه ئاراهه و به لووچ به شیوه کی

ناروون به ستاری وتبوو که خان نایب ئەناسی. له کهیهوه و له کوئ؟!«

— «له شیروانهوه. ئەگه پتتهوه بۆ پێش سالانی بیست و چوار. لهوئ... له شیروانه. ئەری و نهری... رهنگیشه شاخمان لیک گیراندبی!»

— «به پاست؟!«

— فهر به خشیش ئەناسم. به لام ئەو من نانسی. چونکه ئەو منی نه دیبوو ئەو سالانه.»

ستار، چنگی کردبوو به قوئی به لووچدا، راهه ستابوو و ئەویشی راگرتبوو:

— «قوربان! قوربان قوچ؟!«

قوربان سهیری ستاری کردبوو و به وردی وتبووی:

— «به لام لیڤه هیچکس نازانی، ها!»

ستار، شه قلی بیابان و شهوی به قاقای پیکه نین شکاندبوو:
— «هاوړی! هاوړی خۆم!... وهوو! سه د جار زیاتر له خۆم پرسیبوو من بۆ متمانم بهم به لووچه هیه؟!... قوربان به لووچ!»
کهوتبوونه ری به دهم ئەو پیکه نینانهوه که ورده ورده خاو ئەبوونهوه و ئەو گیانه تازهیهی ئەرژایه پی و ههنگاویان:

— «به منیان نهوتبوو!»

— «به منیش!... لیڤه ئەیکهین به ژیر خاکهوه، هه لیڤه.»

ستار وتبووی:

— «به لی که ئەیکهین به ژیر خاکهوه؛ مسوگهر، مسوگهر!»
به دهم نهرمه ری پوه که ههنگاوهکان وهکوو سروهی با ئەشه نین و به سهه شهوقیاندا تاویک را بردبوو، ستار له سهه رخو لی پرسیبوو:

— «بوندار چی؟ ئەو شوپ و ناویشانت ئەزانی؟!«

قوربان به قوشمهیی روانی بووه ستار و وتبووی:

— «ئهی... بلئی نه لی! ئەوهندهی بۆ ترساندن بیسه بی. هه

ئەوئەندەمى كە بزائى سەربرىنى چەقەلئىكى وەكوو ئەو، كاريكى
ئەوئەندە دژوار نىيە! ھەر ئەوئەندە!»
– «ئا، بەلئى!»

ستار سەيرى ئاسمانى كوردبوو و جەوانسەرئانە مستەكانى
قونجاندبوو:

– «دارەتئىكى سەيرم ھەيە! ھەست ئەكەم تەوانايەكى
سەمەرەم ھەيە! چەن سەيرە! چى ئەتەوانئى ئەوئەندە شادام بكات،
خوايە گيان؟! قوربان؟! قوربان!... ھەز ناكەم لئىت جيا بىمەو
ئەمشەو. بەلام ناچارم!»

– «ئەزانم. دەمى چىت لە مئىشك داىە؟ بىستەوومە خەرىكىت
جووتيارەكان ھاسوئىند ئەكەم؟!»

ستار بەھيژ و بەو جۆرەمى كە نەتەوانئى دەرکەوتنى ئەو وزەيە
بشارئتەو، ديسانەوھەش بە شەوقەوە مستەكانى راوھشاندبوو
و تەبووى:

– «ھاسوئىنديان ئەكەم! ئەمكارە ئەكەم! خۆزگە بت تەوانبا
ھەست بەو بەكەمى چ ھيژ و تەوانايەكت دا بە دئلم ئەمشەو!
ھەست ئەكەم پاللم داوہ بە كيؤيئكەوہ! پىشتەم بە كيؤەوہيە!...
ئەبئى دەرھەت دەس بەخەم و راپەرىنى ئەفسەرانى خوراسانم موو
بە موو بوؤ بگيئرىتەوہ؛ موو بە موو!»
قوربان و تەبووى:

– «سەرھەتا ئەبئى كارى ئەمشەو بە جۆريك پىنە بەكەين. ھەر
ئەم پەيام ناردنەمى تۆ بوؤ گولمەھمەد. جا، من لە پيشەوہ ئەرؤم
و سەريك ئەدەم بزائىم لە قەلاچىمەن چ باسە. سەرھەتا كەسئىك
بەدۆزمەوہ كە ھاتووە ھەوالئەكەمى داوہ بە كورپى گولخانم. پىت
چۆنە؟ ئەم بوندارە لەم كارانەدا زۆر ئاگاي لە خوئەتى، خو ئەوہ
ئەزانى؟»

ستار يەكئىكى داتاشى بوو و قوربان بەلووچ، دايئابوو لە
تيرەمى مەلا ميعراج بئى و چىرؤكەكە بەر لە گەشىشتنى شەيداي

باقولې بوندار به پيشوازي باره كانهوه ريك خرابوو:
— «جا ئهو پشټوځين و شه پكه له خوټ بكه ره وه! له قه لآت
كه ټيپه رين من ئه كه ومه به ره وه و نه چم بو قه لآچيمه ن. ئه م
كوږه ي بوندار ياري به گوني ئه كات. چاوت لیبوو چهن به په له
سه ري وشتره كه ي وه رگيږا؟ ئيستتهش نه چي و چيروكه كه بو
بوندار نه گيږي ته وه!... تا تو نيو فرسه ق بي، من روښتووم و
گه راومه ته وه به پيشوازي ته وه. باشه؟»
— «تو چونت پي باش بي!»

بهر له وه ي كه قوربان به لووچ، پي هه لگرئ، به ستار و ترا:
— «نانيشت بو ئه هينم. بهس ناگات له مه ركه ان بي بلاو
نه بنه وه له ناو ده شته كه دا.»
— «ناگام لي نه بي. دنيا به!»

قوربان، دوا له ته ناني له گه ل ستار بهش كرد و پرسى:
— ئه مشه و ته هوئ له قه لآچيمه ن ببينري يان ته هوئ به
دزيكه وه خوټ بكه ي به درزي ديواري مالى به لخي دا؟

ستار وتى:

— نه ببينريم باشته ره!

قوربان وتى:

— هه رچي چو ن بي، ئيمه پي كه وه نه بووين.

ستار وتى:

— وايه؛ ئيمه پي كه وه نه بووين. قسه مان نه وه يه.

قوربان پرسى:

— كوږي گولخانم چي لي نه كه ي؟

ستار وتى:

— ئه و لي گه ري بو من. به ياني شه و هه ر جو ر بو وه نه ببينم.

ئيمه هاوږي نه بووين. هه ر ئه مه! بهر له وه ي روژ بكا ته وه، له
قه لآچيمه ن ده ر نه چم. قوربان ت، قوربان به لووچ!

قوربان له وه لآمي مالا وايه كه ي ستاردا ده ستي راوه شان د و

وتی:

— پایه دار بی!

ستار له مانگه شهوی گرنج و خالخالوی نیوه شهودا، چالاکانه وهکوو بزنه کیوی سهرکهوت و بهبن دیواره کهدا رویشت و نهرم و بیدهنگ خوی کرد به مائی به لخی دا. له پشت دیواره پروخواوه که راهوستا مهگر دهنگی پییهک یان نیگایه کی دزانه لهو دهوروبه ره بناسیته وه. چونکه به پیی خوو و نه زموون بووی دهرکه وتبوو نه وهندهی پیی نه نیته قه لآچیمهن، سیبهری ملؤزمی کوره کانی که لای خوادادی به شوین خویه وه ههست پیی نه کا. نیستهش نهی نه توانی باوهر به وه بکات که له نیگای نهوان و — لانیکه له نیگای یه کیان — شاردرابیته وه.

دهنگی پییکادانی تای دهرگا کانی مائی که لای خواداد، لی دانی دلئی ستاری توندتر کرد. سهری نه کیشتا و نه شجوو لآ. له هه مان جیگهی وهستا بوو، راهوستا تا بووی پروون بیته وه کی چووو ژووره وه، یان هاته دهروه. زوری پیی نه چووو دهنگی پیی له کو لآ نه که بهرز بوویه وه و له گه ل نه وه شدا، دهنگی ناشنای چوارگویشلی هاته بهرگوئی. به لآم راهوستا تا نه وهش له گه لی بوو و — جگه له قه دیر که ستر نه بوو — بناسی، پاشان بخزیته ژووره وه.

به رامبه ر مائی به لخی، نادعه لی دهستی به قه دی راسته بیه که وه گرت و سهرنجی بریه ئاوی رهوانی جوگه که و نهک له گه ل قه دیر که له لایه وه وه ستابوو، وتی:

— دایکم قه دیر! دایکم نه بی زور بی کهس بووی!

قه دیر هاته نه مبه ری جوگه که، بن بالی نادعه لی گرت و وتی:
— با پروین نه رباب، با پروین!

نادعه لی سهیری قه دیری کرد و وتی:

— غه مگینم قه دیر، غه مگینم. دلّم ئاوساوه نه لیی. نهک پیّت و ابی مهستم. نه! من ئاگام له خومه برام؛ ئاگادارم!...
که ریکم بو کرین! تنها نه م کاره م پی نه کرا بو یان بکه م. له بهر

ئەوهى... لە بەر ئەوهى لە رۆژ لێم رۆشنتره كه ماھدەرۆپش
تازەودوا پێی رۆپشتنى نابى. بەلام تۆ... قەدیر! ئەرۆين بۆ
مەشھەد، بەيانى؟

قەدیر وتى:

— جارى با برۆين ئەرباب. وەرە!

نادەلى سەرى بەرز کردەوه بۆ ئاسمان و وتى:

— خوا چەندە گەورە و سەیرە، قەدیر! چەندە گەورە و سەیرە!
ئەو ھەموو گەورەیی و مەزنایەتیە چۆن لەو نۆكە مێشكەى مندا
جیى ئەبیتەوه؟ ئە! خوا لە مێشكى مندا جیى نابیتەوه!...
پلینگ... پلینگ، ئەستیرەكان سەیركە؟! ئە. دایكەم... دایكەم...
ئەبى بەرگى رەشى لە بەر دەرھەینم. ئەم ئەسلانەى خالۆم، ئەى
كەى ئەیەوى زماوەن بكات؟!

قەدیر، نادەلى خستە رۆ و وتى:

— شەو تى ئەپەرۆ ئەرباب. شەو تى ئەپەرۆ.

لە رۆ، نادەلى پرسى:

— واتە تۆ ئەمسال ئەچى بۆ درۆینە؟

— وام بێر کردەتەوه ئەرباب!

نادەلى دەستى نا بە دەرگای مالى بوندارەوه و وتى:

— کار... کار... کار! دنیاىەكى سەیرە، هیچى تى ناگەم!

دەستى نادەلى زنجیری دەرگاکی بە نارێكى، بەلام بە

توندى كوتا بە دەرگاكدە و پرسى:

— ئەم خان نایبە رۆپشت ھەر بەم شەوه گولمەمەد

بگریت و لەگەل خۆى بیھینیتەوه! واىە؟ قز و كاكۆلى ئەبەستى

بە كلكى ئەسپەكەیهوه و بە سەر خۆل و خاكدا راي ئەكیشى

و ئەیھینى؛ گواىە واىە؟!

لالا دەرگاکی کردەوه و نادەلى خۆى ھاویشتە ناو حەوشە

و وتى:

— تا بەيانى ھەقال!

١٩٤٤
كەلىسەدەر
بەرگى شەشەم

لالا تاي دەرگاكهی پال پپوه نا، بهلام دهستی قهدير له
بهر دەرگاكهدا بوو و خوبه خو پښگهی له بهستنی ئهگرت. لالا
نهى ئهويست بيخاته خوئی كه دهستی قهدير پښگهی داخستنی
دەرگاكهيه، قهديریش نهى ئهويست لهوه زیاتر له پشت دەرگای
مالی بوندار پارهستى. ئهوهنده نهبى كه وتى:

— وا پى ئهچى بووى به خانهزاد!

لالا، تهنانهت دلی وهلام دانهوهی قهديری له خويا نهبنی،
كه ئهمشهوهی لهگهلا شهيدا و ئهنديشهی شهيدا ئهژيا. له بهر
ئهمهش بوو ئهگهر به خرتهخرتی پياوهكان، كه له بههاربهندهكه
خهريکی داگرتنی بار له چوار پيكان بوون، گيژ و ماندوو و خهوالوو
له دەرگاكه هاتبوويه دهرهوه و لهمبهري ديوارهكه، لهتاریکی دا
چاوی له بارکيشانی بهلووچ و شهيدا و بوندار و مووسا ئهکرد.
بوپه دەرگاكهی پال پپوهنا و له قهديری داخست و پوی تا شوپنی
خهو پيشانی نادعلى بدات:

— له بانيجه ئهراباب!

— ئهزانم!

نادعلى نزيکی دەرگا چهپهركه، دهستی نابووپه سهر
ديوارهكه، وهستا بوو و سهيری هاتوچوی بوندار و كهسهكاني
ئهکرد. وشترهكان يخ درابوون و هيسرهكان به بارهوه و پياوان
له بيدهنگی دا خهريکی ههولدان بوون كه لای سهير بوو. لالا كه
دووری دەرگای بههاربهندهكه وهستابوو جارپيکی تر به نادعلى وت:
— سهروهه ئهراباب. له بانيجه.

نادعلى، به بى كاردانهوهيهكى پوون، پووی له بههاربهندهكه
وهرگيپا و دهستی له سهر ديوارهكه ههگرت و بهرهو داآن چوو.
لالا به دواى نادعلى دا بو پيشاندانی جى خهوهكهى پويشت،
به بى ئهوهی هيچ له ورينهكاني نادعلى تى بگات. له بانيجه،
كهيشت و نهگهيشت، نادعلى خوئی دا به سهر يهكهم جيگه
پاخراودا و روخساری چهقنده سهرينهكه و لالا به پيوپيستی

نه زانی جیگه که می خودی نادعہ لی پیشان بدات که لای محاجره می
روو به کوآن پراخرابوو.

لالا، رانه وهستا، هاته خواره وه، له داآن تیپه ری و چوو بو
چیشتخانه.

پاش تاویک، بوندار و به لووچ هاتن بو حموشه و بوندار وتی:
— شیومان ههیه بو به لووچ؟

لالا وه لامی نه بوو و به لووچ وتی تی ره و بوندار ی به فانوسه که می
دهستیه وه برد بو ناوداآن. دهستی کرد به گیرفانی باخه لی دا و
چه پکه یه ک پاره ی دهره ینا، نایه دهستی بوندار و وتی:
— وتی شوین و ئالیک بو سهد سه ری ک مه ری په روار ئاماده
بکه ی.

بوندار فانوسه که می دا به قوربان به لووچ و که وته ژماردنی
پاره که و وتی:

— هه موو قه لآچیمه ن له خزمه تی مه ر و مالآتی گو لمحه مه د
دایه. پی بلی، بوندار وتی ئیمه مال جیا ییمان نیه.
قوربان وتی:

— فیشه ک. داوای فیشه کیشی کرد.
بوندار وتی:

— ئه مه ش به سه ر چاو. ئه ئیم بو ی به ری بکه ن، ئیتر چی؟
بوندار دهستی له ژماردنی پاره که پاگرت، سهیری به لووچی
کرد و وتی:

— تو که ی ئه گه ریته وه؟ ئه مشه و؟
به لووچ وتی:

— ئاشناکه م ماهده رویش، بیستوومه له نه خو شخانه
هیناویانه ته وه. ئه مه وئ بچم سه ری بده م، ئه گه ر بکری.

— که وا بوو، ده مه و به یان خو ئه که ویته ری؟
— ره نگه زووتریش!

بوندار وتی:

— چاکه. زۆر چاکه. تۆ برۆ. به لّام شتیکی تریش... سه بارهت به جیهمن. پئی بلّی جیهمن له بیر نهکات؛ جیهمن!
به لّووچ بهر له وهی بکهوئته پئی. دهسکی فانۆسه کهی کرد به بزماری دیواره کهدا و وتی:

— شه و کئی له ههمار ئه خه وئی؟
بوندار، پووی له پووناکی دیواره که و خهریکی ژماردن، له وهلامی به لّووچدا وتی:
— شهیدا.

به لّووچ به رهو ده رگای هه وشه ههنگاوی نا و به دوایدا، بوندار وتی:
— به یانی ههر دووکتان ئه پۆن. پیکه وه.
به لّووچ دهستی برد بو ئه لّقه ریزی ده رگاکه و وتی:
— ئیشه لّلا.

شهیدا هاته ئهم دیو دیواره که و دهستهکانی بو تهکاندنی تۆزوخوّل دا بهیه کهدا. بوندار، چهپکهی پارهی خسته گیرفانی ههراوی کراسه کهی، فانۆسی له بزماره که کرده وه، سهیری شهیدای کرد و وتی:

— خو گویت لی بوو؟... به یانی له گه لّ به لّووچ ئه که ویتته پئی. جیگه شت له بهر ده رگای ههمار راخه... ئه وی تر، مووسا له کوئییه؟
شهیدا وتی:

— خهریکه کورتانی هیسره کان دانه گری.
بوندار چووه بهر دیواری به هاریه نده که و به مووسا که خهریک بوو له غاوی هیسره کهی له سه ر سه مه ره ی کورتانه که دانه نا، وتی:

— چاوه پئی به بزانه ئه سه لّان کهی ئه گه پیتته وه! گویت لی بوو؟
— به لّی، بوندار!

بوندار گهراپهوه و پئی نایه داآن. شهیدا نهوهستا و چوو بو بهاره‌بند. مووسا دوا کورتانی له بن دیواره‌که دانا، دهست و بالی ته‌کاند و کهوته ری. به به‌ردهم شهیدادا تیپه‌ری، چوووه حهوشه و بو جی‌به‌جی کردنی فه‌رمانه‌که‌ی بوندار، یه‌کسهر به‌رهو ده‌رگا چوو. کردیهوه و پئی نایه کوآن و به‌رهو خواری ناودی، به قه‌راخ دیوار و به ئاقاری ئاوه‌که‌دا کهوته ری.

به‌لخی میوانه‌کانی برد بو گه‌وره چۆلی ماله‌که‌ی وکتری چاکه‌ی ههر له‌وئ نایه سه‌ر. خه‌زووری به‌لخی، ههر له‌وئ له سه‌ر جیگه‌ی، له گه‌وره‌که خه‌وتبوو و پیاوه‌کانیش له بهر ئاخوره‌که دانیشتبوون. به‌لخی نزیکه کتریبه‌که، ستار له سه‌ر ئاخوره‌که، عه‌لی خاکی له سه‌ر لیواری ئاخوره‌که و به‌راتعه‌لی سالار ره‌زاقیش له سه‌ر به‌ردی قه‌راخ ده‌رگا‌که. مووسا که گه‌یشت کوپی سالار ره‌زاق له سه‌ر رویشتن بوو و خه‌ریک بوو په‌یکوئی له شه‌رواله‌که‌ی نه‌کرده‌وه:

— له‌گه‌ل یه‌که یه‌که‌یان قسه نه‌که‌م.

— نه‌بئ کویان بکه‌ینه‌وه شه‌ویک. یه‌ک جی.

کوپی سالار ره‌زاق پئی نایه سه‌ر به‌ردی قه‌راخ ده‌رگا‌که و

پرسی:

— تاکه‌ی نه‌مکاره جی‌به‌جی بکری دره‌نگ نابی؟

خاکی سه‌یری ستاری کرد و وتی:

— روونه ئیتر. به‌ر له دروینه.

ستار وتی:

— دروینه ده‌س پی بکات باشتره. له‌پر نه‌بینی پی نه‌زانن و

ئه‌وان ده‌سپیشخه‌ری نه‌که‌ن.

کوپی سالار وتی:

— یانی چی؟ له سه‌ر دروینه جووتیار نه‌گۆن؟ نه‌مه خو نابی

تا وه‌رزی کار ته‌واو نه‌بی!

— پاله‌کان نه‌توانن بگۆن. مه‌به‌ست نه‌ویه که پاله و

جووتيار له زهره و زياندا وهكوو يهكن. وای دابنې دروینه وانهكان
وهرزپړن و جووتپړهكان كړيكاری سالانهن. مهبهست نهوهيه ږوون
ببیتهوه كه جووتيارهكان له ږهشاييهكان نزيكترن يان زهويدارهكان.
يهكيشيان نهوهی كه ږهشاييش بهشيان ههيه له سهدا پانزهكهدا؛
له بهشي ناوهدان كړدنهوهدا. يهكيش نهوهی كه هر دوو دهسته
نهيانهوي به جاريك و له سمر خهрман مزی خوږيان وهبرگرن و
بيبهنهوه بو مالى خوږيان. بويه نهبي بهيلين سهرهتا كار دهست
پي بكا، واته كار به شيوازی خوږی دا بچيته پيشهوه، ئینجا پاش
دهسپيكردنی دروینه ههموويان كو نهكهينهوه.

خاکی وتی:

– نابې دهست بخهين به سمر دهستدا. هر ئیستهش؟

– نه. ږياری نهمنشهومان هر نهمهيه.

كوړی سالار شهوباشی وت و ږویشت و مووسا له سمر
جيگهكهی نهو دانیشت. بهلخی پيالنهيهکی بو مووسا دهس به
دهس نارد و هاوکات سهره قورسهكهی بهرز كردهوه، روانيه ستار
و وتی:

– من كه چاوم لهمكاره زور ناو ناخواتهوه. من نه خهلكه
چاو برسپه له ئيوه باشتړ نهناسم.

خاکی له بهلخی وهرگهرايهوه و وتی:

– نهوهنده بهدبين مهبه، پياو! نهوهنده «نا» مههينه ناو
كارهكه. تو نهلئی له ناو نهو ههموو پياوهدا ده دانه بهغيرهتی تيا
پهيا نابي؟!

بهلخی نهيكرد به مشتومړ و وتی:

– دهرنهكهوي! كا و كاديڼ وا لهبهردهستت دايه.

مووسا پيالهی چاكهی بهتال كړد، چاوه ماندووهكانی ۱۹۴۹
ههگلؤفی و ناماده بوو نهوهی ږاږدووه، بگيرپتهوه و گيرپهوه: كه ليدهر
– ههباسجان هيشتاش وهكوو كهمتيار له سيبرهكاندا

خولهی دي، ږهنگيشه ئيرهی خستويه بن چاوديري!

به لځني سهيري گه نجه كهی كرد و وتی:
— خه مت نه بی خالو گیان. نه مړوش نه بی، به یانی هم موو
شت ناشکرا نه بی. وشتر دزین خو به کووړه کووړ نابی! یه کیش...
نهوهی که پوژیک ههقی عه باسجان نه خه مه بهری دهستی. دلنیا
به مزی نهو کلکه سووتی کردنهوهی وهر نه گری.
له کوآن، دهنگی سمکوتی نه سپ بهرزهوه بوو. مووسا
هه بلوقایهوه و وتی:

— نه بی خو بی؛ نه سلان. منیان ناردووه چاوه پری نهو بکه م!
کهی نه گه پریتهوه تو؟
— دوو سی پوژی تر.

مووسا غاری دایه و وه لامه کهی ستاری له کوآن بیست. له
سهر جوگه که، قه دیری که لایی خواداد، دهست و چوکی نابووه
سهر خو له که و سهروقزی له ناو هه لئه کیشتا. مووسا، به بی
گویدانه قه دیر، له بن دیواره کهوه به رهو مالی بوندار هه لات و بهر
لهوهی نه سلان خورجین له ته رکی نه سپی ناغهیی دابگری، مووسا
هه وساره کهی گرت و ماندوو نه بینی لی کرد. به لام عه باسجان،
که نه توت مووت هه لپرووزاندووه، له سیبه ره کهوه ده رکهوت و
له غاوی نه سپی ناغهیی له دهستی وهر گرت و وتی:

— سهیرکه چ که فی که به لاله غاوهی دا هاتوته خوار په به نه.
سهیرکه په لکی لووتی چو ل نه دا؛ خو قه زاق به شوینتهوه
نه بوون، پیاو! نه گهر نه سپی هه ژار بتره کایهت کی وه لامی
نالاجاقی نه دایهوه؟

نه سلان خو رجینه کهی دا به شانیدا، له غاوه کهی له دهستی
عه باسجان به توندی دهرهینا و وتی:

— لای من بووه! کاسهی له ناش گهر متر!
نه سپه کهی برد ژوورهوه و به مووسای وت:
— باوه شیک کوژره بکه ره بهری! بگره!
نه سلان هه وساره کهی دایه دهستی مووسا و خو به رهو دالان

هه لآت و به پلیکانه کاندا به رهو بانیجه چوو. به لای خه وتوان دا تیپه پری و خووی کرد به دیوه خاندا و له پشت سهری باوکیمه وه وهستا. بابقولی بوندار له بهر په نجه ره که پروو بیابان وه ستابوو و به خاموشی سیگاری ئەکیثشا. ئەسلان خورجینه که له بن دیواره که دانا و بوندار لئی وه رگه را:

– ئا؟ چیتان کرد؟!

ئەسلان وهک بلیی قسهی ئاماده کردبوو، دهسبه جی وتی:
– ئەم خان نایبه ئیتر چ درنده یه که؟! جه لادیان به پری کردوو! له بهر خوویه وه کاوولی ئەکات و ئەپواته به ره وه! ئەگه ر کار به و جوړه بچیته به ره وه سه د ئاواپی کاوول ئەکات تا بگات به گوڵمه مه د! ئەبئ بیریکی بو بکریته وه. له کوپوه هاتوو ئەمه؟! بوندار، سیگار که له په نجه ره که وه هه لدايه دهره وه، له سه ر جیوبانه که دانیشته و له سه رخو وتی:

– ناوداره! ئەیه وئی ناو ناویانگی گه وره تر بکات. ئەیه وئی په رداختی بکات. زو لفاوی یاخی ئەو کوشته وویه تی.

ئەسلان زهرکی ئاوه که له سه ر تاقه که هه لگرت و وتی:
– ئاخر به و جوړه خو نابی؛ ئەی کار و ژیاپی ئیمه چی به سه ر دیت؟ چوئ ئەتوانین هه م دهستان له دهستی گوڵمه مه ددا بی و هه م دوژمنی خوینه خووری له سه ر سه فره که مان ته یار بکه ین! ئەنجامه که چی لئی؟

بوندار په نجه ئەستوو و درپژه کانی له دهوری ئەژنوی هه لپیکا و وتی:

– کاری دنیا هه ر به و جوړه بووه. بوچی نابی؟!... ئیسته به ره و کوئی چوو، خان نایب؟

– رویشته به ره و بنار. پاشتر به ره و کوئی ئەپوا، ئەوه ۱۹۵۱
که ئیسه ر
به رگه شه شه م
تلیشان دبوو. ئەسپی ئاغه ییم کرد به بیانو و گه پامه وه هه وائت
بو بهینم کاریک بکه ی! له شماره وه، مه گه ر خودی ئالاجاقی یان

سەرتىپ فەربەخش ئەبى پېئىشى پى بگرى.

بوندار لە سەر جيۆبانەكە هەلسا و وتى:

– ئەگەر ئاگە نەخەوتبى! تۆ برۆ پىشووئەك بە، پەنگە
پىويست بکات بەيانی بچى بەرەو شار و ئەم بارانە ببهى. سەرەتا
ئەبى بچى بۆ زەغفرانى و هيسرەکانى ئاگە بهيئى.

بوندار لە دەرگاگە هاتە دەرەو. بە لای خەوتووکاندا تىپەرى،
بە پليکانەکاندا شوۆر بوويەو و لە بەر خۆيەو بۆلاندى:

«سەگبابانە... سەگبابانە... دەستى من ئەكەن بە رۆنا.
تەمەنيكە خەلك ئەرووتىننەو، كەچى هيشتاش ناتوان
كارەکانيان پىك بخەن و بەرنامەى بۆ دانين. لە لايەكەو
پشتگەرمى پى ئەدەن و لىئى ئەدزن، لە لايەكيشەو سەگەلى تى
كس ئەدەن. لەم نىوانەشدا تەنها منم كە ئەبى لەزىر گووشاردا
بم!»

سەيدى تەلەفوونچى بە كراسە درىژ و سپەكەيەو هاتە
بەر پاسارەكە و لە وەلامى بونداردا وتى:

– ئاگە خەوتوو و وتوويەتى تا بەيانی بانگى نەكەن.

بوندار ددانى لە كىرەو هينا و بە خامۆشى گەرايەو. لە
جوگەكە بازى دايە بەر دەرگای خويان، بەلام بەر لەوئە بچيئە
ژووورەو، عەباسجانى كەلايى خواداد لە بەردەمىدا قيت بوويەو
و وتى:

– بەيانی ئەمەوى بيم و ئەسپەكە ببهمەو بۆ زەغفرانى،
بوندار. بەيانی زوو!

بوندار، توورەيىكەى لە وشەيەكدا هەلرژاند:

– پىويست ناکا!

دەرگاگەى بە سەر عەباسجاندا بەست و لە پشت دەرگاگەو
وتى:

– ئەسلان خوى ئەچى بۆ زەغفرانى بەيانی، گوويت لىيە؟!
پەنجەرەكەى مالى سەيدى تەلەفوونچى داخرا و عەباسجان

له وه لّامدا وتی:

— به لّی... بیستم!

بابقولی بوندار، به کپارچه توورپهی و گیر و گری، به کسه
به رهو دالان رویشته به بی ئه وهی ههست به وه بکات کوره که ی
پی به پی دیت.

ئه سلان، به هه مان گوپ و هه لچوونی پیشته رهوه پرسپاری
کرد:

— ئه ی ئه نجامه که ی به چی ئه بی؟!

بوندار، له ناو دالانه که دا، له پر له ئه سلان وه رگه را و نه راندی
به سه ری دا:

— به تو چی؟ وتم برۆ سه ری مهرگت بنیره وه و وه کوو تانجی
ئه وه نده خو ت له قاچ و قولی من مه ئالینه! تو له سه ری کی ری
من داکه وتوو ی، من خو له تو دانه که وتووم تا بو هه موو کاریک
له گه ل تو راویژ بکه م و رات لیوه ر بگرم! ده برۆ ده ی بتوپه ئیتر!
به یانی زووش سوار به و بچو بو زه عفه رانی، چوار پیکانی ئاغه یی
هه لگره و بیان هی نه تا من باره کان هاوسه نگ ئه که م... گویت
لییه؟

ئه سلان نه بوو، دهنگی هات:

— به لّی... گویم لی بوو!

بوندار به پلیکانه کان دا سه رکه وت و لالا، له ژووره که ی
نوورجیهانه وه سه ری ده رهینا و ئه سلانی بینی به شانی داشو پاره وه
به رهو ده ربیجه ی دووکانه که ی ئه چی و ئه یه وی بخه وی. لالا سه ری
برده وه ژووره وه و بو خواردنه وه ی قومیک ئاو، دهستی دایه ملی
جه ره یه ک و جگه له پرته و بۆله ی ئه سلانی بوندار که له بن

۱۹۵۳

که لیسه ر

به رگه شه شه م

ددانه کانیه وه جنیوی فری ئه دا، هیچی به رگوئی نه که وت. چه زیشی
له وه نه بوو خو ی له هه موو که ین و به ینی ورد و بچووکی مائی
بوندار، هه لقورتینی. چونکه بو لالا ئه وه ی که گرنگ بوو، ئه م
گوتن و چه له حانی و هه لّلا و بگره ی مائی بوندار نه بوو. چونکه

به چاوی بینین بینیبوو و تیگه یشتتوو ئه رهوته زور ئالوسکاوه
و ههتا ههشبئی ههروا ئهبی. بویه ئهوهی ئهی بیست به ریکهوت
بوو و ئهوهی گوئی لی رائهگرت بهپی پراهاتن بوو. مهگهر ئه
شتانهی که پرووی ئهدا په یوهندی به خوئی و دلداره ییه که یهوه
هه بوایه. که سه رنج و حزی لهم کاتانهدا، چهق و تهوه ریکی
تری هه بوو:

«دلنیام ئهه په تریه ئه فغانیه دلی به ناگایه و خوئی داوه
له خهه. چاتر. خو من نامهوی هیچ لهو بشارمه وه! باشتر وایه
بزانیت و بشی بینی!»

به لام موسا؟ ئهه شهه له کوئی ئه خهوی؟ موسا پاش
له کوئکرده وهی ئه سپی ئاغهی ئیتر نه بینرابوو و به گومانی
للا، ئهه له بن گوشاری ماندویتی پوژانهدا، ئه ویش تا ئهه کاته
که شهه خه ریک بوو له نیوه تی ئه په ری، ئه بی وه کوو که لاک
کهوتبی و وهک وتوو یانه، حهوت په ری به خهه بینیبی. هه چه ند
ئه گهر واش نه بوایهت، موسا هاوده می شهیدا نه بوو. نه موسا
حزری له شهیدا بوو و نه شهیدا له موسا. که چاو و زمانی
شهیدا، هه رگیز نیشانهی میهری بو گه نجی تهونکه ره پیوه نه بوو.
شهیدا، ئهتوت به خوو و به گویره ی پلهی کوومه لایه تی خوئی،
هه میشه و هه موو کات به نه شته ری زمان و چاو موسای له
خوئی ته راندبوو و ئه ته راند و؛ له هه ره رفه تی کدا توانجی تی
ئه گرت و سووکایه تی پی ئه کرد. وا دیار بوو ئه یه وی ئاغهی خوئی
له سه ره موسا، گه نجترین خزمه تکاری ماله که تاقی بکاته وه.
هه ندی جار وا پی ئه چوو به ئه نقه ست و به زور کردار و په فتاری
دوژمنانه به رامبه ره ئهه درئه بری.

«مسوگهر موسا له سه ره بانی گه ور جیی راخستوو و
له ژیر ئاسمان خهوتوو!»

للا، قوچهی کراسه کهی کرده وه، یه خهی کراسه کهی
به سه ری په نجه گرت و رای شه کاند و دای به بادا. وهک به

ئەنقەست، لە بەر خۆیەوه وتی:

— چەن گەرمە ئەمشەو! ئۆۆۆف!

شەیدا، بێ ئەقان دەستی برد بۆ گۆلی کەمەربەندەکە،
ئاغزۆونە ترازاند و هەستی کرد دەوری پشستینە ی لیزگەیهکی
ئارەقە کۆن، خووساندووێتی. ئەتوت تازە بیری ئەکەوێتەوه
شەوی هاوینە. شەپک و ئیلهکی داکنە، کلاوی لە سەری
هەلگرت و لە سەر کیسە ئاردهکە پراکشیا و پاژنە گیوهکانی
خەواند و پێی ئازاد کرد. تاویکی تر لە سەر فەرده رێک و نارێکەکانی
ئارددا تراو ببووێتەوه و هەستی ئەکرد ماندوویی تازە خەریکە خۆی
دەرئەخات. بەیانی، بەر لە خۆر هەللات، ئەبوايه بکەوێتە رێ. رێ
بەرەو دۆزینەوه و بینینی گۆلمحەمەد. بۆیه ئەبوا بخەوئ:

— «بەر لە رۆیشتن، ئەچم بۆ بینینی شیروۆ؛ ئەگەر پێویست

بکا پێش کازیوێش!»

— تۆ بەخیلیت لی نایە شەیدا؛ بەخیلیت لی نایە ئەگەر

بلیم... ئەگەر بلیم من گۆلمحەمەدیشم ئەوئ!

شەو، سەرگووی خەواندبوو و دەستە خەپنەکانی لالا، لە
سەر رانی شەیدا بوو و لە پووناکی کەمپەنگی فانۆسەکەدا،
هەوئ ئەدا نیگای پر لە تاسە و تامەزرۆیی خۆی بپێتە
ناخی چاوه گیرۆدەکانی شەیداوه. شەیدا خامۆش بوو، سەری
داخستبوو و لە بیردا بوو. لە خۆی نە ئەشاردەوه بیری لە لای
شیرۆیه. لە دەرڤەتیکدا، لە پەنای دیوارهکەوه خزیبوو و خۆی
گەیاندبووه پشست دەرگای مائی ماهدەرۆیش. تاویک دوودل ببوو
و پاشان گەرابووێتەوه؛ بە بیانووی بوونی قوربان بەلووچ لە مائی
ماهدەرۆیش. گەرابووێتەوه و خۆی دابووێتەوه بە سەر فەردهی
بارەکاندا، بە ئەندیشە شیرۆوه. بەلام بیگومان ئەم ئەندیشە
پەمەن و ئەم هەستە بە ئازارە خۆی لە لالا ئەشاردەوه؛ چونکە
نە ئەویست لالاش لە خۆی بتهرینئ. هەرچەند لالا ئەوهەندە
بەحەز و گپگرتوو خۆی دابوو بە خەرماندا، شەیدا ئەگەر سۆزی

خۆی بهرامبەر به شيرۆش ئاشكرا بكرديته، ديسانه وهش پى نه ئه چوو، لالا دهستی لى هه لگرى و سارد بيبته وه. شاراو ه نه بوو لالا ئه يويست به ئاشكرا شهيدا بو لاي خۆي بگيرپته وه؛ يادي چيزى شهوانه، تامى ئه و شيله و نوشه ي نوشاونوش ليكيان چه شتبوو ئه و دوو شته، واى له ژنه كردبوو و تاسه و لهز و پرکيشيه کى واى پى به خشيبوو له هيچ شتيك نه پرنگيته وه. کاتيکه لالا، سه رکه وتنى ته نانه ت به به هاى ريسوايى خۆي کرپبوو، ئه و حهز و لهزه دوو جار زياتریش خۆي ده رئه خست. ديار بوو ترسى ريسوا بوون و پاريزى توور داوه ته ئه ولاوه و بريارى ئه وه ي داوه شهيدا له غاو بکات و بيخاته بن رکيفى خۆي و بوخۆي رابگرى. به بى سلهمينه وه و غه مى قسه ي ئه م و ئه و و ته وس و تانوتى ئه وانى تر. کى چى پىخۆشه با بيللى! لالا شهيداي شهيدا، ئه وى به هى خۆي ئه زانى و بو خۆي ئه ويست. لالا و شهيدا:

ته پلى ريسوايى بللى له هه موو کولان و گه ره کيک بکوتن!
 شهرم و حه ياي ژنانه تا ئه و کاته شياوه که داوگه يه ک هه بى و وه ي له و رۆژه ي ئه و شهرمه بخريته ژير پى! که له و ساته دا ژن به حهز و ئيشتيا "ئويه و پياو ته نها" يه ک! "جا، کى بوو له م کاته دا لالا به خاوه ن ئابروو دا بنى؟ پيشت وانه بى له م ته نگژه ي تاسه و ئيشتيا هه لسانه دا، لالا دل و نيگاي له دادوه رى خه لکى بيت. نه خير! بلا ده روازه ي بى ده رگايان بيته وه بير ئه و فره ويژه، زوربلييانه، چوونکه له م کاته دا و له م ده مه دا، شهيدا وا له ناو مستى دا، تى بگه!

— ها؟ به خيلىت لى نايه؟!

دلى سه ره په نجه کانى شهيدا، بليسه ي گوئاي داخى لالا، گرى تى به ردابوو و په نجه ي جادوو ليکراو له گوپوه به ره و بناگووى و ناو که زيه ي ژنه رۆچوون. لالا، له شى خوازيار و به هيژى خۆي له خاکه که کشانده سه ر و کولمه ي مه مکه کانى له رانى شهيدا توند کرد و تى ساوى و وه ک ماينىک بو نيره که ي، سه ر و ديمى

بهرز کرده‌وه و بهرترتر، تا ئه‌و راده‌ی هه‌ناسه‌ی له هه‌ناسه‌ی شه‌یدا ئالا و چاوه‌کانیان له کورترترین مه‌ودادا یه‌کدیان خوارده‌وه، نووک به نووک و چه‌نه به چه‌نه.

— هـ...! به‌خیلیت لی‌نایه؟

— هه‌موو پیاوه‌کانی دنیا‌ش به‌شت ناکهن!

به پیکه‌نینیکی پر له شه‌وق، پوخساری خرپ و گه‌نه‌مووی لالا، بوو به چرا و به هه‌مان نه‌رمیی هه‌ناسه‌ی وتی:

— هه‌موو پیاوانی دنیا... له پیاویکدا! له تودا، پیاوه‌که‌ی

من!...

رسته‌که‌ی لالا ته‌واو نه‌بوو، له‌پر و له نکاو، شه‌یدا ئاخیزی کرد و فیکه‌ی کرد به‌ره‌و ده‌رگا‌که. لالا، له راکردنی جه‌واندا له پشته‌وه چنگی کرد به کراسه‌که‌ی‌دا. شه‌یدا وه‌رگه‌را، ده‌ستی ژنه‌ی له کراسه‌که‌ی کرده‌وه و هه‌لاته‌ ده‌ره‌وه. به دوا‌ی شه‌یدادا، لالاش چووه ده‌ره‌وه. به‌لام تازه دره‌نگ ببوو. تاویک پیشتتر، شه‌یدا ئه‌بوایه بجوو‌لایه‌ته‌وه. کچه‌ی ئه‌فغان به سواری وشتره‌که‌ی بازخانه‌وه، له ده‌رگای ئاوه‌له‌ی به‌هاربه‌نده‌وه غاری دابوو و شوینی به‌تالی خوی -ده‌رگا چه‌په‌ری ئاوا‌له- ی بو به‌جی هیشتتبوون. له شه‌ودا ئازووت و شه‌یداش له چه‌قی ده‌رگا‌که‌دا، نیگای له شه‌وه‌زنگی بیابان، ئه‌توت به پیوه بووراوه‌ته‌وه. نه‌خیر! تازه هه‌ولدان بیه‌هووده‌یه. نه‌٤، ئیتر هه‌ولدان و بیری هه‌ولدان بیه‌هووده بوو. مخابن! تازه بایش به‌پیی وشتری بازخان ناگاته‌وه، ئه‌ویش ئه‌و کاته‌ی که سارا به‌لووچ لی‌ی سوار بی. مخابن، وشتر و سوار، ئیتر نه‌بوون و بیابان به هه‌موو به‌ره‌ه‌راوی خویه‌وه، له‌به‌رده‌م کچه‌دا و هی کچه بوو و؛ شه‌ویش.

چه‌په‌ری هی‌نایه‌وه یه‌ک شه‌یدا، کی‌لوونه‌که‌ی خست و به

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگه‌شه‌شه‌م

خوی وت:

— «نرخیم نه‌زانی، نرخیم نه‌زانی!»

لای شانی شه‌یداوه، لالا وه‌ستابوو به بزه‌یه‌کی به‌هیز

و پروونهوه له سهر لیوه‌کانی. لهو بابته‌هی که هیچ گوته و کاردانه‌وه‌یه‌ک شیاوی نه‌بوو؛ که هاندر و مه‌به‌ست و گوته و وه‌لامی گوته‌هی، یه‌کجی و پی‌که‌وه، له‌خوی دا کو کردبوویه‌وه. تور و ور، شهیدا به به‌رده‌می لالا دا رابرد و قاچی سست و له‌رزوکی به‌ره‌وه هه‌مار پراکیش کرد و له‌شی بیوازی دا به سهر فهرده‌کان‌دا؛ نه‌ندیشه‌ی دزیو و کریتی وه‌لامی به‌یانی و لومه و سهر‌کوته‌ی سته‌مباری بوندار.

به سهر سهری شهیداوه، لالا له سهر تی‌ری کشمیشه‌که چوکی دادا و په‌نجه‌ی کرد به کاکولی جه‌وان‌دا، قزی نه‌وازش کرد و به ده‌نگیک به ئاوازی نهرم و نیانی وه‌ک له‌شی مار وتی:
— جیی ئیره نه‌بوو. روژیک ئه‌بوا ههر برۆیشتایه‌ت له‌م ماله.
ئو بیگانه بوو!

نیگای مو‌ری نه‌خش و نیگار و هیله نامو و لیله‌کانی بنمیچی هه‌ماره‌که، باسکی له سهر هه‌نیه، لیوی به ددانیه‌وه و گومان له گوته‌ی‌دا، شهیدا وتی:
— تیت گه‌یاندبوو، ماری فیله‌زان؟! تیت گه‌یاندبوو شهو دبیته لای من!

وه‌لامه‌که‌ی، لالا ماچیکی نا به لیویه‌وه و له هه‌ناسه‌ی‌دا زه‌مزه‌مه‌ی کرد:
— جیی ئیره نه‌بوو، ئه‌و. بیگانه بوو؛ بیگانه! ... بیگانه ئه‌بوا بروا!

شهیدا بیری کرده‌وه:
«به‌ر له رویشتنم ئه‌بی شیرۆ بینم! ئه‌بی!»

به شی حاله ههم

۱۹۵۹
که لیدر
به رگ شه شه م

بهندی یه کهم

– خراپم کرد، خراپم کرد، وهستا ستار! سهرنج ئهدهی؟ خۆم گوارهکانیم له گوپی دهرهینا؛ خۆم...! نازانم له چ دارهتییدا بووم! کچه ئهلهرزی و من گوارهکانیم دهرئهینا. لهو کاتهدا، نازانم چۆن بوو لهپر دهستهکانم گریان تیچوو. گهرم داهاتن. دهستم به گهرمای کهزیهی داخ بوو. دلی پهنجهکانم، پشتی دهستهکانم هیشتاش له گهرمای گوئا و بناگوپی ئهسووتین. نهرمهی گوپی، نهرمهکانی گوپی وهکوو پیستی قوخی گهیشتوو بوون. ئهتوت ههر بهو جوړهش کورکی ههبوو. نازانم، نازانم چۆن بوو له ساتییدا ههستم به ههموو ئهم شتانه کرد. ئهلهرزی، له ترسان له بهر خویهوه تهزووی پیائههات و پهنگ و پوخساری ببوو به کا. نازانم، نازانم! پهنگه وای زانیوو ئهمانهوی له باوکی بدزین و لهگهڵ خویمان بیبهین! خان بوو و من. ههر دووکمان بووین. خان ئاپۆ سهرگهرمی جزدانهکهی باوکی لهیلئ بوو؛ حاجی سووتانخورد. من لهیلیم له سهر هیسرهکه دابهزاندهبوو. فرمیسیکی ئهپرشت بهلام چاوهکانی له ناو کالانهدا مات ببوون. منیش زمانم گیرابوو. به هیچ جوړیک نهم ئهتوانی قسه بکه. ۱۹۶۱

که ئیهدر
بهرگه شه شه م

لاڵ ببووم، ئهتوت. بهس سهیرم ئهکرد و ئهمويست پیی بلیم «مهترسه!» بهلام زمانم لهگو کهوتوو. لالی لاڵ. ههوریهکهی له سهر قژی خزابوویه خوارهوه. کراسه ئهرخهوانیهکهی بهری.

ئېتر نەمتوانى، دۆم نەھات بازنەكانى لە مەچەكى دەربھيئەم.
 قۆلى كراسەكەيم داکيئشا خواروھە نەك خان ئاپۆ چاوى بکەوى
 بە بازنەكان. لەلاوھ پامگرتبوو و بەس سەيرم ئەکرد. مابوو
 بۆ ئياروھ. لە پشت تەيمانەكەى لای خواروھە بوو. لای خواروھەى
 گوندەكەيان، خورسوف. خان ئاپۆ كە كارەكەى تەواو كرد، ھات
 بۆ لای من و لەو تەليسمە رەھاي كردم. ئېتر لە ھيچ تى
 نەئەگەيشتم. بەس ئەمويست گوارەكانى بدەمەوھە و شتيك
 بليئم. بەلام تازە رابردبوو و كاتيک ھاتمەوھە بە خۆمدا، بينيم
 سواری ئەسپەكە بووم و شان بە شانى خان ئاپۆ داژووم. خان ئاپۆ
 ويستی گوارەكان بدەم بەو؛ بەلام من نەمتوانى گوارەكان بدەم بە
 خان ئاپۆ. نەم دا. بە گۆلمحەمەدیشم نەدا. گوارەكانم لای خۆم
 پاگرتووه، بەلكوو رۆژيک بتوانم خۆم ئەم گوارانە بە نەرمەى
 گووى لەيلی دا ھەلواسمەوھە. خۆم، بەم دەستانەى خۆم. تيم
 ئەگەى ھەستا ستار؟ ئەمەوى قەرەبووى ئەو كارە خراپەى خۆم
 بکەمەوھە. ھەر ئەوھەندەى كە ئەمەوى... ئەمەوى كە... ئەمەوى... تۆ،
 ھەرگيز شەيدا بووى، ستار؟!

— شەيدام زۆر بينيووھە.

پاشان سادە و يەكرەنگ، بەگمەھمەد پرسىارى كرد:

— ريگە و ريبازى چۆنە، ئەوين؟

ستار لە ھەلامدا وتى:

— من خۆ پيا نەرۆيشتووم، برام!

— ئەوانەى كە رۆيشتوون؟ ئەوان ئەلین چى؟

ستار وتى:

— ئەوانەى كە تا كۆتايى رۆيشتوون، نەگەپاوانەتەوھە تا بتوانن

باسى خويان بکەن!

— بەپراست ئەپرسەم ستار!

— منيش بەپراست ھەلام ئەدەمەوھە، بە گيانى ھەر دووكمەن.

— مەگەر تۆزيك بەر لەمە ئەوھت نەئەوت؟ نەتوت شيواو و لال و

پهريشان بووی؟ هەر ئەمەيه ئیتر. بهو جوړهت لیها تبوو كه خوټ له خوټ خافل ببووی. جا وای دا بنی ئه و یهك «ساته» ببی به «هه میشه». ئەوسا هیچ وتهیهك به سهر زمانتدا ئەگهړی تا بو خه لكانی تری بگپړیهوه؟ گیرام قسه یه كیش به زمانتدا هات، وتنی ئه ویش خو هیچ روون ناكاتهوه. لیل و پپوار و نادیار، لیلتز ئەكات. ها؟! وانیه؟

بهگمحه مه د به مخابنه وه وتی:

— هه روایه، ئا، وه هایه!

پاشان، بهگمحه مه د خاموش بوو و له وه لآمی ستاردا كه لئی پرسى: «تا مله ی شكاو چه نده ی ماوه؟» به سهر و به دهست ئەماژه ی بو خوړاوا كرد؛ به بی هه ولدان بو تیژ ئازووتن.

تا بهگمحه مه د بو بردنی ستار بگات. ستار، له سیبهری دیواره كه ی گوړه پانی قه لآمه یدان، له پشت دهزگای كاره كه ی خه ریکى دوورینه وه و چاكردن بوو و كازمه شه ل، كردبوویه سه ربان و جار ی ئەدا:

— «پینه چی هاتووه. ئای... ئاهای... ئای... كلاًشه كانتان بهینن دهوری بگری. ئەهای... های... هه ر كهس گیوه و پیلآوی هه یه، هه ر كهس ئەیه و ی بیهینن. ئاهای... ئەهای... های... پینه چی هاتووه!»

ستار، خه ریکى به سهر كردنه وه ی كه ره سه كانی كار، له و جار ه پر به دلله ی جه وانه كه ئەیدا، خویشی كه وتبوویه رووده ربایسى و نه ی ئەزانى ئەگه ر خه لکی گیوه و كلاًش به دهست له ماله كانیان هاتنه دهره وه، چ وه لآمیکیان بداته وه. به لآم ئەوه ی باش بوو خه لکی جار ی له مه زرا بوون و هیوا ی وا بوو بهر له وه ی خه لک بگه رپینه وه، بهگمحه مه د له رپوه بی ت و له گه ل خو ی بهری.

— «چ بایه کی خستۆته كه لله ی ئەم شه لی بی كتیبه!...»

خوا قه وه ت، وه ستا!»

ستار به‌رهو ده‌نگه‌که وه‌رگه‌را و خالّه قالاو، خيگيکی وشکه‌لاتووی قه‌له‌شاوی به ده‌سته‌وه بوو، به نيگای تاقه چاوه‌که‌ی که روخساری خوار پيشان ئەدا، له بهر تاوه‌که‌وه هاته بهر سيپهر و لای ده‌ستی پينه‌چيه‌وه دانيشت و ده‌ستی نا به چه‌ناگه‌ی‌دا و وه‌ک بليی گه‌رانی زمانى به‌ده‌ستی خووی نييه، پرسى:

— «ئهم نۆره‌يه زۆرت پي‌چوو، وه‌ستا ستار؟»

ستار به سلاويک جيی به جووتیاری به‌کچاو دا و هه‌وائی پرسى. خالو قالاو به‌ده‌س دان ئيشه‌وه نالاندی و خيگه تره‌کاوه‌که‌ی له سه‌ر ده‌زگا‌که‌ی ستار دانا و وتی:

— «هه‌موو ئەوانه‌ی خووی پيی داوی، به‌که‌يه‌که و به نۆره لیت وه‌رئه‌گرته‌وه، ئەي به قوریانی که‌رهمی به‌م! سو‌مای چاوت وا ليوه‌رئه‌گرته‌وه، ئەليی چرایه و پۆنه‌که‌ی ورده ورده ته‌واو بووه و پليته‌که‌ی تاوبه‌تاو کز ئەبيت هه‌تا ئەمری. ددانی به‌و په‌خته‌يه‌ت به‌که‌يه‌که لئ ئەسيپته‌وه؛ جوړیکيش ليی ئەسيپته‌وه که له‌گه‌ل هه‌ر کامیان جاريک گیانت ئەکيشی. قز و کاکۆل، هي‌زی ئەژنو، توانای پشت، پسپۆری ده‌ست، چالاکی لاقيش به‌هه‌مان شيوه، هي‌واش هي‌واش ليی ئەسيپته‌وه و خووی ئەزانی چيان لئ ئەکات؟ ماشه‌للا له گه‌وره‌ی خوا، وه‌ستا ستار!

ستار به گالته‌وه وتی:

— «پيم وانیه توانای پشتی لئ وه‌رگرتيی، جاري؟...»
وه‌ريگرتووه؟»

به بي‌که‌نينی ستار، خالو قالاویش به دژواری بي‌که‌نی و له هه‌مان کات‌دا ده‌می کرده‌وه و په‌نجه‌ی به ليوی خواريه‌وه، مه‌لاشووی له بهر چاوی ستار پاگرت، پيشه‌ی ددانه رزاوه‌که‌ی پيشانی ستار دا و وتی:

— «ئه‌بينی؟ ئەبينی؟ ئەوا چوار شه‌و و چوار پۆزه گیانم ئەکيشی. که چل ئەدا ئەو دنيا به‌چاوی خوم ئەبينم. ئەرۆم به‌ري‌دا

و ئەرپۆم بەرپىدا و بەس ئەرپۆم بەرپىدا. بەلام تاكەى ئەتوانى برپوى بەرپىدا؟ ئەم دەلاكە مالكاولهش ئەوا بىست رۆژ ئەبى لەم ناوه دەرئەكەوتوو. ئەويش سەرى بە كەردوو و خەرمانەوه گەرمترە ئىتر. خۆم سى جار پەتم بە دەورىدا قولاپ كرد، بەلكوو بتوانم هەلكيشم. بەلام هەر سى جار پەتەكە پچرا و ددان نەجوولاً. ئىستەش ئەو گازەتم بەرپى بزانم. گازى بزمار هەلكيشانەكەت. تۆ لە بن ددانەكە گىرى بەدە و كارت نەبى، ئەوى كەى لەپاى خۆم. بەس بىگرە. گازەكە گىر دە لە بنەكەى. ها... ئا... ئۆ...»

ئەسپە كشاوهكەى خان ئاپۆ، لەشە لاوازهكەى ستارى بە سەر پشتى خۆپەوه ئەلەقاند و يال بە يالى ئەسپەكەى بەگمەمەد، بە سەر چال و بەرزى بىاباندا رپى ئەكرد و بەگمەمەدش هەروا خامۆش بوو. وا پى ئەچوو گەت و پەيفىن بو ئەو دژوارترىن كارى جىهانە؛ هەرچەند بىگومان مېشكى پر بوو لە ئەندىشەى ئالۆسكاو و پەرىشان، بەو جۆرەى كە ستار بوى ئەچوو. ئەو خامۆشپە قورسە، بەگمەمەدى قەبەتر ئەكرد و ئەم قەبەبىيە لە نىگای ستاردا روالەتېكى رەسەنى ئەدا بە كورپە بچكۆلەى كەلمېشى. ئەتوت بەو جۆرە پەروەردە كرابوو بەگمەمەد. ئەگەر بە تەنھاش بووه دەرەقەتى گەلەگورگى زستان بېت؛ بە گۆپال سووراندىن و قريوئەك، لەگەل پەلامارى سەگاندا.

رېياز و ئاقارى ئەستېرەكانىشى رەنگە، بە تاقىكردنەوهى شەوانى رپوشتوو باش ئەناسى و هەروەها باش ئەيزانى ئەو هەورەى لای رپوگەوه دى تەپە و پاراو و لە هەورى سووكەلە و بىبەر جىاى ئەكردەوه؛ بە نىگايەك. هەروەها ئەيناسى هېرشى بى بەزەبى تال و تفتى رپژنەى بەھاران بە بۆنى هەناسەى هەورى رەشى بەھارىدا.

ئاشناش بوو بىگومان بە هەرچى گىايە، خورا و نەخورا. گىاي مروف و گىاي ئازەل. زانای مار و مېروو و كوللە. تەنانەت بە ناونىشان و خوو و سروشەت. شارەزای بەرەنگارپوونەوهى دپندەى

کیو و بیابان. ئاویته و ئامۆی ران و دارهدهست و چگور و ئالیک، هاوخووی خاک و ههتاو و بهیان. یاری مهل و ئهستیره، هاودهمی سهگ و بز، شازهنی چگور و پسیپۆری ههموو ههوا و قامیکی کوردی. بزێو و چالاک و زهبهردهست؛ بۆ ژهنندی دووتار و تفهنگ. نه رهوان بهلام - ههچهنده نه تۆر- له وتووێژ و گوته و وشهدا. بهری بیرهوهری کهمبار و گهنجینهی پاشهکهوتی زۆر پز نهبوو. کهم گوت و بیژ و کهم تووشبووی پیچ و خهمی پۆژگار؛ ههچهند قالی چهشتووی تهنگی سفره و نان. داخراو و پهروهردی دیارده ساکارهکانی سروشته به میشک، فیڕکاری ساده و پۆشن! به دوور له سیبهره نامۆکانی ترس و ئهندیش، بهگۆیرهی پیدایستی کاروبار و پیشهیی و نه لهوه زیاتر. شوانی. مهپ و سهگ و دارهدهست. بیابان و خێوهت و کۆچ. نواله و شهو. گورگ و چه م و دهوهن و بیابان. کیو و ههور و نان و شیر و وشتر. خاک و مهترسی. دهستهویهخه و ئامباز بوون. کیلگه و گۆل و زوزان. بلقیس و زێ و نسرم. بهگمهحهمه؛ پۆلهی نهکراوهی بنهمالهی کهلمیشی. بههیز، بهکردهوه، به بی شیوه و فیل و گزی و ئۆینی ههزار توی. بویه، تیماوی دهربرینی سۆزی ئهوین بوو. گیرۆدهی ئاگری بلپسهکردووی دلی خوئی؛ بهو خاموشیه تۆسنهوه. پیاویک پورپاست وهکوو تیغی دهبان. لهو پیاوانهی که ئهتوانی گیانی ئادهمیزادیک بکیشی ههر بهو ئاسانیهی که ئامادهیه گیانی خوئی بیهخشی و بهخت بکات و، ئهمه له گومانی ستاردا ترسناک بوو:

— بهر له خۆرداچوون ئهگهینه چی؟

بهگمهحهمه د پرووی تیکرد، بهخواری سهیری کرد و وتی:

— دلنگهران دیاری؟!

— ها؟ دلنگهرانی چی؟!

— وا ههست ئهکهم پیټ وایه ئهتبهم سهرهوونگوممت بکه!

— له کهیهوه بووه بهباو میوان بی سهروشوپن بکه؟!

ستار به بی ئهوهی خۆیشی ویستبیتی ههلسابوو و ددانی

خاڻو قالاوی کيڻشابوو. به گاز ددانی کابرای دهرهينابوو و سهري له کارهکمی خوئی سوورمابوو. جا نهبو گازهکمی بشوا و پيشه لای ددانهکش له سووچيکا بکا بهبن خوڻهوه. له سهر جوگهی ئاوهکه لای قالاو دانیشنت و خاڻو قالاو خویناوی ناو دهمی پشت و بهر لهوهی ستار پيشه لای ددانهکه فری بدات، دهستی دريژ کردو و له دهمی گازهکمی دهرینا. له ئاوهکهدا شووردی، خسته بهرپویهکهوه و خسته گیرفانی کهواکهی و ستاری بهجی هیشت دهست و گازهکمی بشوات.

دهنگی هیوابراوی کارمه شمل له سهربان، کورت و کورتر بوویهوه تا وای لیهاوتی:

— «خه لکی له مهزان وهستا ستار. هرچهن جار ئهدهم کهس دهرناکهوئ!»

بهگمههمه د پیکه نی. به شیوی دامینی گرده کهدا سهرکهوت و پرووی بهرهو روژئاوا وتی:

— روژی چهن قهران کاسبی، وهستا ستار؟ بهم پيشهیهی که نهیزانی؟

ستار وهلامی دایهوه:

— ئهوهندهی که بتوانم ئهم ورگه بی هونهره تیر بکهم. هر چوئن بی پارووه نانیک له نووکی ئهم درهوشهوه هر دهس ئهکهوئ!
بهگمههمه د وتی:

— پیاویکی قانعی!

— قانیه نه بهم چی بکهم؟ چاره ی تر هیه؟

بهگمههمه د پیکه نینیک به سهر لیویهوه، وتی:

— من نازانم، نازانم! بهلام خووم زور به قهناعتی دنیا رازی

نیم. نه! مروّف هر چوئن بووه ئه بی ورگی خوئی تیر بکات. ۱۹۶۷

که لیهدر

به رگی شه شه م

و هوسار ئه پچرینم و سهر ئه نیمه وه و ئه رووم به لایه کدا و نانی خووم پهیدا ئه کهم. خان ئاپوش ههروا! ئه وه بوو که چووم بو

گه دهگی لای تالّواییه کان ئیتر. هه ندی جارن ئه م ژیا نه له مرۆف
تالّ ئه بی، ستار خان. تۆ تا ئیسته تووشی دژوارییه کانی بووی؟
ستار نیگای برییه نیوروخه به خۆر و با سووتاو هه که ی
به گمه مه د و وتی:

— نه؛ زۆر نا!

به گمه مه د، له کاتی کا هه روا چاوی بری بوویه ئاسۆی
رۆژئاوا، وتی:

— ئه ری و نه ری ئیتر. وایه؟ ئه مه ئه زانم! به لّام ره نگه تا
ئیسته... شهیدا نه بوویتی. ها؟
— نه! بهس باسیم بیستوو.

— چیت بیستوو؟

— بیستوو مه که سه خته، دژاره و... هه ندی جاریش شیرین.
به گمه مه د له پر له غاوی پاکیشا و نیگای پر له ساده یی
خۆی برییه ستار و وتی:

— ئه مه ت له کی بیستوو؟!

ستار به رووی دا پیکه نی و وتی:

— ئه ویندارم زۆر بینیه، ئاخرا!

به گمه مه د سه ری وه رگی را و وه ک بلی له گه لّ خۆی،
زه مزه مه ی کرد:

— خراپم کرد، خراپم کرد! هه له و بی جی؛ هه له و بی جی...
له کاتی هه ستانی له سه ر جوگه که ستار، گه راپه وه بو لای
ده زگا که ی، چاوی که وت به پیریژنیک که له گه لّ ئاوی جوگه که
ئه هات به ره ووژوو. ژنیکی وردیله، به سه رپۆشی ره ش و کراسی
ره ش و، جووتیک گیوه به ده ستیه وه. ستار له ده م کو لّانه که وه
چوو نه سی که و له پشت ده زگا که ی له سه ر کورسیه گه رۆکه که ی
جیی خۆش کرد. گازه که ی به به رکۆشه که ی واته په رۆیه ی کاتی
کارکردن ئهیدا به سه ر پانی دا وشک کرده وه و خسته وه جیی
خۆی. خالّو قالاو، به ده م دهستی شو راوه وه هات و به ره و ستار،

دانیشت و پالی دا به دیواره‌کوه و وتی:

— «رزگارم بوو، ئوخه‌یش... ده‌ست و په‌نجت ئه‌بی بگرنه زیږ وه‌ستا ستار. پاسته‌که‌ی هر په‌نجه‌یه‌کت هونه‌ریکی لی ئه‌رزی. تمه‌نت دریز بی، ئیشه‌للا!»

پاشان، خالو قالاو خيگه دراوه‌که‌ی له بن دیواره‌که هه‌لگرت و له سهر ده‌زگا‌که داینا و هر بهو جوړه -دهم داچه‌قاو- داوای له ستار کرد خيگه‌که‌ی بو بدووریته‌وه. ستار جاریکی تر خيگه‌که‌ی هه‌لسه‌نگاند، وشکی و په‌قیه‌که‌ی به سهری په‌نجه تا‌قی کرده‌وه و وتی:

— «ئه‌بی روژیک له ئاودا بخه‌وی جا دره‌وشی تی ئه‌چی، خاله گیان. زور وشکه. بی‌شی دوورمه‌وه، هه‌لته‌ته‌قیته‌وه. له بهر خوړا وا ره‌ق بووه!»

خالو قالاو وتی:

— «به‌لایه‌کی به سهر بی‌نه ئیتر. ئیسته بروی خوا ئه‌زانی که‌ی دیته‌وه!»

— «کاری نیوه کاره خو به که‌ک نایه‌ت، خالو.»

پیره‌میرد خيگه‌که‌ی له ده‌ستی ستار سه‌ند و به ناباوه‌ریه‌وه پوانیه کونه‌که‌ی، یه‌ک دوو جنیوی به ورد و درشت دا که ئاگایان له شته‌کان نییه و تفه خویناوییه‌که‌ی هه‌ل‌دایه بن دیواره‌که و به شیوه‌یه‌ک که بلایی پیریژنی به هه‌مان یه‌ک چاو کرد به نیشانه، و وتی:

— ئه‌ها، دیسانه‌وه‌ش په‌یای بووه!

به ئاقاری نیگای خالو قالاو، ستار پوانیه بی‌بی، که وه‌کوو میرووله ئه‌هات به‌رهو لایان: هم به هه‌مان ئه‌ندازه چرچ و لوچ.

شوینه‌واری که‌مه‌نگی سی خالی شین هیشتاش به چه‌ناگه‌یه‌وه مابوو. جووته گیوه‌ی وه‌کوو نانیک به وریاییه‌وه له سهر ده‌ستی پاگرتبوو و ئه‌هات له ده‌زگا‌که‌ی ستار نزیک بیته‌وه. نزیک بوویه‌وه، هات و له به‌رامبر ستار، له بهر ده‌زگای کاره‌که‌ی

دانیشت و جووته گیوهی خسته سهر تهخته که و چاوی برییه ستار.

— «نان و ناوت خواردوو، وهستا ستار؟»
له وهلامی خالو قالاودا که له بن دیواره که هه لئه سا، ستار
وتی:

— «ئهی... پاروویه که هه بی ئه خوین!»
خالو قالاو، دهستیک به دانیه وه خیکی وشک و به تال به
شانیه وه که وته ری و وتی:

— ئه لیم مناله کان بو ت بهینن. ده سخوش. خوا حافیز.
— «خوات له گه ل، به خیر چی خالو!»
پیریژن نیگای له ستاره وه گواسته وه بو سهر گیوه کان. ستار
به دوو په نجه گیوه کانی هه لگرت، له بهر چاوی دا سوورانندی و
وتی:

— «ئهم گیوانه خو نه دراون، زوریش ساخ و باشن، دایه
گیان!»

پیریژن دهسته پان و چرچه که ی به ئه نگوسته چه ماوه کانیه وه
خسته سهر گیوه کان که ستار له سهر تهخته که ی دانا بوویه وه،
به دزیه وه سهیری ههر دوو لای کرد و به جوریک که ته نها ستار
بیسی وتی:

— «بو فروشه. هی ناومه بیان فروشم. ئه یانکری؟»
ستار سهیری پیریژنی کرد، به بی ئه وهی خویشی بزانی بو وا به
وردی چاوی تیبریوو. پیریژن له یه کهم ساتی سهر نجه که ی ستاردا،
سهری داخستبوو و سپیایی بن قژی له بن سهر پۆشه که یه وه،
ئهیدا به چاوا. ستار ئهی بینی گیوه کان زور له پی نه کراوه. له
همانکاتدا ئه یزانی ئه و دیاردانه تازه نین و دیاردهی له و بابته ی
زور بینیبوو که به ره نجامی نه داری بوون. به لام ئه وهی له م کاته دا
سه رنجی ستاری پاکیشابوو، کرده وه و په فتاری بی بی بوو.
— «بو ئه ته وی بیان فروشی، دایه؟ گیوه ی چاکن!»

بربی سهیری ستاری کرد و وتی:
«گیوهی چاکن ئەزانم! هه‌لیانگه. خۆت نرخیکی بۆ
دابنی!»

«به چهنی رازی ئەبی؟»

«ئوهندهی که ئەهینی!»

«به چهندهت کریون؟»

«نهمکریون. سهیر ناکهی گیوهکان پیاوانهیه؟ کورهکهم

کریبونی.»

ستار له وتووێژ له‌گه‌ڵ بربی، میشکی خۆی خسته گهر
بۆ ئەوهی بزانی له مووچهی مانگانه چهنیکی بۆ ماوه‌تهوه. به‌لام
دەرفهتی ئەم لی‌کۆلینه‌وهی په‌یدا نه‌کرد. پیریژن، هیوابراو و زویر،
گیوه‌کانی له سهر ده‌زگاکه هه‌لگرت، هه‌لسا و به‌ریگهی خۆی دا
گه‌راپه‌وه. ره‌نگه‌ ستار ئەبوا رابی، بکه‌ویته‌ دوای و به‌ههر زمانیک
بووه گیوه‌کانی لی‌ بکری و وا بکا که ئەو به‌ دلی‌ خۆش بچینه‌وه
ماله‌وه؛ به‌لام خۆشی نه‌یزانی بۆ توانای ئەو کارهی نییه. خۆشی
نه‌ی ئەزانی چۆن مات و حه‌په‌ساو چاوی بریوه‌ته‌ بربی که دوور
ئه‌که‌ویته‌وه. ئەو هیشتاش گیرۆده‌ی گری‌ پرسیاریک بوو له
خۆی دا، که وه‌لامی نه‌درا‌بوویه‌وه.

«خه‌لکی له‌ دهشتن، وه‌ستا ستار!»

ستار چاوی له‌ سهر بربی هه‌لگرت و پرسی:

«ئهم پیریژنه کییه؟»

کازم قنی دایه سهر خۆلی لیژیی بن دیواره‌که، په‌تی پیلاره
لاسیقه‌که‌ی خۆی کرده‌وه و له کاتی‌کا دراوییه‌کانی پیشانی ستار
ئەدا وتی:

«له‌مه‌وبهر هیچ‌کام له‌ شته‌کانی کوره‌که‌ی نه‌ئه‌فرۆشت. ۱۹۷۱

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگه‌شه‌شه‌م

خه‌لکی قه‌لامه‌یدانی نافرۆشی. به‌ریکه‌وت ئەگه‌ر غه‌واره‌یه‌ک،
رپیواریک ببینی، پارچه‌یه‌ک له‌ شته‌کانی پی‌ ئەفرۆشی... سهیری

ئەكەى چۆن پووكاوۋەتەو، وەستا؟ ئەمسال، ھەموو شتە بەبايىھەكانى كورپەكەى فرۆشت. ئىمە دراوسىيىن، لە مالىكە دايىن، پىكەوۋە ئەزىن. ئەم لاسىقانەش لە پىيى مندا ئەبىنى كە ھەلقەلەشاون و قاچم لە ناوياندا گر ئەگرى؛ ئەگەر پارەشم ھەبى و بەھوئ ئەو گىوانە بىر، بە منى نافرۆشى! نەك ھەر من، بە ھىچكەسى خەلكى قەلامەيدانى نافرۆشى. تا ئىستە نىكەى ھەموو شتەكانى فرۆشتوۋە، بەلام تاقە يەك دانەشى لە مالىكى قەلامەيداندا نادۆزىتەو.

كازم لە كاتىكا يارى بە پىلاۋەكەى ئەكرد، درىژەى پىدا:
 – «ئەم ھاوينە جوولەكەيەكى كوتال فرۆش ھاتبوو بۆ ئىرە. بىبى بردىھە مائەوۋە و چەند پارچە لە شتە ئەنتىكەكانى پىفرۆشت. لىفەيەكى ھەوريشمى بۆ بووكى كورپەكەى دووربىوو، لەو ھەوريشمە رەسەنە كۆنەكان، لەگەل جووتىك پەردە كە ئەویش نەخش و نىگارى ھەوريشمى لە سەر گۆلدۆزى كرابوو. جووتىك قاپى قوولتى چىنى زۆر دىرىنە لەگەل بنە نىرگەلەيەكى چىنى. ئەم شتانەم من دىبوو. چەندە جوان بوون، فلانى! لە سەر پەردەكان، شوان و پان و درەخت بە ھەوريشم چىرابوو. وات ئەزانى ئەو پەز و گىيا و شوانە زىندوون. ئەم شتانەى لە باوكىھەوۋە بۆ مابوويەو. رايگرتبوو پاش زەماوۋەن بىدا بە كورپەكەى. بەلام لە سەرھەتاي ئەمسالەوۋە دەستى لى داشۆردن و كەوتە فرۆشتىيان. واتە پاش ئەوھى بووكەكەى، ھەمان دەزگىرانى كورپەكەى شووى كرد، بىبى يىش دەستى داشۆرد و كەوتە فرۆشتى ئەو شتانە بە غەربىھەكان.»

ستار لە كازمى پرسى:

– «ئەى كورپەكەى چى لىھاتوۋە؟ لە كوئىھە؟»
 – «كەس نازانى! پىم وابى نائومىد بوو لەوھى كورپەكەى لە سەربازى بگەرپتەو. ئەو سى سائە مرادىان بردوۋە، ئاخىر. كەنجەكانى ئىرە و گوندەكانى دەوروبەر ئەو زياتر لە سالىكە

گهراونهتهوه ناو كهسوڪاريان. ماوهى ئىجبارى خو دووسال زياتر نيهه؛ زياتره؟... زور شت ئهئين. همر كهس شتيك ئهئى. يهك ئهئى له شهري خاكبهخش، دهسبهجى گوللهى بهركهوتوه و كوژراوه. يهك ئهئى له سهربازى ههلاآتوه و له پشتهوه ليين داوه. يهك ئهئى ههلاآتوه و تا بگاتهوه له گهرما و سهرمادا قري بووه. همر كهسه و شتيك ئهئى. بو خوشى... ئهوهتا ئهبينى چون ژاكاوه و تواوتهوه! ئهم لاسيقانه قهرانيكيش ناهينن. له بيابان ناتوانم چوار ههنگاو پيانهوه برؤم. ئا ئيرهى نيهه، رهگى چيوپهमे دراندى!»

ستار، پيلاوه لاسيقهكهى له دهستى كازم وهرگرت و كهوته دوورينهوهى. به بى ئهوهى وشهيهكى پى بوتري. جگه لهوهى بيرى ئهكردهوه هيلى خوينا رزاو له كهوشهنى ولاتهكهى دا به سهر خاكى وشكى ههموو مهلبهندهكانهوه دياره. شتيكى وهكوو دووكهه بهرچاوى ليل كردبوو و ههستى ئهكرد نايهوى لهوه زياتر گوپى ليبي؛ بهلام كازم كه ئهتوت ئهنديشهى له دوورينهوهى پيلاوهكانى ئاسووده ببوو، دريژهى به گيرانهوهى سهربردهكهى دا:

— «بىبى، زورتر لهوه بيزار بوو كه بووكهكهى بينى دلى له مرادعهلى بهردا و شووى كرد. لهو كاتهوه كه كچه دلى گوڤا، ئهويش گوت و بيسى كهه بوويهوه. خويشى به گومانم برىواى كردوه و دنيايه كه كورپهكهى ئيتر ناگهريتهوه. بهلام ديسانهوهش له بهر چاوى خهلك ناخاته خو. من لهوى بووم كاتيكه مراديان گرتبوو ببهن بو ئىجبارى. بىبى نانى ناوپي بو هيئابوو. له بيرمه، ئا لهم مهيدانه، لهو بهروهه. ئهئى دوينا بوو. ههموو شتيكهم له بهر چاوه. له ئاوايهكانى دهوروبهريشهوه

هيئابوويانن بو ئيره. ئهئى دوينا بوو. مراد گيوهكانى داكهنه و قايشهكهشى كردهوه و داي به بىبى بو بشاريتهوه و خو به پي پهتى كهوته ري. ههلبهت دووان دووان دهستيان بهستن بهيهكهوه و بهريزيان كردن بردنيان بهرهو نهوبههار. رؤژ ئهم

کاته بوو، قسه به کاتی خوئی ئەگاتهوه. زۆریان پاش دوو سال، هەندیک زووتریش گه‌رانه‌وه. له قه‌لامه‌یدان تهنه‌ا مرادعه‌لی نه‌گه‌رپایه‌وه. یادی به‌خیر بێ! هاوسال و هاویاری بووین له‌گه‌ل مراد. دایکی مرادعه‌لی، که کچی ئەم بێبی یه‌ بێ -خوای لێ خویش بێ- شیرێ داوه به‌ من. هاوشیر بووین، وه‌کوو ده‌سته‌ برا. دایکی من که‌م شیر بووه. ئه‌رئ ئیتر... پاشانیش به‌لایه‌ک له‌ غه‌به‌وه هات و ده‌ردی ئەژنۆ وتی به‌مگه‌ر هاتم! له‌ بېرمه‌ له‌ زۆری ئازار قه‌پم به‌ به‌ردا ئەکرد. پاشانیش ئاوام لێهات. هه‌ر له‌ به‌ر ئەم قه‌چم منیان نه‌برد بۆ سه‌ربازی. چونکه‌ ناوی منیش هه‌مان سال ده‌رچوو بوو بۆ بېگاری له‌گه‌ل مراد. پاسته‌که‌ت بوو... ئەو پۆژه‌ی کوپه‌کانیان ئەبرد، هه‌زم ئەکرد منیش ساخ بوایه‌تم و له‌گه‌لێان بچوایه‌تم. زۆر سه‌یر دێم داگیرا ئەو ئیواره‌یه‌... کچه‌که‌ی قالاو نان و ماستی بۆ هیناوی وه‌ستا ستار!

کازم پاش ئەوه‌ی پیل‌اوه‌کانی له‌پێ کرد و په‌ته‌کانی به‌ست له‌گه‌ل ستار بوو به‌ هاوکاسه‌ و سه‌ربرده‌ و چیرۆکه‌که‌ی خوئی گه‌یانده‌ گۆلمحه‌مه‌ده‌کان له‌گه‌ل ده‌سته‌ی سه‌رکار عه‌لی ئەشکین و خوئی چه‌نده‌ بوو، ئەوه‌نده‌ی تریشی خسته‌ سه‌ری:

— «هه‌ر ئەوه‌نده‌ت بۆ بلیم وه‌ستا ستار، که‌ خویمان که‌لاکی هه‌ژده‌ جه‌نده‌رمه‌مان کو‌کرده‌وه، به‌ فه‌رمانی گۆلمحه‌مه‌د خان له‌ ده‌وروبه‌ری ئەم گونده‌ و له‌م کو‌لانه‌دا، به‌رپز پامانکێشان. په‌نگه‌ له‌ هه‌ژده‌ش زیاتر بوو. چونکه‌ پاسته‌که‌ت ئەوئ، که‌ چاوم به‌و هه‌موو خوینه‌ که‌وتبوو، به‌رچاوم تاریک ببوو. بۆ ناخوئیت؟... ئه‌رئ وه‌للا! ئەلێی به‌گمه‌مه‌د خانه‌! بۆ لای ئیمه‌ دئ، وه‌ستا!... من... من ئیتر... خواحافیز!»

کازم، به‌ شه‌له‌شه‌ل بای دایه‌وه‌ بۆ ناو کو‌لانه‌که‌ و به‌گمه‌مه‌د که‌ ئەسپێکی یه‌خته‌رمه‌ی پێبوو، یه‌کراست هات، دووربینه‌ نێراوه‌که‌ی فه‌ربه‌خشی له‌ ته‌رکی خوارجینه‌که‌ی ده‌رهینا و پێشانێ دا:

– ئەيناسىيەوہ؟!

– بەلّى خان.

– كە وا بوو رابە. خان تۆى ئەوئ!

ستار ھەلّسا، كەرەسەى كارەكەى كۆ كردهوہ. دەرگاكەى دا
بە شانىدا، لەغاوى ئەسپە زىادەكەى لە بەگمەمەد وەرگرت و
پىي لە ئاوەزەنگى نا.

ستار پرسى:

– لەم گوندانەى لای سەرەوہ ئەلّى درەو ھىشتا دەسى پى
نەكردوہ؟

بەگمەمەد لە وەلامدا وتى:

– ھەواى ئەم ناوہ تۆزى فينكترە. نەلّى؟ نەكا پالەش بى؟!
لە وەلامى پىكەننە شاراوہكەى بەگمەمەددا، ستار
سەرى راوہشاندا و وتى:

– كورپە نا. ھەر لە خۆمەوہ پرسىم. لەمناوہ بەرھەم زۆربەى
مىوہى سەر درەخىە. سەبرى ئەو لایە بكە! ئەبى خۆى بى؛ خان
نايب! خۆت دانەوئە!

خۆيان دايە پشت بەرزايىيەكە و لە ئەسپەكان دابەزىن و
خۆيان كپ كرد.

نيو فرسەق لەولاتر، نايبە شەل و جەندەرمەكانى بە
شيوەلەكەدا ئەرۆيشتن. دوا سوار كە لە شيوەلەكە دەرکەوت،
بەگمەمەد بەچاوى داچەقاوہوہ ئاورى لە ستار دايەوہ. ستار لە
سەر خۆلەكە ھەلّسا، خۆى تەكاند و وتى:

– مەگەر كورپى گولخانم ھەوالەكەى نەھىنا؟ دوئشەو لە
قەلاچىمەن دەرکەوتبوو؛ بە شەو.

بەگمەمەد چۆكى راست كردهوہ، دەستى لە سەر دەسكى

كە ئىدەر

بەرگەشەشەم

پرنەوہكە ھەلگرت و وتى:

– دووربىنەكەش ئەو ھىناى بو گولمەمەد. بوچى نا. ھەندى

شتىشەم بەرگوى كەوت. بەلام... سوارىكى زۆر بوون؛ وانىيە؟

ستار وتی:

— نابی له ده-دوانزه یهک زیاتر بن.

ستار ههروا بهرهو دیوه رژه نی سواره کان ملی ئەکیشتا:
— من ئەم ناوه باش نانا سم؛ نهشاره زام. به لام تو... به پای تو
خان نایب بهرهو کوئی ئەروا؟
به گمحه مه د له وه لام دا وتی:

— بهو جو ره، به ئاقاری سینهی ئەسپه کانیان دا ئەگهر برۆن،
یه کراست ئەگهنه ره وه ندی مه لا میعراج. مه لا میعراج لای خواری
دهشتی ملهی شکاو ههواریان هه لداوه. دویشهو ئیمه میوانی
مه لا میعراج بووین. له بهرنامهیدا بوو مه ره کانی بپریته وه.

ستار پرسی:

— شه وه کانی پیشتتر له کوئی میوان بوون؟

به گمحه مه د وتی:

— شه ویک له سه نگرد بووین؛ میوانی نه جهف ئەرباب.

ستار وتی:

— هه مان که داواکاری کچی خورسوفیه؟

— تو ئیتر ئەمه له کوپوه ئەزانی؟

ستار به گالته وه وتی:

— با، ئەم هه والانه بو من ئەهینئ! جا بلئ بزائم، له وئ،
له مائی نه جهف ئەرباب، قسه و باسی مه لا میعراج نه هاته
به ره وه؟

به گمحه مه د وتی:

— من له سه ر بان کیشکم ئەدا. ره نگیشه باسی مه لا

میعراج کرابئ. نازانم!

ستار جاریکی تر چووه سه ر بهر زاییه که و چاوی له هیلی

کاله وه بووی تو ز و خو له که می پاش سواره کان کرد و پرسی:

— ئیسته ریگه یه کمان هه یه، به دوور له چاوی جه ندهر مه کان
خومان بگه یه نینه ملهی شکاو؟

١٩٧٦
که لیسدهر
بهرگی شه شه

بهگمحهمد دهستی بۆ هه‌وراز و نشیوی ده‌شته‌که پ‌اکیشاو
و وتی:

– به لاری‌دا ئه‌رۆین. له‌و لایه‌وه.

به شیوی گ‌رده‌که‌دا داگه‌ران و ستار وتی:

– تا ئه‌گه‌ینه ناو که‌ندره‌که وا باشته‌ه به پیاده برۆین، ئا؟
بهگمحهمد له سه‌ر قسه‌ی ستار، شان به شانی که‌وته
پ‌ی. ستار کاتی‌که پی‌ی نایه شیوی ناو که‌ندره‌که، پرسی:
– نه‌جه‌ف ئه‌رباب، هه‌مان ئه‌ربابی سه‌نگ‌رده؟
– وایه، خۆیه‌تی.

– دۆستایه‌تی له‌گه‌لتان هه‌یه؟

– له کۆنه‌وه... نا. پ‌یم وانیه. ده‌ی مه‌به‌ست؟!

ستار ئه‌سه‌په‌که‌ی له ناو که‌ندره‌که‌دا پ‌اگرت. که‌لله و
سه‌مه‌ره‌ی زینه‌که‌ی گ‌رت و به‌ر له‌وه‌ی پی له ئاوه‌زهنگی بنی،
پرسی:

– به‌رای تو، بۆ ئیواره ئه‌گه‌ینه مله‌ی شکاو؟

بهگمحهمد سووک و چالاک قاچی هه‌لب‌پ‌ری، له سه‌ر
زینه‌که دانیشت و وتی:
– ئیواره دره‌نگان، زۆری نه‌ماوه.

بهندی دووهم

شوینیک بو ئهسپان، شوینیک بو پیاوان؛ له پهناى زهره و ماهى ملى شكاو. له پیاوهكان خان ئاپۆ و كهلميشى و سهبرخان لیره نهبوون. له گهڵ پان و له گهڵ رهوهند. كهلميشى و سهبرخان له ناوهند و خان ئاپۆ له لاوه وریای رهوهند و پان. لیره گولمحه مهده بوو و شهو دیز، خانمه مهده بوو و ئهسپه كهوگی گیراو. ئهسپه تالانیه كانی تر، خان ئاپۆ له گهڵ رهوهندی خستبوو. مهگه ره ئهوه دانهى به گمه مهده له گهڵ خوێ بردبووی. لهو بهرى ههرده كه، كورپی گولمحه مهده پاش ئهوهی په یامه كهی به گولمحه مهده راگه یاندبوو، له چاوان ون ببوو. رهنگه لی خهوتبی، بو قهره بوو كردنه وهی ماندویتی شهوی بهری.

جووته برا، له پشووی پهناى شیوی ههرده كه دا، له بهر نسی ئیواره، ساته كانی چاوه پروانی، خوێان به پزینه وه خهريك كردبوو تا ئهوه كاتهی به گمه مهده و ستار بگهن. كه گه یشتن، به لام نهك له پیچی بز نه پیکه وه، به لكوو له پهنا و پشتهی گرده كه وه. له نیوان دوو ته پۆلكه ی له مه وه. ههر بو یه ش كپ و به دزه كردن ئه هاتن و ئه گه ره به ره سه سستی گوێكانی قهره نه بوایه و زیته لی چاوه تیژه كانی، رهنگه ههر بهو جوړ به كپی تاسه ر یالی ههرده كه ئه هاتن؛ خافلگیرانه.

— خوئییه!

به يهک ئاخيز، بهگمحه مه د و ستار له ئهسپه کانيان دابه زين. بهگمحه مه د ههوساري گرت و هاته پيشه وه و ستاريش قايشي ده زگاکهي له سهروشانى ريکخست و له سه ره خو هات. خانمحه مه د هه لسا بو و راست چاوى بريبوويه ناوچاوى ستار. گولمحه مه د به لام هه روا له سه ر لا چاوى له هاتوان نه کرد. ستار سلأوى له تيخى نيگاي خانمحه مه د کرد، به لكوو ناوچه وانى گرژ و تيکچرژاوى پياو بکريته وه. به لام تالئى رووى و تيژى به دگومانى نيگا، نه توت له م پياوه ئيسکدار و گه له گه ته دا، سالانئى دووردرئى پاشه کهوت کراوه.

ستار، له نزىکى گولمحه مه د قوتوه کهى له شانى داگرت، لاي گولمحه مه د له سه ر قوتوه که دانىشت و ئيواره باشى ليکرد. بهگمحه مه د که وته گه راندنى ئهسپه کان و خانمحه مه د هات بو لاي گولمحه مه د و ستار. لاي گولمحه مه د وه، به رامبه ر پينه چى دانىشت و په نجهى له ده ور نه ژنوى دا هه لپيکا، چاوى بريه چا و ده مى ستار. دوورينه کهى فه ربه خش، ستار به به رپشتوئى خانمحه مه د وه بينى و تيگه يشت بهگمحه مه د دوورينه کهى گيړاوه ته وه بو برا گه وره کهى.

گولمحه مه د سه يرى ستارى کرد و وتى:

— بلئ!

ستار وتى:

— نايبه شه لم بينى به سواره کانيه وه خه ريکى غاردان و تو زکردن بوو.

گولمحه مه د وتى:

— هه والئى نه وه م هه يه له دويشه وه وه يه ک وچان داژوئى. غه م نييه. ماندوو نه بيئ و خوئى ناچار نه بئى خاوى بکاته وه. ئيتر چى؟ باسى فه ربه خش بکه. قسه ي راستى چييه؟ تامى ده مى چونه؟ ئه يه وئى چى بکات؟ له نال و بزمار نه دا يان به راستى له و بيابانه دا ئه سپ داژوئى؟

ستار چۆنئیتی رووداو و بهسه رها ته که ی بۆ جووته برا
گیڤایه وه.

گولمه مه د پرسپاری کرد:

– تۆ خۆت چۆن بیر ئرکریته وه؟ ئه یه وئ چى من ببینی؟
که سه مه، بیچمه؟ چى ئه وئ؟

ستار زه رده یه که که وته سه رلیوی و خانمه مه د، به دگومان
له پینه چى مۆڤ بوویه وه. نیگای به دگومانی خانمه مه د، ستار
به دزییه وه وه ریگرت، له و کاته دا که تیامابوویه وه چ وه لāmیک به
گولمه مه د بداته وه. بارودۆخه که وای پیشان ئه دا خانمه مه دی
که له میشى له بری ددان له کیره وه هیئان بکه وئته قسه و به پیی
خوو و سروشتی خوی وه کوو دوو پیشک بدا به ستاری پینه چیه وه.
به لām ریزی گولمه مه د – هه رچه نده برا بچکوله شی بوو – ریگه ی
ئو جوړه کرده وئ پئ نه ئه دا. بۆیه، خانمه مه د له کاتیکا ددانی
له کیره وه ئه هیئا له م هه ل و گرییه دا که که وتبوویه وه، چاوه ری
بوو گوته ی دئی له زمانی براوه بیسی.

گولمه مه د به ستاری وت:

– شتیگ بلئ تۆ پیاو! رات چیه، چۆنی بۆ ئه چى؟ به رپرسی
جه نده رمه ی ئه م مه لبه نده بۆچى ئه یه وئ من ببینی؟ من و تۆ
پیکه وه نان و نه که مان خواردوو. تۆ له بهر من ئه وه موو
شه پازلله یه ت لیڈرا، لیئ نه دراوه؟ پاش هه لاتنی ئیمه له چه پس
ئو پۆلیسه سو راوکه ره ئه شکه نه جه ی نه کردی؟ هه تا ئه مرپۆ
ئه وئ تۆ به رامبه ر به ئیمه ت کردوو چا که بووه، نه بووه؟ با بووه
و ئه مه مان لا روونه! بهس نازانم بۆچى؟ به چ مه به ستیک!
ئیسسه کاتی ئه ویه راستیه که ییم پئ بلئى؛ بلئى! ئه مه وئ
هه مووی بزانه م. سه روکی جه نده رمه بۆچى ئه یه وئ من ببینی؟
بۆ چى، ئاخه ر!

۱۹۸۱

که لیسه ر

به رگه شه شه م

ستاریش به هه مان ئارامی و راشکاوی، وه لāmی دایه وه:

– سه رتیپ فه ره به خش، من و پهروه نده که می له پۆلیسه وه

گواستهوه بو بهرپوهبهريتي جهندهرمه. لهوئ بانگي كردم بو نووسينگه خوي. له نووسينگه كارهكهي خوئ داواي ليكردم تو بدوزمهوه و پيت بلييم كه فربهخش ئهيهوئ بت بينئ! له هر كوئ بي و به هر شيويهك. پاشانيش ئهم دووربينه دامئ بوئي بهيئتم. هر ئهوهنده!

گولمحهمهده كه ورده ورده پيشي ئهكرد و ئهم پيش خواردنهويه به دلي خانمحهمهده بوو، ئهمجار له سهر عهززهكه ههلسا و به مايهيهكي ههلچوونهوه وتي:

— چمن جار ئهو قسه پاته ئهكهيتهوه، پياو؟! ئهمه خو له رويش رووتره. ئهوه زانيمان. ئهوهشمان زاني تو ئهو قسهيهت لهزمانى فربهخش بيستوهه. تا ئهم كاتهش كه ليره يهكهبند له بيري دا بوويت. ئهئ بو بير و بوچووني خوئ له من ئهشاريتهوه؟ بوچي قسهت له من ئهشاريتهوه؟ گريمان من هر ئيستته سوار بم بهرهو سهبزهوار و يهكسهه بچم بو بهرپوهبهريتي جهندهرمه؛ تو ههوساري ئهسپهكهه وهرناگيري؟

خانمحهمهده، به چاوي ئهبلهق و تامهزرورت، سهيري ستاري كرد. ستار كه له بن گوشاري قسه و گوتهي گولمحهمهدهدا سهري داخستبوو، ملي راست كردهوه و نهك لهگهئ ئهم يان ئهو برا، بهلكوو چاوي برييه بهردهمي خوئ. گولمحهمهده، به بي هيچ ئهمازهيهك، ئاورپكي له براكهي دايهوه. خانمحهمهده پابوو و به سينهئ شاخهكهدا ههنگهرا. گولمحهمهده به داوي ههلوستهيهكي كورتدا، وهگرهرا و لهمبهه ستار له سهر خورجينهكه دانيشت و وتي:

— ئهمجار بلي!

ستار سهيري يافتى خانمحهمهدهي كرد و دريخ له گوتهيدا

وتي:

— خانت له من پهنجاند. نهكا پيي وابئ كه من متمانهم بهو

نييه؟!

گولمحه مه د وتی:

— قسه که ت بکه! تۆ سه باره ت بهو په یامه ی سه روکی جه ندرمه بو من، رات چیه؟ خو هه والی تیر و تفهنگه که ی قه لّامه دیانت بیستوه؟ ههروه ها زانیوته که عه لی ئه شکین و سواره کانی چیان به سه ر هاتوه؟ ئه ری؟ ئه وان خو یان که وتنه ئه و چاله وه که بو ئیمه یان هه لکه ندبوو! چیرۆکی گو ی براوه کانیشت خو بیستوه؟

ستار روانیه گولمحه مه د و وتی:

— بیستوه مه، هه موویمه بیستوه!

گولمحه مه د وتی:

— باشه! سه ره پای ئه و پیکادان و رووداوانه ی رووی داوه، په یامه ی سه روکی جه ندرمه و ئه م دوورینه ی بو منی ناردوه و ئه یه وی من ببینی، چ واتایه کی هه یه؟ چ واتایه ک په یدا ئه کا ئه م شتانه پیکه وه؟

ستار ئه مجاره یان راسته وخو روانیه چاوی گولمحه مه د و

وتی:

— خو ت چۆن بیر ئه که یته وه؟

ستار له گه لّ پرسیاره که ی دا، نیگای له نیگای گولمحه مه د دا مایه وه و گولمحه مه د له پر وه ک له خو ی پامابن، سه ری دانه واند و خاموش ما. دیار نه بوو بیده نگیه که ی گولمحه مه د به پرسیاره که ی ستار چه نده ی پی ئه چۆ و چی ئه لّ. هه یچ شتی ک ئاشکرا نه بوو. ئه وه ی که هه ست پی ئه کرا و گومان بو ی ئه چوو ئه وه بوو که خاموشیه که ی گولمحه مه د بو ستار، ترسینه ر و ناخوش نیه هه یچ که به چه زیشه وه تی ئه روانی. ئه نجام به لّام نه زۆک ده رچوو. چونکه خانمحه مه د، به شیوی گرده که دا هه لّاته خواره وه و به ده م دابه زینه وه، وتی:

— بزا چی ئه که ن ئه م به دکردارانه! بزا چی ئه که ن. هه واربان

گرداوه، ئاگریان تیبه رداوه!

به هاواری خانمحه مه‌د، به‌گمحه مه‌دیش هه‌وساری
 ئه‌سپه‌کانی وه‌رگپرا و هاته لایان. کوری گولخانمیش له په‌ناکه
 هاته دهره‌وه، پشت و قه‌راخ دهستی هی‌نا به چاوی‌دا و له نزیک
 ئه‌وانی تره‌وه وه‌ستا. گولمحه مه‌د برنه‌وه‌که‌ی به دهستی چه‌پیه‌وه
 بوو و، که‌مه‌ربه‌ند و چه‌مه‌لی به‌دهستی راست رپک کرد.
 خانمحه مه‌دیش لو‌خوندانی له خورجینی هه‌لو‌اسراو به شانی
 ئه‌سپه‌که‌دا هی‌نایه دهره‌وه و به سینهی گرده قسل‌دا، شان به
 شانی ئه‌وانی‌تر سه‌رکه‌وت و به محه‌مه‌ده‌ره‌زای گولخانمی وت
 ئاگای له ئه‌سپه‌کان بی. پاش توژیک، چوار پیاو، سی برا و ستار له
 به‌رزترین شوینی گرده‌که وه‌ستا بوون، پشت به خور که خه‌ریکی
 داچوون بوو. به‌رامبه‌ریان، له خوار گرده‌که‌وه، ده‌شتوکه‌یه‌ک که
 ره‌وه‌ندی مه‌لا می‌عراج له جار به‌ جوکه‌دا سنگی ره‌شمالیان له
 خاک چه‌قاندبوو، دیمه‌نی به‌رچاویان بوو.

په‌رده‌ی مژ و دوومانی خه‌ستی ئیواره هه‌واره شه‌له‌ژاو و
 شیواوه‌که‌ی داپوشابوو. سواری زه‌ردپوش به هه‌موو لایه‌که‌دا
 غاریان ئه‌دا به دوا‌ی ژن و منال و مه‌ر و بزنا. قریشکه‌ی ژنان و
 شیوه‌نی منال، پچ‌رپچ‌ر و ناب‌ه‌رده‌وام به دم بای ئیواره‌وه ئه‌یدا به
 گو‌ییان‌دا. شه‌له‌ژان، په‌ره‌وازه بوون و په‌ریشانی. هه‌موو تی‌که‌ل
 و پیکه‌ل و هه‌موو له پشت مژی ئیواره‌دا. هه‌چ کرداریک ئاشکرا
 نییه، به‌لام هه‌موو کردار و هات و هه‌لات به ئاشکرا کیشه و
 بگره و به‌رده‌یه. په‌ز، ئه‌توت به‌ر په‌لاماری گورگ که‌وتوون. باره و
 باعه و ره‌ف و هه‌لاتن. نو‌سائه‌کانیش وه‌کوو گه‌وره‌کان را‌که‌یانه و
 بو په‌نایه‌ک ئه‌گه‌رپن. دوومان. دووکه‌ل و ئاگر، به کاکو‌لی ره‌شی
 ئاسمانه‌وه. دووان لی‌ک ئالاون. یه‌کیان ئه‌دری به عه‌رزدا.

خانمحه مه‌د چوکی دادا؛ به‌گمحه مه‌دیش. گولمحه مه‌د
 قاچیکی دا له تفه‌نگه‌که‌ی برا‌که‌ی و دهستی بو وه‌رگرنتی
 دووربینه‌که پاداشت. خانمحه مه‌د دووربینه‌که‌ی له به‌ر پشتینه‌ی
 دهره‌ی‌نا و دای به ده‌ست برا‌که‌یه‌وه. گولمحه مه‌د له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی

١٩٨٤
 که‌لی‌س‌ده‌ر
 به‌رگی شه‌شه‌مه

چاوی ئەنا بە چاوی دووربینەکەوه، وتی:
— گوللەیهک لە لایەن ئیّمەوه بەتەقینری، ئەو بیغیرەتانه
دەکەس ئەکوژن!

نیگای گولمەحمەد لە چاوگەیی دووربینەکەوه لە سەر نایبە
شەل بوو کە پێشی مەلا میعراجی گرتبوو و پاکیش پاکیش
ئەبیرد بەرمو رەشمالەکە. گولمەحمەد لەگەڵ خۆی ئەتوت،
بەلام لە هەمان کاتدا بۆ هیۆر کردنەوهی براکانیشی:
— لەسەر خو... خۆت راگرە، کات فراوانە!

نیگای گولمەحمەد هەروا لە سەر نایبە شەل و مەلا
میعراج لەگەڵیان ئەرویشت تا لە رەشمالە گەرداوهکە نزیک
ببنەوه. نزیکتر. نایب دەستی برد بۆ چلیکی نیوسووتی گراوی،
هەلیگرت و گەرەکەیی گرت بەبن پێشی مەلا میعراجەوه. نیگای
دووربین لە سەر جاکەتەکەیی نایب و مەلا میعراج بوو. بە یارمەتی
ئەندیشە، گولمەحمەد کەموزۆر ئەیتوانی دارەتی درندەیی نایب و
تووڕەیی برینداری مەلا میعراج هەست پێبکات. بەس بە هەمان
هیۆری و قوولیی بە براکانی وت:

— ئیّمە گالته بە خوینی خەلک ناکەین؛ ئەو شتەیی کە
حکوومەتیەکان ئارەزوویانە... مەلا میعراج، ئای مەلا میعراجی
پیاو چاک!

لە نیگای گولمەحمەددا، پێشی مەلا میعراج ئەسووتا.
ژنەکان لە دەوری کابرا کۆببونەوه، قژیان ئەرپنیهوه و شیوهنیان
ئەکرد. سوارانی نایبە شەل دەستەکانی حەیدەری مەلا
میعراجیان بەستبوو و جەوان دیار بوو ئەنەرپنێ و، لە پەنای
دەمی پرنەعرەتەیی حەیدەردا رەشمالەکان ئەسووتان.

گولمەحمەد دووربینەکەیی لە چاوە کردەوه و سەیری براکانی
کرد. خانمەحمەد لە رێدا شیت ببوو و شەویلکەکانی توندتر
لەپیش کیرەیان لیۆه ئەهات و بەگمەحمەد بە بێدەنگ ئەگریا.
گولمەحمەد لە پشت شانی خانمەحمەدەوه کە چاوی لە سەر

فهرته نه که نه بلق ببوو، تیپه‌ری، لای شانی به گمحه مه‌د وه‌ستا و به زه‌بری‌ک، به لای راست‌دا پالی پیوه‌نا. به گمحه مه‌د، وه‌ک تازه هاتبیتته‌وه به خوی‌دا، خوی کوکرده‌وه و به رام‌بهر براکه‌ی، له کاتی‌کا سه‌رتاپی‌ی نه‌توت شه‌پله لی‌ی داوه، وه‌ستا و نیگای پر له فرمی‌سکی تیپری. گو‌لمحه مه‌د به نارامی له بهر ده‌می براکه‌ی تیپه‌ری، له کاتی‌کا نه‌یوت:

— به که مجاره سته‌م نه‌بینی؟

به گمحه مه‌د به رقی‌کی په‌نگ خواردوه‌وه ناوری له براکه‌ی دایه‌وه و وتی:

— کاتی‌که ناوا ده‌ست به‌ستراو لی‌ره راوه‌ستاوم و به‌س سه‌یر نه‌کم، نه‌بی چی بکه‌م، نه‌گهر نه‌گریم؟!

گو‌لمحه مه‌د دانیش‌ت و هیچی نه‌وت. دووربینه‌که‌ی راگرت و جاریکی تر، وه‌ک بلئی هه‌لیسه‌نگاند. پاشان پرووی کرده‌ ستار و بزیه‌ک له سه‌ر لیوی، وتی:

— نیسته نه‌زانم سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش بوچی نه‌م پیش‌که‌شه‌ی بو ناردووم!

ستار، نه‌ی نه‌توانی گری‌ی ناوچه‌وانی بکاته‌وه. دووربینه‌که‌ی له‌ده‌س گو‌لمحه مه‌د وه‌رگرت و چاوی نا به چاوگه‌ی دووربینه‌که‌وه و که‌وته سه‌یرکردنی ده‌شتی جه‌نگ و هه‌للاکه. ره‌شمال نه‌سووتا و مه‌لا می‌عراج درابوو به‌ عه‌رزا و ریشی له‌ خاک نه‌ساوی. گو‌لمحه مه‌د ده‌ستی هی‌نا به قونداخی تفه‌نگه‌که‌دا، خوی‌ دا به سه‌ر ئانی‌شکی‌دا و تا نه‌و به‌لایه‌ی نایب دایگرساندبوو، دابمرکی‌ته‌وه، لی‌ی پاکشا. ستار، دوربینی له‌ چاو کرده‌وه و وتی:

— خه‌ریکن خری نه‌که‌نه‌وه که برۆن. خه‌ریکن نه‌پۆن.

گو‌لمحه مه‌د دووربینی له‌ ستار وه‌رگرت، دای به‌ به‌گمحه مه‌د

و وتی:

— گریان شیاوی نه‌و چاوانه نییه! شوینیان هه‌لگره!

به‌گمحه مه‌د دوربینی نا به‌ چاویه‌وه و گو‌لمحه مه‌د رابوو.

لهگه لّ ئه ودا، ستار و خانمحه مه ديش هه لسان و ههر سيكيان به يالّي گرده كه دا شوږ بوونه وه. جووته برا شان به شان و ستار به دوایان دا. له ناوقه دی گرده كه، خانمحه مه د له پر پي پاكرت، چنگي وهردايه سه رده ستي كراسي براكهي و له كاتيكا به هوّي ئه و تووره ييهي له هه ناوي دا پهنگي ئه خوارده وه، سه رتاپاي ئه له رزي، وتي:

— ئه م خان نايبه ئه مشه و ئه بي بكوژم من! ئه بي بيكوژم!
ئه بي بيكوژم، كاكه برا!

له تاودانه وه ي خاموشي گولمحه مه ددا، دهنگي وه ك كوته داري پياوه كه داكه وت و وتي:

— گر ئه گرم ئه مشه و، ئه گهر نه يكوژم ئه م خان نايبه!
گولمحه مه د سه يري ئاسوي كرد. خوږ له هيلانه نه مابوو.
گولمحه مه د به ستاري وت:

— ئه مه وي كارېك بو بكي، وهستا ستار!
ستار به رزتر له جووته برا و له نيوانيان وهستا بوو:
— چ كارېك، خان؟
گولمحه مه د رووي وه رگيږا و به ليژايه كه دا كه وته ري و وتي:

— ئه مه وي بچي بو ره وهندي مه لا ميعراج، رهنگه بتواني يارمه تيهك بكي. يه كيش ئه وه ي كه... خراپ نيه به مه لا ميعراج بلي ئه مشه و بو شيو ئه بين به ميواني.
ستار به ره وه رده كه كه وته ري و پرسى:
— ئيتر چي؟
گولمحه مه د وتي:

— زور په له مه كه. ورده ورده برؤ. له وي يه كدي ئه بينين.
ستار، ده زگاكي له بن هه رده كه هه لگرت و قايشه كه ي
كرده شاني و نيگاي له جووته برا به ره وخوار بوويه وه. گولمحه مه د
ده ستي بو پاره شانان و وتي:

— تا شهو!

ستار کلاوی له سهر داگرت و بو گولمحه مدهی پراوه شانند. گولمحه مده زهرده یه کی نهرم به سهر لیویه وه، پرووی له ستار وهرگپرا و سهیری براهی کرد. خانمحه مده چاوی زهق و زوی بربوویه ستار که به گرده کهدا ئه رویشته خواره وه، رامابوو و پیستی چیری پرومتهی وه کوو بهرته نگه ی ئه سپ له هله تدا، به سهر ئیسی نه پوری دا کشابوو و نیگای تیژ و بهدگومانی وه کوو هلهویهک پیشانی ئه دا، وتی:

— ئه و متمانیهی پیته ههیه، زیده نییه؟!

گولمحه مده به رهو شهودیز کشا و وتی:

— ته نگه کان باش بکیشن! کوری گولخانم با چاوه پری قوربان

به لووچ بکا!

ستار، کاتیکه له دوا به ره گه ی روانینی وهرگه را تا سهیری گولمحه مده بکات. جووته برای به سهر ئه سپه وه بینی نامادهی رویشتن بوو و به گمحه مه دیش خه ریک بوو خو ی هله ئه دایه سهر ئه سپه که ی خان ناپو. ستار، ترسیکی شاراه له دهروونی دا، وهستا و سواره کانی خسته بن نیگای خو ی. به گمحه مده به بی ئه وهی پی له ئاوه زهنگی بخا بو سواربوون، ههر له دووره وه گوری به سته وه و دهستی کرد به یالی په خشان ی ئه سپه کهدا و خو ی هله دایه سهر زینه که و ئه وهنده به خیرایی له غاوه که ی سووراند که ئه سپه چواره ننگه که ی خان ناپو له بن قه لافه تی قورسی جهوان دا خولیکی دا و کهوته چوارنال له به دوا ی سواره کان دا.

سی سوار، سی برا، شان به شان و پکیف به پکیف، پیچه وانیهی روژناوا، به لوقه ئه رویشتن. به لوقه، له بهر ئه وهی که زهویه که کهد و کل و باری چوارنال له نه بوو. یانیش سواره کان لهنگی شهو بوون. ههرچی بوو و به ههر ئه نگیزه یه ک، تا له نیگای ستار ون بوون، به بی غاردان به سهر ته کووز و ناریکا داژووتن، به رهو ئاسوی فراوانی تاریک و پرونی هه ورار و نشیوی

بیابان.

ستار قایشی دهرگای کاره‌که‌ی له سهر شانی پَیک‌خست،
سه‌ری له سواره‌کان وه‌رگِی‌را و به‌ره‌و ره‌وه‌ندی مه‌لا می‌عراج
پَویشت. پَی نا، لا‌رِی‌مه‌کی که‌م هه‌له‌ت که‌ لای پَوزی گ‌رده‌که‌وه
بای ئە‌دایه‌وه، به‌ لی‌ژی‌یه‌که‌دا به‌ره‌و‌خوار ئە‌بوویه‌وه و له‌ ته‌ختای
ده‌شتۆ‌که‌که‌وه ئە‌چوو‌ه ناو جا‌ره‌ جو‌که‌ و خو‌ی ئە‌کرد به‌ هۆ‌به‌کانی
مه‌لا می‌عراج‌دا.

هه‌وارگه‌ له‌ چاوی ستاردا تا‌پۆ‌یه‌ک بوو به‌ ته‌نووره‌ی دوو‌که‌لی
په‌شه‌وه که‌ له‌ کاکۆ‌لی په‌شماله‌کان به‌ره‌و حه‌وا لوولی ئە‌دا. لی‌ل
و ته‌ماوی؛ هه‌موو شتی‌ک لی‌ل بوو و ئی‌واره‌ دره‌نگان له‌ گه‌رووی
شه‌ودا قووت ئە‌درا و، له‌و مه‌ودایه‌وه، له‌و به‌رزاییه‌ی ستاری لی
وه‌ستا‌بوو، هه‌یچ شتی‌ک به‌ روونی نه‌ئه‌بینرا، مه‌گه‌ر پاشما‌وه‌ی
ئە‌و دووما‌نه‌ی له‌ په‌شماله‌ سووتا‌وه‌کانه‌وه ئە‌چوون به‌ ئاسمان‌دا.
تا‌ک و ته‌را که‌سانیک که‌ له‌ هاتو‌چۆ‌دا بوون، وه‌کوو تارمایی؛
کو‌مه‌لی‌ک چوارپی‌ که‌ به‌ سه‌رگه‌ردانی ئە‌سوورا‌نه‌وه و پانی‌ک که‌
له‌ په‌ناده‌ستی ره‌وه‌ند مۆ‌ل درا‌بوو.

تا‌ودانه‌وه‌ی شه‌و، شه‌مه‌ک و گیانه‌وه‌ران، ده‌م به‌ ده‌م خو‌یا‌تر
ئە‌بوون. به‌و شی‌وه‌یه‌ی که‌ ستار به‌ بینینی ئە‌و شته‌ی تا‌وی‌ک
له‌مه‌وبه‌ر بینیبووی، ئە‌بوا‌یه‌ گو‌شار بو‌ چاوی به‌ینی و ئە‌گه‌ر
ئا‌گای له‌ خو‌ی بوا‌یه، بو‌ی ده‌رئه‌که‌وت که‌ چرچ و لو‌چی که‌ناری
چا‌وه‌کانی زی‌ا‌تر و قوول‌تر بوون. ده‌می‌کی تر ئە‌م نیشانه‌ و نه‌وودانه
له‌ چ‌ری و نامۆ‌یی تی‌ری شه‌و پ‌ئه‌چوون و مه‌حف ئە‌بوونه‌وه.
پ‌ۆ‌چوون و مه‌حف بوونه‌وه.

شه‌و، ئە‌وا به‌ ته‌وا‌وه‌تی شه‌و بوو. سه‌رجه‌له‌ی شه‌و.

ستار سه‌یری ئاسمانی کرد. ئە‌سته‌یره‌ رووبه‌ندیان لا‌دا‌بوو. ۱۹۸۹
که‌ لی‌ده‌ر
به‌رگ‌ه‌ شه‌شه‌م
په‌وه‌ند. دوو‌که‌ل، له‌ ناو شه‌ودا ون بوو. په‌نگی‌شه‌ دوو‌که‌ل به‌
کونده‌ی ئاو و جامی خو‌ل دامرکین‌رابوویه‌وه.

دامرکینرابوویهوه. ئەستوندىکی نیوه سووتاو، نهیان ئەتوانی
خۆیان به سەر پێوه رابگرن. رەشمالی مهلا میعراج، ببوو به
جهرگی زلیخا. کهلوپهل نیوهسووت. یهغان و جیوبان و لباد،
فانووس و تیپ و توربین و... هەر هه مووی ناکار و ناسۆر بوون. دوو
سى كهس -ژن و پیاو- خهريکی دهركيشانی شتهكان بوون له
بن خپوهتهكه.

مروفي رهوهند، ناتهواوتر له هه مووان، مهلا میعراج بوو.
مهلا میعراجیان له رەشمالی كچهكهی خهواندبوو و چهن ژن و
منال به دهوريهوه خر ببوونهوه. ژنهكان هەر كام به گوپهری توانا
ههولئ دهوا و دهزمانیكى ئەدا. ئەم هه مووه بهلام، ئەگهر خۆراگری
و بهجهرگی كابرا نهبوايه، هيجكاميان چاری سووتاوويهکی ئەو
نهبوو. ريشی، پهله پهله سووتابوو و جی جیش پێوهی ماوو. گونا
و برژانگ و برۆ و پهلهيهکی ههنيهشی، هەر بهو جوهر سووتابوو.
بۆ دامرکاندنهوهی كزهى ناگرهكه روخساری له خاكهكه ساوبوو،
ئەویش خراپتر. پيستی روومهتی رووشابو و چاوهكانی به هالۆی
ئاگرهكه دهپهپيیوون و سوور.

بێگانهار و خاموش، لای ئەستوندىکی رەشمالە نیوه
سووتاووهكه، ستار وهستا. دوو ژن و پیاویك، جهوان و چالاک،
خهريکی راپهپاندنی كارهكان بوون. كهلوپهلی رەشمالە سووتاووی
مهلا میعراجیان هینابوويه دهروه و له لایهكهوه ههلیان چنیبوو
خهريکی گهپان بوون به ناویاندا. ستار كه وهكوو تاپۆيهك خزابوو و
له لاوه سهیری ئەکردن، بۆ ئەوهی دایانهچلهکینی. ماندوونهبینی
کرد. ژنهكان خۆیان کرد به نهبيس و جهوانهكه ئاوری له ستار
دایهوه. له ههلوستهيهکی دردۆنگی و سهرسووپماندا، ئارهقهی
ناوچهوانی سپری و وهلامی دایهوه:

— بهخیر هاتی!

ئەتوت یهكدی ئەناسن. له شوینیک یکیان دیوه.

«له کوی؟»

قوتوکه‌ی به شانی ستاره‌وه بوو هندی شتی ئه‌هینایه‌وه
 بیری حه‌یده‌ری مه‌لا میعراج. بیگومان له شوینیک، له ریبه‌کدا
 بینیبوو. له روخساری په‌شتاله، چاوی قه‌له‌وی ره‌ش و
 تابه‌تمه‌ندی نیگای کوری مه‌لا میعراجیش سیبه‌ریکی ناروو
 له یادی ستاردا مابوو. بیگومان به‌لام هندی شت له حه‌یده‌ری
 مه‌لا میعراجدا گۆرابوو. په‌نگه سمیله نهرم و خو‌ش فۆرمه‌که‌ی
 ئه‌وی له دۆخی کال و کرچی جه‌وانی دوور کردبوویه‌وه؛ یان ههر
 ئه‌م هه‌لچوونه‌ی له تووره‌بوونه‌که‌ی پیشتر پیوه‌ی مابوو. ههر
 ئه‌م کار و هه‌ولدا نه‌ حه‌یده‌ری ئه‌گۆری. ستار له‌وه زیاتر په‌ره‌ی به
 دردۆنگیه‌که‌ی کوری میعراج نه‌دا و ده‌سپیشخه‌ری کرد:

— خه‌ریک بووم له‌و دووره‌وه تی‌ئه‌په‌ریم. چاوم به‌ ئاگر و
 دووکه‌له‌که‌ که‌وت. پی‌م ست کرد، ویستم تی‌په‌رم، به‌لام
 نه‌متوانی. شه‌و بوو و وتم بزانه‌م چ باسه. راسته‌که‌ی ویستم
 بزانه‌م چی رووی داوه. خو ههر ئه‌شبوا شه‌و له جیه‌ک سه‌ر
 بنیمه‌وه. میوانتان ناوی؟

حه‌یده‌ر هه‌روا چاو و گوپی له کابرای ئامۆ-نامۆ بوو و خامۆش
 مابوو. ستار، بۆ ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی نه‌که‌وپیته زه‌وی، پرسی:
 — له‌م ئاگر و سووته‌مانه‌دا که‌س بریندار بوو؟ کاریک...
 یارمه‌تیه‌ک به‌ من بکری؟ به‌راسته‌ چۆن بوو...

حه‌یده‌ر له‌وه زیاتر گوپی رانه‌گرت، له نیوه‌ی قسه‌که‌ی
 ستاردا، پشتی تی‌کرد و به‌ره‌و په‌شماله‌که‌ی ئه‌ولتر چوو
 و پاش تاویک گه‌راپه‌وه. ستاری له‌گه‌ل خو‌ی برد و فه‌رموو
 لی‌کرد بۆ ژووره‌وه و خو‌ی له لایه‌که‌وه وه‌ستا. ژن و کچ ده‌وری
 مه‌لا میعراجیان چۆل کرد و ستار، سلّو به‌ ده‌م و، نیگای له
 چاوه سوور و هه‌لاوساوه‌کانی مه‌لا میعراج هاته‌ پی‌شه‌وه و له
 خوار جیه‌که‌ی مه‌لا میعراج چۆکی دادا و دانیشته‌ و تازه‌ بیری
 ئه‌که‌وته‌وه که‌ ئه‌یتوانی ده‌زگاکه‌ی له به‌ر ده‌رگای په‌شماله‌که‌،
 له شانی بکاته‌وه و دای بنی. بۆیه‌ قایشه‌که‌ی له شانی کرده‌وه و

به پرووی خوښه‌وه به مه‌لا ميعراجی وت:
به‌لا دوور بې، ماموښتا!

— خوا چاكت بو بکات، وهستا!

ستار، ئاسووده له سهر لباده‌که دانيشت و وتی:

— میوانی ناکات وه‌کوو که‌له‌شیری ناوه‌خت وایه.

مه‌لا ميعراج، پیکه‌نینیک له سهر لیوهی، وتی:

— میوان خوښه‌ويستی خوايه، وهستا ستار. به‌خیر هاتی.

ببووره پوژگارمان زور شپرزیه. چا... پيال‌یهک چا بهینن.

ماندووی ریبه، وهستا.

ستار خزایه به‌روه. سه‌یریکی سوتاویه‌کانی روخساری

مه‌لا‌ی کرد و وتی:

— بیریکتان بو برینه‌کان نه‌کردو‌ته‌وه؟

مه‌لا ميعراج وه‌لامی دایه‌وه:

— ئه‌وه‌تا له‌په‌سا په‌رؤ تهر ئه‌که‌ن و ئه‌یخه‌نه سهری.

ستار پرووی کرده ژنه‌کان و وتی:

— ماست؛ ماستی شله‌تین ئه‌گهر هه‌بی...

ماستیان هیئا. ستار، قو‌لی هه‌ل‌کرد و خو‌ی جاریکی تر به

ده‌سپری تهر پاشماوه‌ی خو‌ل و لمه‌کانی خاوین کرده‌وه و پاشان

قاپی ماسته‌که‌ی هه‌ل‌گرت و په‌له برینه‌که‌ی مه‌لا ميعراجی به

ماست دا‌پو‌شی:

— ئیسته چو‌نی؟

— تو‌زی فینکه‌وه بوو. برژاندنه‌وه‌که‌ی ده‌سبه‌جی ئارامی گرت.

ستار وتی:

— ئه‌وه‌ی باشه‌ چاوت ئازاری پی نه‌گه‌یشتووه.

میعراج، پیرانه سهری له‌قاند و وتی:

— هیمن دیار نییه. په‌نگه‌ پاشتر کاری تی بکات. ههر

ئیسته‌ش ئه‌لیی کای تیايه.

ستار وتی:

۱۹۹۲
که‌لیس‌ده‌ر
به‌رگی‌شه‌شه‌مه

– ئەو رەشمالئە گەورەيە، زۆر خراب سۈوتاوہ!
دیسانہوہش بە بزەيەکەوہ، مِيعراج وتی:
– فیدای تالی مووت. شوکری خوا هیمان چوار بزى ماوہ
مووہکەیان بېرینەوہ و بەشى رەشمالئیک بکات. هیچ نەبووہ خو،
پووداویکە و پووی داوہ!
ستار وتی:

– دەستەکەى خان نایبم بینى بەرەو رۆژئاوا پۆیشتن.
مِيعراج ھەروا بە ئەھوہنى وتی:
– خوا بیخاتە سەر پۆی راست. ھات، سۈوتاندى و پۆیشت.
خوا بیخاتە سەر پۆی راست... دەمیکەيە نەھاتووی بو ئەمناوہ؟
– گرفتاریی مەلا ميعراج، گرفتاریی.
مەلا ميعراج پیلۆھکانى نایە سەر یەک و وتی:
– تەمەن درێژ بیت، مامە گیان. پیت بەبەرشت بى. بەرەو
کووی ئەپۆیشتی؟

– لە قەلامەیدانەوہ ئەھاتم.
– سەرچاوان. بیابانى خوا فراوان و ئاسمانى خوا بلیندە.
پارووە نانیک پەیدا ئەبى و پێخەفیکیش ھەر دەس ئەکەوئ.
ھەواکەى خوئشە.
ستار چەند دەنک میوژى خستە دەمى و پيالەى چاکەى
ھەلگرت و وتی:

– تا نیوہشەو، پەنگە میوانى تریشت بو بى.
مەلا ميعراج شانى لە جیوبانەکە کردەوہ و چاوى برپيە
ستار و پرسىاریکی شاراوہ لە نیگایدا وتی:
– میوان پىسقى خوئى بە ھەنگاوى خوئەوہ ئەھینى، بەلام...
ستار وتی:

– گوئلمحەمەد خان وتى سلأوى ئەوتان پى بگەيەنم و ئەم
ھەوالەشتان پى بدەم.

– لە ئاخیزی مەلا ميعراجدا، ھەیدەر ماندوو و ھیشتاش

شیواو هاته ژورورهه. ستار ئەمجار له بهر پووناکی فانۆسه که
بینی روومهتی حهیدهریش له چهند لاره پووشاوه و سپینهی
چاوی سوور هه لکه راوه. یه خهی کراسه شینکیه که ی دادراوه و
دوگمهی ئیله که که ی هه لته قیوه و وا دیار بوو له شی هیشتاش
گهرمی ئاره قهی کیشه و مملانیی له گهل جهنده رمه کانه.

ئو خه لکه ی که ژیانیا ن له تهوهری بازنه یه کی داخراودا
ئه سوور پته وه، له زمان هه لبرین و دل کردنه وه دا، شیوه یه کی
زور ورد و شهرمنیا ن هه یه. به لام به گومانی ستار، په لاماری
ناجوامیرانه ی خان نایب و سواره کانی بووسر په وهندی مه لا
میعراج، پقیکی وه های له ده ماره کانی پیای جهواندا هه ژانده بوو
که بو ی هه بوو ئه م خوینه تووره یه به پلته وکیک له په گه کانیه وه
فیشقه بکات. بو یه پلته وکیک بهس بوو تا گوته ی حهیدهر بیی به
هاوار، که ئو خو ی به بی ئه وه ی لیو ببزیوی هه موو گیانی هاوار
بوو:

— بینیا نم ئه رویشتن، سه رمه ست داژووتن و ئه رویشتن. خو
دهسیان له ژنه کان بهرز نه کرده وه؟
حهیدهر ئاره قهی هه نیه ی به قو لی کراسه که ی وشک کرده وه
و له وه لامدا وتی:

— پیته وایه شهرمیا ن له و کاره هه بوو ئه گه ر بیانتوانیا یه ت؟
که متیارانه! پوژیک ئارامان نییه به دهستیانه وه. ئه وهندی
مرؤف خه ریکه سه رقالی کار و ژیا نی خو ی بیی، له پر سه ر و
سه کوتیا ن ده رئه که وی. بو باج. به بیانووی شتی دزراو. له سه ر
سکا لی خاوه ن په ریژ. به بیانووی ئاو. هی ئیجباری... چووژانم! بو
هه ر شت و هه ر بابه تیک قه ردیکیان له سه رمانه. قه ردی باوکیان
به لای ئه و خه لکه وه یه. ئه و کاته ش که بیانووه که یان توژی
به هیژ بی ئه وه ئیتر راژی نابن ئه گه ر خوینی مرؤفیش بخو نه وه.
دا لاشانه! مرؤف باوه ر ناکا له خوتو خو پرای بیژین به سه ر مال
و خیزانتدا و وه کوو له شکری دوژمن ئاوری تیبه رده ن! خوژگه

ئەوهيان زانيبا بۆ سازکردن و بەرپا کردنى رەشمالئىكى ئاوهها چەندە رەنج كېشراوه و چەندە خوئىنى دل خوراوه! هەه! رەنگە پېيان وابى فوومان كىردوو و ئەم رەشمالانە چوونەتە سەر ئەو ئەستوونانە! كەللە كەرانە! نازانن، لە هيچ تىناگەن. بەس ئەزانن تالان بگەن و زەرەر لە خەلكى بدەن. مووى بزن؛ بەس پىنج رۆزى گەرەكە تا مروف بتوانى ئەو بزنانە لە گۆلەكە بشورى. پاشان ئەبى بيانبرېتەمە. پاشان زياتر لە شەش مانگى پىئەوى تا ئەم مووانە بە دەست و تەشى برېسىرى. ئەوجا تازە كارى تەون و چىن دەس پىئەكا؟! چەن ژن لە رەوئەند هەيە ئەبى چەن مانگ لە پشت دەزگا دابنىشن و بەياني تا ئىواره تال بخەنە سەر تال تاكوونى... هەندى جار لە نيوه سالىش زياترى پىئەچى. بەلام ئەو بىغىرەتانە پەلامار ئەدەن و مال و زىانت ئاگر تى بەرئەدەن و ئەرۆن! بۆچى؟ بۆ ئەوهى چاوترسىنت بگەن. بيانوو؛ بيانوويان چىيە؟ ئەوهى كە... شوئىنەكەيمان پىشان بە. چىيە؟ ئەوهى كە رۆزىك، شەويك گولمەمەدى كەلمىشى بەم لايدە تىپەريوه... ئەى... داد و بېداد!

مەلا ميعراج وتى:

— ئەمشەو ميوانمان هەيە. لەبرى ئەم سكاللا كردنە برۆ بەرخە نىرىك سەربەرە. رابە... تا بگەيتە تەمەنى من لەم فەرتەنە و هەللايە زۆر ئەبىنى.

حەيدەر هەلسا و ژنەكان سەفرەيان هينا. شىۆەكە خۆى سادە بوو. مەلا ميعراج داواى لە ستار كرد ماستى سەر سووتاوهكەى بۆ تازە بكاتەوه. ستار واى كرد. مەلا ميعراج بە ژن و منالى وت نانى خويان بخون، ئەو چاوهرپى ميوانە و وتى سەفرەكە ببەن بۆ شوئىنىكى تر. هەوالى زاواكەى پرسى. وتيان مەپەكانى بردوووه بۆ جارەكە. مەلا ميعراج سەيرى ستارى كرد و وتى:

— خوا رەحمى كرد خوئىن نەرژا.

مەلا ميعراج جارىكى تر چاوى نا بەيەكا و پرسى:

– تۆ هیچ دەنگیك نابیسی، ستار؟
– ها؟ دەنگ؟ نا؛ هیچ نابیسم.
– من ئەبیسم. من دەنگیك ئەبیسم. دەنگی گولله ئەبیسم
من، ستار!

– دەنگی گولله؟! ئەی ئەم گوپچکانهی من...
ستار غاری دایه و له رهشمالهکهه چوو دهروهه. حهیدەر
بهرخهکهی دابوو به عهرزدا و سهری بریبوو. خوین له گهرووی
بهرخهکهوه فیشقهی ئەکرد. ستار لای شانی حهیدهروهه وهستا
و پرسى:

– دەنگ! هیچ دەنگیك ئەبیسی؟
حهیدەر کێرد و دهستی گرت به بن لوولهی مهسینهکهوه که
دایکی بۆی راگرتوو و وتی:
– من هیچم نهبیست.
– تۆ چی دایه؟
– منیش نهم بیست.

– ئەی مهلا میعراج چۆن بیستی؟!
حهیدەر لوولهی مهسینهکهی به پشتی دهستی لادا، ئاوی
پهنجه و تیخی کاردهکهی راوهشانده، وهراندی و به ستاری وت:
– ههلووسه! یاوی کردوو پهنگه. ههلووسه و گومان
ههلیگرتوو!

ستار به ههموو لایهکدا ههنگاوی نا و گوپی ههلیخست بۆ
دەنگیك، بهلام نامراد گهراپهوه و وهستا. تاویکی تر بۆ بهرپاکردنی
سپیهک چوو بۆ یارمهتی حهیدەر و ههم یارمهتی دا بهرخهکهی
پیاوهلواسن بۆ کهولکردن. ستار کارهکهی بۆ حهیدەر جی هیشت
و خۆی چوو پهوه ژوورهوه. مهلا میعراج ههروا چاوی داخستوو و
لیوی ئەجوولاند. ستار لیی نزیک بوویهوه و پرسى:

– دیسانه وهش دەنگ ئەبیسی مامه میعراج؟
به بئ ئەوهی چاو ههلیبری مهلا میعراج وتی:

– ئەبىسىم. ئەبىسىم. دەنگى گوللە. گولمىھەمەد دەستى
داۋەتە بىرنەو. ئەبىبىنەم. ئەبىبىنەم. ئەبىبىسىم. زانىم. ئەمزانى
گولمىھەمەد بۆچى ويستوويەتى شەو بۆ شىۋوكرىدى بى بۆ مالى
ئىمە. ھەتا گوتت زانىم. بە ھەيدەر بلى خوارىن ئامادە بىكات.
گولمىھەمەد تاۋىكى تر ئەگەپىتەو. ئەگەپىتەو. بە سىلامەت
بگەپىتەو، گولمىھەمەد!

دەنگەكە دابەزى. خاۋ بوويەو ۋ بىرا.

ستار جارىكىتر لە رەشمالەكە چوۋە دەرەو. ھەيدەرى مەلا
مىعراج دەست ۋ كىردى لە كەۋلىكرىدىن پاكىرت ۋ نىگاي بىرپىيە
ئەوپەرى ھەوارگە، ھەستى ئازووتنى سواران، نە. ھەلۆسە بوو.
ھەموۋى ھەلۆسە بوو.

– وام ھەست كىرد نايبە شەل دابىتى لە سەرى ۋ دىسانەو
بىداتەو بە سەرماندا! ئاخىر ئەو ھەر بە راستى پىي وابوو ئىمە
گولمىھەمەدەكانمان شاردۆتەو!

ستار لە سەر بەردەكە دانىشت ۋ سەيرى ھەيدەرى كىرد ۋ

پىرسى:

– نەتشاردۆتەو؟

ھەيدەر پوانىيە ستار ۋ دەسبەجى دەست ۋ چاۋى بەكارى

خۆيەو ھەرىك كىرد:

– بۆ ئەپىرسى؟

ستار وتى:

– چۈنكە من ھاورپى ئەوم!

– ھاورپى گولمىھەمەد؟

– ئەپچۆن! ئىستەش ئەو مەنم ھەۋالەم ھىناۋە كە ئەوان بۆ

نانى شىۋان دىن بۆ ئىرە.

ھەيدەر، جارىكىتر لە ستار ۋرد بوويەو ۋ پىرسى:

– ئەگەر ھاورپى ئەۋى پىم بلى ئىستە لە كۆيە؟

ستار وتى:

– وابدانم له شهردايه لهگهڵ خان نايب!
 – له كوڤوه ئەزانی؟
 – لهوڤوه كه من هاتم بهرهو پهوهندی ئیوه و ئەوانیش
 شوڤینی خان نایبیان گرت و چوون به داوی دا.
 – ئەه ی بۆ ئەمانهت به باوكم نهوت؟
 ستار وتی:
 – ئەو خووی ئەیزانی ئیمه لهو ههوارزهوه سهیری ئیره ئەكهین.
 – له كام ههوارزهوه، مله ی شكاو؟
 – به ئی، لهوڤوه.
 – بهس سهیرتان كرد؟ ههه ئهوهنده؟
 – نه. ههه ئهوهنده نا. خو پیم وتی... ئەوان پوڤیشن به
 داوی خان نایب دا... تۆ سهربازیت کردووه؟
 – هیمان نا. به لام ناوم ده رچووه. بۆ ئەپرسی؟
 ستار هه لسا و وتی:
 – هیچ هه روا پرسیم.
 حهیدهر دهستی راگرت و پروانیه ستار و وتی:
 – هه روا؟!
 ستار وتی:
 – جووتیک گیوهی چاکم پی شکدی. پر به پیی تۆ ئەبی. وتم
 ئەگهه بهوئ به مینیتهوه و نهچی بۆ سهربازی، ئەو گیوانهت بۆ
 بکرم.
 حهیدهر جاریکی تریش کیرده که ی خستهوه گهه و به
 قوشمه یی وتی:
 – له من سههه خۆشترت دهست نهکهه وتووه؟ نهخیر، من
 پوڤیستم پیمان نیه. گیوهی خۆم ئەم بههاره دام په رگه مای
 چهرمیان تیگرتووه. لانیکهه تا دوو سالی تر به رگهه ئەگری.
 ستار بهرهو خواری پهوهه پوڤیشن و وتی:
 – خۆت ئەزانی.

ستار چوو بۆ بیابان و له سهر بهرزاییهک دانیشنت. پهنجهی له ئەژنۆی ههڵپیکا و نیگای سههرگردانی به ناو شهودا رادا. لهپر ئەتوت میشکی له گێژهنی بهرای گریمانهیهکی ناخۆشدا جهراپوو. گریمانهیهک. مههرگی گولمهحمههه! گوللهیهک. گوللهیهکی قورقوشمین بهس بوو بۆ ئەوهی دلی جوامیر له لیدان بخت. کوژران! به تاقه گوللهیهک. قهبارهیهکی بچووکت له دهنکه بادامیک و ئەوسا مرۆف، ئەم جیهانه بچووکه پهرش و بلاو ئەبوو. گولمهحمههه ئەم جیهانه نازیزه، شیرازهی لیک ههڵهچپرا. گولله له ئاقای خۆی دا پیت نالی له کوپوه دی! ئەویش به شهوی رهش.

— «نه! نه!»

ئهمه، ئەم گریمانه، ستار نهی ئەتوانی برۆای پی بکات. بهلام ئەگهر وا بوايه چی؟ ئەی بۆ وا بی ئوقره دای به دهشتدا؟ ئەوه راست بوو درکیک له گیانی چهقیبوو و ئوقرهی له بهر ههڵگرتبوو. بی ئارام و شاراوه نهبی، پهرووش و پهشیو. دلی به ههزار لادا ئەکوڵا و ستار خۆیشی نهی ئەزانی بۆچی وا لهپر شهلهژاوه؟ ههستیکی نامۆ، به سهر ئاگرهوه رایگرتبوو. وهسههسهیهکی کوشنده و به ئازار.

— «ئەگهر هات و تهرمهکهیان به سهر ئەسهپهکهوه

هینایهوه؟ نه، نه!»

ههلسا، چونکه نهی ئەتوانی له شوینیک خۆی پابگری. تاویک وهستا، چاوی برییه ئاسمان. بی ئەقان بهرهوخوار بوویهوه. بهو ئاراستهیهی سوارهکان پۆیشتبوون، ئەرویشنت. ههولدانیکی بیهووده! چونکه ئەگهر بیانویستایهت بینهوه، ئەوا ئەهاتن و ئەگهریش بهرپۆه نهبوون، خۆ بهحهزی ئەو نهئههاتن. بهلام ئەم ئەندیشه بههیزه له سهر ئاگری پاگرتبوو تا نهتوانی ئوقره بگری. ئەرویشنت دابنیشی بهلام رائهبوویهوه. خۆزگی دهنگیک؛ نهبوو. سههری وهرگیپرا. گپی ئاگر له بهر خپوهتهکهدا چوووبوو به حهوادا.

بهره و ناگره که چوو. ئەمە خۆی بیانویەک بوو بۆ گەڕانەوه:
— لە کوێ خۆت ون کردووہ سوا؟

گۆشتی تکه له چیلکەى گزىچار درابوو و ئاماده له ناو
سینیه که دانرابوو. حەیدەر دەستەکانى له خویڻ سڤیهوه و له
کاتیكا ناگرى ناو کوانووی سى کوچکەى خوش ئەکرد، وتى:
— ئەى ئاشناکانت بۆ نەهاتنەوه، سوا؟

ستار وهک بلیى بۆ تاویک خەلەفابى، به بى وهلامدانەوهى
حەیدەر، بهره و رەشمالەکه چوو تا هەوالى گولمەحمەد و
براکانى پېرسى:

— به سەلامەت دینهوه، مامە میعراج؟

مەلا میعراج پشتی له جیوبانەکه کردەوه و وتى:

— دلم وا بەرایى ئەدا، ئاشنا. دلم وا بەرایى ئەدا. بەلام...

— بەلام چی؟

— ئەم نایبە شەله لهو فیلبازانەیه. تەمەنیکە خەریکی ئەو
کارەیه. تەنها جارێک گوللەى بەرکەوتووہ. له کارى خۆى دا گورگه!
— مامە میعراج... زۆر دلم نیگەرانه. ئەترسم!

— جەنگە ئاشنا گیان. کارى مرۆف بە کات و دەمە. بەدەست

من و تو نییه. له هەوێ و سەرەتاوه هەر وا بووه.

— من... من مامۆستا، وهکوو منالم لیھاتووہ ئەمشەو!

— نازانم... نازانم. ئەبى بە چارەنووس پازى بین. تا چارەنووس

چۆن نووسرابى!

— من ئەپۆمەوه بۆ دەرەوه!

— بۆ هەرکوێ ئەچی بچۆ. بەلام ئەهوهن بەرەوه. ئارام بە...

هەرچەند خۆم دلم ناگرى گرتووہ!

له ناو دەرگاگە، ستار ئاوڤى له مەلا میعراج دایەوه و پېرسى:

— لەگەل منت بوو. مامە میعراج؟

مەلا میعراج وتى:

— ئارام بگره... ئارام!

ستار چووه دهرهوه. چهیدهر لای کوانووکه دانیشتبوو و به چیلکه داریک دلی ئاگرهکهی ئهههژاند. ستار له نزیکیموه دانیشت و داوای ئاوی کرد. چهیدهر ههئسا و ئاوی بو هینا. ستار زهرکهکهی نا به سهروهوه، نهرم نهرم خواردیهوه و نایه لاه. چهیدهر له سهر جیگهکهیهوه، بهلاری سهیری ستاری کرد و وتی:

– پی ئهچی نیگهران بی؟

ستار هیچی بو نهوترا و بهس چاوی بریه ئاگرهکه.

– ئهتهوی شیشیکت بو ببرژینم؟

– نهء!

– برسیت نییه؟

– تینوومه؛ بهس تینوومه.

– ئاوی ترت بو بهینم؟

– بینه!

جاریکی تر زهرکیکی تر. ستار پرسى:

– لهم نزیکانه کاریز له کوویه؟ گولاو، کانی؟

چهیدهر وتی:

– چهزت لییه خوت له ئاو ههئکیشى؟

– ئا. ئهمهوی توژی دهس و پی پارهشینم.

– نییه. تا فرسهقیک ئاوی لی نییه. ئهم جارپه دوراوهش که

ئهبینی، بهراو نهبووه. دیمهکاله.

ستار ئارام بوو و وتی:

– ئهزانم، چاکه. چار نییه.

– بو ئهوهنده پهریشانی سوا ستار؟ ئیواره که گهیشتیته

بهروه به دهماخ بووی!

ستار وتی:

– نیگهرانم، کاکى برا. نیگهرانم. نهئبوو ئهوهندهیان پی

بچوايهت.

– بو وا بیر ئهکهيتهوه؟

— نازانم!

حهیدەر وتی:

— هەندی جار هەبوو ئەو جوړه لیک هەلشاخانەوه سی
شەو و سی پوژی پێچوو. خەریکن یەکدی ئەخلافینن، پەنگە!
ستار توورە لە خۆی، مستەکانی لیک گووشا و ددانی
لە کیرەوه هینا، هەنگاوێک لە گەنجەکەمی مەلا میعراج
دوورکەوتەوه و بە خۆی وت:

— لە خۆم بیزارم! سەیری خۆت کە! بوویت بە منالیک!
تۆزیک ورت هەبی! تۆزیک لە خۆت راببینە. ئاخر تۆ کیی پیاو؟
ئاوا ئەبی؟

حهیدەر لە پەنای سەری ستارەوه وتی:

— ئەتەوئ چا بخەمە سەر، سوا ستار؟

— خراپ نییە. ئەویش شتیکیە. بەلام ئەوان بو شێو لیرە
ئەبن!

حهیدەر کتیریەکەمی بە سەری دارەکە هینایە پێشەوه، لای
کوانوو هەکەوه داینا و وتی:

— شێو؟! شێو خۆ کاتیکی دیاریکراو نییە. هەر کات شیوت
کرد ئەوه کاتی شیوانە. دانیشه تۆزئ قسە بکەین. دانیشه، دیارە
دنیا دیدە!

ستار دانیشت و پەخنە لە خۆی وتی:

— خۆزگە لەو هەموو شتەمی بینومە، بەقەد دەنکە
گەنمیکە لئ تیگەیشتبام.

حهیدەر وتی:

— خۆ عەلی ئەشکینت لە بیرە؟ ها؟ ئەزانی چی بە سەر
هینا گۆلمحەمەد؟

ستار شانێ هەلتهکاند و وتی:

— هەندی شتم بیستوو. دراو و مپاوت نییە بۆت بدورمەوه؟
کەمەربەندی، مەچەکەندی...

حهیدەر به خوْشیهوه پرسى:
– ئهتوانى له بهر پووناكى ئهم ئاگره كار بكهى؟ ئهگهر
ئهتوانى بازووبهنديكم بوْ دروست بكه. وت چى؟ دهزگاكهت بوْ
بهينم؟

ستار وتى:

– بيهينه!

حهیدەر پوْيشت و دهزگاكهى له رهشمالهكه هيئا، لاي
دهستيهوه بوْ دانا، ستار چهئاگهى له سهر كهشكهى ئهزنوْى
بهرز كردهوه، پهنجهى ههئاپكاوى ليك بهردا، قوتوهكهى كردهوه
تا چهرم و تهبهنه و دهزوو و درهوش دهربهينى. حهیدەر گرپهكهى
خوْشتر كرد و وتى:

– ئهمهوى هم جزدان بى و هم بازووبهند.

ستار دهزووى كرد به تهبهنهوه و بهدهمى چهقوْ بپى و وتى:

– تى ئهگهم.

حهیدەر كترى لاي ئاگرهكهى له سهر بن سووپاند و ستار
پارچه چهرميكي به ئاوى ناو زهركهكه تهپ كرد و دهستى كرد
بهكار...

ئهمهش بازووبهند، ئهمهش چا و ئهمهش كوانووى ئاگر
كه دائهمردهوه. نهك ههر ژن و مندالى پوههند، تهناهت مهلا
مיעراجيش ئهبى خو و بردبىتیهوه.

– تو پيت وايه چهندهى ماوه بوْ پوْژ، حهیدەر؟

حهیدەر چاوى ههئاينا، روانيه ئاسمان و وتى:

– ماويهتى. هيشتا زورى ماوه.

مهلا ميعراج له دهركاي رهشمالهكه هاته دهرهوه. دهستى ٢٠٠٣

كه ئهیدەر

بهركهشهشه

گرت به ئهستوندكهكهوه و وتى:

– دینهوه!

ستار ههئاووقايهوه و بهرهو مهلا ميعراج تاوى دا. مهلا

میعراج وتی:

– ئەگەر مەردز نەبن، ئەو خۆیانن.

– لە کام لاو دین، مامە میعراج؟

مەلا میعراج بە بێ ئەووی وەلامی ستار بداتەو، بە

کوپەکەمی وت:

– دارەکەت هەلگەرە و بچۆ بۆ لای رانەکە. برۆ بۆ لای شووی

خوشکت و سألە. مەرەکان کۆ بکەنەو و وریا بن. توندتر برۆ،

نەکا خەویان لیکەوتبێ!

حەیدەر وای کرد کە باوکی وتی و پاشان مەلا میعراج دەستی

برد بۆ تەویلی و بە وردی لێی پرسى:

– تۆ خۆییت لەگەڵ گۆلمحەمەد؟

ستار وتی:

– ئەمە ئەبێ لە گۆلمحەمەد بپرسى، مامە میعراج!

مەلا میعراج وتی:

– لە تۆ ئەپرسم!

ستار وتی:

– خۆم پێم وایە!

مەلا میعراج وتی:

– باوەر ئەکەم.

سەیری دووری کرد و وتی:

– دیتەو. گۆلمحەمەد وا دى. هیچ ئەبینى چاوەکانت؟

– نە؟

– لەگەڵ شەو رانەهاتووی. ئەو، تا، باش سەیر بکە!

– نایانبینم.

– جوولە، جوولەیان نایینى؟

– من هەر هیچ نایینم، مامە میعراج!

مەلا میعراج وتی:

– ئەو ئاگرە بژینەو. ئەگەر نازانى کەباب باش بپرزینى با

یه کیک له ژنهکان هه لسینم.

– نایهوی؛ ئەمەیانم پێ ئەکرێ.

– که وا بوو برۆ دەسپێکە!

ستار بەرەو کوانوو هه که چوو و کهوتە ژیاندهنوهی ئاگره که، به بێ ئەوهی باوهپی بهوه هه بێ کابرا، سوارهکان و هاتنی گولمه هه دی بینوووه. هه رچی چۆن بێ، پرکیشی نه کرد به قسهی مه لا نه کات. به ناچار گره مه شخه لانیکی ساز کرد و کهوته برژاندنی تکهی به شیشه وه کراو، هه چهنده دهست و دلێشی نه ئەچوو هه کار. مه لا میعراج گه رابوو یه وه ژوو ره وه، هه یدهر چوو بوو بو لای ران و، خیزانی مه لا میعراج له خه ودا بوون و ئەوه تهنه ستار بوو لای ئاگره که دانیشتیوو و شیشی که بابی به سه ر ئاگره که وه ئەسوورانده. له ناو ره شمائه که وه مه لا میعراج دهنگی هات:

– چه ن که سن؟

ستار هه لسا و چوو به به ره و پی ری سواره کانه وه و وتی:

– هه مان سی سوار و ئەسپێکی یه خته رمه!

دهنگی مه لا میعراج پرسی:

– ئەسپێکی یه خته رمه؟

ستار وه لآمی دایه وه:

– به لێ. سی سوار و ئەسپێکی یه خته رمه.

مه لا میعراج هاته ده ره وه. ستار هه نگاوێک چوو ه به ره وه. مه لا، سه گی پاسه وانی بانگ کرده وه و چاوی بریه هاتوان. ئەسپی سپی یه خته رمه به دوا ی شه و دیزه وه بوو. مه لا میعراج له کاتیکا هه ولێ ئەدا به سه ر سوۆزی خوۆی دا زال بێ، وتی:

– ئەسپی خان نایب!

هاته به ره وه. خانمه هه مه د، به بێ شه و باش و گوته، سه ری پراوی نایبه شه لی هه لدا یه به ری پی مه لا میعراج و خوۆ له ئەسپه که ی دابه زی و کهوته شوۆردنی دهست و ده موچاوی.

گولمحه مه د له غاوی شه وهی دا به دهس برا بچو وکوه و خوئی
چوو پيشه وه، دهسته گه وره قورسه که هی مه لا ميعراجی به هر
دوو دهست گرت و شانہ کانی ماچ کرد و وتی:
— هیچ کاریک به بی پاداشت نامینتته وه. به هر دهستیک
بیدن به و دهسته ش وه ری نه گرنه وه!
مه لا ميعراج که نهی نه توانی چاو له نه سپه سپی هه لبرئی
وتی:

— نه مه ش نه سپه که یه تی؟

گولمحه مه د وتی:

— به پيشکه شی هی ناومانه، مامه گیان!

چوونه ژوره وه:

— له سواریکی وه کوو خوټ جوانه، گولمحه مه د!

دانیشتن:

— بوچی و چییان نه ویست که به و جوړه هه واره که یان ناگر
تیبه ردا؟

مه لا ميعراج سهیری گولمحه مه دی کرد و وتی:

— گولمحه مه دیان نه ویست! شوینیان هه لگرتبوو. و ابزانم

له سه نگرده وه.

خانمحه مه د هاته ژوره وه و دهسته شو راوه که هی هی نا به
پرومه تی دا و ناوی دهوری سمیلی به دنگه وه هه لمزی بو ناو
دهمی و به براهی وت:

— هیشتاش ماویه تی که تو نه م نه جف نه ربابه چاوشینه

بناسی! بهر له نایبه شهل نه بوا بچوايه تینه سهر نه و ناپاوه.
شهر و آلکه ت هه لکه با برینه که ت ببینم!

هر له سه ره تای هاتن و دابه زینه وه، ستار سه رنجی نه وهی

دابوو که گولمحه مه د توژیک نه شه لی. به لام پرکیشی نه کردبوو

پرسیار بکات. هر نیسته ش هیشتا له گیژهنی ناباوه ری

نه هاتبوویه دهره وه تا بتوانی لیو بزیوی. جار هه بووه ستار له نیوان

ئەم پیاوانەدا كە زۆریش لەو زبەر و زەبەلاختر نەبوون، دەست و پێی خۆی ون ئەكرد و ئەمەشی بە زۆری بەرەنجامی غەریبەكەى بوو كە هەندى جار وەكوو رەشمار لىي ئەنالا و پەكى پى ئەخست. هەستى دابراوى و بى پەيوەندى لەگەل كەسانى دەوروبەرى بە پادەيەك تىيدا پەرهى ئەسەند كە خۆى لە پووشىكىش بە كەمتر ئەزانى و لەم روووه وەكوو منالئىكى بى زمانى لى ئەهات، ملكەچى فەرمانىك لە لاين گەورەكانەوه. ئىستەش كە كارى كەباب برژاندن درابوو بە بەگمحمەد، هاتبوويه ناو خىوہتەكە، خۆى بە هەمان منالە شەرمەكە ئەزانى و لە لاينكەوه وەستابوو. نىگای لە روخسارى گولمحمەد بوو و هەولئى ئەدا خۆى لە بەر سووى ئازارەكەدا رابگرئ. بۆيش بوو گۆنا و ماسوولكەكانى قەراخ چەناگەى بە ئەسپايى ئەلەرزىن، تا ئەو كاتەى كە خانمحمەد توانى دەرەلنگى شەروالى براكەى هەلداتەوه و قاچى ئازاد بكات. ستار سەرىنىكى هينا و دای بە خانمحمەد بىخاتە ژىر قاچى. فانۆسەكەى هەلگرت و لاى دەستى خانمحمەدەوه رايگرت تا لە بەستنى برىنەكەدا دەست و نىگای رەوانتر هەلسووړئ. گولمحمەد پالى دا بە يەغانەكەوه، پوووى كرده مەلا ميعراج و وتى:

— روومەت خراب سووتاوه، مامە.

مەلا ميعراج ئەماژەى بە ستار كرد و وتى:

— ئەو تيمارى كرد.

خانمحمەد لە بەستنى برىنەكە بوويهوه و بە مەلا ميعراجى وت:

— ئەتەوى دەنگى تەقنى كەللە سەرەكەى ببىسى لە ناو

ئاگردا؟

مەلا ميعراج لە وەلامدا وتى:

— نە ئىتر، نا، خان.

خانمحمەد ئاوړى لە ستار دايهوه و وتى:

— كە وا بوو ببىه لە بن خاكدا بيشارەوه. بەلام ئەبى

چالەكەى زۆر بو قوول بكەى، ئەگىنا گورگ و سەگ بۆن ئەكەن

و دەری ئەهینن.

ستار بۆ جی به جی کردنی فرمانه که رویشته، به لام سهری
براو نه ما بوو. به گمحه مه د ئەماژهی به پشت ره شماله که کرد
و پیکه نی:

— سهگی قه شمەر!

ستار، سه ره براوه که ی له بهر که لپه ی سه گه که ده رهینا،
پیمه ره یه کی دۆزیه وه و به ره و بیابان رویشته بۆ شار دنه وه ی
که له سه ره که. سه گه که ش دووراو دوور به دوا ی دا چوو.

به گمحه مه د چهن شیش که بابی برده ژوره وه، داینا و له
هاتنه ده ره وه دا گوئی له گرمه ی خانمه مه د بوو:

— گولله که گیری کردووه. سه د نه وونه یه م بینووه. له
گۆشته که تیپه ریوه و له و دیوه وه نه هاتۆته ده ره وه و له ناو
ئیسکه که دا گیری کردووه. بۆیه شه ئازاره که ی زۆر به سو یه.
ئه گهر به من بی پاش نانخواردن به نووکی کیرده که ده ری ئەهینم.
تیا به مینتی چلک ئەکات. خو ناتوانین بشی به یین بۆ شار. باشه؟

گولمه مه د سه یری مه لا میعراجی کرد و وتی:

— تو ئەلئی چی، مامه؟

مه لا میعراج له وه لام دا وتی:

— تا ئیمه پاروویه ک ئەخوین ئەم ئاشنا پینه چیه مان دیته وه.
وادیاره سه ری له و کارانه ده ره چی.

گولمه مه د، داوا ی ئاوی کرد. برا که ی بۆی هینا. به گمحه مه د
دهوری دووه می تکه ی هینا، پیاوه کان که وتنه خواردن. دهنگی وه پینی
سهگی ره وه ند هات و له گه ئی دا قاقای پیکه نینی به گمحه مه د
بهرز بوویه وه.

— وه ره ئاو لی ره یه ئەگهر ئەته وێ ده ستت بشووی.

ستار دهستی شوورد و چوووه ژوره وه و له سه ره سفره دانیشته.
خانمه مه د پئی وت:

— گولله که گیری کردووه له ئیسکی دا. ئەتوانی کاریکی

٢٠٠٨
که لیسدهر
بهرگی شه شه ٥

لهگه ل بکهی؟

ستار سهیری گولمحه مه دی کرد و وتی:

— رهنگه بکری دهری بهینین. به لام نازار... نازاری زوره!
ناره قهی ژان له تهو پئی گولمحه مه دی نیشتبوو و ههر نه مه
شیوه که ی ناله بار نه کرد. سینی درایه دواوه. ستار خزایه پیشه وه،
قوئی هه لکرد و داوای ناوی گهر می کرد. به گمحه مه دی کتیره که ی
هینایه ژووره وه و کردیه ناو دهره که. مه لا میعراج پی وت
حه دیده بانگ بکات.

— لهم لاره یه. لای سه ره وه. تی نه گه ی؟

ستار په روئی برینه که ی کرده وه و قاچی سووپاند. له گه ل
سووپانی قاچی دا، گولمحه مه دیش خوئی سووپاند و هه نیه ی نایه
سه ره سه برینه که. ستار سه ره تا خوینه ره قه له به ستووه که ی
پازنه ی پی به ناو و دهره شوورد. پاشان داوای له خانمحه مه دی کرد
ده می کیرده که ی بگری به سه ره ناگره وه تا سوور نه بیته وه. نه وسا
له گه ل به گمحه مه دی بین بو یارمه تی. خانمحه مه دی چووه دهره وه و
دهنگی له دهنگی به گمحه مه دی نا لا که حه دیده ری بانگ نه کرد. پاش
تاویک دوو برا هاتنه وه ژووره وه. کیردی پرووت و داخ، خانمحه مه دی
دای به ستار. ستار به مه لا میعراجی وت فانوسه که ی بو بگری
و نه ماژه ی به براکان کرد به جووته توند پایگرن. به گمحه مه دی
دهست و شانی توند گرت و خانمحه مه دی پان و نه ژنوئی. خویشی
که وته کردنه وه ی ده می برینه که و به نووکی تیژی کیرده که،
شوینی پوچوونی گوللوکه ی تا قی کرده وه و ئاسنی کیرده که له
قورقوشمی گولله که وت و دنئیای کرد شوینه که ی کوپیه. له کاتی
دهره یینان دا ستار پروانیه هه ردوو برا و نه وانیش به هه موو توانوی
خوئیان گولمحه مه دیان له بن چوک و بازوویان دا راگرت و ستار
نووکی کیرده که ی چه قانده ده می برینه که، خسته ی بن گولله که
و به زه بریکی نهرم له ده سکی کیرده که گولله ی هه لدایه دهره وه
و خوشی ئیتر هیچی نه بینی. ته نانه ت نه و کاته ی که نه عره ته ی

گولمحه مه‌د، هه‌مان نه‌عره‌ته‌ی وشتره‌که‌ی قه‌مه‌یان له‌ ته‌ختی سینگی چه‌قاند، خه‌وی ورد و درشتی خیزانی مه‌لا می‌عراجی شی‌واند و هه‌یدەر به‌ روخساری وه‌ک گه‌چه‌وه له‌ ناو ده‌رگا‌که‌دا وشک بوو؛ ستار خۆیشی که‌وتبوو به‌لادا. گیانی نیشتبویه سهر ئاره‌قه و وه‌کوو نه‌خۆش ئه‌له‌رزی و ئه‌شگریا و له‌په‌سا ئه‌یوت:

— بۆسۆ، بۆسۆ، بۆسۆ بخه‌نه ناو ده‌می برینه‌که، بۆسۆ!
ده‌سبه‌جی سهرینه‌یک هه‌لدپینرا و ههر له‌ ناو خیوه‌ته‌که، ئاگر نرا به‌ لۆکه‌وه. به‌لام ستار له‌ لایه‌که‌وه گرمۆله ببوو، مسته‌کانی نابووه سهر خاک و هه‌نیه‌ی نابووه سهر مستی و نه‌ی ئه‌توانی به‌رز بپته‌وه و سه‌یری کاره‌که‌ی بکات و بزانی کردوویه‌تی یان نه‌یکردووه. بۆسۆ ئاماده بوو. روومه‌تی چه‌قیوی ناو سهرینه‌که، گولمحه‌مه‌د ئه‌راندی:

— بیه‌سه!

ستار بی‌ئه‌فان وه‌کوو مار پۆپکه‌ی کرد. ته‌ختی روخساری سه‌ریه‌وه و نیگای تۆقاوی بریه‌ ده‌می برینه‌که که خوینی لی ئه‌هات، به‌ بی سلکردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌ی ده‌ستی ئه‌سووتی بۆسوکه‌ی تۆپه‌له‌ کرد و له‌ سهر چۆک به‌ سهر برینه‌که‌دا شۆر بوویه‌وه، بۆسووی خنی به‌ ده‌می برینه‌که‌دا و شالی له‌ده‌س خانمحه‌مه‌د، که په‌نگی وه‌کوو مردووی لی‌هاتبوو، وه‌رگرت و گورجوگۆل ئالاندی له‌ ده‌وری قاچی، گری‌دا، کشایه‌وه و ئه‌توت پارچه‌یه‌ک سه‌هۆله له‌ به‌ر هه‌تاو. گولمحه‌مه‌د سوورا و براکان دایانیشاند. ده‌م و لیوی خلتانی خوی‌بوو. به‌گمه‌مه‌د ده‌ستی چه‌پی گولمحه‌مه‌دی له‌ ته‌نیشتیه‌وه به‌رز کرده‌وه. پیست و گوشتی پشت ده‌ستی، چه‌پکه‌ن ببوو و لیوی به‌ ددان کون ببوو. خانمحه‌مه‌د ده‌سپیکی له‌ ئاو هه‌لژه‌ند و نایه سهر ته‌ویلی براکه‌ی و مه‌لا می‌عراج گولله‌ی قورقوشمی به‌ دوو په‌نجه راگرت، پیشانی گولمحه‌مه‌دی دا و پیکه‌نی. گولمحه‌مه‌د به‌لام نه‌یتوانی له‌ سانی‌ک زیاتر سه‌یری بکات. چاوه‌کانی لی‌ک نران. په‌نگ و روخساری هه‌چکامیان

که مږه ننگتر له وېتر نه بوو. مهلا ميعراج گوراندي به سهر حهيدهدا:
- جگهري کال، نه گهر نييه، بهرخيک بکوژه. به فرکه برؤ!
جگهري کال، به گمحه مه د له حهيدهدري وهرگرت. له ناو
باييه که به چه قؤ پارچه پارچه کرد و کردی به ده می براهه يوه.
ستار پانيه می سهری له چله گهی ره شماله که کرده و به
مهلا ميعراجی وت:

- حهيدهدرمان نهوئ، مامه ميعراج!

مهلا ميعراج پاش ساتيکی کورت وتی:

- نهوه به خشيم به گولمحه مه د!

ستار سهيري حهيدهدري کرد و وتی:

- خوټ چی حهيدهدر؟

حهيدهدر وتی:

- کار بفرموو سوا!

ستار وتی:

- له شه شته مه د پياوئکی لييه سهر پرشته می له دهوا و
دهرمان هه يه. نه بئ برؤيت و بيهيئي بو ئيره، به که ره سه می
کاريه وه.

خانمحه مه د سهيري برا گچکه می کرد و وتی:

- توئيش به گمحه مه د به سهر نه سپه که وه پاروويه ک نه خوئ.

هه لسان، خانمحه مه د دوو جهوانه که می برده دهره وه و وتی:

- نه مهوئ بهر له کازيوه لي ره بي، تيگه يشتن؟

ستار له به گمحه مه د نزیک بوويه وه و وتی:

- له گهل من ناشنايه تيه کی هه يه. نه گهر حهزت کرد به

زمانی خوئش بيهيئي نهوا ناوی من بيه. نه گينا له مال بيهيئه

دهره وه، بيده به ته رکي نه سپه که تدا و تا ئيره لي می مه وه سته.

لي ره گل هيه که می له دل دهر نه که ين.

به گمحه مه د و حهيدهدر سوار بوون و له غاويان ناماده کردبوو.

خانمحه مه د کشايه وه و چوونه ناو ره شماله که. دهنگی غاری

ئەسپ ھات و خانمەمەد لای براکەيەوہ چۆکی دادا و پرسى:
– ئیستە چۆنى؟

گولمەمەد چاوی ھەلبېرى، لیوہ سپى ھەلگەپراوہکەى
بزواند و وتى:

– شىوتان خوارد ئەکەوینە رى!

خانمەمەد گوپی ھەلخست. زرینگەى زەنگى وشتەر بوو.
خانمەمەد ھەلسا، دەستى دایە تفەنگ و چووہ دەرەوہ. پاش
تاویک گەپرايەوہ و بە براکەى وت:

– میوان؛ میوان ھاتووہ. قوربان بەلووچ!

بهشی ههژدههههه

٢٠١٣

که ئییدەر

بهزگی شه شههه

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

بهندی یه گهم

مهله غانه که ی، گۆده رزی به لخی له وشترخان هینایه
دروهه، له بهر تاریک و پروونی بنمیچه کۆن، دهسکه که ی تا قی
کرده وه. به ره و ده رگاکه که وته ری تا له بهر پروناکی پۆزی
درهنگ، ئیواره ی بیگهر د، گهردی یه کساله له ده م و بهری ئامیری
کاره که ی بسرپیته وه. ده سره ی هه وریشمی کۆنی له مه چه کی
دهستی کرده وه. تا بگاته بهر ده رگای کراوه، له قه راخ ئاخوره که،
پیره میردی یه کچا و کویر، خه زووری پیری پاله وان به دهنگی کی
تاساو وه ک پوخسار و قه لافه تی، زاواکه ی راگرت و وتی:
— دروینه؟

به لخی به سه ر ئاخوره که دا چه مایه وه و بو ئه وه ی دهنگی
بتوانی له په رده ی کپی گوئی پیره میرد تیپه ر بکات، سه ری نا به
بن گوئی پیره میرده وه و وتی:
— ئا. به لی؛ دروینه! ریکه وتین. له به یانیه وه دهس پی ئه که ی ن.
پیره میرد به خو شیه کی کۆنینه له غه می سالان دا، به
مایه یه کی در یخمه ندانه وه پرس ی:

— دروینه ی گهنم؟

به لخی به هه مان شیوه ی پینشو وه لامی دایه وه:

— به لی؛ دروینه ی گهنم. ئه مسال زۆربه ی زهویه کان کراوه به

گهنم. زهویه کانی ئاغه ی یه کپارچه گهنمه.

پیره‌می‌رد پرسى:

– تو له دهشتى ئالاجاقى كار ئەكەى؟

جىي ئەو پرسىارانە نەبوو وپیره‌می‌رد خۆى ئەمەى ئەزانى. خۆ دهشتى خەلكى تری لی نەبوو. پالەوان بەلخی بەلام ئەوەندە بەكەیف بوو كە كەیفى پیره‌می‌رد كویر نەكاتەوہ. بۆیە دەستی له لیواری ئاخوړەكە هەلگرت، شانى راست كردهوہ و بە بى گویدانە ئەوہى پیره‌می‌رد رەنگە نەبیسى، وتى:

– وردەمالىك و ناونجى خۆيان و ژن و منالیان ئەو چكە پووش و كلۆشەى خۆيان كو ئەكەنەوہ و دهشتى ئاغەى تریشمان خۆ له قەلاچیمەن نییە؛ هەمانە؟!

بە بى سەرنجدانى زیاترى پیره‌می‌ردى كەر و كویر، بەلخی بە دواى كارى خۆى دا كەوتە رى و ویستی بچیتە دەرەوہ، كە دەنگى پارانەوہى پیره‌می‌رد، رايگرت:

– پالەوان؟

– بەلى، فەرموو.

بەلخی وەرگەرپا و چاوى له پوخسارى پیره‌می‌رد، پاما.
– توژى دانیشە.

له تارىك و لیلى بن بنمیچی كوڤ و قورم گرتووى ناو گەوړەكە، پووكاو و داھىزراو، پیره‌می‌رد خۆى گرمەلە كردبوو و بە سوڤماى كزى تا قە چاوەكەى ئەپروانیە زاوا. نیگایەك كە بو خۆى ئەدوا. تا بەئەمپرو، تەنانەت تا كاتىكت پيش ئیستەش، خەزوورى نیگای له نیگای زاواكەى ئەدزیبەوہ و بەھەر شیۆھەك پى بکرایە پرووى لی ئەشاردەوہ، چونكە ئەویوست نەكراوہ و نەبىنراو بىنیئتەوہ. ئەوەندە بیړەنگ و بیړەنگتر وەك بلیى بوونى نەبى. بەئەنقەست و بەمەبەست وای ئەكرد، نەك بلیى ناگای له رەفتارى خۆى نییە. تاقىكردنەوہى سالانى درىژى پەككەوتەى و داېران له كار، ویستی خۆفەوتاندى و تیاچوون وای لیكردبوو. وەك بلیى بەشیۆھەكى تايبەت بەو جوړە خۆى بارهینابوو. بەرادەھەك

که نه هیلّ دهنگی هه ناسه ی سهرنجی کهس رابکیئشی. نه بزووتنیك به نیاز و نه ناله یهک به گله یی، وابزانه کلّویهک هه ناسه ئه دا، له سه مه ره یی رۆزگار. که وتوو ی سووچی ئاخوره رووخوا، به دۆشه کی کا و سهرینیش کورتانه شره ی ئه و که ره ی ده میکه بوو ئیتر نه بوو؛ له چاوه پوانیه کی سهرسوور هینهر به نیگای ته ماوی ی تنها چاوه که ی! به لّام چاوه پئی چی و کی؟ ئه مه شتیك نه بوو سهرنجی خه لکی ماله که رابکیئشی. نیگای پیره میرد ئیتر خه ریک بوو له بیری هه مووان ئه چوو یه وه و ئه و ده ستانه ی نان و ئاوکیان بو ئه هینا، ئه توت به له شیکه وه نه بوون و پارچه له یه کی دا براو بوون که به پئی ره وشت و راهاتن، هاتوچۆیه کی به رده وامیان له گه لّ پیره میرد هه بوو. ئه م ده ستانه ئایه هی گۆدهرز بوون؟ ئایه هی ژنه که ی گۆدهرز؟ یانه هی یه کیك له که چه کانی گۆدهرز بوون؟ به کرده وه هیه چ جیاوازییه کی بو پیره میرد نه بوو. ئه و ده ستانه ئه بوایه کاریك، راسپارده یه کی جی به جی بکه ن و جی به جیان ئه کرد. خۆشه ویسته یه کی تایبه ت له هیه چکام له و ده ستانه دا نه بوو، تا بتوانی لیکیان جیا بکاته وه. دهسته کان ده ست بوون و؛ پیره میرد پیره میرد بوو.

ئه م کاته به لّام، پیره میرد ئینسانیکی تر بوو. ئینسانیک که ئه توت له پر گیانیکی تازه ی پهیدا کردوه. نه ک ههر بوونی به ئاشکرا هه ست پی ئه کرئ، به لکوو هه بوونه که ی شیاوی هه موو گیانله به ریکی زیندوو، داواکاریشی هه بوو:

— ئه مه وئ ئه مشه و له دهره وه بخه وم! دلّم حه زی له ئاسمانه. ئه ستیره کان پاله وان. ئه مه وئ ئه ستیره کان ببینم. بهس له دهره وه ی دهرگا که، له بن دیواره که رائه کشیّم. باشه؟ گویت لیّم بوو؟ بیستت؟!

به لّخی به جوړیک حه په سا بوو، لیوه کانی چفت ببوو. نه ی ئه توانی به خوی بسه له مینئ که ئه مه خه زووری ئه و، خودی پیره میرد؛ ئه مه خودی پیره میرده زمانی هه لّپریوه. له وه پری

سهرسوورپمان دا بۆی دهرئهكهوت كه دهنگى پيرهميږد له لاي تازيه و نههاتهوه بيري چهنده لهميژه نهو دهنگى نهبيستووه. نهوهنده سهير بوو له لاي، وهك بليى مروڤيكي نوئ لهو قاوغه سهري دهرهينا وه. نهه! نهه كهسه ناشئ ههمان پيرهميږدى پهكهوتهى سالان و مانگان بئ. مسوگهر شتيك لهودا بهراوهژوو ببوو، كراژى فرئى دابوو. پياويك كه به دالانه نووتهكهكانى ژياندا تيپهريوه، نهوا نهيهوئ پئ بخاته بهرجهوهنيكى ترهوه:

— ئاسمان! نهههوئ نهمشهوه له بن ئاسمان بنووم!

نهستيرهكان پالوان؛ نهستيرهكان. وهره! وهره بن باله بگره! بهلخى له قهراخ ناخورهكه ههلسا، مهلهغانهكهى له دهرهوى دهرگاكه ههلهسارد به ديوارهكهدا، دهرى له دهورى مهچمكى ئالاند و گيژى گومان و دردونگى و فهرمانبهري، بهرهو پيرهميږد چوو و له لايهوه وهستا. پيرهميږد دهسته چهماوهكانى وهكوو دوو مهلهغان بهرزكردهوه و بهلخيش دهسته گهورهكانى برده بهرهوه و له بن بالىدا ههلهپيكا و له ناو ناخورهكه هينايه دهرهوه و نهك زور به دژواري، له دهرهوى دهرگاكه دينا و لهكاتى ههلهگرتنى مهلهغانهكهدا ناوپى له ژورهكه دايهوه و به بئ نهوهى لهگهه كهسيكى تايبهتى بئ، وتى:

— وهره جيگه بو باپيرت داخه كچئ!

كچه خهريكى خاوينكردهوهى شووشه لامپا بوو، هاته دهرهوه و لهگهه دايكى كه گوژه به شان له كوولانهوه گهيشته ههوشه، پيگ گهيشتن. ژنى بهلخى چاوى له باوكى، گوژهى له شان داگرت و بهدهمى داچهقاوهوه سهيرى ميږدهكهى كرد و سهري به پرسيار راوهشانند. گوډهزى بهلخى زهرديهكى سهرسوورپمان له سهه ليوى، به ژنهى وت:

— نهو ههسانه كوئه بدوزهروهوه و بهينه، كارم پيههتى.

دهنگى پيرهميږد بهرزهوه بوو:

— ئاو! زهركيك ئاوم بدهنئ!

٢٠١٨
كه لى سدهر
بهركى شهشه

باشان له بهر خوځپوهه وتی:

— هه‌وای خوځش! هه‌وای خوځش!

به‌لځی دهمی مه‌ل‌غانه‌که‌ی به دسره هه‌ورپښمه‌که‌ی سرپیه‌وه، به قه‌راخ چاله‌که‌دا روپښت و له بن دیواره‌که، چاوه‌روانی هه‌سانه‌ کوڼ، که ژنه‌که‌ی نه‌بوايه بو‌ی بدوژپته‌وه و بو‌ی به‌پننې، له سهر سندو‌ل‌ه به‌رده شكاوه‌که دانپښت و ناخود‌ناگا چاوی برپیه پیره پیاو. نیگایه‌کی نه‌وه‌نده نامو وه‌کوو پروانپته شتیکی تازه، ناده‌میزاد یان گیانه‌وه‌ریکی تازه. به‌لځی سه‌یری نه‌کرد و تازه بو‌ی ده‌رته‌که‌وت چه‌ندین مانگ و په‌نگه‌ سالیښ زیاتره ده‌ست و تیخی میرزای سهر‌تاش له سهر و پرووی پیره‌می‌رد نه‌که‌وتووه. یه‌که‌مجار بوو نه‌توت نه‌پیننې. خه‌رمانیک قژی خو‌له‌می‌شی له سهر سهری پیره‌می‌رد کو‌ بو‌ته‌وه به هه‌مان پری له بنی ملیه‌وه تا بن کالانه‌ی چاوه‌کانی موو دایپو‌شاوه و برو‌کانی، دوو سه‌به‌ته‌ی وشک، سیبه‌ری خستوته سهر چالی چاوه‌کانی و تاقه چاوی بینای پیره‌می‌رد، وه‌کوو که‌لایه‌کی گرنج و په‌رداخ نه‌کراو له ته‌وه‌ری‌ک‌دا بووه به به‌رد و نه‌م که‌سم و شکو ترسناکه به هو‌ی بی‌ده‌نگیه‌ مونه‌که‌ی کابراوه دوو به‌رامبه‌ر خو‌یای نه‌کرد.

نیسکه‌به‌ندی قه‌به‌ی کابرا که نه‌بی له ناوه‌وه پوو‌کابپته‌وه، به بال‌ای به‌رزیه‌وه که لای پښت و چوکی چه‌ما‌بو‌ویه‌وه، نیسکی ده‌رپه‌ریوی سهر و نه‌و شانانه‌ی گه‌ردنی به‌رزی کابرایان گرتبو‌ویه خو، به ده‌ست و په‌نجه‌ی خوار و خپج، نینوکی دریز و چلکن، تووکی بو‌ری پښت ده‌ست و په‌نجه‌کانی، سه‌رقو‌لی شه‌قیله به‌ستووی و نه‌و جلیسقه‌ی له چلک‌دا ببوو به چه‌رم؛ وه‌ک بلی‌ی هه‌زار ساله له‌به‌ری دایه به سهر کراسه‌که‌یه‌وه که کاتی خو‌ی سپی بووه، که‌شکه‌ی په‌شی نه‌ژنو‌کانی که له شه‌رواله هه‌لته‌قاوه‌که‌یه‌وه هاتبو‌ویه ده‌روه، له به‌ر چاوی به‌لځی‌دا نه‌موودیک‌ی تازه‌یان هه‌بوو. چه‌ند سال بوو نه‌م کابرا له گه‌ور خزابوو و له‌و‌ی دامرکابوو

و له نیگا دوور بوو؟ چهند سال و چهند بهار؟ چهند جهژن؟
راسته‌کە‌ی به‌لّخی‌ه‌سی‌بی له ده‌ست‌ده‌رچوو‌بوو! ئەم‌کابرا
تۆب‌لّی‌کی بوو و چکاره‌بوو؟ سه‌رباری کام په‌گه‌ز و بنه‌ماله‌؟
نه‌وه‌کە‌ی نی‌رگ‌ز، کچی‌گۆ‌ده‌رز، ئە‌وا پێ به‌شوو بوو. که‌وا بوو
پیره‌می‌رد نزی‌که‌ی بیست‌سال ئە‌بوو به‌خه‌زووری‌گۆ‌ده‌رز ئە‌ژمی‌درا
و به‌لّخی به‌لام ئە‌وه‌یه‌که‌م جار بوو که‌ئە‌بی‌نی، ئە‌یناسی و
ئە‌یدۆ‌زی‌یه‌وه‌.

به‌لّخی، هه‌سانه‌کۆ‌نی له ده‌ست‌ژنه‌کە‌ی وه‌رگرت، به‌لام
هه‌روا گه‌رفتاری نی‌گای‌حه‌په‌ساوی‌خۆ‌ی بوو له سه‌ر پیره‌می‌رد.
پیره‌می‌رد. زه‌رکی‌ئاوه‌کە‌ی نا به سه‌رمه‌وه و تا دوا دلوپ
خواردی‌هوه و به‌تاله‌کە‌ی دایه‌وه. پاشان په‌نجه‌لار و کوورپه‌کانی
به ئە‌سپایی به‌رز کرده‌وه و به مه‌به‌ستی "ته‌یه‌موم" هینای به
ناوچه‌وان و گۆ‌نا و ریشه‌ئالۆ‌سکاوه‌کە‌ی‌دا و وه‌ک‌ب‌لّی له به‌ر
خۆ‌یه‌وه به‌لام له‌گه‌ل‌گۆ‌ده‌رز، وتی:
— دروینه‌... ئە‌ری؟... دروینه‌!

گۆ‌ده‌رز هه‌سانه‌کە‌ی له سه‌ر ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ راگرت
و چاو و گووی تیژکرد بۆ بیستنی قسه‌کانی پیره‌می‌رد. که
قسه‌کردنه‌کە‌شی له سه‌ر و سیمای که‌متر سه‌یر و سه‌مه‌ره
نه‌بوو:

— کام ده‌شتی‌ئالاجاقی به‌ره‌للا کراوه؟
به‌لّخی به‌ناچار، به‌لام بێ‌حه‌زیش نه‌بوو، له سه‌ر ئاوه‌که
هه‌لسا. مه‌له‌غان و هه‌سان به‌ده‌ست به‌لای چاله‌که‌دا تیپه‌ری
و به‌قه‌د ناوده‌رگای‌گه‌وره‌که‌، دووری پیره‌می‌رد دانیش‌ت و پشتی‌دا
به دیواره‌که‌وه و وتی:

- ده‌شتی‌فه‌له‌ق!
- کام ده‌شت‌کی‌لراوه؟
- به‌لّخی له وه‌لام‌دا وتی:
- ده‌شتی‌ئاجین!

باشان بیدهنگی. بیدهنگی نامۆ. ئیواره، به بهستینی ههمیشهیی دا ئهرویشت تا جیی خوی بدا به شهو. تهنه یهک ئهستییره به ئاسمانهوه بوو جارئ. چاویک به ناوچهوانی خوئهمیشتی ئیوارهوه، شیوانگه. چال و بهرزی دیواره قهلهشاو، کوئه، دارووخواه که له لیلابی شیوانگه دا، نمودیکی ترسینهریان پهیدا ئهکرد. ئهه پارچهله رووناکیه له لامپاکه زووری دانیشتنهوه دزه ئهکرده دهرهوه، رهنگیکی کارهباپی ئهه به حهوشه تاریک. هاتوچوی هاوسهر و کچانی ورد و درشتی بهلخی که ههموو له تهوهری نانی شیوان و خه و جی گهسکدان و فانوس و زهرکی ئاو له سهر بهرههوانهکه زووری دانیشتن دا ئهسووپاوه، نیشانهی سروشتی چوار دیواره نیوه دارووخواه بی دهرک و پهیکهکهه گۆدهرز بهلخی بوو.

دهنگیکی نهزۆر خووش و هارمۆنیک له سوانی ههسانه کوئه به سهر دهمی پانی مهلهغانهکه دا بهرز ئهبوویهوه. بهلخی نهک بهپهله، بهلکوو به هیوریهکی پسیپۆرانه و پوخت به ئهسپایی و ههمیش وهکوو جهنگاوهریکی لیزان، خهریکی پهرداقت کردنهوهی ئامیر و چهکهکهی خوی بوو. مهلهغانی خووشدهست، ئامیری دروینه، هاوپی، هاوپی و هاودهستی پیاوهکه بوو و له ههموو دهشتهکانی قهلاچیمهنا خوی راوهشاندهبوو و شانی له عهرز خشاندهبوو؛ ئیسته ئهه دهمهساو ئهکرایهوه تا بو سالیکی پهرداقت بی. مهلهغانهکهی بهلخی ههرچهند قورس و پرووکیهنه بوو، بهلام ملکهچ و به فرمانی خاوهنهکهی بوو. مهلهغانهکهی بهلخی به ههمان ئهنازهی دروینهوانیهکهی بهناوبانگ بوو و ههم به راهی لیهاووپی کابرا بهکار و خووشدهست و کارامه بوو. لهگهله گهنجیته بهلخی دهستی به کار کردبوو، لهگهله

٢٠٢١
که ئیهدر
بهرگی شه شهه

تاقیکردنهوهی سالانی، هاوپی هاتبوو و ئیستهش هاوپی بو سهفهریکی تر ئاماده ئهبوو، بو مهزلگهیهکی تر. دروینه دهشتی ئاجین؛ به کوپخایی و گزیری بوندار و سالار پهزاق.

نُهوهی که کینه له بابقولی بونداردا وهکوو ههستی بۆنکردن
 و بیستن بهشیک بوو له خوو و خدهی، شتیکی ئاشکرا و ئاسایی
 بوو. نُهوهش که بوندار رقیکی کۆنهی له بهلخی، نهم پیاوه بیکاره،
 بی زهوییه، فرهویژه ههبوو، گومانی تیدا نهبوو. دهسکورتی بوندار،
 ههم نهو رقهی له ناخی دلّدا بهرامبهر به بهلخی هیلانهای
 کردبوو، وای لی نُهکرد تا دهستی پالّهوان بۆ نهو کارهی که سههرتا
 و کۆتاییهکهی یهکسههره له بن دهسهلّاتی بونداردا بوو، ئاواله
 نهبی. نهمه ئاساییترین شیوه و شیوازی بوندار بوو سهبارته
 به بهلخی و بهرامبهر به نهو. وا چاوهپری نهمرا و نیشانهکانیش
 وایان پیشان نهدا که بابقولی بوندار له ههر کوئیهک دهستی
 برّوا، نان له گهرووی گۆدهرزی بهلخی ببری و بیخاته تهنگانهوه.
 نُهوهندهی پی نهمکری پالّهوان له چاوی خوی دا سووک و لاواز
 بکات. نهمهش لهگهڵ پیشینهی نهو دووانه و دزایهتیا لهگهڵ
 یهکدی یهکی نهمگرتهوه. کیشه و پیکاهه لپژانیان له سههر ههموو
 شتیکی ریشهی زۆر باریک و قوولی ههبوو. دهسهسهراگرتنی
 دهلالی و بلاوکردنهوهی قاچاخ، تهرهکردن و دوور راگرتنی بهلخی
 له ههموو دهرهتانیکی کار و پیشه، که خوی بهرهنجامی ترسیکی
 نامۆ بوو له بونداردا. بیباکی بهلخی له بهرزه بلایی و ئاشکرا
 کردنی بوندار، هه لساخانهوهی نهو دووانه له سههر گرنگترین و بی
 نرخترین دیاردهکان، کرداری وهکوو بی خهم بوونی بهلخی لهکاتی
 فراندنی شهیدادا، پشتگیری ئاشکرای بهلخی له کابرای نُهفغان
 و دالدهدانی و شتی تری لهو بابته و، له نهمجامدا وهستان له
 بهرامبهر بونداردا.

بهلخی بۆ دزایهتی کردنی بوندار، شان به شانی نهو جووتیارانه
 بوو که بهکار بوون بهلام ههزار، نهوانهی که پیمه پهیان له سههر
 ئاوی ئالاجاقی و ریشیان له گریوی بهزهیی بونداردا بوو؛ ئاوینه
 شانازی کردنیکی سهرخوشانه که ههمیشه له پالّهوان بهلخی دا
 زیندوو بوو، ههر ههموویان نهمیانتوانی نهو هویانه بن که رق و

دوژمنی بوندار، به بئ ره‌چاوکردنی ویزدان، پهره پئ‌بدا. ئەو هۆیانه ئەیان‌توانی هاندەر بن - و بوون- که بوندار چاوی دیتنی بە‌لّخی به سەر زه‌وییه‌وه نه‌بئ. هۆ بوون بۆ ئەوهی شنه‌و به‌و هیوایه‌وه سەر بنیته‌وه که ئەو دیارده‌ نا‌قو‌لّایه‌ی ناوی به‌لّخیه‌ تۆوی نه‌مییئ. به‌لام ئەوهی له‌ به‌لّخی‌دا هه‌بوو و له‌ ئاستی با‌لّای پی‌گه‌یشتن‌دا بوو و، له‌ چاوی دوژمن و دۆست شاراوه‌ نه‌بوو، لی‌هاتوویی ئەو بوو له‌ کارکردن‌دا. کاریکه‌ له‌ جه‌وانیه‌وه پی‌ی راهاتبوو و له‌کاتی پی‌داویستی ده‌شت‌دا، ئەو کارامه‌ییه‌ی به‌لّخی وزه‌یه‌ک بوو که به‌ سەر هه‌موو که‌ند و کو‌سپ و له‌مه‌په‌رێک‌دا زال ئە‌بوو. ته‌نانه‌ت با‌بقولی بون‌داریش نیازی پی‌ی هه‌بوو و نه‌ی ئە‌توانی چا‌وپۆشی لی‌بکات. تا ئەو را‌ده‌یه‌ی که بون‌دار سه‌ره‌رای ئەو نه‌فره‌ت و ر‌قه‌ی له‌ دلّی‌دا هه‌بوو، به‌ زمانی نیاز، په‌یامی بۆ به‌لّخی نار‌دبوو با ئە‌مسالّیش بی‌ت و درو‌ینه‌ی ده‌شتی ئا‌غه‌یی سه‌ره‌رشتی بکات. که‌ وا بوو به‌لّخی ئە‌بوایه‌ که‌مه‌ره‌ندی بجه‌رپینی و پوزه‌وانه‌ به‌سه‌ستی، ئامی‌ری کاری په‌رداخ‌ت بکا و پا‌ژنه‌ی گیوه‌ی هه‌لب‌کی‌شی، شان بداته‌ به‌ری و پی‌ بخاته‌ ده‌شتی درو‌ینه‌ بۆ کاری وه‌رز، جا پو‌ژگار چ‌ وازییه‌کی به‌ ده‌مه‌وه‌ بی‌؟!

خیزانی به‌لّخی، جی‌گه‌ی باوکی ئاماده‌ کرد و پیره‌می‌رد به‌ بئ‌ ده‌ربرینی که‌مترین سپاسه‌ندییه‌ک، به‌ دژواری له‌ سەر جی‌گه‌ی دانرا و له‌ چه‌قی بی‌ده‌نگیه‌که‌ی خو‌ی‌دا جی‌گیر بوو. گو‌ده‌رز هه‌روا خه‌ریکی ساوینه‌وه‌ی ئامی‌ره‌که‌ی خو‌ی، جار جاره‌ له‌ بن برۆ خه‌نجه‌رییه‌کانیه‌وه‌ سه‌یری پیره‌می‌ردی ئە‌کرد و دیسانه‌وه‌ نیگی‌ وهر‌ئه‌گ‌یرایه‌وه‌ بۆ هه‌سانه‌که‌ و بریقه‌ی ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ی. وتوو‌یژ له‌گه‌ل پیره‌می‌رد، له‌ به‌ر ئە‌وه‌ی گو‌ی زۆر قورس بوو، دژوار بوو. به‌لام بۆ ئە‌وه‌ی پیره‌می‌رد دلّی نه‌ره‌نجی، له‌ لایه‌وه‌ دانیش‌توو و خه‌ریکی بیرازکردن و تی‌ژکردن؛ هه‌رچه‌نده‌ رووناکی دووری لامپاکه‌ دادی نه‌ئه‌دا.

– هه‌وایه‌کی خو‌شه‌ ئە‌مشه‌و، پال‌ه‌وان!

گۆدهرز دهستی خاا کردهوه، روانیه پیرهمیڤد و وتی:
 — ئا، بهئی، سامالئه. سامالیکی یهکپارچهیه.
 — زۆر!... زۆر!... ئەستیرهکان ئهبینی؟ ئهئیی سهده ساله
 ئاسمانم بهو جوړه نهبینیوه!
 گۆدهرز جاریکی تر ئاوری له پیرهمیڤد دایهوه و وتی:
 — بهئی... ئەستیرهکان زۆر به وریشهن؛ زۆر!
 — زۆر!... زۆر!... ئەو سهردهمانه، تا درهنگان درهومان ئهکرد.
 تا مانگ به ئاسمانهوه بوو، ئهگهر مانگهشهو بوایهت. ئای...
 ئای... بابه گوڵاو بوو، من بووم، باوکی بهرات بوو و لوقمان.
 مهئوکیشیش باوکی سهمهدی توونچی بوو. سههرپوویی و رقهبهری
 جهوانی، کارمان له خوومان ئهکیشایهوه. مهئغانی لوقمان
 قورستر بوو. ههموو کەس نهی ئهتوانی دهستی بداتی و نیو کاژیر
 دروینهی پی بکات. پاش نیو کاژیر کارکردن بهو مهئغانه، ئارهق
 به حهوت بهندی لهشی کابردا ئههاته خوارهوه. لهو سهردهمهده
 کهم کهس ههبوو داس بهکار بهینی بۆ کیلگه. لایان شووریهی
 بوو درهوکردن به داس. کهم کهس ههبوو وابکات، مهگهر چۆنھا
 بوایهت. مهئغان، مهئغان! شهوانیکی خووش بوون. شهوانیکی
 زۆر خووش بوون. وهکوو رۆژی پۆشن ئهو شهوانهم له بیر ماوه.
 درهنگان، کاتی زۆر درهنگ ئهکهوتینهوه ری بهرهو قهلاچیمه.
 لوقمان، یادی بهخیر، دهنگی زۆر خووش بوو. تا بگهینه قهلاچیمه
 چوارینهی بۆ ئهوتین. هی حوسهینا و هی نهجما... بابه گوڵاویش
 خووش مهشهره بوو. زۆر شوخ بوو و سههری ئهخسته سههر باوکی
 بهرات. ئهگهیشتینهوه مائهکانمان خهو و شهکتهی ئهیخستین
 تا سپیدپهنا که ئهبوایه ههئسین و تا گهرمی نهکردوه برۆین و
 لهکار بنهوین. بهر له ئیمه پاشهرۆک چنهکان له سههر مهئوکان
 دانیشتبووون و چاوهڕپیان ئهکردین. ئای... چ شانازی و دفریهکمان
 ههبوو! ژن و کچانی قهلاچن وهکوو کۆمهلیک مهلی سهحرایی
 بوون. شهوقی کارکردنمان ئهده به مرۆف، ئهی... ئهی! گههرهترین

ئەدگارى شياوى ژن ئەوھىھ كە ئەتوانى پياو بېزىوئى و مەزنتىن
فرۆزەى خراپىشى ئەوھىھ كە ئەتوانى پياو تووشى بېزارى بكا.
ژنە، ئىتر!

بەلخى بە نىگا و زەردەھىھى شۆخ، سەرنجى داھە و لە
پوالەتى ئالۆسكاوى پىرەمىرد ورد بووھىھە. ئەتوت ھەزى ئەكرد
پىشە يان نىشانەى ئەو جۆرە گوتە و قسەھىھ لە پىرەمىردا
بدۆزىتەھە و لەو بىرەدا بوو كە بە درىژايى ئەو ماوھ دور و
درىژەى خزمایەتى تەنھا يەك نەمۇنەش لەو شىوھ ئاخافتنەى
لە خەزوروى نەبىستووه! نەھ. ھىچى لەو بابەتە نەئەھاتەھ بە
بىرىدا. بەلام بە راستى بە دور لە بروا و بىرەھەرى بوو. نەھ!
ھەرگىز نەى بىستبوو. بىگومان.

پىرەمىرد بىدەنگ ببوو. پانىھى سەرى نابوو بە دىوارەكەھە و
نىگای يەكانەى برىبووھە ئاسمان. بەلخى تىخى مەلەغانەكەى
بەرز كەردەھە تا لە بەر پووناكى لىلى لامپاكە، كە ئىستە ھىنرابووھە
دەرەھە و لە سووچى بەرھەيوانەكە دانرابوو و كچەكانى وەكوو
ھەموو شەھە لە دەورى خپ ببوونەھە و دەستيان لە سفرەى ناندا
بوو، سەھىر بكات. بەلام پۆشنایى بەس نەبوو. ئەبوا ھەلسى و لە
پووناكىھە نىك بىتەھە، بو ئەھەى بەرھەمى كارەكەى ببىنى.
بەلام لە كاتى ھەلساندا، تاودانەھەى دەنگى بەھىزى پىرەمىرد
لە شوين خوى رايگرت:

— ئەم دنياھە سەھىر و بنى نىھە، گۆدەرز!
گۆدەرز ئاورى لىداھەھە، پىرەمىرد ھىشتاش لە ئاسمان بوو:
— ھەوتەوانەى كەلان... ھەوتەوانەى گچكە. كاروانكوژە...
گەلاوئىژ. كاكىشان. تارىكە رپى ئەسكەندەر. ئاى... ئەلى ھەزار
سالە ئەم شتانەم لە بىرە؛ ھەزاران سال!

ژنى بەلخى، پىخەفەكەى باوكى لە وشترخانەكە ھىنا و لە
لايەھە داينا:

— دەمەوبەيان ساردى ئەكا؛ بىدە بە خۆتا.

پیره میرد به لّام له زهوی نه بوو:
— به خیلّ نییه. ئاسمان به خیلّ نییه. له گه لّ مروّف دوژمن
نییه. نه ۶. دوژمن نییه.

ژنی گوډهرز، له بن گوپّی باوکی دا بانگی هه لّدا:
— نانی ئاوکرومان ههیه، ددانه کانت گیریان ههیه بوّت
بهینم؟

باوک، نیگای له ئاسمان وه رگیږا و پاما. گوډهرز به ژنه کهی
وت:

— بهیننه له بهردهستی داینی. ئه وه ئیتر پرسینی بو چیه!
ژنه رپویشت و به لّخی تاوکی دیش سهرنج و بیرى لای
پیره میرد بوو؛ پاشان هه لّسا و به رهو به رهه یوانه که چوو و له
ناو هه لّقهی مناله کان دانیشت و به بی ئه وهی پیره میرد له
بیر بکات، بو تاقیکردنه وهی تیژی مه لّه غان داوای چه قووی له
ژنه کهی کرد. ژن نان و ئاوی له بهردهست باوکی دا دانا و گه رایه وه
بو ژووره وه و چه قووی له گیرفانی جاکه ته کهی دهرهینا. کچه کان
وه کوو جووجه لّ به دواى دایکیان دا چوونه ژووره وه بو ئه وهی هه ر
کهسه و چاروکه و به رهه لّبیننه ی گهنم کوکردنه وهی خووی له
دایکی وه ربگری و بیخاته ژیر سه ری بو ئه وهی له تاریک و پروونی
خه والووی به یانی دا نه بی به من من و تو تو.

ژنه چه قووی دا به شووه کهی و باله کانی سفره کهی هینایه
یهک و چوو ژووره وه بو جی به جیکردنی کاری کچه کان. به لّخی
دهمی چه قوکه ی کرده وه و هینای به تیخی مه لّه غانه که دا گوپّی
پاگرت له قسه کانی پیره میرد که خووی گوته یهک بوو به بی نیازی
بیسه ر:

— «سهیره! سهیره!... چیه ئه م دنیا؟ چیت تو، دنیا؟ چیت
تو؟ تینه گه یشتم! بوون... منالی... میرمندالی... گه نجیتی...
پسپوړی... پیری... په ککه وته یی... مردن! ئای یی... ژیان هیچ لیّت
تینه گه یشتم! له کوپوه هاتم؟ بو کووی ئه چم؟ له کویم؟ له

کوئ بووم؟ کئ بووم؟ چی بووم؟ ئایى... ژيان، له بهر چاوما
 هر هميشه په رده يک بووى. چاوى بيناشم که هه بوو، پرووى
 خوشت هر پيشان نه دام! هزار چاويشم هه بوايه، پرووت
 پيشان نه دام. پرووى خوشت پيشانى چاوى هه موو دنيا، پيشانى
 چاوه کاني هه موو دنيا نادهى، پيشان نادهى. له م بئ سهر و بنيه دا،
 جگه له م خاله هيچم نه زانى، ئم تنها خاله؛ بهس! له م
 گه شته دا که خهريکه کوټايى بئ ئه هيټم، جگه له نه زانى چيم
 هه يه؟ چيم پييه؟ چى؟ چيم له بيره؟ له منالى، سه رما. له
 جهوانى، گه رما. له پسپوړى، ئاره قه ي کار. له پيريش، خاكي
 رى. له په ککه و ته ييش، نسئ. سي بهر و تاريخى. هيچى ترم له
 بير نه ماوه؟!... هه ئه گه ر شتيک بوايه، رهنگه له بيرم ئه ما،
 ئيتر! مه گه ر ئم ئاسمان و ئم ئه ستيرانه م له بير نه ماوه؟ با.
 ئه و ندهى له بيرمه، ئه مانه هه بوون. بئ سهر و ب. بئ سهره تا
 و بئ کوټايى... بيرم له سهر جييه تى، دلنيام. ده شتى ئاجين
 و فه له ق... ريگه ي شو راو... خانى زه عفرانى... کازيوه. سهروه م
 له بيره له سهر نه ي شاپوره وه هه لئى ئه کرد. له بيرمه ده شت
 له بهرى قبيله ي قه لاجيمه ن بوو، ئاو له سهره وه ئه هات و به
 ناو شا کوټان دا تئى ئه په رى و لاي خوار ئاوايى ئه پرزايه خواره وه
 و ئه بوو به دوو لقه وه. نه مامه ناسکه کاني پاسته بي خو مان
 چاندمان. ئيسته ئه بئ قه ديان كي شابئ. ئاوى ره وان! ئاي چهن
 سال رابردووه؛ چهن به هار؟ ته مهنى گه ي شتو ته چهن سال؟
 چهن پادشا؟ ئه م هم ئيتر له بير نييه. گزيره کان ئه هاتن، سواره ي
 باج و خاوه ئه هاتن. باج. به کلاوى دريژ و عاباوه. پاشان کلاو
 و عابايان گوټا. به لام بو وه رگرتنى باج هر هاتن. له ناوه دا
 چاوه قوولکه داکه وت. باش له بيرم نييه سالى نه خو شيه که چهن
 کهس ده رچوون. لوقمان... ئاي... له بيرمه که خو م ده رچووم. چهن
 قه برم هه لکه ند؟ چهن قه برمان هه لکه ند؟ چهن کهس بووين که
 قه برمان هه لته که ند؟ بابه گو لاويشمان له گه ل بوو؟ لوقمانيش...

ئای... له پاش ئەوەش بوو بە قات و قری. چوارپێکان زۆر لەر
 ببوون. تفاقى ئاژەلەکان خەلکی خۆیان ئەیانخوارد. کەرەکان
 یەكپارچە ئیسقان بوون. ئەمردن. ئەکەوتن و ئەمردن. ئەگەر
 له ناو کۆڵانەکانى قەڵاچیمەن بەمردایەتن، ئیمەى جەوان ئارەقى
 رەش و شینمان دەرئەدا تا گوریسیان تى بخەین و بیانبەینە دەرە
 و له چەمەکەى گردى خولامۆ فرییان بدەین. هیلاک ئەبووین،
 بەلام کارمان ببوو بەمە. کەرە تۆپیومان له دى ئەبردە دەرەوه،
 چالمان بو هەلئەکەند و خاکمان ئەکرد بە سەرىدا. مەرەکانیش
 کە مردار ئەبوونەوه، هەر وامان لى ئەکردن. خو گۆشتیان پێوه
 نەمابوو تا سەریان بپرین. بۆیە پەتمان ئەبەست بە پاچکەیانەوه
 و پامان ئەکیشان تا لای گردهکە و له لیژایى چەمەکە ئەمان
 ناشتن. پەزدارەکانیش ئەهاتن و مەریان ئەهینا و مەرپێکیان بە
 مەنى جو ئەگۆرپییەوه. بەلام بە مەنیک کایش لییان نەئەکرین.
 تفاق نەبوو و ئەوهى هەبوو له هەمارە گەرەکاندا بوو. له
 موغیسە بوو، له زەغفرانى بوو و له جیگەى تریش هەبوو.
 بۆیە پەزدارەکان، مەرە برسێهەکانیان ئەدایە بەر و دارەکیان بە
 سەر خاکدا پائەکیشا و ئەرویشتن. کاتیکیش کە ئەرویشتن،
 له ئیمە خراپتر بوون. ئەتوت کەسانیک بەپێى خۆیان ئەچن بو
 گۆرستان. قاچى خۆیشیان پائەکیشا و بە دواى خۆیاندا ئەیانبرد.
 ئیمە حەزمان ئەکرد توانا و هیزی ئەوهمان هەبى یارمەتیا
 بدەین، بەلام له وزەماندا نەبوو. چۆکمان هیزی ریکردنى نەبوو.
 دلمان ئەخپورایەوه. ئەوان له کۆڵانەکانى ئیمە ئەرویشتن بو
 ئەوهى له بیابان بەمرن. ئیمەش له بەر مالى خۆمان، له ناو
 کۆڵانەکانى خۆمان پراکشابووین و چاوه‌رپى مەرگ بووین. مەرگ!
 مەرگ، زۆر له دەرەوه چاوه‌رپى نەئەکرد. بە کۆڵانەکاندا ئەگەرپا.
 شەو و پۆژ، له هەموو شوین بوو. بەچاوى خۆم، من بە چاوى
 خۆم هەشت جار بینیم. هەشت جار هات له بەرامبەرم پراوەستا
 و پاشان پویشت. جاریکیان هات له سەر سینەم دابنیشى، من

پاکشبابووم. به لّام له پپر له پشت دیواری دراوسی که مانه وه بانگیان کرد و پاش تاویک له دنیای زیندوو-مردووی خوّمدا ههستم کرد قیژه و هه رای کچهی هاوسیمان دامرکایه وه. پاش ئهوانیش له مائی دراوسییه کی تره وه بانگیان کرد. ئه وه بوو ئه و رویشت به ره وه ئه ولا، بو بهر باکه. پاشان من توانیم هه لّسم. له ترسان هه لّسام و خوّم گه یانده مائی دراوسی که مان. مهرگ له وئ له بوو. مردوو له وئ بوو. پووری خوّل به سهر به سهر کچه که یه وه کز ببوو و وزه ی ئه وه ی نه بوو بیلاوینیتته وه. خوشکی مامیشم له سووچیکا دانیشتبوو و به بیده نگی سهیری ئاپومی ئه کرد. چاوه کانی ئاپوّم هیشتا ئاوه له بوون، دانه ویمه وه و دهستم هیئا به چاویا. سیبهر بوو. هاتمه وه بهر خوړه که و که و تمه ری هه رجور بووه دوو قه بر هه لکه نم. بابه گولّوم دوزیه وه. ئه و له من گه نجرت بوو و هیشتا له پی نه که وتبوو. گیرم هیئا. ئه و وتی ناپه ریژیان کردوو. وتی مامه و ژنه که ی چوونه ته لای گردی خو لّمو، خوئی بن چه مه که یان هه لداوه ته وه به لکوو پارچه گوشتییکی مرداره وه بوو دهر به یئن و بیخه نه ناو مه نجه ل و بیکولینن. بی ئاگا له وه ی ئازه له کان گوشت به له شیان هه نه بوو، کاتی که مرداره وه بوون. له بهر ئه وه ی به دهستی به تال نه گه ریئه وه، ره نگیشه له داخی دلّیان، گه لوگونی که ره که ی باوکی عه لی خاکی ئه برن و ئه به یئن و ئه بیخه نه ناو مه نجه ل و ئه ی کو لینن و به نه یئی، به دوور له چاوی خه لکی ئه یخوّن. پاش توژیک کو لنج ئه که ن و پاشانیش ئه مرن. چو نیان ئه قیژاند و ئارام ئه بوون بو ئه وه ی هیژ بیته وه به ریان و جاریکی تر هاوار بکه ن و مهرگ له خوا بخوازن. مهرگ تا به یانی کاتی بهر چایی لییان راهه ستا، پاشان له سهر دیواری مائی ئیمه وه چووه سه ریان و به ئاسانی گیانی کیشتان. وا پی ئه چئ هه زار سا لئ له مه وه بهر بوو، یانیش دوینئ بوو! قیژه کانیانم له بیر ماوه و دهنگی خامو ش بوونیشیان. چیمان بکر دایه ت؟ سه ره پای ئه وه ی لّاو بووین، به لّام چون دهست و پیمان وزه ی تیا نه ما بوو، پوژی دوو

قهبر زیاترمان بۆ هەلّ نەئەکەنرا. بۆیە تەرمەکان کەلەکە ببوون و
 فریایان نەئەکەوتین. هەر مائە و لانیکەم تەرمیکی تیا بوو. ئیمە
 ئەبوابە هەموو قەلّاچیمەن بنیژین! تەرمەکانمان دەساودەس
 ئەبرد تا لای گردی خولّامۆ. لای چەمەکە ئەمانخەواندن و بە ورگی
 بەتالّ ئەبوابە پیمەرە لە زەوی بچەقینین بۆ ئەوەی بتوانین درێژە
 بە گۆر هەلکەندن بدەین. هەموو مایک کە هەیبوابە سویندی
 خواردبوو مشتیک گەنمەشامیمان بداتی. بەلام نەبوو. نەبوو و
 ئەگەر هەشبوو، دوو بەشی خولّ بوو. چیمان بکردایە؟ چاومان
 ئەبەست و ئەمانکرماند. پۆژانی دوای گەلەک زۆر ببوون. پیریژن
 و پیرەمیرد و منالّ. هەموومان بەریز لەبەنی چەمەکەدا خەواندبوو.
 چارەمان نەبوو ئەگەر لەوە زیاتر پامان بگرتایەتەن، بۆگەنیان
 ئەکرد. بۆیە دەستمان لە قهبر هەلکەندن هەلگرت و خولّمان کرد
 بە سەریاندا. هەموو زیندووکانیشمان لە قەلّاچیمەن پراکیش
 کردە دەرەوی قەلّاچیمەن و وتەمان خولّ بەینن؛ خولّ بەینن.
 ژنەکان لە ناو لۆی چارۆکەکەیاندا خولّیان ئەهینا و پیاوەکان
 بە توورەکەکانیان و، منالیش - ئەگەر مابوون- بە کلاووەکانیان.
 هەندیک لە تەرمەکان هیشتاش قامکی پیمان بەدەرەو بوو، کە
 ئیمە بەهۆی شەکەتی زۆر و برسیتیەو لە سەر خۆمان چووین.
 پیمەرە و توورەکەمان فری دا و لە لای مردوووەکانەو بەربووینەو.
 بەیانی کە هاتینەو بە خۆماندا سیانمان لئ مردبوو. لوقمان
 یەکیان بوو. جیی شوکرانە بژییری بوو، ناچار نەبووین تەرمەکان
 بگوپزینەو. چونکە ئەگەر لە مائەکانمان بمرادیەتین، کەس
 وزەئ ئەوەی نەبوو بمانباتە دەرەو و بمانگەیهنیتە لای گەردەکە
 و مسۆگەر بۆگەنمان ئەکرد. هەر لەوی گلّمان کرد بە سەریاندا
 و خوا خۆی ئەزانی چۆن هەندئ لە ئیمە ماینەو. نازانم! پەنگە
 هیشتاش بەشمان بە دنیاو مابوو. خوا ئەیزانی!

- گۆدەرز، گۆدەرز، ئەو کوندە ئەبینی؟ ئەمە ئەو کوندە
 لەو پۆژگارەو لەم قەلّاچیمەنەدا ماوەتەو!

گۆدەرز نە ئەی ئەتوانی قسە بکات، نە وهلام و نە پرسیار!
بەس سەیری ئەو پیرەمیڤە سەیرە ئەکرد بە بئ ئەوهی بتوانی
چاو بترووکیڤنی. تەنانهت هەستی بەهوش نەکردبوو کە قەدیر
خشکەیی خۆی کردوو بە ژووردا. تەنانهت ئیستەش لە تەنیشت
خۆیەوه هەستی بە بوونی نەئەکرد:

— «منالەکانی ئەو سەردەمە، ئەو منالانە کە مابوون، تا
بە تەواوی پێگەیشتن نەیان ئەویڤرا بەبن چەمەکەدا تیپەرن.
تەرمەکان چەندە زیاتر لە شوینیکدا کۆ ببنەوه، سامناکترن. زۆر
لە منالەکان ترسابوون. دایکان تا ماوهیەک دوا ئەهوش کاتیکە
ئەیانویست منالەکانیان بترسینن، ئەیانوت: «ئەتەم ئەتخەمە
ناو چەمەکە خوار گەردەکە!» پاشانیش ئەگەر لافاو نەهاتایەت
رەنگە ئیسقانهکان لە بن گەردەکە هەر مابوون. ئەمان. من کە
هیشتاش ئەیانبینم. ئە! من کۆتاییم نەکردوو. هەر کاریکم
لەدەس هاتبی بۆ ئەو خەلکم کردوو. بەلام چی بکەم لەگەڵ
مردنیان؟ چی بکەم؟ چی بکەم لەدەستی ئەم ژیانە؟! ئای...
ژیان! ئەوانە ئیستە لە کوڤن؟ ئاو بردوونی و دەستی یەکیان
بە قەدی ئەوی ترهوه. چاوی یەکیان لە کاسەیی سەری ئەوی
دی. چووژانم؟ ئاو باشە. چووژانم؟ هیچ نازانم! چیم بینی؟
چیم بینی؟... نەزانی... نەزانی... هەزار سالە... چووژانم؟ توڤشە
بەرهی ریم نەزانی. نەزانی!... پەککەوتەیی، پیری، پسپۆری،
جەوانی، میرمندالی، مندالی، کۆرپەیی، پیری، مردن! ئای...
ژیان! ئای... خولقان! تیت نەگەیشتم. لیت نەچەشت،
مەگەر بە چێژی مەرگ. بۆنم نەکردی، مەگەر بە بۆنی مەرگ
و هیوای گەنم. تیت نەگەیشتم، تیت نەگەیشتم! نە زانیم

لە کوڤه دیم و نە زانیم بۆ کوڤ ئەچم! رپوت پیشانی من
نەدا. رپوت پئ پیشان نەدام. هەزار چاویشم ئەگەر بوایه، رپوت
پیشانی من نەئەدا. لەم بئ سەرەوبەرییەدا، جگە لەم خالەم
دەسگیر نەبوو! بەس ئەمە! خاک بە خاک. نەزانی... نەزانی!...

هه‌لئسم، هه‌لئه‌سەم، با هه‌لئسم. تۆ ئەناسەم. جارێکی كەش تۆم دیوه، بە هه‌شت كەرپەت!... دەستم بگره!... با دەس بنێمه سەر شانەت. ئاخ ئەژنۆكانەم... ئیتر هیژیان تیا نەماوه. دەستم توند بگره، دەستت ئەناسەم. چل-پەنجا سالیك دواكەوتی؟! پشتم... پشتم. لێم گەرێ با تەنها جارێکی تر سەیری ئەم ئاسمانە بكەم. ئاخ... هەرچی مەزن! هەرچی مەزن!... ئەستێرەیهك شكاف. یەك ئەستێرە شكاف. تەواو بوو. برۆم، برۆم، ئەبێ برۆم. با برۆین!»

لە كاتی هه‌لساندا، لە بەر پووناكی لامپاكە، سیبەری پیاوی كۆنینه لە سەر دیواره قه‌له‌شاوه‌كه‌ی بەرامبەر بەقەد دیوه‌زمەیه‌ك ئەبوو. ماندوو، تیک قرماو، شكاف و چه‌ماو. دەسته خواره‌كانی بە دیواره‌كه‌وه، قاچه لاره‌كانی لیک هه‌لبراو. پشت و شانێ هه‌لتۆقیو. كهلله‌ی زل و قژی بنه‌گه‌ون. خێوه‌تیک نامۆ، بە كەمترین جوولە‌ی لەش یان ئەندامی، شیوه‌یه‌کی ترسناکی پەیدا ئەکرد. سەرەپای ئەو هه‌موو دژواریه‌ ئەتوت ئەبوا خۆی بگه‌یه‌نیته‌ هه‌شارگه‌. تا چوارچێوه‌ی ده‌رگای وشترخانه‌كه‌ یەك تاقه‌ هه‌نگاو زیاتر نەبوو. دەست و پەنجە خوار و تووكنه‌كه‌ی كابرا، بە ئەسپایی و بە وریایی چنگی بە دیواره‌كه‌دا ئەخزاند و هه‌كوو پەزیه‌كه‌وه‌كوڵه‌یه‌کی رەش خۆی ئەخشاندا تا خۆی بگه‌یه‌نیته‌ چوارچێوه‌ی ده‌رگای وشترخانه‌كه‌. بن پێی زل و لە فۆرم كه‌وتوو‌ی بە پەنجە كورته‌كانیه‌وه‌ لكابوو بە عەرزەكه‌دا و هاوكات له‌گه‌ڵ ده‌سته‌كانی به‌ره‌و رەشایی ناو ده‌رگای وشترخانه‌كه‌ی ئەخزاند.

قه‌دیر سه‌رتاپا رڤ و توورەپیی، بەردیكی لە مه‌لی شه‌وگه‌ر گرت و لە سەر دیواره‌ پووخواه‌كه‌ هه‌لیفیاندا. خۆیشی خەم لە ئەژنۆ، دەستی بە لیواری سه‌كو‌ی به‌ره‌ه‌یوانه‌وه‌، ئەفسوونكراو درێژه‌ی دا بە سه‌یركردن.

پیره‌مێرد گه‌یه‌شتبوویه‌ ناو ده‌رگای وشترخانه‌كه‌ و ئەوا نیوه‌ی شانێ و چۆکی خه‌ریك بوو ئەچوو‌ه‌ ناو تاریكیه‌كه‌. قه‌دیر رووی كرده‌ به‌لخی، به‌لام به‌لخی ئاگای لە بوونی قه‌دیر نەبوو و

ئەتوت چاوه‌کانی بووه به گۆلمیخ و دادووراوه، به‌دهمی داچه‌قاو و له بن برۆ ئەستورره‌کانیه‌وه مات و چه‌په‌ساوی ئەو کرداره سه‌یره‌ی پیره‌مێرد بوو. قه‌دیر خزایه به‌تره‌وه و لای به‌لخی وه‌ستا. پیره‌مێرد، ئەوا له ناو تاریکایه‌که‌دا ون ببوو. ده‌نگی بالنده‌که له دووره‌وه ئەهات. قه‌دیر ده‌ستی نایه سه‌ر شانی به‌لخی. به‌لخی چاوی ترووکاند و هه‌ناسه‌ی کیشا و ره‌گ و جمگه‌ی ته‌زی پیاهاات و توانی روخساری له‌و چه‌په‌سانه‌ پرگار بکات. ئاوی داوا کرد. قه‌دیر پۆیشت و زهرکیک ئاوی بو هینا. به‌لخی خواردیه‌وه و زهرکه‌که‌ی دایه‌وه به قه‌دیر. قه‌دیر ماوه‌ی ئاوه‌که‌ی پرژاند به سه‌ر خاکه‌که‌دا و له لایه‌که‌وه داینا:

– تۆ هیچ له گۆته‌کانی تیگه‌یشتی؟! –

به‌لخی سه‌ری له‌قاند و ده‌ستی هینا به ته‌ویڵ و چاوی دا و سه‌ری داخست. نه‌یتوانی سه‌یری قه‌دیر بکات، یانه خو دلی سه‌یر کردنی نه‌بوو. قه‌دیر ئەمجار پرسی:

– تیژت ئەکرد؟ –

به‌لخی به نه‌وایه‌کی هی‌دی و به‌ئاواز، نه‌ک له‌و جو‌ره‌ی خه‌یال ئەرووشینی، به کپی گوتن له خه‌ودا، وه‌لامی دایه‌وه:

– کار، به‌یانی ده‌س پێ ئەکا!

قه‌دیر داسه‌ کۆن و سواوه‌که‌ی خو‌ی وه‌کوو قولینگ به دوو ده‌ست گرت، نووکه‌که‌ی کوتا به عه‌رزدا و بو‌نی گله‌یی له پرسیاریکی گومان‌ناوی‌دا، وتی:

– هاتم... شتیکت پێ بلیم گۆده‌رز!... له راستی‌دا ئەمه‌وی

پاویژت له‌گه‌ڵ بکه‌م. سه‌باره‌ت به کاری خۆم. ئاگات لیمه... یان برۆم و کاتیکی‌تر بگه‌ریمه‌وه؟... ها؟... ئاگات لیمه؟

– لیته!

– هاتووم لیت بپرسم که من... مه‌به‌ستم هیچ‌کاریک

له‌ده‌س من نایه‌ت؟ ها؟!... راسته‌که‌ی ئەوه‌یه که من بی‌کاره‌ی بی‌که‌ک بارهاتووم و ئیتر تا دنیا دنیا‌یه... واته ئەبێ ئەوه‌ی که

خۆم ئاگام لېيى بېكەك و بى سوودم؟!

– بۆچى؟ هيچ پرووى داوه؟

قهدير چاوى له داسهكهى و بوغزىكى پهنك خواردوو له

گهرووى دا وتى:

– كارم پى نادهن.

– وايه!... ئەزانم!

قهدير وتى:

– سهيرى ئەم داسهى من بكه! خويشم لى تريق ئەبمهوه.

دهسكهكهى شكاوه. جى دهسكهكهى پهروم تيوهپچاوه. چ

سوود؟ دهمهكەشى لى ههلهپهريوه. جگه له ههموو ئەمانه

ژهنگيشى هيناوه. سهيرى كه ئەكهى ئەللى تهنهكه شكاوه!

پوژىكى تهواو وردهوالهم داوه بهيهكا تا دوزيمهوه. پاش ئەوهى كه

دوزيشمهوه، شهويك ساويمهوه، تازه ئەبينم بهكار نايهت. كه

سهيرى خۆم و ئەم داسه ئەكهم، ئەكهومه بيري كوره شهلهى

ئەو پاوشايهى كه ئەيويست به شمشيرى دارهوه سوارى ئەسپى

دارينه بى! جا جياوازيهكهى لهوهدايه ئەو باوهپى كردبوو، بهلام

من... نا. من بهو ئەندازهيهش نهزان نيم. بۆ ويئه ئەوه ئەزانم

تۆ ئەگەر داركارىشت بكن بهم داسهوه ناچيته كيگه. ئەمه

ئەزانم كه ئاميرى پياو، نيشانهى پياوه. بۆ ئەمەش بوو كاتىكى

له پليكانهكانى بانيجهى بابقولى بوندار سهرئكهوتەم، له خۆم

دلنيا نهبووم. وام ئەزانى ئەژنوكانم ئەلهرزن. ئەتوت ئەچم بۆ

لاى پياويكى گهوره. دلەم لهپر داکهوت. لهوهى كه ئەو دارهتەم

به سەر هاتبوو له خۆم نائوميد بووم. راستهكەت ئەوى له خۆم

بيزار بووم. تۆ سهير ناکهى تۆ بيت و خوا! ئاخىر بابقولى بوندار

چ كهرىكه من له بهردهميا ئەژنۆم بهرزى؟! بهلام بۆ واى ليدى؟

بۆ؟ نازانم!

بهلخى وتى:

– دروينهوان نيت، ئەمه يهك. ههتا ئەمپوش ملۆزمى

٢٠٣٤
كه لى سدهر
به گى شه شه ٥

بونداریت، ئەمە دوو. ئیستەش كە نیازت پەیدا كەردووە و لە ناچاریا رویشتووی بو مائی بوندار، چ چاوه‌روانیه‌كت له خۆت و له بونداریش ههیه؟ ئەتەوئ چۆكت نەلەرزی و ئەویش باوهشت بو بکاتهوه؟!

— تۆیش خو له‌گه‌ڵ بوندار دوژمنایه‌تیت هه‌بووه؛ بگره‌ چه‌ندین سا‌له‌ له‌گه‌ڵی دوژمنیت هه‌یه!

به‌ل‌خی وتی:

— من ه‌یشتاش له‌گه‌ڵ بوندار دوژمنم. خودی بوندار ئەمە له‌تۆ باشتر ئەزانئ.

— ئەئ بو پیاوی به‌ دوا‌ی تۆدا نار‌دووە و داوات لی ئەکا بچی بو‌ دروینه‌؟

به‌ل‌خی وتی:

— ئەبوا له‌ خودی بوندار بپرسی!

قه‌دیر په‌نجە در‌پژه‌کانی لی‌ک هه‌ل‌پیکا و به‌ ته‌کانیکی گ‌رژ و تووره‌ ته‌قاندی، کاکیله‌کانی ر‌پک گووشا و وتی:

— چونکه‌ تۆ پ‌سپو‌ری کاری خۆتی؛ پ‌سپو‌ری دروینه‌. ئەمە بلی‌ خۆت! ئیتر بو‌چی برۆم و له‌ بوندار بپرسم؟!

به‌ل‌خی تیژی ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ی به‌ به‌ره‌هه‌ستی دلی‌ په‌نجە‌ی تاقیک‌رده‌وه و وتی:

— پاش سی سا‌ل کاری دروینه‌ ئەتەوئ ه‌یشتاش پ‌سپو‌ری کاری خۆم نه‌بم؟ پاش ته‌مه‌نی‌ک، ئەگەر شاره‌زای کاری خۆم نه‌بوايه‌تم ئەبوايه‌ ئەم له‌شه‌ به‌ زیندوویی بخه‌مه بن گ‌ل.

— هه‌یت ئیتر، بو‌چی نه‌بی؟! پ‌سپو‌ری کاری خۆتی. هه‌موو ئەوه ئەزانن. ئەوان هه‌رچه‌ند دوژمنی تۆن به‌لام خو ناتوانن کارامه‌ییت پ‌شت گو‌ی بخهن. هه‌ر بو‌یه‌شه‌ تۆ ئەتوانی له‌ به‌رامبه‌ریان‌دا سینه‌ بده‌یته‌ به‌ره‌وه!

به‌ل‌خی مه‌له‌غانه‌که‌ی له‌ لاوه‌ دانا و زۆر به‌ در‌یخه‌وه وتی:

— ئەوه‌نده‌ش سینه‌م نه‌داوه‌ته‌ به‌ره‌وه‌ له‌ به‌رامبه‌ریان‌دا.

نە! لەم لایەنەوه زۆر دڵم بە خۆم خۆش نییه. کۆشیک کچ
بە دورمەوهیه و... تەنھا بآلم. دەستیک بە تەنھا کەه تەقەه
هاتوو؟... بوندار لە وه لآمدا چی وت؟

قەدیر هەروا نیگای لە عەرزەکە دەستی بە دەسکی ئامیری
ناقۆلآی درەوکردنی، لە وه لآمدا وتی:

– ئەتویست بلآ چی؟ وتی «دروینەوانەکانمان دیاری کراون!»

یەک پرستە!

– ئیتر چی؟

– هیچ!

– هەر ئیستە لەوئ بووی؟

– هەر ئیستە.

– هیچی تری نەوت؟

– تەنانهت سەیریشی نەکردم.

– ناوی دروینەوانەکانی نەبرد؟

– نە. یەک پرستە و ئیتر هیچی نەوت. لە شوینی خۆم
تەزیم! نەمتوانی خواحافیزیش بکەم. خۆیشم نەمزانی چۆن
توانیم لە شوینی خۆم ببزویم. هەر چۆن بوو، بەهەر کلۆجیک بوو
لە سەر پیم سوورپام و کاتییک بە خۆم زانی بە پلیکانەکاندا شۆر
ببوومەوه. لە داآن دەرکەوتم ئەسلانم بینی، لەگەل تاجەلی
کۆلبەر گوریسیان ئەچنی. ئەوی کەش، شەیداش بو خۆی لای
دیوارەکەوه دانیشتبوو و پیلآوهکانی پەرداخت ئەکرد.

– شەیدا؟! خو وتیان ئەچی بو پوهندی کەلمیشیهکان؟ لە

ترسی ئەفغانە...

– جارئ ماویەتی. چوو زانم! پەنگە دیسانەوه دەمی بازخانیان

بو ماویەیک بەستوو. کئ چوو زانی ئەمانە چ کاسەیهک لە بن

نیوکاسەیاندا هەیه؟ هەرچی چۆن بوو سەری هەلنەهینا سەیری

من بکات. وهک بلئی هەر نەمی دیوه. وهک بلئی هەر پیکهوه...

بە لآم تا لام کردەوه. غەیب بوو. لە سەر رئ قوربان بە لووچم بینی

لهگه لّ ئهولحه می قاتمه ئهچوو بهرهو کاروانسه را. قهرهچیه چه لهنگه رهکان و ابزانم هاتوون و له کاروانسه را خستوو یانه. دلّ و دهماخی قسه کردنم نه بوو. یه کسه ر هاتم بۆ ئیره. به لّام و ابزانم ئهولحه میان له نهیشاپووره وه هیئاوه بۆ دروینه.

— بۆ دروینه؟!

به له یه کی سهیر له پرسیاره کی به لّخدا هه بوو و خووشی لهو په له یه ژیاوان بوویه وه، چونکه ئهولحه می قاتمه خه نیمی هاوتای درمو بوو.

— له سه رکاری سه عیدی به کان ده ریانکردوو. له کو لّان و بازاری نهیشاپووردا ئاواره بووه که به لووچ ئه بینئ و داوای یارمه تی لّ ئه کا. به لووچیش هه لّیگرتوو و له گه لّ خو ی هیئاویتی.

به لّخی هاته وه دوخی ئاسایی خو ی و وتی:

— چالاک و به دهستو برده. سهیری ئه و قه د و بالایه مه که! ئه و سالانه نمره یه ک بوو. گورجو گو لّ و کارامه. هه قاله تیشی ناخو ش نییه. ماندویتی پتر نا کا. ئه وه ش باشه مرو ف خه نیمی لی ها تووی هه بی. ئه مینیته وه ئه وه ی بوندار حه زی لییه مرو فی بی پیشه بگری، ئه گینا له قه لّچیمه ن خو پیاو قات نییه!

قه دیر که هه لیکی بۆ په خنه ده برین ده سکه وتبوو، بزه یه ک به سه ر زاریه وه وتی:

— دیاره ئاگات له وه ش نییه که یه کی تر له پاله کان دلاوهره؟ هه مان دلاوهر که له حه پس هه لّاتوو!

به لّخی تۆزی پاما و پاشان پرسی:

— دهی، سییه می!

— ئه سلانی کوپی.

به لّخی به خه نده یه ک لیوی شیرین کرد و پرسی:

— پاشان؟!

— به راتی کوپی سالار!

به لّخی وتی:

— ئەمەم بیستبوو. ئەو باشە.

قەدیر، ھەرچەند بەخیلی بە یەك یەكی پالەكان ئەبرد، بەلام بەراتەلی سالار رەزاقی لەوانیتر لە بەر گرانتر بوو. چونکە بەراتەلی جووتیاری زەوی ئالاجاقی بوو و ئەیویست مووچەیی دروینەش وەرگری. بۆیە ئەوانیتر ئەگەر جیگەیان بە قەدیر - بە ئەندیشەیی خۆی - تەنگ کردبوو، بەراتەلی سالار رەزاق شوینی قەدیری داگیر کردبوو. لەم ناویدا، پالەوانیش بۆ لایەن نەبوو. نەخوازە بە ئاشکرا پشتیوانی دوو ئاخوڕ بوونی کورپی رەزاقیش بوو و قەدیر پێی وابوو بەلخی پێ ئەنێ بە سەر ھەقدا. بۆیە بە بۆ ئەوھی ھەول بەدات توورەییە نەینەکەیی خۆی قەمتەر بکات، وتی:

— تۆ ئیتر بۆ وا ئەلیی. چاکە! بەلێ بەراتی رەزاق پیاویکی چاکە. بەلام مەگەر ئیمە لیڕە باسی چاکی و خراپی پیاوھەکان ئەکەین؟ سالیکی و دوینەیک! دروینەمانی رەشاییە. ئەگەر ھەر ئەم تاقە کارەش لە رەشایی وەرگرنەو، ئەھی ھی وەکوو من چی بخوات؟ قور؟ یان بای بیابان بخوا و کەف بەداتە دەرەو؟ ئەگەر پیاوی رەشایی نەتوانی پرسی زستانەیی لە پەنای خەرمان کۆ بکاتەو، ئەھی لە کوئی پەیدا بکات؟ ئەھی سەر بنیتەو و بمری؟ یان مال و منالی بە هیوای خوا بەجی بەیلی و بەد بە بیاباندا؟! بەلخی وتی:

— وایە کە ئەلیی. خۆش نشین بە بادی ھەوا بەندە. دروینەشی بەدەنی ھیشتاش سەرەنجامیکی پروونی نییە. خۆ واش نابێ کە بە مسوگەری بەد بە بیاباندا، یان سەر بنیتەو و بمری. بەلام چارەیی کاریش ئەو نییە کە دروینەمان ئەدەنی یان ناماندەنی. دەردی ئیمە تەنھا ئەو نییە کە دروینەمان ئەدەنی. چارەیی کۆتایی دەرد و ژبانی ئیمە ئەمانە نییە قەدیر. نابێ بەم جورە کارە بادیهەوایە دلخۆش بکەین و پشتی پێ ببەستین. ئەمجۆرە کارانە ھات و نەھاتی ھەیە. مەگەر کەم پرووی داوھ کە

بهره‌م وه‌یشووهمی تیکه‌وتووه و گهنم بهری نهداوه و گولّه‌که‌ی
پووک و پواو بووه؟ ده بلّی، کهم رووی داوه؟ نه‌خیر. خوم چه‌ندین
جار نه‌وهم تا‌قیکردو‌توه و دیومه. گریمان ناچار بن و بیان‌هوی نان
به ره‌شایی بدن، گریمان بیان‌هوی. به‌لام... نه برای من، چاره‌ی
ژیانی ئیمه‌مانان نه‌مانه نییه. نه‌مانه نییه!

قه‌دیر، گه‌یشتبوو‌یه تینی، به بی سلک‌ردنه‌وه وتی:

— ئیوه‌ش خو قسه‌ی سه‌روبه‌رتان به پیاو نالین. راستیه‌که‌ی
به مروّف نالین. یه‌ک لایی ناکه‌نه‌وه. هر چیتان هه‌یه له ناو
خوتان‌دا شه‌ن و که‌وی نه‌که‌ن. کوپی سالار ره‌زاق چون له ناو
ئیوه‌دایه، باشه و مافی نه‌وه‌ی هه‌یه هه‌م جووتیار بی و هه‌م
پال‌ه‌ش بی. نه‌گه‌ر یه‌کیکی تر بی و بیه‌وی نه‌و کاره بکات هه‌زار
بر و بیان‌وو‌ی بو نه‌تاشن. به من که نه‌گه‌ن به هیما قسه نه‌که‌ن.
له پشت په‌رده‌وه نه‌روون به ری‌دا. به مه‌ته‌ل نه‌دوین. متمان‌ه‌م
پی ناکه‌ن، هه‌سیبم بو ناکه‌ن. فه‌رموو! نه‌م کاغه‌زه شرانه له
کو‌لان‌ه‌کان‌دا بلاو نه‌که‌نه‌وه، به‌لام راسته‌وه‌خو یه‌کیکی ناده‌ن به
ده‌س منه‌وه. به من نالین چی به چیه! راستیه‌که‌هیم پی نالین.
ئیوه چ جوره مروّفیکن ناخر؟! له‌گه‌ل من دوژمنن؟ له سه‌ر چی؟
به پی‌که‌نینیکی کپ و کورت، به‌لخی کاغه‌زه گرمۆله
کراوه‌که‌ی له ده‌ستی قه‌دیر وه‌رگرت، له بهر رووناکی لامپاکه
کردیه‌وه و به وردی لیی روانی. پاشان سه‌یری قه‌دی‌ری کرد و چاو
له چاوی‌دا پاما و پرس‌ی:

— خوینده‌وه؟

قه‌دیر سه‌ری داخست و وه‌کوو منالیک بوغزی کرد:

— کاتیکه ویستم بیخوینمه‌وه، نه‌وسا بوم ده‌رکه‌وت که نه‌و

کو‌یره خوینده‌واریه‌ی قوتا‌بخانه‌شم له بیر نه‌ماوه. باوه‌رم پی ناکه‌ی
نه‌گه‌ر بلیم چاوه‌کانم پر بوو له فرمی‌سک. نه‌فره‌تم له خوم کرد
که بوچی زیاتر له مانگ و نیویک له قوتا‌بخانه‌ی نه‌و پیریژنه‌ کومه
خوم رانه‌گرت. ئیسته تی نه‌گه‌م که باوکم له هه‌موو ته‌مه‌نی

خویدا جاریکیش له بیرى ئیمهدا بووه و ویستوویه تی خزمهت به منالّهکانی بکات. ئەو عەباسجانە نانەجیب و سپلەیه نیو سالیکی دەوامی کرد و هەندى شت فىر بوو. هیشتاش پیتەکان ئەناسیتەوه و ئەتوانى ئەو شتانه بخوینیتەوه. بەلام من... مەلم بشکى. ملت بشکى قەدیر! هەر رۆژە و هەر ساتەى که به خوومدا ئەچمەوه، زیاتر بۆم روون ئەبیتەوه که دەستم بەتالە، گیرفانم بەتالە، میشکم بەتالە، دلّم، رۆژگارم بەتالە. که... هەموو ژيانم بەفیرو چوو. که جەوانیم و ژيانم تیاچوو. ئیستە که سەیری خوّم ئەکەم تازە ئەبینم هیچم نییه. نە هونەریک له بازووم دایە، نە ئاوەزیک له سەرم دایە، نە پارەیک له کیسەم دا، نە ئەوینیکی له دلّم دایە و نە... نە هیچ شتیکی تر؛ هیچ؛ هیچ! ئەبینى جەوانى خوّمم چۆن سەگ گى کرد و رویشتم، گۆدەرر؟! بەلام...

بەلخی مەچەکی قەدیری گرت که هەروا دەسکی داسەکەى به دەستەوه بوو. برايانە لیى پرسى:
 — بەلام چى قەدیر؟ بلّى؛ چیت لەگەل من هەیه بیلّى!
 جانیوی دۆستانەشم ئەگەر پى بەدى نایگرم بە دلّمەوه. له توى ناگرم، بلّى!

قەدیر بەرى دەستی نابوو به تەویلیهوه و هیچى نەئەوت. بەلخیش لییگەرا له ناو خویدا بى. دۆخ و بارى هەر کەسیش بو خووی خولیکی هەیه. خودی قەدیر ئەبوا خووی دەم هەلپى. خووی ئەبوا بکەوێتە قسە، لەو دارەتە که تپپەرى:

— دام به سەیدی تەلەفوونچى بۆمى خویندەوه!

— دەى؟

— هیچى وا که به قازانجى من و تو بى، تیا نەنوسراوه.

— چى تیا نوسراوه؟

— گریمان ئەو قسانەش که لەوئى نوسراوه بگاتە ئەنجام؛

ئەویش به سوودی جووتیارەکانە نەک هی وهک من و تو. چیرۆکی

له سه‌دا پانزه‌کەیه، زێده به‌شی جووتیاره‌کان، چ په‌یوه‌ندییه‌کی به ئێمه‌وه هه‌یه؟!

به‌لّخی سه‌ری ڤاوه‌شان‌د و وتی:

مروّف کاتیکه راسته‌وخۆ ده‌ستی له کارێکدا نییه، له ڤیزی مروّفیش‌دا نازمێردری. چی بکه‌ین که جووتیاریش نین! هه‌هه‌! راست ئه‌که‌ی. هه‌موو راستیه‌که له‌م پارچه‌ کاغه‌زه‌دا نه‌نووسراوه. به‌لام به‌ ئه‌ندازه‌ی سه‌ره‌ نینۆکیکی هه‌ر تیا هه‌یه، بۆیه ئه‌وه‌ش خۆی شتیکه‌.

قه‌دیر، به‌ هه‌لچوونه‌وه وتی:

— من ئه‌و سه‌ره‌ نینۆکه‌ چی لی بکه‌م؟ گریمان هه‌موو راستیه‌که‌شی تیا نووسرابی، کاتیکه هه‌چ سوودیکی بۆ من نییه، هه‌موو راستیه‌ بۆ چیه‌؟! ئه‌و راستیه‌ی که هه‌چ ده‌ردیکی من چاره‌ نه‌کا و بارێک له‌ سه‌ر شانم هه‌لنه‌گرێ، با سه‌ری بچینه‌ گۆڤروه‌ه. ئه‌مه‌وی چی لی بکه‌م؟ بیبرمه‌ خۆم؟!

به‌لّخی له‌گه‌لّ خۆی و نه‌ک قه‌دیر وتی:

— راستی... راسته‌قینه‌! هه‌هه‌! ده‌شتی ئاجین... ده‌شتی فه‌له‌ق. موغیسه‌... زه‌عفه‌رانی... هه‌ماره‌کانی دانه‌ویله‌... پانه‌ مه‌ڤ... گامیشی سیستانی... هه‌لسه‌ و دانیشه‌ له‌گه‌لّ گه‌وره‌کانی شار و حکومه‌ت... هاوده‌ستی ده‌ستاره‌کان... پۆلیس... جه‌نده‌رمه‌... بازار... کاروانسه‌را... قومارخانه‌... ورگی هه‌لمساو... گه‌ردنی ئه‌ستوور. نۆکه‌ر و کاره‌که‌ری ورد و درشت:

«ئاعه‌ سلّاو، ئاعه‌ سلّاو.»

«ئاعه‌ سه‌رت له‌ سه‌ری شا ئه‌چی!»

— ئاعه‌ فه‌رشیکی زۆر چاکیان هه‌یناوه بۆ به‌ر حوجره‌ی میرزا

مه‌شه‌ده‌دی.»

«ئاعه‌ ڤیلاوت سه‌ر چاوم!»

«ئاعه‌ ئه‌مسالّ ده‌خه‌که‌ بکه‌ینه کام هه‌مار؟»

«ئاعه‌ ئه‌م ره‌به‌نانه‌ خه‌ریکن لی ئه‌بنه‌وه، ڤیگه‌ ئه‌ده‌ی ده‌ست

و پييان بکهينهوه؟»

«ئاغه فەرپروخ هيندى خانمىكى تازەى هيئاوه، زور منالە.

تازە كەوتوتە ناو كارمەه؛ تا زوريان نەرەتاندووہ با...»

«ئاغه يەكيك لە كۆلبەرەكان بووہ بە ژير فەردەيەك لۆكەوہ

و ھەر لەوى گيانى دەرچووہ، دەستىكى گەورەيى ناكيشى بە

سەر ھەتيوہكانىدا؟

«ئاغە... ئاغە...!»

تال و لەسەرخۆ، بەلخى روانيە قەدير و بەو چاوانەوہ كە

وہك بليى سووريان ئەكردەوہ، وتى:

— ھەموو راستەقينه ھەتا ئىستە لە ھيچ شوپنيك

نەنووسراوہ، برام.

— ئەى ئيمە، ئەى ئيمە چى؟

— ئيمە؟! شوپنيك بو ئيمەش لە سەر ئەم زەويە ھەيە،

قەدير. لەم ئاوە رەوانە، قومىكىش بە ئيمە ئەگات. بەلام...

بەلام... ئەو رۆژە، رەنگە بەمزوانە نەگات. چارە نيبە؟ رەنگە

نەكرى ھەموو راستەقينه بە جارېك بەدەس بەھينرى، بەلام

رېگەيەكى ترمان نيبە جگە لەوہى بەدەستى بەھينين. ھەر ئەم

جووتيارانەش ئەگەر بتوانن دەنكە جويەك لە مافى خويان بەدەس

بەھينن، خوى ھەنگاويكە. ئەم ھەنگاوە ئەبى ھەلبگيرى. من و تۆ

نابى كوتايى بکەين.

ژنەكەى بەلخى، بەژن باريك و لەر و مۆن لە ژوورەكە ھاتە

دەرەوہ و بە شووہكەى وت:

— كچەكانم خەواند بو ئەوہى بەياني زوو بتوانن ھەلسن و

بچن بو دەشت. تۆ ھيشتا نانەكەت نەخواردووہ؟

بەلخى دەستى بو سفرەكە برد، ھيئاہ بەرەوہ و لە دريژەى

قسەكەى دا وتى:

— راستەقينهيان داگير كردووہ، قەدير. تالانيان كردووہ؛

ھەمووى!

به‌شه نانه‌کەى خۆى هه‌لگرت و خستیه گيرفانى. له‌جى
پابوو و مه‌له‌غانه‌کەى هه‌لگرت و وه‌کوو شمشير به‌ بزماره‌کانى
ديواره‌که‌دا هه‌ليواسى، هه‌سانه‌کەى دايه‌وه ده‌ست ژنه‌که و وتى:
— جيگه‌م بو پراخه، ديمه‌وه.

قه‌دير هه‌لسا و داس به‌ ده‌ست له‌گه‌ل به‌لخى چوو ده‌روهه.
له‌ كو‌لان، به‌لخى نانه‌کەى کرد به‌ دوو كوته‌وهه. قه‌دير به‌ بى
شه‌رم لى وه‌رگرت و پاروويه‌کى قه‌به‌ى خنى به‌ ده‌مى‌دا و بيستى
که به‌لخى وتى:

— ئەم نانه هى گه‌نمى كو‌نه. جيپه، تو‌زى دژوار نه‌جاورى. له‌م
مانگه‌دا نان تازه نه‌بيته‌وه. چ به‌ره‌که‌تيکه، نان!

ئاوى زه‌لالى هه‌ميشه‌يى، ئاوى پوونى شه‌وانه، چ خوړيه‌کى
دل‌رفيني هه‌بوو له‌ رو‌يشتن به‌ به‌ستيني جوگه‌که‌دا. نه‌گه‌ر دل
و ده‌روونيت هه‌بوايه، زه‌مزه‌مه‌ى ئاو نه‌يتوانى هه‌ناوى مرو‌ف
گه‌ش بکاته‌وه. ژيانه‌مه‌ى گيان و سوکنايى دل. نيگايه‌ک بو ئاوى
په‌وان و نه‌نديشه‌يه‌ک له‌ فرين به‌ره‌و پرزگاريى. تيکه‌لبوون به
زه‌لالى ئاو و ئاو‌يته‌ بوون له‌گه‌ل رو‌يشتن. يه‌گانه‌ بوون له‌گه‌ل
هه‌بوونى ونبووى کات. يه‌گانه‌ له‌گه‌ل خو. له‌گه‌ل هه‌بوون، به
بى‌پچران و دا‌بران، له‌گه‌ل ئاو نه‌پرژايته‌ ده‌شت و له‌گه‌ل ده‌شت‌دا
له‌ ناو گيادا نه‌روايته‌وه. له‌گه‌ل گيا له‌ به‌ر هه‌تاو دائه‌نيشتى
له‌ به‌ر سروه‌ى بادا. تيکه‌ل نه‌بوويته‌وه له‌گه‌ل خو، له‌گه‌ل
خاک، له‌گه‌ل خودى خاک. بيگانه‌ نه‌بووى له‌گه‌ل هه‌موو بوون،
له‌گه‌ل تيکپراى هه‌بوون، له‌گه‌ل خودى خود. ئاوى زه‌لال، په‌وان،
ئاوى پاکيزه و پيتينه‌ر بانگى نه‌کرد و تو نه‌بووى، تو نه‌ماى. دريخ
به‌لام، دريخ به‌لام که ژيانه‌کان به‌ بى‌مايه‌ به‌تالان چووبوون. به
هه‌لى راگه‌يشتن به‌ خو‌يان. به‌ بى‌ده‌رفه‌تى دانويشتن له‌ لاي خووه
و روانينيک له‌ ئاوى پيرو‌ز بو دوزينه‌وه‌ى خود، بو ديسان دوزينه‌وه
و به‌ده‌سته‌يئانه‌وه‌ى خو له‌ يه‌گانه‌گى و يه‌کبوون‌دا، به‌ هه‌ستى
شکو‌دارى ئاو‌يته‌ بوون. به‌برين بچى نه‌و چنگ و نينوکه‌ چه‌په‌له‌ى

تالانگەر، بەبرين بچى دەستى چەپاۋگەر كە دەستى نيوان بوون
 و ھەبوونى بەو بى بەزەيى و بى شەرميە بپيوە. بەو جۆرەي كە
 دوور ئەكەوئتەوہ لىت ئەوہى كە تۆى. دوور ئەكەوئتەوہ لىت دەم
 بە دەم و بەخىرايى پەرەگر، «تۆ»، لە تۆ؛ كە دوور ئەكەوئتەوہ لە
 تۆى دەوروبەرى تۆ، دەروونى تۆ. بەو رادەيە بى بەزەبيانە كە پيىست
 لە سەرت و خوین لە دەمار و نيگا لە چاوانت جيا ئەكاتەوہ و
 خودى تۆ دوور ئەكەوئتەوہ، دوور ئەبئتەوہ لە ھەموو ئەو شتەنەي
 كە «تۆ»ى و لەگەل تۆيە و لە ناو تۆيە، پەرەگر و بەردەوام.
 ئەوہندە تراژىك و ويرانگەر كە دەمى كۆرپەي برسى، بە بار و
 گەرماي مەمكى داىكى بە چاوى بچكۆلەي داچەقاوى ترس و
 تۆقان. تۆ دائەبىرى لە تۆ. برينى دابىران و دابىران و دابىران، بە ئارەزووى
 ونبووى حەز و تاسەوہ كە لە تۆدا بليىسەي كيىشاوہ، تەنھا
 نيشانەي بوونە بە گيانى پەنەمياگى برينى نەپچىران. بارانى خوین.
 خوئىنبارانى گورچووبىرى ھەميشەيى، لە بەند بەندى ھەبوون و لە
 بەر چاوى وپ و خوڤى ھەميشە نيگەرانى چاوخانەكان؛ بە بىرواي
 گوماناوى ھەبوونەوہ. دىرډۆنگى و بەدگومانى و دل پەشىوى و
 ئەفسوونى چۆن بوون؛ رپيان لە دلنيايى و بىروا بەستوہ، لە سەر
 بناخەي ھەبوون. دل بۆ تاويكىش لەگەل خوى نييە و ئاسوودە
 نييە، بەداخەوہ. دل دەرفەتى دەسناكەوى بۆ گەران بە دواي
 خوى دا. بىروانە! بىروانە كە ئاوەكە چەند ئاسوودە تى ئەپەرى!

— بۆ كويىم ئەبەي؟! —

بەلخى پارووە نانى وشك و جىرى بە زۆر قووت دا. بن

ددانەكانى بە زمان رادا و وتى:

— مالى بوندار.

— نە! نە! نە! من...

بەلخى پروانيە قەدىر كە پيى سست كىردبوو و نيگاي

پىرسينەرى تى بىريوو و وتى:

— رووى لى ئەخەم. پەنگە وتى باشە!

قهدير له شويني خوي پي په لکهي کرد و به دردونگيه وه وتي:
 — نه... من نا. نه. پيم وانبيه من بتوانم جاريکي تر له و
 پليکانانه سهرکه ومه وه؛ پيم وانبيه!

به لخي قهديري له بهر مائي بوندار به جي هيشنت و خوي
 چووه ژوره وه و قهدير ههستي کرد به تنها له کولان به جي ماوه
 به بي په يوه ند و سهرگه ردان. خوي گه يانده سه کوکي بهر
 دووکاني نه سلان، له بن ديواره که دانيشنت. چوکي هه ليئا و وه کوو
 کونده به بوويه کي خاموش، چاوي برييه ديواري مائي سه يدي
 ته له فوونچي و ههستي کرد هه ناسه ي له سينه ي دا تاساندووه و
 پرسيار يکي زور دژوار و نالوز له ناو ميشکي دا تاوتوي نه کا:
 «نه گهر بوندار ريگه بدا که من... نه گهر بوندار ريگه بدا
 دروينه بکه م، نه وسا چي؟!»

نه مجار، دله راوکه له شيوازيکي تر خوي دهر نه خست.
 دله راوکه يه کي به کاکل و پيشه دا که له پر خوي له قهدير دا ناشکرا
 کردبوو و خافلگيري کردبوو و نه يو بيست رهنگ و پواله تيکي تر بدات
 به شپز هيه که ي. يان، راستتر نه وه ي که شيواوييه که ي پتر بکات.
 نه م بي نارامي و دله راوکه يه، کار تي کردنيکي توند و تيزي نه بوو.
 پواله تيکي توخ و ناوه روکيکي پر له ترس و پارايي. ترس له وه ي که
 رهنگه رووي بدايهت، شيريکي له کالان دهر نه هيئراو بوو، به ره و
 رووي قهدير نه هات و قهدير نه ي نه زاني چون به ره و رووي بيته وه.
 پراوهستي و دهست هه ليئي يان هه لييت و خوي دهر باز بکات؟ دهر د
 نه وه بوو که نه نه يتواني پراوهستي و نه قاچي هه لانتني هه بوو.
 گوډه رزي به لخي بيگومان له م کاته دا باسي قهديري له گه ل بوندار
 نه کرد و نه مه نه و شته بوو که قهدير خوي داواي کردبوو. که وا

بوو خودي قهدير به - قهرداري - چووبوو به رامبه ر نه و تيخه رووته.
 خوي داواي کاري کردبوو، به لام نيسته که کار پي نه چوو - رهنگه -
 وه ري بگري، ترسيکي سه مه ره و نامو دا يگر تيبوو. ترسيکي وه کوو
 نه وه ي به سينه ي رووته وه له به رامبه ر تيخي دهبان پراوهستايي.

نە! بەلام قەدیر نە پئی پاکردنی هەبوو و نە ورە ی وەستان. ئەو کاتە ی بەرەو مائی بوندار پئی هەلگرتبوو؛ ئەو کاتە ی بە دوا ی ئامیری دروینەدا، شیتانە بە ناو ورتکە و پرتکە ی سەد سألەدا گەرابوو؛ ئەو کاتە ی کە نیازی کار و حمزی کارکردن و دفەری کریکار بوون و متمانە بە خۆی بەرەنجامی ئارەقە ی کار، بیر و هۆشی ئاگردابوو و بئ گویدانە رەوایی و نارەوایی، بەرەو مائی بوندار هەلکشابوو، ئەوەندە بە جەربەزە بوو کە بۆ ساتیکیش بیری لەوە نەکردبوویەو رەنگە بەم جۆرە ترساو و خۆفگرتوو و تەزیوو پرووبەرووی راستەقینە ببیتەو. ئەم سببەرە ترسنۆکە ی گومان. هەرگیز بە بیری دا نەهاتبوو لەو کاتەدا:

«ئەگەر بوندار وەرم بگري، چی؟ بەلخی چی لی بکەم؟!»

بەلخی!»

لە قەلاچیمەن زۆر کەم هەبوو گوڤەرز ی بەلخی بە خوو و خە نەناسی و لەم ناویدا قەدیری کەلایی خواداد نەک کەمتر لە خەلکی، بەلکوو زۆر زیاتریش و بەرینتریش پالەوان بەلخی ئەناسی. قەدیر ئەوا، وای لە پالەوان بەلخی کردبوو تا بۆ تەکارکردن پئ بختە سەر بەرە ی بابقولی بوندار. ئەو پیاوہی کە ئەگەر کلاوہکە ی بکەوتایەتە مائی بوندار، بۆ وەرگرتنەوہی پئی نەئەخستە چوارچیوہی دەرگای بونداروہ، ئەوا دەسپیشخەری کردبوو تا لە بەر نیازی قەدیری کەلایی خوادا، خۆی بکات بە مائی بونداردا و پرووی لی بخت. ئەو شتە ی کە بوندار رەنگە ماوہیەکی دریزە ئارەزووی ئەوہی هەبوو و ئەو پرووداوہ دلی فیئک ئەکردەوہ. بەلخی ئەگەر - هەلبەت بۆ داوای شتیئک بۆ خۆی - بچواہتە سەر بەرە ی بوندار، بۆ بوندار زۆر خۆشتەر ئەبوو. چونکە ئەوسا سەروشتی برینداری ساپیژ ئەبوو و هەمیش وەکوو مامەلە یەک سەیری ئەو داواکارییە ی بەلخی ئەکرد بۆ پازی کردنی زیدە خوازی خۆی. هەروہا لەم داواکارییە ی بەلخی پردیکی دروست ئەکرد لە نیوان خۆی و گوڤەرز ی بەلخیدا کە هەرچەندە دەستکورت، بەلام لە

شوین و کاتی خویدا کوّله که یهک بوو له قه لّاچیمهن. ئیسته ش، بوّ ئه وهی پاکله ی ئه و پرده دابمه زینئ، دوور نه بوو پرووی به لّخی نه خاته عهرز و داواکارییه که ی بوّ جئ به جئ بکات. چونکه بابقولی بوندار به و جوّره ی که قه دیر ئه یناسی، به و ئه ندازه یه نه رم بوو که رهق خوای ئه کرد و ئه ی توانی هه ر دوو پروو و سه د پرووی شاراوهی تری بوّ مه به سته کانی خوئی، به باشی به کار به یئئ:

«ئهی ئه وسای چی؟ خوا بکا بلئ نا!»

قه دیر، نیوه سیگار یکی له گیرفانی ئیله که که ی ده ره یئا و نای به لیوه چیره کانیه وه. دایگیراند و بوّ ئه وهی دوو که له که ی نه چئته چاوی و، هه می ش بوّ ئه وهی بتوانئ بیری شیواوی له شوینیک و له سه ر شتی ک بچه قینئ. چاوی لی ک نا و مژ له سه ر مژ دای له سیگار ه که. به لام نه دوو که لی سیگار و نه خو خه ریککردن، هیچی له شه له زانه که ی که م نه ئه کرده وه. کار، له پی ش بوو و پالهی کار و دره و، میرده زمه ی زه به لاهی رهنج و هه تاو، له به رده می دا بوون. به یانی، به ده شتی به رفراوانی ئاجینی خه ملیوی پر گوّ و لاسک به رزی گهنم له هه تاوی خه رمانان دا له به ر چاوی بوو. ده ست و بازوو، مه چه کپیچ به مه چه که وه، ده سه ره به ده وری ملیانه وه، مارنه گهزی ناسکی جاو به ده ور قولاپه یانه وه، له گه لّ ئه و توّز و خوّله ی که له چالئ ناوشانیان دا له گه لّ ئاره قه تی که لّ ئه بی و له ناو لیته ی پاش لافاودا ئه مینئته وه. ئه و پیوا نه ی کاتی کارکردن، ئه توت شان و باهو یه کی تریان له خو یان دا به دی ئه کرد. زه به لاهی تی ر نه بووی سالان که تی په رینی پوژان و حه فته و مانگیان به هیوا ی نانی دروینه پرومه تیان چیر کردبوو و ددانیان له لیویان چه قاندبوو. به یانی دژوار و چاوانی خه وش بینی

٢٠٤٧

که لی به در

به رگی شه شه م

قه لاسچنان، زن و کچان. نیگا کانی لالا. رقی خالوی قه دیر که رقی خوئی له ده می مه له غانه وه به سه ر لاسکی گهنم دا ئه شکینئته وه. نه توانایی؛ راهاتن به نه توانین. ده شتی به ره برینی گهنم و کاری پشوو دریزئ هه ره وه ز. هه ولّ، ئه و هه ولدان و تی کوّشانه ی له

شان و باهووی خویش نشینهکاندا پاشهکوت کرابوو. پېشبرکئی کار. خوډهرخستن له کاردا. ئهوین له کاردا و تاودانهوهی ئهوین له کاردا. ئهوینداران، له کار و له دهشتدا لهیهک ئهگهړین. ئهپوانن و شاراوو و ئاشکرا پئی ئهکهنن. مروّف به کار پرومته ئاشکرا ئهکا و گالته به ماندویتی ئهکا و لاواز به سووک ئهگرئ لهو مملانییهدا که زیانی نییه و، ئهمه بوو ئهو شتهی تهزی به حهوت بهندی لهشی قهیدردا ئههینا. چهنده سامناک بوو بهیانی بهو کوته ئاسنه ژهنگاویهوه که ئهو بهو جوړه غهریبانه گرتوویهتی به دهستیوه. چهند سامناک و ترسینهر بوو.

بهر لهوهی بچيته مهیدان، پشنتت له زهوی دراوه، پالّهوان!
 — ههئسه بابروین! ئهمهش یهکک لهو کاغزانه. ئهئلی خوّم ویستوومه بئیم بو مالتان و بئیم دهس لهم کارانهتان ههئگرن!
 عهباسجانی برات بوی بردووه و بوّشی خویندوتوه... ئهی بوّ ناجوولئ؟! ههئسه دهی! مردووی!؟

هیزیک له گوتهی بهئخیدا ههبوو. هیزی سهرکهوتن یان هیزی رقی؟ قهدير نهی ئهتوانی ئهمهیان بهباشی لیک جیا بکاتهوه. ههئسابوو و به دواى بهئخیدا ئهرویشنت، به بئ ئهقان و هیچی نهئوت. بهس گووی پراگرتبوو لهوهی بهئخی ئهیوت، به بئ ئهوهی قسهکانی بیسی.

— بو ساتیکیش له سوود و زهرهری کارهکهی خافل نابئ. به راستی که مامهلهچیه! ئهوهندهی دهمم کردهوه شتیکی لئ داوابکه، دهستی کرد به بن دوشهکلهکهی دا و ئهم لاپهړهیهی پیشان دام. له کوّتاییشدا که رازی ئهبئ تویش بخاته سهر دروینهوانهکان، پرووم لئ ئهخا: «پالّهوان! ئاژاوه مهنیرهوه، گیانی ئهم سمیلانه!» ههه! پهحمه لهباوک پئی وایه ئهوه منم ئهگهر بئیم ئهو کاره ببئ، یان نهبئ. سهد سالی تریش نایانهوئ تئ بگهن، که به ههر دهستییک بیدهن بهو دهستهش وهری ئهگرنهوه!
 «رازی ئهبئ! بهچی رازی بووه؟»

۲۰۴۸
 که لیسدهر
 بهرگت شهشه

— مه به سست منیش... —

— ئا به لئی پیّم سه لماندا! مه گهر نایه وی دره وه که وی سه برگرئی؟! ئه یه وی؟! که وا بوو ناچاره رازی ببی! بیه به من ئه وه داسهت، ئه یدهم به چه له نگره کان بوئی ده مه زهره د بکه نه وه. تو ئیتر کارت نه بی.

به دوای به لخی دا، قه دیری که لایی خواداد، ملکه چ و بی ئه فان پیی نایه ناو دا لانه کوئی کاروانسه را. چه له نگره کان، له سه ر دوو سه کوئی ئه مبه ر و ئه وه بری دا لانه که که ره سه و ئامیریان دا چنیبوو و خهریکی کار بوون. له سه ر سه کوئی لای چه پ کووره ئه گرا. کچه کاولی، له سه ر خشتیک دانیشتبوو و مووشه ده مه ی، ئه ده مان. پیره میردی قهره چی به میزه ری زهره د و ریشی خه نه یی، چاوی تیکناو و یه خه ی ئاوه ئه، لای کووره که و له سه ر سندانه کورته که ی خهریکی کوتان و په رداختکردنی مه له غانیکی بوو. له سه ر سه کوئی ئه وه ره وه، گه نجی کاولی، به کراسیکی بی یه خه وه، له سه ر هه ردوو چوکی دانیشتبوو و خهریکی کوتانه وه ی ده مه داسیک بوو و خهرمانی قزه ره ش و لووله که ی به هه ر زه بریکی چه کوش له سندانه که، به شه پو لیککی به ئاهه نگ ئه له ریه وه و به هه ر وه ستانیک ئه نیشته وه. ژنیکی ته مه ن ناونجی لای جه وانه که وه — ئه توت — بو یارمه تیدان دانیشتبوو. له وه سه ری دا لانی لای هه وشه، کوانوو یه ک دا خرابوو و مه نجه لیک له سه ر ئاگره که بوو. ژنیکی گه نج لای کوانوو که دانیشتبوو، مه مکی خستبوو یه ده می مناله که ی و ئاگری کوانوو که ی خو ش ئه کرد. له هه وشه، مریشک و که له شیر و چه ند چوارپی ئه گه پران و جاشه که ریگ ده می کردبوو به ناوگه لی دایکی دا و کورپژگه یه ک خهریکی کو کردنه وه ی پووش و چیلکه بوو بو کوانوو که. دا لانی ۲۰۴۹

که لیسه ر
به رگی شه شه م

هه ر بو یه ش
بوو که خه لکی ناودا لان له تارماییان ئه کرد، له وه ستان یان له

هاتوچۆی خاو و لهسهرخۆیان دا. به لّام به زۆری دانیشتووی گۆشه
و كه ناری دالّانه كه و نزیكى چهقی رووناكى و كاره كه بوون.
پیره میردی كاوی سهری بهرز كرده وه، ده می مه لّه غانه كه ی
به سهری په نجه تا قی كرده وه. دایه دهست قوربان به لووچ و وتی:
– موویش ناتوانی له ده می هه لّی!
قوربان به لووچ مه لّه غانه كه ی ده ستا و ده ست دایه نه ولحه می
قاتمه و وتی:

– خۆت تا قی بكه ره وه؛ به دهستی تو وه نه بی خۆشده س بی.
نه ولحه می قاتمه مه لّه غانه كه ی وه رگرت، به شاره زاییه وه
سو و پاندى و ده مه زله كه ی كه هه می شه به خه نده یه كى سارد
ئاوه له بوو، داخست و وتی:

– دهس له گه لّی پادى؛ بهس پوژى یه كه م توژى دژواره.
قاتمه كه له پ ههستی به بوونی پالّه وان كرده بوو، وه رگه را و
سلّوى كرد و وتی:

– ببوره پالّه وان. ببوره!
قاتمه له بیده نگی پالّه وان دا چوو بو لّای، دهستی نایه ناو
دهستی گه وه ی پیا وه كه و به پیکه نینه وه وتی:
– كیو به كیو ناگا پالّه وان، به لّام مرۆف به مرۆف نه گات!
پوژگاره، ئیتر! تو سه یریكى ئه م مه لّه غانه بکه، زور به كار نییه.
به لّخی دانیشت له سهر لیواری سه كو كه. مه لّه غانی له
قاتمه وه رگرت، هه لّیسه نگانده و وتی:
– دهسكه كه شی نه له قی!

مه لّه غانه كه ی دایه وه بو قاتمه. قاتمه كیشی مه لّه غانه كه ی
له سهر دهستی سووك و سه نگی ن كرد و وتی:

– ناچارم په پوژى تیوه بیچم و نه مشه و بو كاژیریك بیخه مه
ناو ئاو. مه لّه غانه كه ی خۆمت له بیره؟ نه گه ر به مایه ت له گه لّ
سه د كه له نده ریش نه م نه گۆرپیه وه. كاهو وریك بوو بو خۆی
به دكر دار!

به لُخی داسه رزاوی له قه‌دیر وه‌رگرت و به‌رهو کوره و
سندانی پیره‌میردی کاو‌لی چوو و له‌وئ له سه‌ر لیواری سه‌کوکه
دانیشته. مانوونه‌بینی لی‌کرد. ئەولحه‌می قاتمه چوو بو لای وتی:
– تۆ خو مه‌له‌غانه‌که‌ت ماوه، پالنه‌وان؟ دلنیا‌م تا تۆ ما‌بی‌تی
ئو مه‌له‌غانه‌ تیا‌نا‌به‌ی.

به لُخی له سه‌ر پئی جیی خو‌ش کرد و له وه‌لامی قاتمه‌دا
وتی:

– هه‌ر ده‌سیک به ئامی‌ریک رادی، ئەولحه‌می گیان. ئامی‌ری
کاری پیاو، روومه‌تی پیاوه.
قاتمه وتی:

– به راستی، به راستی! نیسته وه‌کوو سه‌گ په‌شیمانم
که ئو مه‌له‌غانه‌م فه‌وتان.

به‌لووچ هه‌قه‌ده‌سی کاو‌لیه‌که‌ی به ئارد دابوو و له کاتی‌کا له
ده‌رگای کاروانسه‌را ئەچوووه ده‌ره‌وه، وتی:
– بونداریش کاری پیت بوو، ئەولحه‌می!

ئەولحه‌می به دوا‌ی به‌لووچ‌دا رو‌یشته و بیسرا که وتی:
– به‌ده‌س خو‌م نییه به گیانی قوربان. هه‌ر کام له ئاشنا
کو‌نه‌کانم ئەبینم چه‌نهم گه‌رم ئەبی و چه‌ز ئەکه‌م له‌گه‌لیان
بدویم.

به لُخی داسه‌که‌ی قه‌دیری دا به‌ده‌س کابرای کاو‌لیه‌وه،
سه‌بیله‌که‌ی له ده‌ستی وه‌رگرت و وتی:

– ئەمه‌وئ جو‌ریک ده‌مه‌زه‌ردی بکه‌یته‌وه له ناو ده‌ستی ئەم
قه‌دیر خانه‌ی ئیمه‌دا وه‌کوو مار هه‌لب‌لۆقی‌ته‌وه!

خالۆ به بیستنی ناوی قه‌دیر، له ته‌نیشته جه‌وانی
چه‌له‌نگه‌ره‌وه مله‌ درێژه‌که‌ی پاکیشا و سه‌یری گو‌ده‌رزی به‌لُخی

کرد و پاشان چاوی بو قه‌دیر گێرا و دیسانه‌وه شانی نایه‌وه به
دیواره‌که‌وه و مژێ دا له قنچه‌که‌ سی‌گاره‌که‌ی. به‌لُخی به‌ نی‌گایه‌ک
خالۆی بینی و تی‌گه‌یشته که خالۆش له پێزی پالنه‌کان دایه و قه‌دیر

نهیوستووہ ناوی ببا. قہدیریش ہہلسا و بوئوہی لہ بہر چاوی
خالوی نہبی، بہرہو جہمسہری لای حہوشہی دالانہکہ رویشٹ
و لہوی خوی خافلاند بہ یاری کردن بہیال و گوئی جاشہکہری
کاولیہکانہوہ، بہ بیئوہی بتوانی ہوشی لہ خہلکی ناو دالانہکہ
دوور بکاتہوہ.

بہلخی بہ نیگاہیہکی خیرا تیگہیشتبوو کہ کچہ کاولی
چاو و نیگای لہ شوینیکی ناموئہدزیتہوہ. ناوری دایہوہ و لہ
سہر شانہوہ سہیری سہکوکیئوہبہری کرد. لہ بن دیوارہ
پووخواوہکہ، لہ لای خالوی قہدیرہوہ، شہیدای بینی پاکشاوہ و
تاو نہتاویک زیخیک ہہلئہدا و بہ دزیہوہ سہیری کچہ کاولی
ئہکا. بہلخی رووی لہ شہیدا وەرگیڑا و وتی:

— لہ تاریکی دانیشٹوووی کوری بوندار؟! ہہلسہ وەرہ بہر
پووناکیہکہ!

دہنگی شہیدا، وشک و زبر و موو لہ گہروویدا، بہ زور
بہرزہوہ بوو:
— ئیرہ باشہ.

بہلخی بہ توانجیکہوہ، بہ شہیدای وت:
— چوویتہسہ ناو قووریہکہ و وہ لوولہکی سہیری دنیا
کہی!^(۲)

تال و رھق، شہیدا وہلامی دایہوہ:
— نا، بہئی!

دیار بوو شہیدا نایہوی چہلہحانی لہگہل گودہرزی بہلخی
بکات. رہنگہ لہ بہر ئوہی کہ زانیبووی بہلخی سہریالہی
دروینہوانہکانی دہشتی ناغہیہ و نابی بہ گوتمی تہوساوی
بیشہمزینئی. چونکہ کاری دہشت و دروینہ ئہو، ئہبواہہ بیبا
بہرپوہ و سہروہری بکا. بہلخیش نہیویست لہوہ زیاتر سہر

۲ - بنزاراوی کرماشانی: چوویتہتہ ناو قوریہکہ و لہ لوولہی قوریہکہوہ سہیری
دنیا ئہکہی!

بخاته سهر شهيدا، چونكه نه كاتهكهي به له بار نهزانی و نه بيكاريش بوو. همر نهوهندی كه له شهيدای گه ياندبوو له مهبهستهكهي تيگه يشتوو و نهزانی بۆچی له تاريخه كه دا دانيشتوو، لای بهس بوو. بويه وتی:

— بيستبووم بوندار نهيوئ بهرپت بکات بۆ ره شمالي
که له ييشيه کان؟! —

شهيدا، ديسانه وهش به هه مان وشکی وه لامي دايه وه؛
— جاري نهوا ليړم!

به لخي به ته وسه وه وتی:
— خوشت بي!

خالوی قهدير هه لسا بوو و ناماده ي روپشتن، داسه كه ي له دهس جهواني ناسنگر وهرگر تبوو، تاقی کرده وه، دهستی کرد به گيرفانی ئيله كه كه ي دا، چهند تا قهرانی دهرهينا، ژماردی و خستيه بن سندانى ناسنگر و له بهر خو به وه خوا حافيزيكي وت و خاموش، وهك تارمايه ك له دهرگای كاروانسهره چوو دهره وه. به دواي روپشتنى خالودا، قهدير له هوشه وه هاته وه بۆ ناودالان. نيگايه كي به سهرنجی دايه دهست و دهرگای پيره ميړدی كاولی و له سهر پي سوورا بۆ لای شهيدا و وهكوو سي بهر بۆ لای خشا و له لايه وه، له سهر ليواری سه كو كه دانيشت. سيگار يكي له گيرفانی دهرهينا و دا يگيراند. شهيدا هه روا شانی نابوو به ديواره كه وه و به زيخه كانی ناو دهستی كايه ي نه کرد و به پروالته سهری داخستبوو. قهدير مژيكي دا له جگهره كه ي و پرسى:

— نه چووی بۆ لای ناسناكانت، له هه وارگه؟! —

شهيدا تۆزی جوولا و له وه لامدا وتی:

— دروينه. تا خهرمان ليړم!

قهدير وتی:

— نه گهر ديسانه وهش سه رو كه لله ي جيهن خان پهيدا بي،

چی؟! —

شەيدا لە ۋەلامى ئەو پرسیارە خۆی گیل کرد و پرسى:
— سەفەرى مەشھەد خۆشتان رابوارد؟

قەدیر وتى:

— من نەپۆیشتەم. مامەوہ بو دروینە. خودى ئەویش مەرج
نییە رۆیشتبى!... بیستوو مە ئاشناکەت، گولمە مەد بریندار
بووہ.

شەيدا، بە کورتى وتى:

— ئاگام لى نییە!

رەنگە بو ئەوہى وتووێژەکە درێژ نەبیئتەوہ، شەيدا ھەلسا
و لە سەر سەکوکەوہ چوو بو لای دەزگاکەى جەوانى چەلەنگەر
و لە دلاوەر، کە لە بن دیوارەکە دانیشتبوو و چاوى نیگای لە
دەستى چەلەنگەر بوو، پرسى:

— پەرداخت بوو؟

چەلەنگەرى جەوان سەرى ھەلینا، چاوه مەرییە تۆخەکەى
بریە کورپی بوندار و بەچرپی وتى:
— ئەبى!

جەوان کە سەرى خستەوہ سەر کارەکەى، شەيدا - لە
دەرفەتیک- دا جاریکیتەر نیگایەکی خیرا و بە پرتاوى کچەى کرد و،
کچە بە ئاشکرا رووى دزییەوہ و بە پەلە کەوتە مووشە دەمان.
قەدیر لە بەر ئەزنوی دلاوەر لە سەر عەرزەکە دانیشت و پى و ت:
— وا دیارە لە قەلاچیمەن نیشتەجى بووى؟!

دلاوەر وتى:

— خاکەکەى دلگرە!

قەدیر نەیتوانى رپی بە زمانى فرباز و پلارھاوویژى خۆى بگرى

و وتى:

— ناچارى کاکە! کاتیکە ناچارى یەخەى بە مروّف گرت،
خاکیش ئەبى بە دلگر!

دلاوەر، داسەکەى لە چەلەنگەرى جەوان ۋەرگرتەوہ و وتى:

— دهستت نه‌رزی. قوربان به‌لووچ مزه‌که‌ی دا به مامت،
خو‌حافیز!

— خوات له‌گه‌ل!

دلاوهر له سهر سه‌کوکه چووو خواروهه و له ناو دالانه‌که‌وه
چووو ده‌روهه.

مايه‌وه به‌لخی، شه‌یدای بوندار و قه‌دیری که‌لایی خواداد
له‌گه‌ل کاولیه‌کان. چه‌له‌نگه‌ری جه‌وان دهستی هه‌لگرت و
هه‌لسا. قو‌ل و شه‌روالی ته‌کاند و ته‌ویلی به‌ باسکی چه‌پی
س‌رپیه‌وه و به‌ره‌و سندنانه‌که‌ی مامی له سه‌کوکه بازی دایه
خواروهه، دانه‌وییه‌وه به سهر سندنانی پیره‌می‌ردی کو‌مدا و وتی:
— بامن چاکی بکه‌م وه‌ستا مامه، نه‌گه‌ر چاوه‌کانت سو‌مایان
نییه. هه‌لسه برۆ ده‌ست و چاوت بشۆره، هه‌لسه.

پیره‌می‌رد سهری له سهر کار و داسه‌که‌ی قه‌دیر، وتی:
— تو کا و جو بکه‌ره ناخو‌ری چوارپی‌کان، خو‌م ته‌واوی نه‌که‌م.
نه‌وه‌ندمی نه‌ماوه.

چه‌له‌نگه‌ری جه‌وان به‌ره‌و هه‌وشه‌ی کاروانسه‌را چوو و
پیره‌می‌رد جاریکی تر ده‌می داسه‌که‌ی خسته‌وه ناو کووره و ناوی
شۆپه‌وه‌بووی لووتی به قو‌لی هه‌راوی کراسه‌که‌ی س‌رپیه‌وه و
نه‌ماژه‌ی به کچه کرد بیده‌می‌نی.

— نه‌وه خه‌وت لی‌که‌وتوه نه‌بات؟! ده‌س بجوو‌لینه!

کچه کاولی، دانیش‌تووی سهر خسته‌ شکاویک له نیوان
دوو هه‌مبانه‌ی هه‌وا و له گه‌مارۆی نیگای بی‌گانه و دگه‌ردا،
چاوی له ناگری کووره‌که و ده‌سته‌کانی -دوو بالی کو‌تر- بو
ده‌ماندنی کووره‌که کرده‌وه و ناگه‌ره‌که‌ی گه‌شانده‌وه. نه‌وا به دوور

٢٠٥٥

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگه‌ش شه‌شه‌م

له کووره‌که. به‌لام له سهر هه‌مان سه‌کو، به‌لخی و شه‌یدا و
قه‌دیر دانیش‌تبوون. شه‌یدا -به‌پی س‌روش‌تی- جو‌ریک دانیش‌تبوو
که بتوانی چاوی له کچه‌ی تازه پی‌گه‌یش‌تووی کاولی بی و له‌م
حه‌ز و تاسه‌یه‌ی کو‌ری بوندار، به‌لخی و قه‌دیر و کچه‌ی کاولیش

به ئەندازەى خودى شهيدا ئاگادار بوون.

ئاسنگەرى جەوان لە كا و جووى چوارپيكان بوويهوه، خووى
كيشايهوه و بهرهو ژنهكەى، بو لاي كوانووهكه چوو و منالەكەى
كه به هووى دووكەلى ئاگرهكهوه ئەگرىا و بى ئارام ببوو، لە باوهشى
ژنهكەى وهرگرت و هەلیدا به حەوادا و گرتیهوه. دەستیكى دا به
سمتى كورهكەىدا، لە بن گووى هەندى شتى وت و گورجوگول
بهرهو دەرگای كاروانسەرا چوو و وتى:

— بەخه، بەخه كورپى خۆم، زهنگۆلهكانى بخۆم... ئەى، ئەى
لە دەورى كورپى خۆم گەرپم. ئەى، ئەى، زهنگۆلهكانى سەیر كه؛
زهنگۆلهكانى، زهنگۆلهكان!

قەدیر، بزەیهك به سەر لیویهوه و شهوقیكى شوخ له
نیگایدا، بهچاو رۆیشتنى كورەى كاولى سەیر كرد و پاشان روى
كرده پیرهمیرد و وتى:

— ئەبى كورپ بى وهستا حسین، وايه؟
پیرهمیرد دووكەلى ناو سینەى دایه دەرەوه، سەبیلەكەى دا
به قەدیر و وتى:

— عەزیز ئەلئى؟ نا... برازاهه. براى ئەم كچهیه؛ نەبات. عەزیز
زاوامه. بیدهمینە كچى! كچه گهورهكەمى هیناوه. لە كورم بۆم
باشتره. خوا ئاگای لى بى. كورپهكانم بهجیان هیشتەم و چوون
به دواى كارى خویماندا. بهلام عەزیز، خواى لى رازى بى، لەگەلم
مایهوه. باشه، باشه. خەمخۆره... بەسیتی كچى، دەس پاگره!
وهستا حسین داسەكەى به دەمى گیرهكه گرت به سەر
سندانەكهوه و به نەرمەكوتى چهكوشهكه كهوته پەرداختردنى.
قەدیر سەبیلەكەى دا به بەلخى و به گوتەیهك كه بو خووشى
بیگانه بوو، وتى:

— خوا بیانپاریزی بۆت!

— خوا ئیوهى جەوانیش تەمەن دریز بكات.

نیگای شهيدا جارێكى تر رۆیشتبوو بو رۆخسارى خپ و بالقى

نہبات کہ لہ بھر ہالّوی کوورہکدا، لہ گونکہ ھویریک نہچوو تازہ لہ فرن دہرتھینابی۔ بہ بیّ ئوہی کہ گہرد و توژی خوّلہمیش توانیبیتی بازاری بشکیئی و گہشیکہی داپووشی۔ لیوہکانی چہندہ تہنگ و چہندہ پر بوون۔ ئوہندہ سفت و تورت بوون، پیّ نہئچوو مژرابیتن یان تہنانتہ ماچ کرابیتن۔ مہمکہکانی لہ بن ئو کراسہ شیرییہدا چہند قوت و قیت بوون و پیشتر - کاتی دہماندنی کوورہکہ - لہرینہوہی بیّ ھوای چ تہزیکی ناموی بہ دہمارہکانی شہیدادا گہراندبوو و ھہژاندبووی۔

پیرہمیڈ خہریکی برہن کاری دہمی داسہکہ بوو و ئیتر کاری بہ کوورہ نہمابوو۔ بوّیہ بہ نہباتی وت:

— تویش ھہلسہ برؤ شلپیک ئاو بدہ بہ چاوتا و چاہیک سازکہ۔ برؤ یارمہتی بکہ۔

نہبات ھہلسا و دہستی برد بوّ کہزیہی و ئو چہپکھی کہ پڑابوویہ سہر ھہنیہی ئارہقاوی، خستیہوہ ژیر لہچککہکی، کوّشی کراسہکھی لہ خوّل و خوّلہمیش تہکاند و چوو بوّ لای ماموژنی کہ خہریکی راخستنی زیلوکہ بوو۔ مہسینہ و سہتلہ بہتالی ھہلگرت و بہرہو دہرگای کاروانسہرا کھوتہ ری۔ شہیداش جوولہیہکی کرد و ھہلسا۔ لہ سہر پیّ سوورا و لہ باوہریکی درویندا کہ گواہی ئووانیتر سہیری ناکہن، چاوی بریہ نہباتی کاولی کہ بہ پیّ پہتی بہ کراسہ ھیلّ و ھہراوہکھیوہ، وھکوو کھو لہنجہی ئہکرد بہ ھہلتہکانہنیکی لہبار و دلخوازی سہمتہکانیہوہ۔

شہیدا باویشکیکی ساختھی کردہ بیانوو و بہ راوہشاندنی بازوو و شاننی خوّی کیّشایہوہ و بہ قہراخ دیوارہکدا بہرہو دہرگاکہ خزا، بہ بیّ ئوہی سہرنجی برای کچہ کہ منالہکھی نابوو بہ قہلاندوْشکانہوہ و بہ سہر و قژی تہرہوہ ئہہاتہ ژوورہوہ، بوّ لای خوّی رابکیّشی۔ رویشت و چووہ بن تاقہ رووخواوہک و لہولاترہوہ لہ سہر جوگھی ئاوہکہ دانیشت و کھوتہ شوْردنی

دهست و دهموچاوی. نهک هر خودی شهیدا و نهبات، نهگەر همموو خه لکی دنیاش کوری بونداریان له سهر نهو ئاوه بدیبایهت نهیانتوانی تی بگهن که نهو له خوڤا ههول نهدا وای دهریخات که نهیوهی روومهتی بشوات. چونکه شهیدا، پاش نهوهی شلیپیک ئاوی دابوو به چاوی دا، دهستی له بهر لووتی راگرتبوو و بو نهوهی وشهیهک بدوژینهوه میشکی خوئی ریگ نهگووشی؛ به لام هیچ وشهیهکی - بو نهوهی به نهباتی بللی - تیدا نهئه دوژیهوه. نهتوت میشکی جهوان به تهواوهتی له همموو وشهکانی جیهان بهتال ببوو. که وا بوو، شهیدا به بی نهوهی هیچ بللی، له شوینی خوئی مایهوه تا نهو کاتهی نهباتی کاوولی دهست و چاوی شوورد، مهسینه و سهتلی پر کرد لهئاو و پشت له شهیدا کهوته ری بهرهو بهرتاقی نیوه رووخواوی کاروانسهرا و نهوسا که خهریک بوو له نیگای شهیدا ون نهبوو، جهوان کهوتهوه بیرری که نهبوایه بیوتایهت:

«دهک لهو سمتانه قهلبهزه نهادات!»

شهیدا ههلسابوو، چوو بوویه نهوبهر جوگهکه و نهیویست دیسانهوه بگه ریتهوه بو کاروانسهرا، به لام نیگای بهلخی له نهندیشهی شهیدادا، زور تیژ و تانووتاوی و دوژمنانه بوو. بویه پیی راگرت و دیسانهوه له جوگهکه په رییهوه و به سهری داخراوهوه به قهراخ جوگهکه دا کهوته ری و بیرری کردهوه - نهو بیرری که ههر نیسته هورووژمی بو میشکی هیسابوو - بجیتتهوه بو مالهوه و بهرماوهی شیو، ههرچییان هه بی، قاپیک پر بکات و بیهینی بو کاولیهکان. گومانی وابوو که به دوور له چاوی نهو و نهو، شیو و نان بو کاولیهکان نهبات و باسی نهوش نهکا با ژنهکانتان بهیانی بین بو قهلاس چینهوه:

«نهوهی له سهر من. بهلینتان پی نهدهم، بهر هه لیینهتان پر

بی له گو له گهنم، کانیکه نهگه ریینهوه.»

شهیدا، گوئی له تهپه ی پی بوو له کاروانسهراوه نههات.

خۆی کشانده بن دیواره که و وهستا. دهنگی وتووێژ و پێی به‌لّخی و قه‌دیر بوو:

«خالۆشت له ناو درویننه‌وانه‌کان دایه و ئەمەت به من نه‌وتبوو؟!»

قه‌دیر به بێ وه‌لامدانه‌وه‌ی پرسیاره‌که‌ی به‌لّخی، خۆی به داسه‌که‌یه‌وه خه‌ریک کردبوو. ده‌ستیکی ئەهینا به ده‌سکه‌که‌ی‌دا و ده‌ستی‌ک به ده‌مه‌که‌ی‌دا و تاقی ئەکرده‌وه. به لای شه‌یدادا تیپه‌رین، به‌لّخی وتی:

— وامزانی رۆیشتی، شه‌یدا خان!

به بێ وه‌لامدانه‌وه، شه‌یدا پێ‌به‌پێی به‌لّخی که‌وته رێ به ئەندێشە‌ی خۆشی گه‌رانه‌وه و، ئەم حه‌زه نه‌ینیه وه‌ها به خۆیه‌وه خه‌ریکی کردبوو که ئەیتوانی گۆی نه‌داته به‌دزمانی گۆده‌رزی به‌لّخی، چ جایه پلار هاویشتنی لهم بابته، هه‌رچه‌ند تالیش بێ. بۆیه شه‌یدا نه له بیرى وه‌لامدانه‌وه‌ی به‌لّخی، به‌لّکو له بیرى خۆشی قاپه خۆرشت که بۆ کاولیه‌کانی ئەبات، هه‌نگاوی ئەنا. هه‌ر بۆیه‌ش بوو که ده‌رکه‌وتنی مووسا و راوه‌ستانی به‌لّخی بۆ چپه‌چپ کردن له بن داربیه‌که‌دا، هیچ سه‌رنجی شه‌یدای پانه‌کێشا و گیرام راشی کێشابی، شه‌یدا نه‌یخسته خۆی.

پێچه‌وانه‌ی گیرۆده‌یی سه‌رخۆشانه‌ی شه‌یدا به زینده‌خه‌ونه خۆشه‌کانی خۆی، چاو و گۆیی قه‌دیر بۆ هه‌موو هه‌لّسوکه‌وت و گوته‌یه‌ک کراوه بوو؛ به هیواى رپووداویک که لهم گێژه‌نه‌ی له به‌رده‌می‌دا بوو ده‌ربازی بکات. به‌و جووره‌ی که پالّه‌وان به‌لّخی به سه‌رفرازیی و سه‌رکه‌وتویی له مائی بوندار ها‌ت‌بوویه ده‌روه و وه‌کوو برا قه‌دیری له‌گه‌لّ خۆی بردبوو بۆ ده‌مه‌زه‌رد کردنه‌وه‌ی داسه‌که‌ی، قسه‌ی تێدا نه‌بوو که توانیبێتی قه‌دیر، وه‌کوو

٢٠٥٩

که‌ ئێ‌ده‌ر

به‌رگه‌ شه‌شه‌م

که قه‌دیر، لهم سه‌رکه‌وتنه‌ شادمان نه‌بوو.

بیمینێ بۆ مائی بوندار، به‌لّخی خاوی کرده‌وه و به قه‌دیری

وت:

— به یانی زوو دیم به دوات دا. سپیدپهنا. ئەگەر تۆ زووتر
خه بهرت بوویهوه، تۆ وهره. جارێ خوات له گه ل!
مووسا له جوگه که په ریه وه و خوی کرد به مالی بونداردا و
به لخی چاوه رپی وه لامی قه دیری نه کرد و قه دیر به تهنه ببوو و
ته نانهت له شهیداش دابرابوو. گومانی نهوهی که شهیدا خوی
ئەکا به مال دا و ون ئەبی، ترسیکی له قه دیردا به دی هیئا و وای
لی کرد پی هه لگری. دوو ههنگاوی به میننی بو شهیدا، ناشیانه و زور
به خاوی، به شیوهیهک که نهیتوانی ببیته مایه تریق بوونهوهی
خوی، به بی هیچ زه مینه یهک دهستی کرد به قسه:
— هه وائی نادعه لیت پرسى له وئی...؟ خۆت چ هه وائیکت
لیی هه یه؟

نه ی بیست شهیدا و ئەگەر بیستی وای پیشان دا دل و
دهماخی وتووێزی نییه. خوی کرد به مال دا و قه دیری به جی هیشت
به دهنگی ئاو و ریزی راسته بیهکان دا، بو نهوهی جنیوه بی ئەفانکهی
— ئەگەر پیی خۆش بی— له بن ددانهکانی دا کاویژ بکات:
«جلفی لووسکهی سووراوکه ر! سهیری من که به پیاوی
ئه ژمیرم. ئەم زمانه ی من لال بوا یهت، باشت ر بوو. ئەم زمانه درێزه ی
من ئەبوا لال بوا یهت. من ره وایه زولم لئ بگری. هه قی خۆمه!
ئیسته ئیتر قسه که م نابیسئ! نه وهنده ی که توانی خوی له ولاتی
ئه فغان رزگار بکات به و وشته ر، پیی وایه بووه به پیاو! هه ه!
خافل له وهی که کچه ئه فغان رانا وهستئ له سووچی مال ه بوندار
بیی به دهسپی لووت سپرین. ئەمجار ده رئه که وئ هه لانه که شی
ئازایه تی خوی نه بوو، لیها تووی کچه ئه فغان بوو. به لام که ی به م
شتانه فشی بن بالی ئەم جو ره که سانه ئه نیشیته وه؟ ئاخر ئەم
جو ره خه لکه خو به قه د مه نیک و دوو مه ن روودار نین! باشه،
به سه رته وه وه ستابئ کوری بوندار! ئیسته که دهنگی قه دیر
نابیسى، ئیسته که قه دیر نانا سی با پی ت بلیم که تا ئیسته ش

٢٠٦٠
که لیسده ر
به رگی شه شه ٥

قەدىرت نەبىستوۋە، ھەتا ئىستەش قەدىرت نەناسىۋە! باشە بە سەرتەۋە ۋەستابى ھەتا ببىسى ۋە بىناسى!»

قەدىر كە لە ئەندىشە ۋە بۆلەندىن بوۋىۋە ھەستى كىرد داسەكەى ۋەكوۋ ئەمانەتەك گىرتوۋە بە دەستىۋە ۋە بىرى ۋەكوۋ با لە شەيداۋە چوۋ بۆ لاي دروئىنەى بەيانى. بەيانى كىلگە، بەيانى درەو:

«ئەبى بەيانى بچەم بۆ دەشت، ۋا ديارە. ئەبى بپۆم بۆ دەشت ۋە شان بە شانى ئەۋانتر دروئىنە بكەم؛ دروئىنە! ئەۋىش نەك بۆ خۆم ۋە لەگەل خۆم. ئەبى دروئىنە بكەم، ئەۋىش نەك لە سەر زەۋى ۋە دەمالىك ۋە لەگەل چەن كەسى پىر ۋە پاتال ۋە پەككەۋتە، يان لەگەل چەن مېيىنە. ئەبى بەيانى بپۆم ۋە دروئىنە بكەم لەگەل پىسپۆرتىن پىۋانى دروئىنە. درەۋ لەگەل خەنىم؛ خەنىمى كارامە. يەكيان ئەم پالەۋانەى خۆمان. يەكىتر ئەۋلحەمى قاتمە. نابى سەيرى ئەۋ قەد ۋە بالايە بكەم كە بستىك ۋە چۋار قولاجىش نابى. ئەلئىن لە بن لاسكى گەنەدا كە دائەنىشى، لە بن گولەكان ون ئەبى بەلام ئەبىنى لە چاۋ تروۋكانىكدا دەشتەكە دائەمالى ۋە ئەچىتتە بەرەۋە. دلاۋەر يەكىتريان. لە مەچەك ۋە باسك ۋە باھۆيەۋە ديارە كە چلى ۋەكوۋ من ئەبەسى بە پەتى پووزەۋانەكەيەۋە. ئەۋ سەرە زلەى ھاۋار ئەكا لەۋ كەركارانەيە. بەراتەلى سالار پەزاقىش كە خۆى لە تۆۋى كشتوكال ۋە ۋەرد ۋە درەۋ كەۋتۆتەۋە. ئەۋەندەى لە بىرم بى دەستى بە ھۆگرى ھەۋچار ۋە دەسكى پىمەپە ۋە گەركى كەلەندەرەۋە بوۋە. پۆژ ۋە شەۋى لەگەل كشتوكال ۋە بەرھەم ۋە ۋەرزى كار ۋە درەۋ ھەژمار كراۋە. لەۋانى كەش كەمتر لىھاتوۋ نىيە. ئەسلانى بوندارىش كە كورى كوئىخايە ۋە خۆى بەجارى بە خاۋەنى دروئىنە ئەژمىردى. ئەگەر ۲۰۶۱

كەلىدەر
بەرگى شەشەم

كەلتىرى پى بلى. گرىمان بەلخى چۋار پلارىشى تىگرت، خۆ لە قەلاۋە ھەلى نادەنە خوارەۋە، خۆ لە درەۋ دەرى ناكەن. ئەۋەندەش

به‌غیرت نییه له‌به‌ری گران بی و کاره‌که‌ی به‌جی بهیئی. ئەم به‌رچاوتەنگه گۆسارتمه‌یه به‌س بو ئەوه خۆی تیکه‌لی دروینه کردوووه که ده مەن بار له گه‌رووی به‌دبه‌ختییکی هه‌ژار ده‌ربه‌یئی. به‌س له به‌ر ئەمه! ئەم‌ینیت‌ه‌وه ئەم خالۆ قورمساخه‌ی مەن که فیله‌بازی وه‌ک خۆی نییه. نه توانای کاری هه‌یه و نه وزه‌ی دروینه، به‌لام ئەوه‌نده ئارام و گوئی له‌مسته، ئەوه‌نده ماستاوه‌که‌ره که ئەتوانی قه‌ره‌بووی که‌مکاریه‌که‌ی بکاته‌وه. به‌ده‌مه مۆنه‌که‌یه‌وه که ساڵ به‌ دوانزه‌ ناگریت‌ه‌وه، که‌س نازانی چۆن بونداری خاوه‌ کردوووه، رینگه‌ی بدات بی بو دروینه. به‌دبه‌ختی چاوشوڤر! جا تو قه‌دیر خان، ئەبی شان به‌ شانی ئەم جوړه‌ پیاوانه‌ دروینه‌ بکه‌ی! ئەو پیاوانه‌ی هه‌ر کامه‌یان به‌ شیوه‌یه‌ک سواری کاری خویانن. جا ئەوه‌ گو و ئەوه‌ش مه‌یدان، قه‌دیر خانی که‌لای خوادادا!»

قه‌دیر، به‌ بی مه‌به‌ست ئەخولایه‌وه و ئەرویشته‌ که تاجعه‌لی کوڵبه‌ری له‌ ته‌نیشته‌ خۆیه‌وه‌ بینی.

تاجعه‌لی کوڵبه‌ر، وردیله‌ و سووکه‌له‌، گوریس و که‌له‌مه‌ی کوڵکی‌شانی دابوو به‌ شانی‌دا و وه‌کوو هه‌میشه‌ توند و خیرا به‌ره‌و مائی سه‌نه‌ما ئەچوو، به‌و ته‌قیله‌ ده‌زووه‌یه‌وه‌ که‌ هاوکی‌شی خۆی چلک و ئاره‌قی لی‌ نیشته‌بوو و که‌چه‌لیه‌ رووته‌که‌ی ته‌وقی سه‌ری دانه‌پۆشی. پی‌ رووت و په‌ت و پانی که‌ زل بوو و به‌ قه‌لافه‌تی نه‌هه‌ت. کاتی رویشتن گورج و چالاک بوو، گه‌رچی بو‌ مائی سه‌نه‌ما ئەچوو که‌ خۆی نه‌شه‌ بکات. هه‌رچه‌ند وا دیار بوو که‌ خوماریش نییه، چونکه‌ کاتی‌که‌ گه‌یشته‌ قه‌دیر، به‌و ده‌نگه‌ گن و ناسکه‌ی وتی:

— نه‌مردین و بینیمان کوری که‌لای خوادادیش چوو په‌ری دروینه‌وانه‌کانه‌وه! ئەی ئیتر بو‌ وه‌کوو پشیله‌ی گیز به‌ ناو کوڵانه‌کان‌دا خوله‌ت دی؟! بو‌ که‌سیک یان جییه‌ک ئەگه‌ری؟

قه‌دیر وشک و به‌ قولته‌شی وتی:

— به‌ دوا‌ی شوینیکی ته‌خت‌دا ئەگه‌رام لی‌ بمیزم که‌ تو

گه‌یشتی، تاجی! کلاوه‌که‌ت داگره و سهرت دانه‌وینه!
تاجه‌لی ههر بهو گورجیهی که هاتبوو، تیپه‌پیوو و له
قه‌دیر دوور که‌وتبوویه‌وه، به مایه‌یه‌کی هه‌ره‌شهی نه‌یئی له
گوته‌ی‌دا، وتی:

— به‌یانی به‌یه‌ک ئه‌گه‌ینه‌وه!
قه‌دیر په‌شیمان له زیز کردنی تاجه‌لی، پی به‌نیاز که‌وته
دوای و وتی:

— ئیسته بو کوئی ئه‌چی وا به‌په‌له؟ پاره‌سته کارم پیته!
تاجه‌لی کۆل‌بهر لای دیواره‌که وه‌ستا و پرسى:
— تو چ کاریکت به من هه‌یه؟!
قه‌دیری که‌لایی خواداد که به راستی کاری به‌که‌س نه‌بوو،
ده‌ستی برد بو گوریسه‌که‌ی شانی تاجه‌لی و وتی:
— چاوم لی بوو ئه‌تان هۆنیه‌وه له‌گه‌ل ئه‌سلان. زور گشت
و له‌باره!

— بهم گوریسه، لانیکه‌م ئه‌بئ چهن هه‌زار کۆل پايگۆپزم بو
خه‌رمانگه. گوریسه‌که‌م ئه‌گه‌ر پته‌و نه‌بئ په‌کم ئه‌که‌وئ!
— وایه، که‌ره‌سه‌ی کاری مرۆف ئه‌گه‌ر ته‌یار نه‌بئ خو کاره‌که‌ی
ناچی به‌پۆه! تو سه‌یری ئه‌م داسه‌ بکه، دامه به وه‌ستا حسینی
کاوی ده‌مه‌زه‌ردی کردووه. واته... تو سه‌یریکی بکه توخوا، بزانه...
بزانه هه‌چی پی ئه‌کرئ؟

تاجه‌لی داسه‌که‌ی له‌ده‌ستی قه‌دیر وه‌رگرت، هه‌لیسه‌نگاند
و وتی:

— بازووی پیاو کار ئه‌با به‌پۆه، قه‌دیر خان! هه‌لبه‌ت نامیری
کاریش گرنگه، به‌لام دل و بازووی پیاو گرنگتره. خوت ئه‌م شتانه
باشتر ئه‌زانی!

قه‌دیر داسه‌که‌ی لی‌وه‌رگرته‌وه و وتی:

— ئه‌وه خو ئاشکرایه، وایه. ئیسته‌ش... ئیسته‌ش په‌نگه
ئه‌چی نه‌شهی بکه‌ی، وایه؟... چاکه، برۆ با برۆین. منیش

لهگه ټ ديم. به لام ناخره که ی پیت نهوتم هم داسه ی من هیچی
پی نه کری یان نا؟

— بو پی نه کری؟ زوریش له داسی کی ده سخوش نه چی.

— باشه، باشه، با پروین. به هیوای خوا!

قه دیر و تاجه لی که چوونه چالی هه وشه ی مالی سه نه ما،
نه بو راوهستن که ماهه رویش به لکوو خو ی له هه ورزی بهر
دهرگا که سه رخات و لهو ی هه ناسه ی راست بکاته وه. چونکه بهو
دوو داره وه که نهو به ده ستیه وه گرتبو و کردبووی به له نگره ی
له شی لاروله ویر و له قهواره که وتووی، پیکردن له دژوارترین
کاره کان بوو بو ی. له وهش سه یرتر نهو بوو که ماهه رویش،
هم نیسقانه لهق و لوقه، به تاقی ته نها له مال دهرکه وتبی و
نیسته ش بیهو ی به ته نها خو ی پرواته وه بو مال هوه:

— تا به یانی خو ناگه یته وه مال هوه سه ید گیان!؟

تاجه لی، له چاله که دا باوه شی کرد به ماهه رویش دا،
بردی ه سهر له بن دیواری کو لان داینا. ماهه رویش هه ناسه ی هیور
کرده وه و وتی:

— که ره که م... که ره که م... لیره بوو، له پشت هم دیواره...

تاجه لی گیان. تا نهو کاته ی... په نگه خوا قوربان بنیری بو
یارمه تیم. خوا چاکت بو بکا تاجه لی گیان!

تاجه لی که ره که ی ماهه رویشی له که لاهه که هینایه
دیره وه، ماهه رویشی هه لگرت و باری که ره که ی کرد و داره کانی
دا به ده ستیه وه و وتی:

— نا ماشه لالا! بو خو ت خه ریکه قیت نه بیته وه، سه ید.

ماشه لالا! نه مردین و بینیمان که خو ت که وتیه وه سه ری؛
ماشه لالا!

ماهه رویش دو عای کرد و تاجه لی کو لبر به دوای قه دیری
که لای خوادادا، پی نایه ناو دهرگای مالی سه نه ما. بیگه می
نهو ی که ماهه رویش ده ستی له ملی که ره که ی نالاندوو و

چوارپیکه‌ی له بن دیواره‌که راگرتوو و به گومان و دردوځیموه
سه‌یری پوځشتنی تاجعه‌لی و قه‌دیر نه‌کات:

«قه‌دیر نه‌بوو، نه‌وی که‌یان؟ خو‌ی بوو، نه‌بوو؟ نا، خو‌ی بوو.
ئیسته نه‌روځ دانه‌نیشن و له پشت سهرم قسه نه‌کهن. به‌لی
غه‌یه‌تم نه‌کهن. غه‌یه‌ت! بو غه‌یه‌ت نه‌کهن؟! هر که‌س نه‌بی
شتیک بکا، نه‌مانه‌ش، نه‌م خه‌لکه‌ش پاش مله‌ی من قسه نه‌کهن.
هر ئیسته ده‌رگای هر مائی بکه‌یته‌وه، نه‌بینی و نه‌بیسی
نه‌وا پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش غه‌یه‌ت نه‌کهن. له هر شوینیک
چوار که‌س کووه بن، نه‌گهر له پشت دیواره‌که‌وه گو‌ی را‌بگری،
گو‌یت لی نه‌بی که خه‌ریکن پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش قسه نه‌کهن.
له سهر ناو، ژنه‌کان کاتی شیوکردن، هیچیان نیه به یه‌کی
بلین جگه له غه‌یه‌ت کردنی ماه‌ده‌رویش. کاتیکه ده‌سکه‌نه
نه‌کهن، کاتیکه زه‌وی نه‌کی‌لن، کاتیکه ته‌یمان هه‌لنه‌به‌ستن و
یان ناو نه‌به‌ن بو سهر زه‌وییه‌که‌یان. کاتیکه هر کاریک نه‌کهن
یان هیچ‌کاریک ناکهن، کاریان نیه جگه له غه‌یه‌ت کردن پاش
مله‌ی ماه‌ده‌رویش! زستان له بن قورسی، هاوین له سهر‌بانان،
پایز له سهر په‌ریز، له ناو دووکان، له ناو گه‌ورپی مه‌ران. له ناو
ده‌شت و می‌رگ، له هه‌موو جیه‌ک، هر هه‌موویان هه‌میشه‌ی
خوا پاش مله‌ی ماه‌ده‌رویش غه‌یه‌ت نه‌کهن؛ غه‌یه‌ت نه‌کهن،
غه‌یه‌ت نه‌کهن، غه‌یه‌ت نه‌کهن! خوا زه‌لیلیان بکات؛ زه‌لیلیان
کردم، خوا زه‌لیلیان بکات!»

بهندی دووهم

شیرۆ به وړینه کردنی ماهدهرویش پاهاتبوو. ئەوانی کەش کە ماوهیەک بوو ماهدهرویشیان به سواری کەرەکەمی ئەبینی به کۆڵان و بهرمانلان دا تیئەپهپهپ، خوویان بهم خووه تازەمی ماهدهرویش ئەگرت کە به دەنگی بهرز بیر ئەکاتەوه و هەلبەت له بهر خۆیهوه ورتە ئەکات. هەر بهو جۆرەمی کە ئەبوایه لهگەڵ قەڵافەتی تازە، کەسەم و بیجەمی تازەمی ماهدهرویش پابین. کابرایەکی لارولهویر، کۆم، گاوکراو و ناقۆلا و خواروخپچ. تەپهقورپکی له تهنوو درهینراو؛ سووتاو.

— تۆ ئیتر کیی؟! سواره، کوری پاوشای؟! —

— خۆت کیی؟ —

— من... من ناناسی؟ من عەباسجانم!

— ئەمی تۆ چۆن منت نه ناسی، نارەسەن؟ من ماهدهرویشم!

— تۆ ماهدهرویشی؟! نه... باوەر ناکەم! به راستی خۆتی؟

به پیرۆزی کەوتوویتەتە سەرپێ. دەمی، ئەلحەمیلا، ئەلحەمیلا.

پاستەکەمی من هیوام لی بریبوو! خوا یارمەتی داوی سەید! خۆ

ئیتەر ئازار و برینت نییه، ئەری؟ دەمی چۆنی، چۆن نیت؟

عەباسجانی کەلایمی خواداد، دەستی به ملی کەرەکەمی

ماهدهرویشەوه مابوو، به لکۆو وه لایمی لی ببیسێ. به لایم

ماهدهرویش بیری له کار و جیگەیهک بوو. بۆیه به بی ئەوهی گۆی

بداته ئەوهی عەباسجان وتبووی، وشک و یەکرۆو، بەو شیۆهوی
که عەباسجان باوەری نەئەکرد ئەوه ماھدەرۆیش بێ وتی:
— ھا؟ تۆ لیڤرە خۆت مەڵاس دابوو که چی؟ له بۆسهی مندا
دانیشتبوو؟ که چی؟ که دیسانهوهش پاش مله قسمه بۆ ساز
کهی؟ ھا... ھا؟ ئەری؟ دیسانهوهش پاش مله قسمه بۆ سازیکهی؟
ئەری؟

— سەید!

ماھدەرۆیش دەرڤهتی ئاخافتنی به عەباسجان نەدا و پرسی:
— لیڤرە، لەم کەلاوهیه، باسی منت ئەکرد؟ لەگەڵ کێ؟
لەگەڵ کێت بوو خەریک بووی غەیبهتی منت ئەکرد؟ کێ بوو
لەگەڵت له دیوارهکهوه خۆی هەڵدایه ئەودیو؟
— ئەوه ئەلێتی چی سەید؟ باسی کێ ئەکهی؟
— ئەوهی که لەگەڵت بوو. ئەوهی که له دیوارهکهوه خۆی
هەڵدا و هەڵات!

— سەیدی گۆل! وادیاره سەنەما زیاده سەری گەرم کردوویت.
بۆ ئەندازه راناگری سەید گیان؟! مەگەر چی پرووی داوه که هەموو
شتیک به دووان ئەبینی؟ من خۆ لەگەڵ کەس نەبووم. من له بن
ئەو دیواره میزم ئەکرد و له بەر خۆمهوه زەمزه مەم ئەکرد. نەکا
سێبەرەکهیشم به یەکیک هەسێب ئەکهی؟
ماھدەرۆیش، بەدار کەرەکهی خسته رێ و له بەر خۆیهوه
وتی:

— غەیبهت! غەیبهت! من خۆم بینیم، من خۆم بیستم. من
خۆم ئەزانم تۆ بوویت و نانه جیبیکی تری وهکوو خۆت به جووته
پاشملهی من قسهتان ئەکرد. من خۆم ئەزانم. خوا زهلیلتان
بکات. من ئەزانم. چاو و گوێم ههیه منیش. باشه، باشه. چهنده
پێتان ئەکرێ له پشت سەری من غەیبهت بکەن. قسمه بۆ
هەلبەستن، گالته به نامووس و ویزدانی من بکەن. من بکەن
به گالته جاری خۆتان. پلار باویژن، غەیبهت بکەن، جنیو بدەن و

قسەى خراپەم پى بلىن. ئەوئندە قسە بکەن تا زمانتان مووى لى
ئەروى. منىش لىتان خوۆش بىم، خوا لىتان خوۆش نابى. خوا خو
لىتان خوۆش نابى!

عەباسجان، حەپەساو و دەم داچەقاو سووک و بىدەنگ
وہکوو پشیلە بە دوای کەرەکەى ماہدەرۆپشدا ئەرۆپش و زۆر
سەیر سەرنجى بۆ بىستنى قسەکانى ماہدەرۆپش راکىشرابوو.
بەلام ورینەکەى ماہدەرۆپش لەپەسا دائەبەزى و ئارام ئەبوو،
بەو رادەپەى کە بەس خوۆ ئەیتوانى گوتە و بىرکردنەوہى خوۆ
بىسى:

«چىيان لى بکەم؟ ئەتوانم چىيان لى بکەم؟ خو ناتوانم
دەمبىيان لە دەم بکەم؟ خو ناتوانم. من کەى ئەتوانم دەمى
ئەم خەلکى کووفەپە دادوورم؟ ئەتوانم؟ ئەگەر بمتوانىبا... ئەگەر
بمتوانىبا ئەو کارە بکەم. ئەگەر بمتوانىبا بەر بە غەپبەت کردنى
ئەم خەلکە بگرم؟ ئەگەر... ئەگەر دەسەلاتىم ھەبواپە... يان
ئەگەر بپوام بەوہ ھەبواپە کە خوا پوو لە ئاھم وەرناگىرئ،
نەفرىنم ئەکردن. بەلام ودمى پاکی منىشيان گلاو کرد. ئەم
حەشاماتە کووفەپەپە. ئەم حەشاماتە کووفەپەپە...»

عەباسجان ئەیتوانى بەر بە کوکىنەکەى بگرئ و بە زەنگى
دەنگى سىنەى، ماہدەرۆپش ئاورئ لى داپەوہ. دەسبەجئ بىرىکى
زىرەکانە ھات بە مىشکى کوپى کەلایى خوادادا. ئەوہى کە
ماہدەرۆپش - بە بئ ئەوہى خوۆ بزائى- ئەتوانئ بىئ بە سىبەرى
ئەو لەو کارەدا کە لە پىشپەتە. ھەم سىبەرە و ھەم کردار. ئەو
کەسانەى کە بەشىک لە کارىک ئەگرنە ئەستۆ، خو ھەموویان
بەرخۆ و ئاگادار نین. بوى ھەپە کەس يان کەسانىک دەست

بدەنە کار و کارستانىک بە بئ ئەوہى خوۆيان بزائن لەو کار و
کارستانەدا بەشدارىيان ھەبووہ. ھەرۆہاکەم کەسىش ھەپە
کە خەلکانىکى تر بخاتە گەر بۆ زەرەر و زىانى خوۆ. دۆزىنەوہى
ھاوکار و ھاوپى لە کوۆنەوہ ھەبووہ. ئەوئندەى کە بتوانى پەکىکى

تر بখেিতে بهر تۆمهتی تاوان، نیوهی مهترسیهکهت له خۆت دوور کردۆتهوه. لهم ناوهدا عهباسجان ئهویویست ئهو کاره بکات و کۆی له ماهدهرویش لهبارتر؟

— ئهگهر ئهتهوئ خۆت له شهپری ئهو بیرانه ئازاد بکهی، ئهگهر ئهتهوئ به راستی بۆت دهربکهوئ کۆی پاش مله غهیبهتت ئهکا، بده له دهرگای مائی عهلی خاکی، جهنابی سهیدا! بهس به ئهندهی چاوی ئاسکیک لۆی دهرگاکهی مائی خاکی بترازینه، سههرت ببه ژوورهوه و خۆت ببینه و خۆت ببیسه که چی له پشت سههرت نالیین! ههموویان لهوئ کۆ بوونهتهوه. پێویست ناکا له کهرهکهشت دابهزی.

ماهدهرویش ههچهی له کهرهکهی کرد و وتی:

— خێر نابینن، لهم کارهیان خێر نابینن. ئهزانم، خۆم ئهزانم چ قسهیهک له پشت سههری من ئهکهن. مهگهر من کهرم لهم شتانه تی نهگهم؟ تۆ وا ئهزانی تهنها له پشت دهرگای مائی عهلی خاکی باس باسی ماهدهرویشی رهبهنه؟ بهس له پشت دهرگای عهلی خاکی؟ نهخێر. دهرگای ههر خانوویهک که بکهیتهوه ئهبینی و ئهبیسی که بابهتی دانیشتنهکهیان غهیبهت کردنی منی غهریبه. نهک ههر لیڤه، له چاخانهکانی سههر پێگهش باس باسی ماهدهرویشی کۆله کوتراوه. له ههوو...

عهباسجان چووه بهردهم کهرهکه و دهستی هیئا بهملی چوارپێکهدا، قسهی له دهم سهیدا سهند و وتی:

— نهخێر... کاکای من. ههموو قسهیهک له ههموو شوپینیک ناکهن. ههر کهسهیش ههموو قسهیهک ناکا سهیدا گیان، برای من. بگره ئهو سیگاره بکیشه. با یهکیش بۆ خۆم به سیگارهکهی تۆ داگیرسینم و بزانه کاری دنیا به کوئ ئهگات. نهخێر. نه. قسهمان ههیه تا قسه، فهرموو. مژی لیڤه تا نهکوژاوهتهوه. قسهمان ههیه تا قسه. غهیبهتمان ههیه تا غهیبهت. پاش ملهمان ههیه تا پاش مله. جنیومان ههیه تا جنیو. ههر ئیسته

بهر له تۆ دووانیان خهریک بوون ئهچوون بۆ مائی خاکی. سهیرت کردوو، ئهچن بۆ کاری خۆیان، بهلام غهیبهتی خهلکی ئەکەن. بئاباوانه! بلای بئاباوانه ئهو ژنه رهبهنه چ خراپهیهکی لهگهڵ ئیوه کردوو که پشتته سهری قسهی بۆ ساز ئەکەن؟ هەرچهند غهیبهت کردن له پاش ملهی ژنیکی وهکوو شیرو، گوناخهکهی ئەشواتهوه. بهلام ئاخو... بلایم چی؟ جگه لهوهیه که ئهم ههژاره له بهیانی تا ئیواره بهقهد دوو پیاوی کارامه زهحمهت ئەکیشی؟ ئهی ئهمه چ رهوشت و ئاکاریکه ههتانه، ئهی خهلکینه؟ ئهمه چ خوو و خدهیهکه؟! ئهم ژنه، ئهم شیرویه، ئهم بهنده غهریبهی خوا کهی بۆ ئهوه ئەبێ بهخیلی پێ بهن و بهو درۆ و دهلهسانهتان بهدناوی بکهن؟ چیتان دەس ئەکهوئ؟ چ سوویدیکی بۆ ئیوه ههیه؟ واته ئهوه چاکه دانهوهی ئهو زهحمهتانهیه که ئهو بۆ یهکه یهکهی ئیهمی کیشاوه؟ ئهمهیه ههقی ئهو ژنه؟ ئیستهش که پیاوهکهی دراوه به عهززا و له بهر ئیوهش ئهوهی به سهر هاتوو، چ خوا بهرداره بهم جووره دهروازهی دهمتان بکهنهوه و ئهوهی شیاوی خۆتانه بهوی بلین؟ خوا پێی خۆش ئەبێ؟ لهبری ئهوهی بێن و یارمهتی ئەمجوره خهلکانه بدن، لهبری ئهوهی باریکیان لهکوڵ بکهنهوه، به زمانی ههرزه بیژتان ئەتانهوئ باری نهنگیش بدن به سهر شانیا؟ ئەتانهوئ داخی نهنگیش بنین به ناوچهوانیهوه؟ بیدهنگی و بیدهنگی. بهدگومانی مروقیکی شپهزه، له خاموشیهکی ترسینهردا، سووریی ئاگری سیگار که لهپهسا به مژی قوول و بهردهوام ئهوریشایهوه. گوئ تیزهکانی عهباسجان و نیگا دزهکهی که به ههر بیانوویهک ئهپروانیه نیورۆخی شکاوی سهید. ههنگاوانانی ئارامی چوارپێ بۆ ئهو مهبهستهی عهباسجان پاکیشی ئەکرد. شهلهژانی خۆف له سات ساتی بارودۆخی

۲۰۷۱
 که ئیهدر
 بهرگه شه شههه

ماهدهروپیشدا، وړینهی ئارام و نامۆ. بیانوو گرتنی ئەندیشه. نهتوانایی خۆ به دهستهوه دان. داپران له خۆ. لهخۆ داپران. دل سپاردن به ههچ و خورپایی. پهرداخکردنی بپروایهکی نامۆ بۆ خۆ

پياھه ٿواسين. داماوی بوون. داماوی بير و هوڻ هه ٿواسين به شوپنيڪي ناموڊا. خودان به دهست تارمايي په نجهه كانه وه. به په نجهي تارمايي خو سپاردن. هه موو له بهر به رده وامي بوون، ژيان و تاوهي ناني پرته و بولهي خوئي. هه رچي چوڻ بي، له هه موو هه ليڪدا، شتيڪ سازکردن له نهنديشه ي خوئي دا، شتيڪ به هه ٿوسه، شتيڪ به درو. بو ٿوه ي برواي خوٽ له راسته قينه نزيڪ بکه يته وه، خه نيميڪي نه ناسراو بو خوٽ ٿه تاشي. دوژمنيڪ بو خوٽ ساز ٿه کهي. خه نيميڪي ساخته به ره هه ندي هه موو هيڙي ٿه نهنديشه، له به رام بهر خوٽ دا قوت ٿه کهيته وه. هه موو خه لڪي به دوژمني خوٽ ٿه زاني، نيشانه ي ٿه وپه ري زه ليلي و داماوي و سه رکزي و به له نگازي. ٿه وسا که تواناي بهر به رهه کانته له گهل دوژمني راسته قينه دا نيهه. که جهر به زهي دهر پريني که مترین ناره زاي له به رام بهر پوڙه ف و کرده وه، له توڊا سه رکوتکراوه و ريگهي دهر باز بوونيڪ له دهر ووني خوٽ دا نادوژيته وه؛ که وا بوو چ باک له ٿه نهنديشه ي دوژمنايه تي؟ دوژمنايه تي له گهل هه مووان، دوژمنايه تي له گهل هه موو خه لڪي قه لاچيمهن، دوژمنايه تي له گهل هه موو ناوچه که، دوژمنايه تي له هه ر جوړيڪ. دروي گه وره له گهل خو کردن، چونکه ٿه و درويه نه شته ٿه کات. بويه ٿه و درويه چهنده قه به تر، به و ٿه اندازه يه ش تين و تاوي له ش و گيانته، پتر. پروا کردن بهم درويه چهنده مسوگه رتر بي، تينو يتي ٿه ويني به تام و چيڙي تو به رام بهر به و کينه يه ي له ناخي خوٽ دا دروستت کردوه، زورتر و تامه زرورتر. ناخي خوٽ په روه رده ٿه کهي بو هه لايساني زياتري ٿه و ٿه نهنديشه رقاوييه که هه م کلا به قه د بالاي ٿه نهنديشه بي سهروب نه که ته و، هه م ٿه تواني جيهاني بي سهروبن بگه ري ٿه م سه ر بو ٿه و سه ر. دهر وويه ک بو رها بوون، له گه پان بو دڙي خوٽ، که تو له گهل ٿه و، که تو له گهل خوٽ ٿه تواني هه لکهي، ٿه تواني بڙي. هه رچهنه که له م دڙايه تيه دا، مشت له باي ٿه نهنديشه بده ي تو، ناوبه ناو. چ خه نيميڪي شهرمن

و بهروومەت، چ دوژمنیکی له بهر دەست، چ دژیکی خۆ به دەستهوه‌ده‌ر و به دلی تۆیه. بۆ ساتیکیش لیټ دوور نییه و تۆیش. بۆ ساتیکیش له ده‌روهی تۆ نییه، دوژمنه‌که‌ت. بۆ چاو‌ترووکانیک له بیر و یادی تۆ دوور ناکه‌وه‌یته‌وه، دژه‌که‌ی تۆ. مه‌یدانگه‌ی خه‌بات وا له ده‌سه‌لاتی به‌ده‌سه‌لاتی تۆدا، به ملاملانییه‌کی سه‌رکه‌وتوانه هم له شکست و هم له شان‌دا. که چیژی شکست، له حه‌زی سه‌رکه‌وتن که‌متر نییه و، هه‌روه‌ها غورووری سه‌رکه‌وتنت، له به‌زه‌ی شکست که‌متر نییه. جیهانت به‌جاری له به‌ریکه‌وه که‌له‌که‌ بووه و له‌و به‌ر جگه‌ له تۆ، که‌سی لی نییه، به بی جیهان و، نموود و تاودانه‌وه‌یه‌کت نییه مه‌گه‌ر به لیو بزواندن و پرته و بۆله‌یه‌کی له به‌ر خۆته‌وه.

له تاقیکردنه‌وه‌ی چهند ده‌ ساڵه‌ی ته‌مه‌نی عه‌باسجان‌دا، پڕی که‌وتبوو که‌سانی وه‌کوو ما‌ه‌ده‌رویش ببینی که به‌ره‌نجامیان گه‌یشته‌بوویه و پینه‌کردن و نه‌ک - به ئارامی ما‌ه‌ده‌رویش به‌لکوو زۆر بیباک و به بی گویدانه‌ بوون و نه‌بوونی که‌سان، که زمانیکی دڕ و بویریان له‌ گه‌فت و گوتاردا هه‌بوو. بی به‌ند و بی گری. عه‌باسجان هه‌روه‌ها، ئەگه‌رچی نه‌ زۆر، به‌لام یه‌ک دوانیکی له‌م بابه‌ته‌ی ئەهاته‌وه‌ بیر که‌ گله‌یی و ناره‌زامه‌ندی خۆیان ده‌رنه‌ئه‌پری. هه‌رچه‌ن جار‌جاره‌ گله‌ییش له بۆله‌یان‌دا هه‌بوو. زۆرتر به‌لام گه‌فت و گوتاریان سه‌روخوار کردنیکی هه‌بوو به‌ گویره‌ی هه‌لچوون و داچوونی غه‌واره‌ی ناو ده‌روون. له‌ وتووێژی پۆژانه‌وه‌ بگه‌ر تا ده‌ربیرینی یاده‌وه‌ری به‌رامبه‌رکی، توندوتیژی و توورپه‌بوون و ته‌نانه‌ت جه‌نگ و پاشان دابه‌زین و دادوه‌ری و ئامۆژگاری له به‌رژه‌وه‌ندی ئاشته‌بوونه‌وه و ئەوسا ده‌مخه‌ند. پۆشنترینیان که له بیره‌وه‌ری عه‌باسجان‌دا

نموودیکی تازه‌ی هه‌بوو. ورده‌مالکیکی شکاو و مایه‌پووچ بوو خه‌لکی تالّوا، ماوه و داماو له بنه‌ماله‌ی حاجی مه‌لا، که پارچه زه‌وییه‌ک و چۆره‌ ئاویکی به میرات پی‌گه‌یشتبوو. خه‌لکی ئەیانوت بیست سالیکی ئەبی خه‌ریکه‌ حه‌سیبی داها‌ت و ده‌رچووی خۆی

بکات به یارمه‌تی په‌نجه و زمانی. ئەویش به‌ره‌نجامی قه‌ری به‌رده‌وامیه‌تی له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی و هم دوو کچ و کوره‌کانی، که به زوری و به شیوه‌ی جوراوجور حه‌سه‌یبه‌کانی به قسه و به ورینه به دهم رپوه ئەکرد. به دهم رپۆیشتنه‌وه به هه‌نگاوی بلیند و له کۆڵانه‌کاندا و دیسانه‌وه سه‌رله نوێ حه‌سه‌یبه‌ی ئەکرده‌وه. ئەوترا ماخۆله‌ی به‌ره‌نجامی ده‌رچووی زور و داها‌تی که‌میه‌تی، تی‌که‌ل به نه‌ریتیک که ئەویش میراتی بنه‌ماله‌یی بووه.

هه‌رچی چۆن و به هه‌ر هۆیه‌ک عه‌باسجان کاری به‌وه نه‌بوو. ئەوه‌ی که گرنگ بوو ئەو ئەیتوانی به کاری به‌یئنی. ئەزموونی بینینی ئەو کابرایه و شاره‌زایی لهو جوره نه‌خۆشیه هه‌بووکه ئەیتوانی یارمه‌تی بدات تا بتوانی نموود و نیشانه‌یه‌کی ئاشنا له بوونی ما‌ه‌ده‌رویشدا ببینی و له کاتی خۆیدا به‌کاری به‌یئنی بۆ جی‌به‌جیکردنی مه‌به‌ست و نیازی خۆی. چونکه ئەو در‌دو‌نگی و به‌دگومانیه‌ی که ما‌ه‌ده‌رویش تووشی ببوو و ئاوا به‌په‌له ئەرویشت تا وه‌کوو دوژمن سه‌یری هه‌موو که‌س بکات، هه‌ل و ده‌رفه‌تیکی به‌ کورپی که‌لایی خواداد ئەدا تا بتوانی کاری خۆی له سه‌ر ئەو بناغه‌یه رپک بخت. به‌ختیشی له‌وه‌دا یار بوو که ئەو به‌دگومانیه‌ی ما‌ه‌ده‌رویش، به بی زه‌مینه‌ش نه‌بوو. ئەوه راست بوو که شه‌یدا و شیرو و وه‌کوو دوو گای که‌له‌مه له‌ملی بن جه‌نجه‌ر، له شه‌ر و ئاشتی‌دا به‌ ده‌وری خه‌رمانی‌کدا ئەسوورانه‌وه؛ جا که‌ی ده‌ویلی که‌له‌مه لی‌ک هه‌ل‌بێرن و له به‌رامبه‌ر یه‌کدی‌دا بوه‌ستن؟

— خودی تویش هه‌ر ئیسته‌ خه‌ریکی غه‌یبه‌ت ئەکه‌ی. به زمان نایلی به‌لام غه‌یبه‌ت ئەکه‌ی. له لای خۆت پاش مله‌ی من قسه ئەکه‌ی. لیوه‌کانت خامۆشه، به‌لام من قسه‌ی تو له دلته‌وه ئەبیسیم! ئەبیسیم که خه‌ریکی غه‌یبه‌تم ئەکه‌ی!

— سه‌ید گیان، سه‌یدی گول! سه‌ید گیان، ویژدانت چووه بۆ کوئ؟ تو هه‌رگیز بینوته ئەم خه‌لکه له‌گه‌ل من بدوین تا من ده‌رفه‌تی ئەوه‌م هه‌بێ غه‌یبه‌ت بکه‌م؟ کوا ئەوانه من به

شياوى ئەوھ ئەزانن دەم بخەنە دەمم؟ كوا لە ريزى ئادەمیزادا
 ھەسببىيان بۆ كرووم؟ من لە تۆ باشتر ئەم خەلكە ئەناسم.
 زۆر باشتر و زۆریش زياتر لە تۆ. من لە ناو ئەم خەلكەدا گەورە
 بووم. ژيانى خۆم لە ناو ئەمانەدا بەفیرۆ داوھ. لە پیناوى ئەمانەدا
 فەوتام. ھاودەردى خودى تۆم لە پاستىدا. ئەم خەلكە پواڵت
 بىنە سەيرى سەردەستى كراسەكەى مروّف ئەكەن. سەردەستى
 كراسەكەى ئەگەر كۆنە بى، ئەگەر ھەر وشەيەكى مرواريش
 بى، لىي وەرناگرن. چىت پى بلىم من؟ بارى ئەو دەرد و ئازارەى لە
 دللى من داىھ، سەد جار لە ھى تۆ قورستر و ئالتەرە. رۆژگارێكم
 ھەبوو من. رۆژگارێك جگە لەوھى كە تۆ ئەبىينى. ئەو رۆژەى كە
 من بە سوارى ھىسر لە سەفەر ئەگەر پامەوھ، كە لە بەردەمى
 كاروانسەراوھ بام ئەداىوھ بۆ ناو كوڵانەكە، ژن و پياو ريزيان لى
 ئەگرتەم و ريزيان بۆ ئەكردمەوھ. نەيان ئەھىشت سلاوم پيش
 سلاويان بكەوئ، پير و جەوانيان. دەس بە دەم لە سەر رېگەم
 بەريز ئەبوون و چاويان لە دەستم بوو كەى ئەچى بە گيرفانەمدا.
 لە پاستىدا ئەوان خويان راناوو و من بە سوارى ھىسر سانم لى
 ئەبىين. بۆيەش بوو گيرفانەم پى ئەكرد لە پارەى رەش و كاتيكە بە
 بەردەمياندا تى ئەپەريم، پارەم بۆ ھەئەدان. كام ريش سىپى ھەبوو
 لەبەرم ھەئەسى؟ بە زۆر بىست سالى ئەبووم، بەلام پيرەميردى
 نەوھد سالىھش لەبەرم ھەئەسا و سەرى بۆ دائەنەواندم. بۆچى؟
 چونكە سەردەستى كراسەكەم نوئ بوو! بۆچى؟ چونكە گيرفانەم
 پى بوو لە پارە و سەفرەم پى بوو لە نان! ئەوان ئەيانزانى كە من
 پيشەنگەم و ئەو كاروانەى بەرپۆيە، سەرچاوەى رسق و رۆزيان
 ئەكاتەوھ. ئەيانزانى كاتيكە كاروان بە سلامەتى بگاتە بەرەوھ
 ھەر ئەو شەوھ لە مالى خواداد سەفرە پراوھ. بەلام ئىستە...
 ئىستە وەلامى سلاوھكەم نادەنەوھ. ئەلىي بە گلاوم ئەزانن!
 گلاويشەم؛ ئەمەيان خۆم ئەزانم! لە بەر ئەوھى ئاتاجەم. مروقى
 ئاتاج گلاويشە. خۆم باوهرم بەوھ ھەيە. مروقى پاك و پيرۆز تەنھا

ئەو كەسەيە دەسەلەتتى ھەيە. دەسەلەت، دەسەلەت مەرۇف پاك و پېرۇز ئەكات. ئەمەش لە ناخى دلمەوہ ئەلئيم و باوہرم پيى ھەيە. مەرۇفى دەولەمەند و بەدەسەلەت، ئەگەر دلئيشى پرىي لە چۆرتەم و نەگبەتتى، بە روالەتتى پاراۋەيەوہ پاك خۇيا ئەكا. بۆ ئەم قەسەم ئەزمونەم ھەيە، تاقىم كەردونەتەوہ ئەم مەردمە. سەر و بنیانم ناسىوۋە، من! كەچى تۆ روم تى ئەكەيت و بە من ئەلئى غەيبەت ئەكەم؟!... ئەي پياۋى بە ويزدان، مالت ئاۋا! مەگەر كەس لەگەل من ئەدوئى كە من غەيبەتتى توى لەلا بەكەم؟ ھەر خودى تۆ روى داوہ تا ئىستە يەك تاقە جارىش ھەوالى من پېرسى؟ ھا؟ من خۆ يەكى وەكوو تۆ بووم ئاخىر بى بەزەيى! ھىشتاش ئەوہ من بووم كاتىكە لە سەر جىگە كەوتبوۋى سەردانم كەردى و ھەوالم پېرسىت و وتەم چۆنى سەيد! گرىمان دەستىشەم بەتال بوۋى. گرىمان ھىچ بە ھىچ. بەلام من وەكوو بەرى دەستەم لام ديارە ئەگەر من زەمىنگىر بىم و لەجىدا بەكوم لە سوۋچى كەلاۋەيەكدا، خودى تۆ قىزىت نايەت پى بەھيتە ئەو كولانە سەگەي منى لى كەوتووم. پىت شەرم ئەبى. وەك بلئى رۆژىك لە رۆژان ھەر ئادەمىزادىش نەبوۋىتەم!

ماھدەرۋىش قنچكە سىگارەكەي فرى دا و ھەروا بە سەر كەرە وەستابوۋەكەوہ وشك ببوو. چاۋە بە قوۋلاچوۋەكانى خستە سەر ەباسجان و پېرسى:

— راستىەكەي لە مالى ەلى خاكى... باسى چى ئەكەن؟

ەباسجان دەستى لە يالى كەرەكە كەردەوہ و ھەنگاۋىك بۆ

دواوہ، وتى:

— ھىچى وانىيە سەيد گيان. باسى ھىچ ناكەن. ھەر لە

خۆمەوہ شتىكەم وت. تەواۋ بوو و رۆيشت. برۆ سەر بەخەرە سەر

سەرىنت و ئاسوۋدە بە. باس و قسە زۆرە و سەرەتا و كۆتايى

نىيە. برۆ برا گيان، برۆ و لەم رۋوہە خۆت نارەحەت مەكە، من

و تۆ ھىچمان لەدەس نايە!... دى؟ نە، نايە! ئەي پياۋ ئىتر بۆچى

قنى بداته بهر شاخى گا؟ بیده ره دەس خوا!
 عەباسجان، هەر لەو رێگە یەوێهه که لەگەڵ ماھدەرۆپیش
 ھا تێبوو، گەراپە یەوێهه. بە بێ ئەوێهه ھۆش و گوێی لە کاردانەوێهه
 ماھدەرۆپیش خافڵ بکات. ماھدەرۆپیش لە پەر ئەتوت بە زمان و بە
 ھەوت بەندی لەشی قفل بوو. بەلام سەری کەرەکەى وەرگێرا،
 ھەچەى لێکرد بە دوای عەباسجاندا و بە نارەزاییەوێهه ھاواری کرد:
 — راوێستە. راوێستە. لەگەڵ تۆمە، راوێستە!
 عەباسجان وەستا، ھەرچەند زۆر دوور نەکەوتبوو.

ماھدەرۆپیش مابیتی بو لای وتی:

— بلی! پێمى بلی! بە منى بلی!

— چیت پى بلیم، سەید؟

— ھەر ئەمە، ئەمەى که لەوێ چ باسە؟ ھەر ئەمەم پى بلی
 لەوێ چى بە سەر ژيانى من دى؟ ئەمەم پى بلی که پاش ملەى
 شيرۆ چى ئەلین؟ شیرۆ ژنى منە ئاخر، بابە گیان! تۆ خو بروات
 بەو ھەيە؟! باوهرت بەو ھەيە که شیرۆ ژنى ماھدەرۆپیشە، یان
 تۆیش باوهرت بەو ھەيە؟!

— باوهرم نیه؟! بوچی باوهرم پى نەبى، سەید؟ ئەم
 قسەيە بەو لە خوا بى خەبەرانە بلی که ئەیانەوێ قسەى خویان
 دەربارەى خەلکى تر بێننە پێشەو و ئەگەر بە زۆر و بە درۆش
 بوو بيسەلمینن که رۆژ شەو و شەو، رۆژە! ئەم قسەيە
 بەوانە بلی که ماست بە رەش دائەنن و خەلۆوز بە سپى!
 برۆ بەو بىغیرەتانە بلی قبوولى بکەن که شیرۆ ھیشتاش ژنى
 ماھدەرۆپیشە، نەک بە من که ئامادەم دەس بەم بە قورئاندا!
 نەک بە من که خوّم ئەزانم ئەوئەندەش بى ویزدان نیم! ئاخر چۆن
 ئەتوانن ئەو درۆ گەورەيە بکەن؟ چۆن ئەتوانن ئەو قسەيە بکەن

و لە پاشیدا بوەستن و گەورەى بکەنەو؟ من خو قسەى وا
 بەزمانەدا نەھا توو، سویند بى بە جەددت فاتمەى زەھرا!

— که وا بوو بلی! بلی! ھەرچى ئەزانى بلی!

عەباسجان جارێکی تر لە ماھدەرۆیش نزیک ببووێهوه، تا ئەو
راڤهیهی که سهید توانیبووێ یه‌خی کراسه‌که‌ی بگه‌رێ و شه‌تانه،
بلیته‌وه:

— بلی! بلی! هه‌رچی ئەزانی، پیاو!

— چی بلیم، سه‌ید؟

— هه‌ر ئەو شه‌تانه‌ی که ئەزانی! باسی مائی بوندار بکه. هی
شه‌یدا، هی شه‌یرو، هی مائی چۆل و هۆل! بلی بزانه‌م چی روو ئەدا
لهم گونده‌دا؟ چی روو ئەدا له‌ ژانی من‌دا؟ هه‌مووی بلی!

— سه‌ید، سه‌ید گیان! ئاخر من که‌ی ئاگام له‌ مائی بوندار
هه‌یه؟ ئەمه له‌ خودی شه‌یرو بپرسه. خوێ بوئی ئەگه‌یته‌وه،
ئیترا! لیره‌ش، له‌ مائی خاکی کۆبوونه‌ته‌وه و ره‌نگه‌ خه‌ریکن
قه‌سه‌ی خوێان ئەکه‌ن. مرو‌ف بو ئەبێ دلی خوێ نیگه‌ران بکات؟
من بینیم له‌ پاش هه‌موویان کورێ سالار ره‌زاق چوو بو ئەوێ.
به‌لام له‌ پشت ئەو دیواره‌ نازانه‌م چی روو ئەدا؟ به‌س ئەوه‌نده‌م
بیستبوو که بوندار له‌ ترسی خو‌ش جسنی کورپه‌که‌ی شه‌یدا،
ئیه‌وێ بینیری بو ره‌وه‌ندی که‌ له‌میشه‌کان. به‌لام شه‌یدا به‌ کات
و کاژیر بیانوو ئەه‌یینه‌وه که له‌ قه‌لاچیمه‌ن به‌نیته‌وه. بوندار له
جیه‌نه‌خانی سه‌ردار ئەترسی که ئیه‌وێ کورپه‌که‌ی کوێر بکات.
به‌لام شه‌یدا بزانه‌م چی چه‌شتوو له‌م قه‌لاچیمه‌نه‌ له‌ مه‌رگه‌یش
ناترسی. من خو له‌گه‌ل شه‌یدا هه‌قاله‌تیم نییه‌ تا بزانه‌م ئەو بو
کوێ و کوێ ئەچی؟ ئەوه‌نده‌ نه‌بی که هه‌ندی شه‌وان بینومه‌ بو
خوێ شه‌وه‌گه‌رێ ئەکا له‌ ناو کۆلانه‌کانی قه‌لاچیمه‌ن‌دا. ئەوه‌شم
بیستوو که ژنه‌که‌ی چه‌پاوه‌یش هه‌ندی شتی لی بینوه که
شه‌ویکیان له‌ مائی خوێ ده‌ری کردوو. ئیسته‌ش ئەگه‌ر له‌ من
ئیه‌یسی برۆ بوخۆت بکه‌وه. تو ه‌یشتاش نه‌خو‌شی. ئەوه‌تا دیاره،
پلت گه‌رمه‌ و توند لی ئەدا. یاوت هه‌یه. ئەم کارانه‌ی کورپه‌ بوندار
تا راڤه‌یه‌کی زۆر پالنه‌وان به‌لخی تووره‌ کردوو. ئاخر ماله‌که‌ی
ئیه‌ویش پره‌ له‌ کچ. ناتوانی ببینی شه‌یدا بووه به‌ ته‌گه‌ی

٢٠٧٨
که‌ له‌ سه‌ده‌ر
به‌رگی شه‌شه‌مه

قهلاچیمهن و له هه موو كهس ئه پهری. ئه لئی چی ئیتر، همر كهس نامووس پهرهست بی وهكوو بهلخی، پیی تیك ئه چی. ئاخره كهی بهلخی داخی خووی به شهیدا ئه پرژینی. تویش لیی گهری بو بهلخی. ئیستهش له مائی خاکی كی چووزانی باس همر باسی ئه م شتانه نه بی؟ چونكه بینیم مووساش چوو بو ئیره، بو مائی خاکی. وابزانم بهلخی بیهوی شایهت كو بکاتهوه. پینهچییه كهش لییرهیه، ئه زانی خو، پیاویکی بهویژدان و مهرد و رهنده. مه بهستم ئه وهیه كه كار ئه بی به كارزان بسپیردری. كهسیك ئه بی دهس بداته کاریك كه توانای ئه و كارهی هه بی. هه لبهت ئه گهر له من ئه بیسی، برورهوه و بوخوت بخهوه. چونكه لیره، له بهر ده رگای مائی خه لکی دا راوهستان باش نییه. ئه وهندهت نه زانی له پر یه کیان هاته دهروهه. له پریش پیاو ئه دا له سه ری ده رگا كه بکاتهوه و خووی بکا به ژوورا. نه! همر چوون بووه ئه بی خوت له م كو مه له بپاریزی. راسته كهی من ئه ترسم و ئه روم سه رم بنیمه وه و لیی بخه وم. به یانی، پرژی یه كه می دره وه. هه رچی بی بینه و به رده یه ك ساز ئه بی. رهنگه شتیکیش له ده ورو به ری دهشت بهر ئیمه كهوت. هه رچهنه ئاخره كه شی نه مزانی ئه م پینهچییه چكارهی ئه م ولا ته یه؟!

ماهده رویش ده میكه بوو عه باسجانی نه ئه بینی و قسه كانیشی نه ئه بیست. له چواریه ری گومانی خووی دا، سه ری لی شیوابوو و راستیه كهی نهی ئه زانی چی به سه ر ئه ودا دی و چی له قهلاچیمهن روو ئه دات. به بی ئه فان كه ره كهی به ره و مائی عه لی خاکی لیخوپی. تاكانی ده رگا كهی كرده وه و به سواری كه ره كه یه وه چوو ه ژووره وه. عه باسجان كه به چوونه ژووره وهی ماهده رویش بو مائی عه لی خاکی، كاری خووی به ئه نجام گه یانده بوو، له دووره وه له ناو تاریكیه كه دا خووی داگرتبوو و سه ییری ره فتاری ماهده رویشی ئه كرد. پاشان كشنایه وه و به ره و مائی بوندار كه وته ری. به و ئه ندیشه خو شه وه كه با بقولی بوندار نابی خه وتبی:

«خه وتبیتیش، هه لئی ئه سینم! ئه مجوره هه والانه ئه هیئی بیخهوی بو بکیشی!»

لای ده رگای مائی بابقولی بوندار، عه باسجانی که لایی خواداد، سینهی تهقی به سینهی شهیداوه. شهیدا و اچله کا و ناخودئاگا قاپی چیشته که می له بن بالی دا شارده وه و بو ئه وهی له وه زیاتر نه شه له ژئی، به بی دوان له گه ل عه باسجان به ری خوی دا رویشته. به لام عه باسجانی که لایی خواداد، ئه وه ندهی که خه لک خویان له و لانا دا، ئه و به پیوستی نه ئه زانی ئه وه نده خوی له خه لک لابادات. ئه ویش له و کاته دا که سهر به خزمه تی هه ندی که سی تر بوایه ت. بو یه به شیوازیکی خزمانه وتی:

— ئه لئی ئه پرۆی خیر ببهی بو هه ژار و نه دار، شهیدا خان!
شهیدا هیشتا به و راده یه شاره زایی پهیدا نه کرد بوو که بتوانی به خیرایی زمان و بیری لیک جووت بکات هیچ، هه ندی جار پی و ابوو ئه وهی ئه و له میشکی دایه، خه لکی له پی شه وه پیان زانیوه. بو یه له چوارمیخه ی پرسیاره که می عه باسجان دا گیری کرد و وتی:

— ره به نانه شیویان نییه، ئه یبهم بو یان.

عه باسجان نزای کرد:

— خیرت بنوو سی. دهستی به خشنده ت ئاتاجی نامهر د نه بی.

شهیدا تیپه ری و عه باسجان دای له ده رگا.

— ئا... کییه؟

بوندار به کراسیکی سپی، یه خه ی کراوه و سه ری پروت، له بانجه به ره و کو لآن وه ستا بوو. عه باسجان سه ری به رز کرده وه و به کپی وتی:

— هه موویان سه ریان ناوه به سه ری یه که وه.

بوندار به سهر مه عجه ره که دا چه مایه وه و پرسى:

— ههر له وئی؟ له مائی خاکی؟

— به لئی.

بوندار وتی:

— لهو دهوروبه رانه به. ئاخړه که ی هر دینه دهره وه. ئاگات لیبی که ست له دس دهرنه چی!... نانت خواردووه؟
به دم هم قسه وه بوندار دهستی کرد به گیرفانی کراسه که ی دا و پاکه تیک جگهره ی بو عه باسجان هه ئدا. عه باسجان به حه واهه گرتیه وه و بهرو ره به تی مائی خاکی که وته ری.
له قوولایی دالانه کونه وه شیرو ههات به فانوسی که وه. عه باسجان له کولانه داخراو هاته دهره وه و خو ی پیشانی شیرو دا. شیرو ویستی عه باسجان به نه دید بگری. به لام عه باسجان به دوا ی شیرو دا که وته ری و وتی:

— دیاره به دوا ی ماه دهر ویش دا نه گهری، وایه؟
شیرو به بی نه وه ی ئاور له عه باسجان بداته وه، وتی:
— خه ریکم نه چم بو مائی سه نه ما. نه ترسم له وی زه مینگیر بووی. تاویک له ماله وه به ند نابی!
عه باسجان وتی:

— بینیم به سواری که ره که یه وه به رهو ژورر نه چوو. توژی زیاتر ئاگات لی بی تا گیانی دینه وه به به را.
شیرو پرسی:
— سه رهو ژورر؟

عه باسجان به وه ستانی شیرو، خاوی کرده وه وتی:
— وایزیم چوو بو شه وگهری کاولیه کان. ئاخړ ئه وان له کاروانسه را بنه یان خستوه. زور دلم بو سهیدوکه سووتا.
شیرو ئاراسته ی گوړی و وهک بللی له گه ل خویه تی وتی:
— نه وی ئیتر بو؟ داویه تی له سه رت قور به سه ر. نه وه نییه زور وهرجا و زیت و زیندووی؟!

عه باسجان له پشته وه وتی:

— لی تووره مه به سهیدوکه، زور گوناچه!
شیرو به بی گویدانه عه باسجان، لی دوور کوته وه و به

قەراخ جۆگەكەدا بەرەو كاروانسەرا پۈی هەلگرت، بە نینگای نینگەرانیەوہ بو ہەر كەلاوہ و پەنا و پەسیریک كە رەنگ بوو ماہدەرۆیشی لی كەوتبی. ماہدەرۆیش بەلام نەبوو. شیرۆ سەری بردە ناو داآنی كاروانسەرا و شووہكەى بە ناو بانگ كرد. ماہدەرۆیش لە ناو كاویلیەكاندا نەبوو. شەیدای لیبوو، لە هەلقەى قەرەچيەكاندا لە سەر سفرەى شیو دانیشتبوو. شەیدا تاویك لە شیرۆ پاما. كچەى كاوی وەرگەرپا و سەیری شیرۆی كرد. چاوەكانی دوو ژن بو ساتیک یەکیان لە ئاویندە بینی. شیرۆ، بو کاتیك لە بیری چووپیەوہ كە بە دواى ماہدەرۆیشدا هاتووہ، وشك ببوو. پاشان هاتووہ بە خویدا، وەرسووړا و بە خیرایی برووسكە دوور كەوتووہ و بە قەراخ جۆگەى ئاوەكەدا و بەرەوخوار بوویەوہ. لە شەلەژانیكى كتوپړیدا كە لە ژنەدا سەری هەلدابوو، شتیك ئەفسوونى ئەكرد ئاور لە دواى خویداوہ. بەلام دفرەى زەبەلاحی ژنە لەو ساتەدا، رېگەى ئاوردانەوہى پى نەئەدا. دەنگیک ئەبیسی بە ناوی خویدا، بەلام بپوا بەو دەنگ و ناوہ ناکا. دەنگی بەپەلەى هەنگاو نان بە دواى خوپیەوہ كە ئەیانتوانى دەنگی پۈی شەیدا بن. بەلام بو ئەو دەنگە و ئەو كەسە نەئەوہستا، هەتا ئەوہى سەرپەنجەى توند و لەرزۆكى دەستیك سەرشانى گرت و وەستاندى:

— من نامم بو بردن شیرۆ؛ بەس نان!
 شیرۆ وەلامیكى نەبوو. بەس كەوتووہ رى. شەیدا لە تەکیەوہ كەوتە رى و بەردەوام قسەى ئەكرد:
 — ئاخر من خو... گووى بگرە لە من! ئەوان نانى شەویان نەبوو!

شیرۆ گورج و توند ئەرویشنت و شەیدا، هەزار پېچ لە وشەیدا، لەگەلى ئەدوا:

— تۆ پیت وایە چى بووہ؟ من تالە موویەكى تۆ لەگەل هەزارى لەو بى سەرپېیانیە ناگۆرپمەوہ. نەت بینی کاریکم كرد كچەى

ئەفغان ناچار بوو سوار بى و بروتەوہ؟! ھا؟... دە تۆ راوہستى
تۆزى. قسەت لەگەل ئەکەم!

بیمینى بۆ ناودالانە کۆنە، شەیدا توورە و ھەژا، بەندى
دەستى ژنەى لە پشتموہ گرت، باى دا و کوتاى بە تەختى
دیوارەکەدا و خۆى وەکوو کەلەشیرىكى جەوان بالى کردموہ، بەلام
شیرۆ ھەروا رانەوہستا و لەو گيرمە و کيشەيەدا شووشەى
فانووسەکە شکا و پليتمەکەى دامردەوہ. تاويک خاموش بوون و
پووبەپووى يەک. ئيستمە کە خاموشى دەرفەتى دابوو، شەیدا
تواناى قسەکردنى نەبوو. ئەتوت چى وشەيە لە ميشكى
سپراوہتەوہ. بۆيە رامابوو و لە شیرۆ مۆرەوہ ببوو.

شیرۆ خۆى ھەر لە پيشەوہ خاموش بوو و لە تاريكى شەودا
پەنگ و پووى پەپيوتەر خۆياى ئەکرد و نيگای گرگرتووى لە نيگای
شەيدا چەقاندبوو، کە شەيدا بە ئاشکرا لە چاوەکانىدا بوو.
سووک و زۆر جلف، بەلام بویر. کە ئەم بيباکيە دەميکە بوو
خزابوو يە تان و پۆى ژيانى شیرۆ و لى ئالابوو. نە ون ئەبوو لە
گيان و ژيانى ژنەدا و نە توانا و ليھاتوويى داگيرکردنيشى ھەبوو.
نە دوور ئەبوويەوہ و نە ئەپرفاند بە زەبريک. گريمان بە ويستى
دلى ژنەش نەبى! کە ئەمە دواين داوا بوو لە تەنھا نيشانەى
چاک و خراپى کردارى کورپى بوندار؛ بەو جۆرەى کە وشتر و کچەى
ئەفغانى پفاندبوو و شیرۆ ئەو کردارەى لا پەسەند بوو. ئيستمە
بەلام شیرۆ لەو کردارەشى بەدگومان ببوو. گومانى ئەوہى کە
شەيدا بە جەربەزە و دليرى ئەو کچەى نەپفاندبوو و، دلنيا ببوو
کە فريودان و فيللەبازيەک لە ئارادا بووہ. بۆيە شەيدا، پيش
ھەموو ئاکار و پەوشتيكى، سووک و جلف ئەھاتە بەرچاوى

۲۰۸۳

کە ليدەر

بەرگەش شەشەم

نەک بویر و گەپناس. ئەم پاگرتنەى شیرۆش لە جەنگەى شەو
و ناو کۆلاندا نەک لە بيباکى ئەوہوہ، بەلکوو لە جلفى و
سەرسەرپىتى ئەوہوہ سەرچاوەى گرتبوو. ئەمەش بە دلى شیرۆ
نەبوو. پيشتريش ئەگەر رپگەى بە خزانى شەيدا لە پۆى ژيانى

خۆی دا دابوو، حمزی به جهر به زه ی ئه بوو، بهو هیوا یه ی ئه م خوده به سهر جلفیه که ی دا زال ببی. به لام له بهر چاوی شیرۆ، ئه سووکی و جلفی جهوان به سهری دا زال ببوو. هر چه ند ئه گهر شهیدا ئه م دووانه شی به یه که وه هه بوا یه، کچی که له می شی نه ی ئه توانی پی رازی ببی. چونکه ئه و ژنیک نه بوو که بتوانی نیوه ی پیای خۆش بو. ئه گهر چی له بهرام بهر پوو کاوی و گیان مردووی ماهده رویش دا، شهیدا پر بوو له وزه و توانای جهوانی. له و پروه وه که شهیدا کوری بوندار بوو و ماهده رویش کوری بیابانی به تال و بی کۆتایی.

— من بهس تۆم ئه وی شیرۆ، به گیانی دایکم، به گیانی دایکم به راستمه!

شیرۆ، له کاتی کا ههستی به لهرزینی دهستی کوری بوندار له سهر مه چه کی خۆی ئه کرد، لیوه کانی هه روا دادوورا بوو. ئه مه دوا گوته ی کوری بوندار بوو که شیرۆ ئه ی بیست و هیچ وه لام میکی بوی نه بوو. ئه مه کۆتایی خۆراگری شهیدا بوو بو وه رگرتنه وه ی وه لام و ئه م کاته به هه زار سال ئه چوو. شهیدا جگه له گه رانی لهرزینی مه چه کی دهستی کچی که له می شی به دهست و له شی خۆی دا، که زۆر پیوار و بی نیشانه بوو، هیچ نیشانه یه کی به واتای وه لام وه رنه ئه گرت؛ بهو پییه ی که روخساری په رنگ په ریوی شیرۆ وه کوو مردوو خامۆش بوو.

— ئه وه تان له وی... له نزیک خۆته وه، برام. نایان بینی؟ لکا ون به دیواره که وه!

دهنگی گری عه باسجانی که لایی خواداد، هر چه ند به ئه نقه ست کپ کرابوو، به لام له خامۆشی شهودا، ئه ویش له مه ودایه ی ئه و وه ستابوو، ئه بیسرا و ئه مه خۆی ئاویک بوو به سهر ئاگردا. ئاویک به سهر ئاگری ویستی شهیدا دا. هه م به توانه وه ی له ته نگانه که وتوو ی شیرۆ. دهست له دهست ترازان و پوو یان به ره و ماهده رویش وه رگه را که به سواری که ره که ی

له بن دیواره‌کوه به‌رهو لایان نه‌هات، به ده‌نگی سمده‌ستی
که‌ره‌که‌یه‌وه که ده‌نگدان‌ه‌وه‌یه‌کی زور شوومی له گوپی شه‌یدادا
هه‌بوو. شه‌یدا کنشایه‌وه بو ناو تاریکه‌که و شیرۆ له شوپنی
خوی مایه‌وه؛ لکابوو به دیواره‌کوهه. ماه‌ده‌روپیش به بیده‌نگی نزیک
بوویه‌وه، له به‌رام‌بهر ژنه‌که‌ی‌دا راوه‌ستا، له‌شه لار و لاوازه‌که‌ی
به سهر به‌رکوی کورتانی که‌ره‌که‌دا چه‌مانده‌وه و وتی:

— سووک و چرووک نه‌بووی تو، شیرۆ؛ چرووک نه‌بووی!
سووک بووی شیرۆ. سووک و پیسوا بووی، ژنه. سووک و جلف!
جلف!

شه‌یدا نه‌بوو. عه‌باسجان که‌وته نیوانه‌وه، ملی که‌ره‌که‌ی
ماه‌ده‌روپیشی گرت و له به‌رده‌م شیرۆ لای دا، وه‌ری گیڤا و وتی:
— شه‌یتان به نه‌حله‌ت بکه‌ن؛ شه‌یتان به نه‌حله‌ت بکه‌ن!

ماه‌ده‌روپیش نه‌توت نه‌مه‌ی نه‌ویست. وه‌رگه‌پینرابوو و
پویشتبوو. عه‌باسجانیش له‌چاو ون بوو. به‌س شیرۆ له شوپنی
خوی مابوویه‌وه و سه‌یری نه‌کرد. به بی نه‌وه‌ی بزانی چ کات
پشتی له دیواره‌که کردۆته‌وه و که‌وتۆته‌ پری. چه‌ند له کۆلان
مابوویه‌وه، له بیده‌نگی و تاریکی‌دا! تا نه‌و کاته‌ی -وه‌ک بلیی-
ته‌په‌ی پی کۆلان‌ه‌که‌ی پر کرد و گوپی شیرۆی بزواند. نه‌توت به
ده‌م خه‌وه‌وه به‌ره‌و ته‌په‌ی پیکان، پووی وه‌رگیڤا. پیاوه‌کان له مائی
عه‌لی خاکی، له جه‌مسهری باریکه‌ کۆلانی داخراوه‌وه نه‌هاتنه
ده‌ره‌وه. هاتبوونه‌ دهره‌وه و نه‌وا له ماوه‌ی نیوان دالانه‌ کۆن و
مه‌یدانی گه‌رماودا بوون. شیرۆ هه‌ر نه‌پروانیه‌ پیاوه‌کان که له
تاریکی شه‌ودا وه‌کوو تاپۆی ناو نه‌ندی‌شه له هاتوچۆدا بوون. نه‌و
پیاوانه‌ی له نیگای شیرۆدا زور نه‌ستوورتر و به‌هیزتر له هه‌میشه
خویایان نه‌کرد و نه‌بینرا لی‌ک جیا نه‌بنه‌وه، هه‌ر کامه به‌ره‌و
لایه‌ک و به ئاقاری‌ک‌دا. له شوپنی‌ک که شیرۆ هه‌ستی کرد نزیک
نه‌وه، پالنه‌وان به‌لخی ده‌ستی خستبوویه‌ پشت ملی ماه‌ده‌روپیش و
هه‌نیه‌ی ماه‌ده‌روپیشی به‌ره‌و برۆ خه‌نجه‌ریه‌که‌نی خوی راکی‌ش‌ابوو

و به توورپه‌یه‌کی ئاشکرا له گوتە‌ی‌دا، هەرپەشە‌ی له ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یش
ئە‌کرد:

– بینیتەم خە‌ریک بو‌وی شو‌فاریت ئە‌کرد، سە‌ید! ئە‌م کارە
مە‌که! تۆ پۆ‌لە‌ی پ‌ی‌غە‌مبە‌ری. نامە‌و‌ی لە‌م قە‌ڵا‌چیمە‌نە شە‌رم
دا‌وینت ب‌گ‌ری. سی‌خو‌ری مە‌که. ئە‌مە دوا قە‌سە‌ی منە پ‌ی‌تی ئە‌ئ‌یم.
کاری وا مە‌که!

دە‌نگ له ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یش بە‌رز نە‌بو‌ویە‌وه. ش‌ی‌رۆ ه‌ی‌چی ل‌ی
نە‌بیست. سە‌ید زما‌نی چ‌وو‌بو‌ویە بە‌ست. بە‌ل‌خ‌یش وا دیار بو‌و
چ‌او‌ه‌روانی وە‌لام نە‌بو‌و. بە‌س ویستبو‌وی قە‌سە‌ی خ‌و‌ی لە‌گە‌ڵ
براند‌ب‌ی‌تە‌وه. بۆ‌یه ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یشی بە‌ج‌ی ه‌ی‌شت و پ‌و‌یشت. ش‌ی‌رۆ
بە‌ یاف‌تی دە‌نگە‌که‌دا له شو‌وه‌که‌ی ن‌زیک بو‌ویە‌وه. ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یش
بە‌ سواری کە‌ره‌که‌ی، له ناو کۆ‌لان‌دا ماب‌وو‌یە‌وه. ش‌ی‌رۆ ملی
چ‌وار‌پ‌یکە‌ی گ‌رت و وە‌ری گ‌ی‌را. ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یش چە‌مایە‌وه، دە‌ستی
ش‌ی‌رۆی له ملی کە‌ره‌که‌ کردە‌وه و وتی:

– نا! من ئ‌ی‌تر نایە‌مە‌وه!

ش‌ی‌رۆ جار‌یک‌ی‌ر بە‌ تاق کە‌وتە‌وه. کۆ‌لان له دە‌نگ‌ی پ‌ی‌ی
پ‌یاوان بە‌تال بب‌وو و هە‌ستی ئە‌کرد پە‌رده‌یە‌کی ل‌ی‌لی فرم‌ی‌سک و
نە‌گ‌بە‌تی، گ‌ل‌ینە‌ی دا‌پۆ‌شا‌وه. توانای ه‌ی‌چ کار و کرداری‌کی له خ‌و‌ی‌دا
نە‌بینی و هە‌روه‌ها‌حە‌زی سە‌یرکردنی ه‌ی‌چ ش‌ت‌یک و هە‌ستی گ‌و‌ی
راد‌یران له ه‌ی‌چ دە‌نگ و هە‌وایی‌ک.

– تۆ ب‌رۆ‌رە‌وه بۆ ماله‌وه، ش‌ی‌رۆ. پە‌نگە بە‌ جو‌ری‌ک ه‌ینامە‌وه.
ش‌ی‌رۆ، وە‌کو‌و خە‌وگە‌پ‌یک کە‌ عە‌باس‌جان ئە‌ی‌برد بە‌ر‌ی‌دا،
بە‌ره‌و دا‌لانە‌ کۆ‌ن هە‌نگا‌وی نا، بە‌ ب‌ی ه‌ی‌چ گ‌فت و کار‌دانە‌وه‌یە‌ک،
کە‌ ئە‌توت لە‌م کاتە‌دا ه‌ی‌چ ب‌یر و ئە‌فان‌یە‌کی له دە‌روونی‌دا نی‌یه،
لە‌چ‌او ون بو‌و. عە‌باس‌جان ملی کە‌ره‌که‌ی ما‌ه‌ده‌رو‌پ‌یشی گ‌رت و بە
قە‌راخ دی‌واره‌که‌دا خ‌ست‌یه‌ ری:

– ئە‌گوزە‌ری، سە‌ید گیان. دنیا پ‌رە لە‌م پ‌و‌ودا‌وانە. ب‌ل‌ی بزانه‌م
تۆ ئە‌و ورد‌ی‌له‌ی بای دایە‌وه بۆ بن دا‌لانە‌ کۆ‌ن نە‌تناس‌یه‌وه؟ نە‌زانی

كى بوو؟... من پيم وايه مووسا بوو، مووسا نه بوو؟
 بيگم و سارد و سر، بى ئه فان و به بى ههستگردن به چاك
 و خراپه ي ئه وه ي رووى ئه دا، ماهده روپش وه لامى دايه وه:
 - نازانم، هيچ نازانم! چاوه كانم هيچ نابينن. نه ميني!
 - چى ئه لى سهد؟ به پراى من خو ي بوو كه له به لخي
 جيا بوويه وه، بهر له وه ي كه به لخي بو قه ته ي ملت بگرئ!
 - به لخي شم به دهنگى دا ناسيه وه، نهك له...
 - كه چوو ته مالى خاكيش، نه يانت بينى؟ نه تزانى كين؟
 - با... بينانم.
 - ده ي كيت بينى؟
 - جووتياره كان... زوربه ي جووتياره كانى لى بوو.
 - ده ي، چيان ئه وت؟ چيان ئه كرد؟
 - قورئان! قورئانه كه له و ناوه بوو. ستار له وى بوو و
 جووتياره كان سوينديان به قورئان ئه خوارد.
 - واته ستار سويندى به جووتياره كان ئه خوارد؟
 - نازانم.
 - سوينديان خوارد؟
 - سوينديان خوارد!
 - تو خوت بيستت؟ بينيت؟
 - هم بينيم، هم بيستم. په نجره كه كرابوويه وه و من...
 - ده ي؟
 - من... خومدا به سهر به ركوى كورتانه كه دا و سه يرم كرد.
 - ده ي ئيتر چى؟
 - هيچ!
 - هيچ؟!
 - هيچ!... ئه وان پاش مله ي من غه بيه تيان نه ئه كرد.
 عه باسجان پويشتبوو و ماهده روپش به سواري كه رى
 سه رگه ردان له ناو كوئاندا و پينه ي ئه كرد.

کۆکەمی عەباسجان لە بەر دیواری بەر بانێجە، بونداری خەبەر
کردەوه. دەرگای دیوێخان پیکادرا و عەباسجان دەنگی پێی بونداری
لە بانێجەوه بەرەو پلیکانەکان بەر گۆی کەوت و پاش تاویک
دەرگاکە کرایەوه:

— شەیدات نەبینی؟

عەباسجان چووێ ژوورەوه، زنجیرەکەمی بە دواى خۆی دا کردەوه
بە قوڵفەکەدا و وتی:

— وابزانم هەر لەهوی بی، لای کاوێلیەکان. وابزانم لەهوی پارووی
چەوری دەس خستوو!

بوندار عەباسجانی بەرەو داڵان و پلیکانەکان بەرەو باڵەخانە
برد و دەنگی ئەو لە بن بنمیچی داڵانە تاریکدا، کال بوویەوه و
ون بوو.

— عەباس! ... عەباسجان! ... بۆ کۆی چووی تۆ، عەباسجان،
هۆی؟! ... عەباسجان ... های ... عەباسجان!

نائۆمید و گرمۆلەتر لە پێش، ماھدەرۆپیش لە ناو مەیدانی
بەتال، عەباسجانی بانگ کرد و کانیکی دەنگیک، وه لāmیک
نەبیست، کەرەکەمی خستە پێ و گیژ و خافل و گەوج، کەرەکەمی
بە دەور خۆی دا سووراند و دیسانەوه بە هەموو لایەکدا گۆیی
هەلخست. بە هەموو لایەکدا. لە شوینی خۆی لە ناو مەیدانە
چۆلەکە مایەوه. بە بی ئەوهی بزانی یان بتوانی بە لایەکدا پێ
دەرباز بکات. دیواری خووی دێرینەمی لە بەرامبەری دا قەدی کیشتابوو.
هەرچەند خوویەکی زۆر دێرین نەبوو، ئەم هەستی بەرەو مائەوه
چوونە. ماھدەرۆپیش ئەوه یەکەمجار بوو هەستی پێ ئەکرد و
پەنگە ئەیناسی. هەستی ئەوهی کە ناتوانی، توانای نییە بەرەو
مائەوه بروت. لەمپەر؟ پەنگە ئەگەر پالی بە شیرۆوه نەنابوو و
نەوتبوو «ئیتەر نایەمەوه.» دیسانەوه بە سەر پاراییەکی خۆی دا
زال ئەبوو و ئەیتوانی بەرەو مائەوه بییتەوه. بە لām، نە. تازە
نەئەکرا. نەک لە بەر ئەوهی وای بە شیرۆ وتبوو. بە لکوو لە بەر

ئەوھى كە تامەرزۆيى لە ناخدا كەم بېوويەوھ. نە! ئەو حمز و تاسەيە لە ماھدەرۆيشدا كالتەوھ بېوو، بېرەنگ بېوو و زەنگى ھېنابوو. نيازى تيماريش، ھەرچەند پەيوەندى بە بوون و نەبوون يان لانىكەم بە چۆنىتى نيازەكەوھ ھەبوو، پياوى تىكقوماوى ھان نەئەدا. راستيەكەى ئەوھ بوو كە ماھدەرۆيش نە لە ژنەكەى، بەلكوو لە خۆى نائومىد بېوو. كە وا بوو گرىي كارەساتەكە لە خۆىدا بوو و نەلە كەسىتردا و نە لە جيگەيەكىتردا. ھەرچەند خەلكى لە توندوتيز كردن و تەقاندنەوھىدا دەستىكى -بالايان- ھەبوو.

ئىستە نە سروشتى خۆپسك، بەلكوو كەوى بوونى ماھدەرۆيش لەم داماويى و سەرگەردانىھدا رايگرتبوو و واى ليكردبوو بىر لە جيگەيەك، سەرپەنايەك بكاتەوھ و ھەول بەدات تيا بحەسىتەوھ. بەلام لەو دۆخ و بپروايەى بە سەرىدا زال بېوو، قسەى تيا نەبوو كە حەزى گەپىدەيى و بى سامانى، بەتايەت لەم بېرگە و گيژەنەى ژيانىدا كە ھيچ دەروويەكى بەرەو پووناكى شك نەئەبرد. حەزى بى سامانى لە كابرالى زەليل و پيسوا بوودا، سەرى ھەليناوو. كە سووكى و سەرشۆپى، پەنگە بە ھۆى ئەو ئاوارە بوونەوھ، تىك بشكى و بسووتى بەو ئاگرە. دەروويەك پەنگە بەم حەز و ئارەزووى ئاوارەيى و بى سامانى بەكرايەتەوھ. شەو، پەنگە شەقى بېردايەت. ئەم سەركەشى و سەرگەردانىھ پەنگە بېوايەتە ھۆى ژيانەوھى پاش ئەو كوولەمەرگيە. بەرفراوانى بيابان، لە شەودا. بەربەرىنى دەشت و سەحرا، چ جايە باشتەر لەم كۆلانە پر لە كەند و كلۆيە!

شەو؛ لەم شەوھ ئەبوا بپەرپتەوھ. لەم تووشبوونە و ھەم

لەم سەربەستراويە ئەبوايە رزگارى بىي. ھەم لەم زەليلى و تەنگانەيە ئەبوايە ھەلئ، بەلئ ھەلئ. ھەلاتن بەلئ. بەلئ، ئاى... زەوى، كويرة رپيەك لە سەر پيىستى قەلەشاوت ئايە بە نيشانە نەماوھ؟ بېگرەوھ باوھش، ئەم پۆلەى خۆت، ئەم

به‌لەنگازە عەبدالەهێ خۆت ئەهێ خاک، ئەهێ خۆر. که ئەهێ پرژگار
بهی، یه‌کجاره‌کی! که ئەهێ پرّیه‌ک به‌ینه‌ته‌وه، یه‌کجاره‌کی. به‌س!
به‌س به‌ر له‌وه‌ی که گه‌وه‌هر و شیله‌ی گیانت له‌ گه‌ند و گووژاڵی
زیندوان‌دا به‌ ته‌واوه‌تی پووچ به‌ینه‌ته‌وه. که کریتی و دزیویش ئەهێ
مایه و ئەندازه‌یه‌کی هه‌به‌ی و پرّسواپی و بی‌ ئابرووی سنووریک
و له‌ جیگه‌یه‌ک‌دا ئەهێ را‌بگیرئ. که ئەم گه‌وه‌هره له‌ سه‌ر
خه‌روایک گوو را‌ناگیرئ.

شیرۆ ئیتر هێ تۆ نییه، ماه‌ده‌رویش. شیرۆ ئیتر نابێ هینی
تۆ بی. هه‌ق نییه شیرۆ هینی تۆ بی و ئەمه نه به دهستی
تویه و نه به دهستی ئەو. ئەوه‌ی که شیرۆ هێ ماه‌ده‌رویش بی
هه‌موو پرّسای ژیان په‌تی کردۆته‌وه. قورینگ به‌ ئاسمانی خۆیه‌وه
ئازاده، لیگه‌پرئ. ئەم پاشه‌روکه‌ی بوونی خۆت، ئەم پاشماوه
-شیتۆکه‌یه- له‌ بنا هه‌لکیشه.

- «شیرۆ بۆ من خراب نه‌بووه؛ نا! ئەو بۆ من خراب
نه‌بووه. په‌نجی له‌گه‌ل کیشاوم. زه‌لیلی له‌گه‌ل کیشاوم. دلّی
نه‌ئیشاندووم به‌ نیازی شه‌ر. راست و په‌وا بووه شیرۆ. شیرۆ،
که له‌گه‌ل من كه‌وت دزیو و نارپک بووین. بلا ئەو پوا‌له‌تی خۆی
وه‌رگیرته‌وه. به‌رله‌وه‌ی له‌وه زیاتر نارپک به‌ی و له‌ قه‌واره بکه‌وئ.
نه، من ئیتر ناگه‌رپمه‌وه بۆ ما‌له‌وه. هه‌رگیز!»

ده‌رگای ما‌لی به‌لخی ئاوه‌له‌ بوو. ما‌لی به‌لخی ده‌رگای پیوه
نه‌بوو تا داخرا‌بی! ماه‌ده‌رویش به‌ره‌و ده‌رگای ما‌لی به‌لخی چوو‌بوو
و ئیسته که به‌ که‌ره‌که‌یه‌وه ئەچوو‌ه ژووره‌وه، هه‌ستی ئەکرد
کاری له‌وه به‌جی‌تری پئ نه‌ئه‌کرا. چونکه له‌ هه‌موو قه‌لاچیمه‌ن‌دا،
به‌و هه‌موو پلاره‌ی به‌لخی تی‌ی گرتبوو، هه‌ستی ئەکرد جگه له
به‌لخی که‌سی تری نییه که بتوانی په‌نای بۆ ببات. به‌ بی‌ ترسی
ژپوان بوونه‌وه‌ی به‌یانی له‌و کاره‌ی که کردویه‌تی. خه‌لکی ئیمه‌ش
ئەو به‌شه‌ی پاشماوه‌ی په‌سه‌نی عه‌یاران، چ حه‌زیک‌ی سه‌یر له
چاوه‌کانیان‌دا ئەدره‌وشیتنه‌وه کاتیکه ئەو ده‌سته ئەگرن که په‌نای

بۆ هېناون!

— په نام بده پالھوان! بهس ئەم تاقه شهوه!
به لځی بۆ پېشوازی ماھدەرویش له بن دیواری وشترخانه که
هه لسا و چاوه کانی ستار به بینینی قه لافه تی ماھدەرویش که
سەر و شانی به سەر بهرکۆی کورتانه که دا چه مابووه، بریسکایه وه.
مووسا هه لسا بوو و دردۆنگ و راماو راوه ستابوو. به لځی،
ماھدەرویشی له سەر که ره که داگرت و له بن دیواره که داینا.
ماھدەرویش له پەر بوغزیکى دیرین له گه روویا ته قیه وه. هه نیه ی
نايه سەر چۆکی و پشستی کوور و شانەکانی یه کپارچه که وتنه
له رزین. نهی ئەتوانی قسه بکات، به لام به ئاسووده یی و په هایى
ئەگریا. مووسا لای سهیده وه له سەر زهوی دانیشتن و به لځی بۆ
هینانی زهرکیکی ئاو چوو بۆ ژووری دانیشتن. ستاریش هه به
جوړه ئەژنۆی له قولایى دهسته کانی دا ئەیروانیه ماھدەرویش.

به لځی زهرکی ئاوه که ی بۆ پاگرت و وتی:

— کى زیزی کردوی سهید، دلّت زۆر پره؟ هانی، بگره. قومیک
ئاو بخۆره وه. بخۆره وه، خراب نییه.

ماھدەرویش تهوئلی له سەر که شکە ی ئەژنۆی هه لگرت و
بهو روخساره وه که گرژتر و هه لقرچاوتربش خویای ئەکرد، چاوی
له چاوی به لځی، لیو و گوئای زیاتر که وتنه له رزین و کاسه ی
گه و ره و به قوو لچووی چاوه کانی جاریکى تر پر بوون له فرمیسک و
له وه لامدا هیچی بۆ نه و ترا. خامۆش مابوو، سهیری به لځی ئەکرد
و به پوآله تیکى منالانه لیوی ئەله رزاند و ئەسرینی ئەپشت.
به لځی زهرکی ئاوه که ی خسته ناو دهستی ماھدەرویش و به
توندییه کی دوستانه وه وتی:

— ئاخر شتیکی بلّی، پیاو! کى لیت تووره بووه؟ بۆ قسه ۲۰۹۱

که لیدەر

به رگى شه شه م

ماھدەرویش به له رزینیکی شه پله ئاسا، به دژواری زهرکی
ئاوه که ی پاگرتبوو و هه وئلی ئەدا له وه لامدا شتیکی بلّی:

— ئەترسم پالەوان، ئەترسم. لە ھەموان ئەترسم. لە ھەموو كەس و ھەموو شت!

— ئاخر چی رووی داوھ پیاو؟ ئەندیشەى رەش ھەلیگرتووی؟
من قسە یەكەم پى وى، خو نەمويستووھ سەرت بېرم!
ئەترسم پالەوان. رزگارم بکە. نەمتوانى روو لە کەسى تر
بخەم. رامبگرە تا بتوانم بکەومە پى. تا غيرەتم بىتەوھ بەر. من
گومانم لە ھەموو كەس و ھەموو شت ھەيە. لە ھەموو كەس
ئەترسم.

— باشە، باشە، ئەمە لە جىي خو. لىرە بەينەوھ، ئەمە
ئەمەيان. بەلام پىم بللى بوچى وا شپرزە بوويت؟
ماھدەرويش لىو و كامى تازە كردهوھ، زەركەكەى دانايە سەر
عەرز و بەگومانەوھ سەيرى مووسا و ستارى كرد و بە دەنگىكى
سەير و دزانە بە بەلخى وت:

— پىت ئەلىم. پاشان پىت ئەلىم. پراوھستە جارى. ئىستە
نا. پاشان... پاشان. تەنھا... تەنھا با ئەوھت پى بلىم كە من
سىخورىم نەئەكرد. عەباسجان منى نارد بو مالى خاكى بو ئەوھى
گووى لە قسەكانى ئيوھ رابگرم. عەباسجان خاوى بەستم. وتى
لە مالى خاكى باسى من و ژنەكەم ئەكەن. وتى غەيبەتى من
ئەكەن. منىش كەلكەلە كەوتە گيانم. وەسەسە بووم، باشە
بوچى خەلكى پاش ملە غەيبەتى من ئەكەن؟ بوچى؟ ئەوھ بوو
ھاتم بو ئەوى.
— پاشان؟

— پاشان كە گەپامەوھ، عەباسجان لىي پرسىم چىم بينوھ،
چىم بىستووھ؟ منىش راستىەكەيم پىوت. وتم كە قورئانەكەم
بەدەس وەستا ستارەوھ بينى كە خەرىك بوو ھەموويانى سویند
ئەدا. ھەر ئەمە، ھەر ئەمەم پىوت.

ماھدەرويش وەرگەپرابوو و سەيرى ستارى ئەكرد و درىژەى دا:
— پاشان پىي وتم شىرو بە دوامدا ئەگەپى. وىستم پرۆم بە

دوای شیروودا، که... هیچ... هیچ... ئەلیم. پاشان به خۆتی ئەلیم
پالەوان!

ماهدەرۆپیش له نیگای پرسینەری ستاردا، جارێکی تریش
کەوتەوه دوان:

– شنیکی تریشی لی پرسیم.

– ئەوه چی بوو؟

– مووسا... پرسى که مووسام بینووه لهوئ هاتبیتە دەرەوه؟
من... وتم نەم بینووه.

ماهدەرۆپیش لووت و گۆنای به بەری دەستی پاک کردەوه و
مووسا بئ ئوقره رابوو و وتی:

– له بەیانیهوه کارگه داخراوه تا خەرمان هەلئەگیرئ. پەنگه
منیش بيم بو دەشت بو یارمەتی تاجەهلی.

ستار هەلسا و بو بەرپکردنی مووسا، لەگەلی کەوتە رئ.
بەلخی به ماهدەرۆپیشی وت نانی ئاوکراو هەیه بو شیو.
ماهدەرۆپیش داوای جگەرەى کرد. بەلخی وتی ستار پەنگه
سیگاری هەبئ. هەلسا و به دوای ستاردا رۆپیشت و سیگارێکی
بو ماهدەرۆپیش هینا. ماهدەرۆپیش پالئ به دیوارهکەوه، سیگاری
نا به لیویهوه. بەلخی لی پرسى جیگهى له کوئ بو داخات،
له دەرەوه یان له وشترخان؟ ماهدەرۆپیش وتی له ناو وشترخان
باشتره چونکه خۆرى بهیانی ئازاری ئەدا.

– که وا بوو برۆم بەرپههک و مهوجیکت بو بهینم.

– شەرمانەم، پالەوان. شەرمانە.

بەلخی به پەلایسیکی کۆنەوه گەرپایهوه و جیگهى
ماهدەرۆپیشی له ئاخوپی لای راستهوه، له سەر توژیکی کای کۆن

۲۰۹۳

کەلیدەر

بەرگەشەشەم

پاخست و هاته دەرەوه. ماهدەرۆپیشی هەلگرت و بردیه ژورەوه. له
ماهدەرۆپیش ویستی بەلخی کەرەکەشى بهینیتە ژورەوه و له
نزیك خۆیهوه لای ئاخوهرهکه ببهستیتەوه. له بەر ئەوهی بهیانی
خەلک له دەشتن و ئەو خۆی سەرخاته سەر کەرەکه. بەلخی

واى كرد و بهر لهوهى ماهدهروپيش بهجى بهيلى، وتى:
— وابدانم ئەم شپرزەبىهت به هوى شيرۆوه بى، سهيد.
بهلام دلتيام ههمووى وا له بن سهرى ئەو شهيدا زۆلهدا.
به دواى قسهكهيدا به لاي ناخورهكهى ماهدهروپيشدا وهرگهرا
و، وا ديار بوو لهگهڵ خووى وتى:

— ناخورهكهى من ئەم شهيدايه ئەكوژم!
— ئەوه ئەلئى چى له بهر خۆتهوه؟
ستار گهرابوويهوه و له بهر دهركاى گهوپ وهستاوو و بزىهك
له سهر ليوى بوو. گوډهرز هاته دهرهوه، سهرى به نيشانهى
سهركۆنه كردنى خووى راوهشاندا و وتى:
— تۆ له كوئى ئەخهوى؟ له سهر بان جيگهت بو پاخهه؟
كهيفى ههيه، ها!

ستار وتى:
— من ئەرۆم.
— ئەرۆى؟ بهم درهنگانه بو كوئى ئەچى؟
— ئەرۆم بو هاشم ناوا.
— بهم نيوهشهوه؟
— هيشتا زۆرى ماوه بو نيوهشهوه.

بهلخى رۆيشت قوتووى كارهكهى ستار له سووچى ديوارهله
بهيني. ستار، خووى دهستى دايه، قايشهكهى كرده شانى و
نامادهى رۆيشتن وتى:
— لهگهڵ قهديرىش خهريك به. گيانهوهريكى مهترسيداره،
بهلام رهنهگه مشتومريكى لهگهڵ بكهى. بهس تهنها له لايهن
خۆتهوه.

بهلخى قورسايى لهشى خسته سهر پيى چهپى و وتى:
— مهبهستت ئەوهيه...؟
— ئەبى تى بگهيهنى بو نزيك بوونهوه لهه جوړه كارانه ئەبى
له زۆر كار و كردهوهى خوڤرپانه دهس ههلبگرى!

به لّخی جاریکی تر پئ گۆرکئی کرد و به دوودلّیهک له
گوته یدا، وتی:

— له خودی تو... زۆر جارم بیستوووه که ئەم جوړه کهسانه...
که من!

ستار به قهراخ چالّه کادا به رهو کوّلان کهوته ری و به
دهمخه ندیکه وه وتی:

— که من و له هه موو لایه کیش هه ن. سه ره پای ئه وهش
زۆرایه تی به وانه نییه. به لّام لانیکه م تا ئه و جیگه یه ی ئیمه لی
به پررسین چاو و گویمان ئه کهینه وه. هاوړی و امان هه یه زۆر
حهزی له زۆر و بوړه. هه شمانه حهزی له زۆر و بوړ نییه. هه ندی
شه و قیان حهز لییه و هه ندی ئه وین!... به لّام ئه م قه دیره ی
ئیمه بریندار و قین له دلّه. ئه مه له شوینی خویدا خراب
نییه، رهنگه باشیش بی. به لّام، قه دیر، شه پانیه کی خو پرییه و
شه پاژو بییه که شه زیاتر بو رازی کردنی خو یه تی. ئه و هیشیا ناتوانی
بیر له خه لکی بکاته وه، مه گهر به دوژمنایه تی. که سیکی وا
چه نده زیره ک بی، نیوه ئاده میزادیکه. ئه کرێ بوتری، ناته واوه،
کی ماسی هه یه. چونکه هیشیا ناتوانی به بی دوژمنی بیر له
خه لکی بکاته وه. ئه و جوړه ئاده میزاده مه ترسیداره و ئه توانی
زیانی سه یر و سه مه ره به دی به یئی. ئه و جوړه مروّقه لاواز و
پشوو کورته. بو یه شه ئه توانی خو پری و ماستا و کهر و پرووین بی.
هه رچه نده به پوآله ت بو سمیلی ناسره دین شایش که ره نا لی
ئهدا! بیکاره یه، بو یه شه بی پروایه. چونکه مروّق ئه گهر کاریکی
نه بی و کاریک نه کا، بروای به هیچ پرنسیپ و سه ره تایه ک نییه.
ژیان به قه رزاری خو ی ئه زانی، بو یه شه رقی له زیانه و هه ول
ئهدا به م رقه به رییه ی، خو ی له نه فره ت پرگار بکا و بو ساتیک
ره زامه ندی ئه ندیشه به ده س به یئی. به لّام چه نده زیاتر نه فره ت له
ژیان بکات، زیاتر له نه فره تی خویدا نو قم ئه بی. ره نگیشه هه رگیز
له مه تی نه گا. له پاستیدا هه موو ئاخ و داخی ئه وه یه که بوچی

باوکی ناتوانی وهکوو سی یان بیست سال له مهوبهر بینه و بهرهی هه بی. همر بویه شه هه موو بیر و نه ندیشمی له تهوهری رابردوودا نه خولیتتهوه و بهو بیرمهوه ریههوه نهژی و یاریان پی نهکا. له کاتیکا ئیمه پیویستمان بهو کهسانهیه که خویمان به سپاسگوزار و قهرزازی ژیان بزنان، نهک به قهرزدهری. پیویستمان بهو کهسانهیه که نهوینداری ژیان بن، نهک رقیان لی بی. پیویستمان بهو کهسانهیه که بیر له داهاتووی منالهکانیان بکه نهوه، نهک له رابردووی باپیرانیان. ئیمه نابی پیشوازی له خوپیگهری و چرووکی بکهین، به لکوو نه مانهوی له سه ره تاوه نهو جوړه رهوشته نه خوشانه تیگ بشکینین. سه ره رای نه مهش...

— سه ره رای نه مهش ئیتر بو نه بی له گهل قه دیر خویمان ماندوو بکهین؟

— بو نهوهی وانهرانی له بناغهوه دوژمنی نهوین. ئیمه خویمان زیاد له پیویست دوژمنمان ههیه! نامهوی به دهستی خویشمان دوژمن بو خویمان بتاشین.

لای دیواره رووخواو، که قه لایچیمه تهواو نه بوو، وهستان. تهوقه ی مالاوایی. ستار به پهجه له ر و لاوازه که ی، دهسته گه وره و پورگداره که ی به لخی گووشاو و وتی:

— نه گهر بتوانین جووتیاره کان پیکه وه یهک بکهین، دیاره کولوگورج ورگیان تی ر نابی، به لام سه رکه وتنیکی گه وره یه. له م کاره ماندا نه بی ناگامان له زمانگی ر و تی کده ران هه بی. به رد نه خه نه سه ر ریمان. کاریکی ئاسان نیه.

— تی نه گم!

دهستیان به ردا، ستار، تیژ و خیرا خووی کرد به ناو تاریکیه که دا. به لخی هاته وه بیرری شتیکی له بیر چوو، پی توند کرد و که وته دوای ستار. له پشت دیواره که ستار به دهنگی به لخی راهه ستا. گوډه رز به لخی خووی پی گه یاند و وتی:

— له بیرم چوو پی ت بلیم نه م کاغه زانه، نه م کاغه زانه

خه لکی ناتوانن بیخویننه وه. له هر گوندیک ئه بی هه موویان کو
ببنه وه به دهوری یه کی کدا کویره خوینده واریه کی هه یه، تاکوو
ئهو سه روپی شكاو، هه ندی شتیان بو ساخ بکاته وه. ئه ویش
ئه گهر لی تی بگهن یان تی نه گهن!

ستار وه کوو تاوانباریکی چاره برآو، قوئی به لخی گووشا و
وتی:

— گرتی گه وه، گرتی گه وه، ریگه یه ک ئه بی هه بی!
به لخی راما و ستار بای دایه وه و له شه و دهشتدا وه ک
بلی ون بوو.

به لخی ساته وه ختی ک راما بوو و - به بی ئه وه ی هیچ کوئی
بینی - ئه یروانیه شه وی نووته ک وه ک بلی خه ریک بوو له
میشتکی خویدا گریه کی ئه کرده وه:

«باشه له بهر چی؟ ئه وه هه موو ره نجه له بهر چی؟ ئه زانم،
ئه زانم بوچی، به لام ناتوانم... ناتوانم برآو بکه م. پیاویک و ئه و
هه موو هه وئدانه بیوچانه. راسته، ئه وه راسته که مرؤفی ک،
کاریک و ئامانجیک به خوئی رانه سپیری. به لام... به ئه وینی
چییه وه؟ به ئه وینی کیوه؟ چ رازیک له م کاره دا هه یه؟ ئه و چی
ئه بینئ که من، که ئیمه نای بینن؟ هه ندی شت هه یه روونه.
ئهم شتانه بو منیش روونه. وه کوو قه لآچیمه نی بی ئالاجاقی و بی
بوندار، دهشت و ئاو و کار و توو و کشتوکال و دروینه و... گریمان
که نووی پر و، سکی تیر. مه به ست، ئه وه ی که مرؤف ئاتاجی
که س نه بی. ئه وه ی که مرؤف نوکهری ناکه س نه بی. ئه وه ی که
مرؤف نانی باسک و بازووی خوئی بخوات و لای هه موو ناکه سی ک
ئابرووی نه ریژی. کو تاییه که ی بیگانه به ره می ئاره قی ناوچه وانی

مرؤف تالان نه کات. ئهم شتانه روون و ئاشکرایه، بو ئیمه و
مانان. به لام... به لام هه مووی ئه مه نییه که ئاشکرایه. هه ندی
شتی نه ییش ئه بی هه بی. هه ندی شتیش ئه بی هه بی که له
چاوی ئیمه و مانان شاراوویه. ئه و شته شاراوانه چین؟ ئه و

شتانه‌ی که نه‌توانن بینه هاندەری ئەمجۆره مروّفانه و گەش و زیندوو راپانبگرن، چ جۆره شتیکن؟ ئیمه، هی وهک ئیمه شیایوی ئەوه نین لئی تیّبگه‌ین؟ یان ئەوه‌ی هەر کهسه و به ئەندازه‌ی زانیاری خۆی شتیکن لهم ژایانه تیّ ئەگا؟»

– «ئا؟ ئەو شتانه چییه ستار؟»

– «زۆر ساده و زۆریش ئالۆزه. ئەمانه‌وئ ئەم خاکه بهه‌ژینین.

ئەمانه‌وئ ئەم خاکه نوژن بکه‌ینه‌وه!»

کار، دیسانه‌وه‌ش دەر‌فەتی وتووێژی پێ نه‌داین، رابردبوو و

دیسانه‌وه، باس هاتبوو‌یه ئاراوه:

– «بۆ ئەوه‌ی گه‌لیک به‌چۆکا به‌ینن، سه‌ره‌تا سه‌ربه‌ خۆیی

لی ئەدزن و بۆ ئەوه‌ی بتوانن سه‌ربه‌ خۆیی گه‌لیک بدزن کاریک

ئەکه‌ن ئەو گه‌له‌ بێی به‌ نیازمه‌ندی ئەوان. ئەم ئاتاجیه‌ش ئەبێته

هۆی ئەوه‌ی که مروّف خۆی بدۆرپینن. سه‌رک‌ز و لاره‌مل ئەبێ و

ئەبه‌ستریت به‌ بیگانه‌وه. ئەبێ به‌ نوکەر و، وه‌کوو تاکه‌ پیلایوی

ئەوانی لیدئ. وه‌کوو دارسیگاری ئەوانی لیدئ و، ته‌نانه‌ت وه‌کوو

ده‌می شیره‌که‌ی ئەوانی لیدئ و ئەگەر پێویست بکات ملی برا و

مناله‌که‌ی خۆشی ئەبرئ!»

– «ده‌ستی ئیمه‌ی خه‌لک به‌تاله‌ ستار. به‌تال نییه‌؟ خه‌لکیک

به‌ ده‌ستی به‌تال و پێی په‌تی و ورگی برسیه‌وه‌ چی پێ ئەکرئ؟»

– «شۆرش! به‌س ئەتوانئ شۆرش بکات و هیچ کاریکی ترا!»

– «شۆرش؟!»

– «به‌س شۆرش! ئەگەر نه‌ته‌وه‌یه‌ک ئەیه‌وئ بژی، ئەبێ

بتوانئ بجه‌نگئ. جه‌نگ له‌گه‌ل ئەو دوژمه‌نی راسته‌وخۆ ئەیناسئ.

خۆت ئەلئی ئیمه‌ گه‌لیکین ده‌ستمان به‌تاله‌. پیمان په‌تیه‌ و

ورگمان برسیه‌. باشه‌، لهم جه‌نگی شۆرشه‌دا، ئیمه‌ی گه‌ل

چیمان هه‌یه‌ له‌ ده‌ستمان بچی؟!»

به‌لّخی پاما بوو و خامۆش ببوو، پاش تاویک ده‌می هه‌لب‌رپیوو:

– «گیانمان، گیانمان چی؟»

٢٠٩٨
گه‌لیک‌ده‌ر
به‌رگی شه‌شه‌مه

– «گیانمان؟! گیانی مروّف کاتیکه کوّیله و پیّشیلکراوه،
ئیتر چ نرخیکی ههیه؟!»

نه! بهلّخی نهی ئەتوانی بهم سادهیه به خووی بسهلمینّی
که مهردمی وهکوو ئەو «هیچ شتیکیان» نییه لهدهستی بدهن.
ئهمه راسته که «نۆکهرانی بیگانه، زهوبداری مهزن و ئاغهواتهکان،
شتیکیان بوّ خهلک، بوّ من و توّ نههیشتوتوهه.» بهلام بهس
«شتیان» نههیشتوتوهه. خهلکیان برسی و پرووت و قووت کردوو
و له نان و بهرگ و هیلانه بیبهشیان کردوون. بهلام بوونی به
لانهوازیش دیسانهوه بوونه. برسی و بیّ هیلانهش، ههمدیشان
بوونه. بوون، خووی بوونه و، ئەم «بوونه» که به «شت»
نازمیڤدری، گرنگترین شته! بوون له بهر تاو، بوون له بیابان، بوون
له بهفر و تینویتیڤا، بوون له ئاگریشدا ههر «بوونه». مهگهر
باوکان و باوکان و باوکانمان «بیشتی» وهکوو بهلّخی نهبوون و
ههشبوون؟ مهگهر به چالووکی بیابان له رهشه سهرمای ههزار
زستان نهپهپهپونهتهوه و به مشتیک ههرزن و قومیک ئاو له
دهرووی تینویتی ههزار هاوین تیّ نهپهپهپوون؟ خواردنیان ریشهی گیا
و ئاوی مهنداوی گهن، بهرگیان پیستهی بز و گورگ!

نه! بهو مایه و شیوازهی ئەو چهمکه له ههندی جی و
لای هندی کهس ههلههینجراوو، ئاشنای بیر و پیوانهی گۆدهزی
بهلّخی نهبوو. چونکه له پیشینه و فیڕکارییهکانی یهکی وهکوو
گۆدهزی بهلّخیڤا، مروّف به هووی «شت» هکانیهوه به مروّف
نهئهژمیڤدرا، بهلّکوو ئادهمیزاد بهگۆیرهی ههبوونی ئادهمیزاد بوو.
چونکه «شت» بهس له چۆنیتی بووندا کاریگهر بوو، نهک له
گهوههری بووندا. جا بۆیه ئەو مروّفهی که گۆدهرز بوو، نه لهگهڵ

٢٠٩٩

که ئیڤدەر

بهرگه شه شه م

ئهو «شتانه» خزمایهتی ههبوو و نه نرخ و بایهخ و دهسهلاتداریتی
ئهو «شتانه»ی ئەناسی. بهلّخی ههرگیز چاوله بهری ئەو
«شتانه» نهبوو و نهبوو، تا شتیکیان لی بزانی، ئەندیشهی ئەو
جوړه ئەندیشهانهش پیشکهشی ئەندیشه خولقیینه کهی.

گۆدهرزى بەلڭخى بە دريژى و پانى ژيانى خۆى، رېڭگەى نەكەوتبۈويە كارگە - ئەويش ئەو تاك و تەرا كارگانەى لە ھەموو ئەم و لاتەدا ھەبوو- بەللام شارى دىبوو. لەو شارەشدا كە ئەو دىبووى كارگە، بەو مانايەى كە فراوانى واتاي وشە بيگرېتەو، نەبوو. لە ھەموو شاردا تەنھا دەباغانەيەك ھەبوو و كارگەيەكى كارەبا، بە چەن تەلبان و خزمەتكار و دەرگاوانەو. كارگەيەكى لۆكە ئەويش خەرىك بوو بەرپا بكرى. ئەويتر ھەمووى ئەو دووكانانە بوون كە پىلاو و كلاو و لباد و قەند و گاسن و چوارلك و بىلاسن و پاچيان دروست ئەكرد. لەبرى كارگە بەلام، كاروانسەرا ھەبوو. ئەويش نەك يەك و دووان، زۆر. لەبرى كومپانياي بەشكۆ و ماشين و پىچ و مۆرە و ئامير و ئاسن و پۆلا و ھەرچى لەم بابەتەيە، حوجرە ھەبوو و چوارپى و ئيژنگ و داس. شتېك نەبوو كە مروّف لە گەمارۆى شتەكاندا، لە گەمارۆى خولقاوھەكانى خۆىدا، بە بى شت و بىكەس بووبى. سووكايەتى بوون و چۆلگەى نەدارى تا ئەو پادەيەى كە روانگەى زالبوونى نەداران بە سەر شتەكانىشدا زۆر بىنرخ و بىبايەخ خۆيى ئەكرد.

ئەمە راست بوو كە گۆدهرزى بەلڭخى ھىچى بە دەستەو نەبوو، بەلام بارى ئەوھى كە شتېكى بە دەستەو بوو، لە سەر شانى زەوى بوو و لە بەستېنى ئاو و بە ئەستۆى باسكى جووتيار بوو. بۆيەش بوو كە كاتى سويند خواردن بەلڭخى دەستى خۆى لە سەر دەستى ئەوانىتر بە بېگانە زانىبوو و سويندەكەشى ئارامتر لەوانىتر، تەنانەت ئارامتر لە دوودلترين جووتپىرى ئالاجاقى، خواردبوو. سەير ئەوھ بوو كە چاوەكانى ستار سەررپىژى شەوق و برىسكانەوھ بوو.

«ئاخر... ئەو خۆ جووتيار نىيە!»

بەرلەوھى سەرشيوان و ئالۆزى لەوھ زياتر سەرى لى ئالۆز بەكات، رووى لە شەو و بىابان وەرگىپا و بەرەو مائەوھ بوويەوھ. بەلڭخى كاتى تىپەرپن بە لاي ديوارەكەدا، ھاتوچۆى تارمايى

ئاسای شهیدای لهو بهر جوگه کهوه ههست پیکرد. به بی ئهوهی سهره قورسه کهی بو سهیرکردنی بهرز بکاتهوه، که زمانی توانای که مترین چهقه چهقی نه بوو، چ بگا بهوهی که بهراییی گالته و تهوسی هه بی، ته نانهت به تاچه کوکهیه ک. به تهواوی قفل ببوو؛ گای سیستانی به کووت و که له ممی ئه ندیشه ئالۆسکاوه کهی خوئی، تا ق و تهنها به رهو مال بوویه وه. چوار دیواری:

«تا چی روو بدات!»

شهیدایش که کاتی تیپه رین به بهرده می به لخدای، به شیویه کهی تر ههستیکی لهو بابتهی هه بوو، بیواز و بیزار له که مترین وشه، سه رگه رمی ئه ندیشه ی ئالۆسکاوی خوئی، سووکه له و گورج لیی تیپه ری و خیرا و به په لهیه کی جهوانسه رانه به رهو مالی ما هده رویش پیی نایه ناو دا لانه کو نه و له تاریکی نووته کی دا لاند ا ون بوو. پاش تاویک له سه ر جو لانه ی دلی، گوئی نابوو به ده رگای مالی ما هده رویش هه، بهو گومانه ی هه موو دنیا گوئیان هه لختوو ه بو بیستنی دهنگی هه ناسه ی، هه ر بویش بوو، ئاگا و نا ئاگا، ترسیکی نامو سه رتا پیی دا گرتبوو. شتی که ئه گه ر ده رفه تی پیا چوونه وه ی هه بوایه، له لای خویشی -بیگومان- زور سهیر نه بوو. دوخ و داره تیگ بوو که لهو جو ره کاتانه دا، زور به ریکهوت له کوپی بوندار رووی دا بوو. سهیر نه وه بوو که شهیدا ههستی ئه کرد چاوه کانی باوکیشی له م کاته دا سهیری ئه کهن و ئه م خو فه، بیره وه ری ترسی بهر له بالق بوونی خستبووه بیری و گومانی ترس له بوندار که خزابوو یه گیانی به ههستیکی نوئی ئه زانی. رهنگه ئه م خو فه به هوئی مه به ست و ویستیه وه، به هوئی تهنگانه ی هه لچوونی جهوانیه وه لیی نیشتبوو

که ئه بووه هوئی ترس و شهیدا جگه له باوکی هه چی تری به نموودی ترس و تووره یی نه ئه ناسی. هه رچی چو ن بی، له م کاته دا ئه وه ترس بوو که خوئی له ناخی ئه ودا ده رخستبوو، هه رچه ند له پوآله تی باوکی دا. شهیدا به لام، له هه مانکاته دا، کوپی ئه و باوکه

بوو به پوخساریکی تر و نهی ئەتوانی پێ بکیشیتهوه، ئیسنه که تا ئیره و ئەم رادهیه هاتبوو. بۆیه، بۆ ئەوهی ئەو ترسه ناوهخته کار نهکاته سهر ویست و ئەندیشهی، تهقهی له دهرگا هیئا و ئەوهندهی پێنهچوو شیرۆ دهرگای لیکردهوه و ئەتوت ئامادهی دیداره، به زمانیکی وشک وتی:

— وهره!

شهیدا به بێ وشهیهک و تهنانهت به بێ توانای سهیر کردنی ژنه، پێی نایه چهوشه بچکۆله و شیرۆ ئالقهریزهکهی ههڵپیکایهوه. شهیدا له ناو دهرگانهی پشت دهرگاکهدا، تاویک سهیری کار و کردار و هاتوچۆی خامۆش و چالاکى شیرۆی کرد و پاشان له سهر سندوقله شکاوی بن دیوارهکه دانیششت. ئانیشکی نایه سهر چۆکی و پهنجهی له پهنجهی ههڵپیکا، به بێ ئەوهی بتوانی نیگای له هیللی بروی ژنه، که ئەتوت زۆر تیزتر له ههمیشه بوو بترازینى، وتی:

— بوخچه و بنه کو ئەکهیتهوه!
شیرۆ تای گۆرهوییه بهنه نیوه چنراوهکهی که دوزیبوو،
خستیه سهر شتهکانی ناو چارۆکه پاخراوهکه و به شیوهی
رهفتارهکهی، وشک و دابراو وتی:

— ئەپرۆم!
— ئەپرۆی؟
شهیدا، پرسینەر ئاخیزی کرد و پاوهستا. شیرۆ کهوته
بهستنی بالهکانی چارۆکهکه و وتی:
— ئەپرۆم!

شهیدا پێی نایه بهرهوه و له کاتیکا نهی ئەتوانی ههڵچوون
له دهنگی دا بشاریتهوه، پرساری کرد:

— بۆ کوێ ئەپرۆی ئاخر؟!
شیرۆ به تووپهیی و تهکانیکی توند گریی چارۆکهکهی توند
کرد و وتی:

– بۆ ئەو جیگەیهی که لێی بووم.
 – ئەچیتەوه بۆ پەوهند؟ بۆ ناو پەشمالەکان؟
 – رەنگە!
 – بەیانی دروینەیه. ناتەوی دەسک و قەڵاس خپکەیتەوه؟
 – نە!
 – من خۆم وام بە سەر دروینەوانەکانەوه، پاشەرۆک...
 – نە!
 – چۆن ئەتوانی پرۆی شیرۆ؟!
 شیرۆ بە نیگاوه سەری هەلینا، بەلام شەیدا تاوی نەهینا.
 پرۆی وەرگێرا و نەک لەگەڵ شیرۆ، وتی:
 – من ئەم عەباسجانە ئەکوژم!
 شیرۆ بە بێ بایه‌خدان بەوهی شەیدا لە بەر خۆیهوه ئەیوت،
 وتی:
 – پیت وانەبی لە تۆ پەنجاوم و لە بەر تۆ لێرە ئەپرۆم، نە!
 ئەوه‌نده خۆشبەین مەبه! لووسکەهی وەکوو تۆ شیاوی ئەوه نییه
 کچی که‌لمیشیه‌کان لێی بتۆری، تووره بوونی من لە هەمووتانە!
 شەیدا بە داماوویهکی منالانەوه وتی:
 – لە من... لە من بۆ؟!
 درنده‌یهکی گۆوشراو لە وشە و نیگای شیرۆدا، وەلامی
 دایهوه:
 – تۆ؟! تۆ ئیتر کیی؟ من هەمووتان ئەلیم! هەلسە پرۆ ئیتر!
 – من دیم بۆ ئەوی، بۆ سەر پەشمالەکان.
 – لە ترسی جیهەن‌خان، مەگەر لە ترسی جیهەن‌خان.
 بەلام بیکه به گواره و بیکه به گویت‌دا، به دەوروبەری من‌دا
 خولەت نەیهت؛ چونکه ئەت خەسینم. هەلسە پرۆ! لە مائی
 من دەرکەوه، کورپی بوندار!
 – شیرۆ!
 شیرۆ گەزڵکی ئامادهی خستهوه ناو کالانە و کردی بەبەر

پشتینی دا و وتی:

— کاریک مهکه لهوه زیاتر سووکت بکه، هر ئیسته
ههلسه برۆ! نامهوی ئیتر بتبینم، برۆ! هر ئیسته ههلسه برۆ!
شیرۆ ههلسابوو و وهک خهنجهری رووت نهچوو. شهیدا تهز
له لهشی دا وهستاوو. نهک به راوهستاوی و خوڤاگری، بهلکوو به
ناچاریی. پووک و پووچهل، به لهرزینی نهینی له نهژنوی دا. رووی
نهبا وهرگیڤی و رووی وهرگیڤا. لهشی له سهر قاچه لهرزوکهکانی
پاکیش کرد بۆ دهرهوه و به ههمان دامای له ههوشه دهرچوو
تا له کوڤان له سووچیکا دابنیشی و سهری گرانى بخاته ناو
دهستیهوه، نهگهر دهرهفتهی دهسبکهوی.

نهو پهنا گرتنهى كورپى بوندار زوری نهخایاند. شیرۆ له بهر
نیگای بی باوهڤی نهودا هاته دهرهوه، به بهردهمی دا تیپهڤی و پڤی
بهروه داڤان گرته بهر. تا تارمایی شیرۆ له ناو رهشاییه کهدا ون
بوو، شهیدا ههروا به چاو لهگهلی بوو و پاشان ههلسا و به پهله
کهوته دواى، به بی نهوهی بتوانی ترسه منالانه کهی و شهرمی
خوی له دابڤین لهو ههموو نهندیشه خوڤشانه له خوی دوور
بکاتهوه؛ لهو هیڤشه کورتهی کچی کهلمیشی کردبوویه سهری.
بویه له کهوشه نی بی توانایی و بی باوهڤی دا، پهنگه بهس له بهر
نهوهی شوینیک بۆ بوونی خوی له خوی دا بکاتهوه، له شهلهژان
و نازاریکی گیانکیڤشدا - لهو بی پرواییه کرداری خوی - به دواى
سیبهری ژنه دا نهرویشته، به بی نهوهی وهلامیک بۆ «بوچی»
دهرونی خوی بدوژیتهوه.

بهلام شیرۆ، به ههمان شیوه که ههنگاوی نهنا بۆ
چوونه دهرهوه له پیچ و خهمی کوڤانهکانی قهلاچیمه، به قهد تاله
موویهک پارایی له برۆا و بهلینی دا، بۆ نهو کارهی برپاری دابوو،
بۆ کهس نهئه هیڤشتهوه. بویه چالاک و به برۆا ههنگاوی نهنا و؛
ناسکی دهشت بوو په میوی گومانی کهمانکیڤش. گرنگترین کاری
نهتوت دهر بازبوون بوو له کوڤانهکانی قهلاچیمه و بۆ دهرچوون

له چوارچيږوهی نهو ديوارانه ئوقره و ئارامی نهبوو. بيزار لهوهی که کورې بوندار، نهو بویریه دروینهی خوئی پهیدا بکاتهوه و پښگهی ناوکولانی پی ببهستی و ناچاری بکا بکهوینهوه ئاخافتنی دووباره. بویهش بوو سهره پای راست و پهوان رویشتن هیشتاش وریای دهوروبهری بوو. چونکه پیی وابوو شهیدا جارئ له کولئی نهبوتهوه و به دواى دا دیت و نهبوايه تا درباز بوون، تیژتر و خیراتر پاستهکولانهکه تیپهړینئ. بهلام شهیدا نههاتبوو و له دهرهوهی قهلاچیمهن، شیرۆ که پیی وابوو کورې بوندار هاتووه، دهستی برد بو دسکی خه نجره کهی و ئاورى دایهوه، شهیدا نهبوو. شهیدا نههاتبوو. شیرۆ دهمخندهیهکی تال نیشته سهرلیوی، له بیاباندا کهوته ری و له بهر خویرهوه وتی:

— سهگی دهسهمو، سهگی دهسهمو!

بەشى نۆزدەھەم

۲۱۰۷

كەيپدەر

بەرگەشەشەم

بهندی یه کهم

ماهده رویش زور درنگ لهخه و پابوو و، کاتیکه چاوی هه لبري و له ناو ئاخوړه کهدا کهوته سه رلا، ههستی کرد سکی له برسان دا قوړه دی. به لّام سه ره پای ئه وهش دلی ئه وهی نه بوو خوئی خپر بکاته وه. له ناو ئاخوړه که وه خوئی بدا به سهر که ره کهدا و به ههر دژواریه ک بووه، پوژی دهس پی بکاته وه. له مه و بهر نه ک بیانوویه ک، به لکوو ناچاریه ک ماهده رویشی وا لی ئه کرد، له کاتی خوئی دا رابی، پشتوی و کلاو ببهستی و بجی بو مائی بابقولی بوندار و دهست به کاری پوژانه - هه چي که بوو - بکات. ههر له خاوی نکرده وهی ئاغه ل و ئاخوړه کانه وه تا دان دان به مریشک و که له شیر، به سه رکرده وهی ئه و مه رانه ی نه برابوون بو له وهر، پیژانی ته پاله و هتد... به لّام له وساو که جیهن خانی سه رحه دی له بانه وه هه لیدابوویه خواره وه، زوری پی نه چوو له وه تیبا که کاره کهی لی سه ندراره ته وه و ورده ورده ئه وند له کار و مائی بوندار دوور که وتوته وه، ههستی ئه کرد ئه گهر قاچی پویشتنیسی هه بوایه، دیسانه وه نهی ئه توانی بجیتته وه بو مائی بوندار. چونکه شوینه کهی ده سه بجی گیرابوو و مال و گه و و ۲۱۰۹

هه ماری بوندار، پیوستی به و نه بوو. خودی ئه م ئیسک شان که لیسه ر
به رگ شه شه م

و نه خو شیهش وه ها ماندوو و بیوازی کردبوو که وتبوویه لیژیای به ره و سستی و ته مه لی و پی راهاتبوو.

رهنگه ماهدهرویش پپووستی به هیژیکی دهروونی هه‌بوو بۆ ئەوهی بیجووئیننی و رایچه‌نیننی. به‌لام ئهو هیزه‌ش له‌ودا بی‌هیژ ببوو. دۆخ و داره‌تی وه‌کوو شه‌وق و حمز و تامه‌رزوویی و شادی که پیشتر له‌ په‌یوه‌ند له‌گه‌ڵ شه‌یدادا واتا و نموودی په‌یدا ئەکرد، ئەوا ورده‌ ورده‌ له‌ ماهدهرویش‌دا به‌ ته‌واوه‌تی ئەسپرایه‌وه. به‌لام نه‌٤، مسوگه‌ر نه‌مابوو و سپرا‌بوویه‌وه. ئەگه‌ر وانه‌بوایه‌ت و ماهدهرویش به‌ ته‌واوه‌تی نابووت نه‌بوایه، ئه‌ی له‌م وه‌رز و پوژه‌دا که دروینه‌ی ده‌شت ده‌ستی پیکردبوو، ئهو نه‌ئه‌با خوله‌کی‌کیش ئارام بوایه. هه‌رچه‌ند به‌و جو‌ره‌ شه‌ق و شپیش. چونکه‌ ده‌رویشانی گه‌رۆک له‌م وه‌رز‌دا، خه‌رمانیکی بچکۆله‌یان له‌ مه‌لۆی ودم و نزا پیکه‌وه ئه‌نا و پوژ به‌ پوژ هه‌ولیان ئەدا به‌شیکی گه‌وره‌تر له‌ سالارانی ده‌شت وه‌ریگرن. ماهدهرویش به‌لام نه‌ ئهو ماهدهرویش‌ه‌ بوو، نه‌ ئەمیان و، نه‌ ماهدهرویشیکی‌تر بوو که هه‌رچی چو‌ن بووه‌ پێ‌ بخاته‌ ریگه‌یه‌که‌وه. ئهو سات به‌ سات خۆله‌کانی خۆی، خودی خۆی، لی‌ ون ببوو. ئهو ئیتر «گه‌دا» نه‌بوو و نه‌ی ئەتوانی «گه‌دایی» بکات. لانیکه‌م بۆ ئەوه‌ی بیی به‌ «یه‌کی‌تر» ئیسته ئیتر دره‌نگ ببوو. ته‌رمیک به‌ بی‌ دلخۆشی ئەوه‌ی ده‌ستی‌ک هه‌ر ئەبی‌ت، بیبا بۆ گۆرستان.

له‌بن دیواری ئەوبه‌ر، له‌ به‌رزاییه‌کی هاوقه‌د، پیره‌می‌ردیک له‌ ناو ئاخو‌ره‌که‌دا که‌وتبوو و چاویکی له‌ ناو تۆپه‌لی قژی‌دا ئەپروانی و ئەتوت ئەپروانی‌ته‌ ته‌ونی جالجالووکه‌ی بنمیچه‌که‌. ماهدهرویش خۆی هه‌لکی‌شایه‌ سه‌ر کورتانی که‌ره‌که‌ی. له‌ ناو ئاخو‌ره‌که‌ جگه‌ له‌ تارماییه‌کی لی‌ل هیچی نه‌بینی. به‌لام که‌ له‌ سه‌ر کورتانه‌که‌ خۆی دامه‌زراند و باشت‌تر له‌ کابرا ورد بوویه‌وه، پیاویکی دیرینی بینی که‌ شه‌وی پیشوو نه‌ی دیوو و هه‌ستی به‌ بوونیشی نه‌کردبوو له‌ ناو وشترخانه‌که‌ و خودی ئەم نه‌زانی‌نه‌ ترسه‌که‌ی چه‌ند ئەوه‌نده ئەکرد. زیات‌ر له‌ به‌ر ئەوه‌ی که‌ پیره‌می‌رد هه‌رچه‌نده ئەپروانیه‌ بنمیچه‌که‌، به‌لام ماهدهرویش هه‌ستی ئەکرد له‌ سیله‌ی تاقه‌

چاوه که یه وه سهیری ئه ویش ئه کات. چاوی ته ماوی کابرا ته واو له یه کیک له شووشه ته ماوی و چلکنه کانی سه ربانی خه زینه یه گهرماو ئه چوو، به هه مان قورسی و به هه مان بیده نگی. پانه وه ستا. سه ری که ره که ی وه رگی پرا، له ده رگای وشترخانه که چوو ده ره وه و به بی ئه وه ی سهیری پشت سه ری خو ی بکات له حموشه ی مائی به لخی - که که سی لی نه بوو و ته نها قفلی ده رگا و گو زه ی بن تاقی هه یوانی ته نووره که دیار بوو- به ره وه ده ره وه هه چه ی له که ره که ی کرد.

کو لآن له بهر تاوی لای نیوه رو ی خه رمانان دا، به جاریک چو ل و خامو ش بوو. هه یچ گیان له به ریکی تی دا نه ئه بینرا. وادایار بوو هه یچ ده نگیک له هه یچ لایه که وه نایه ت. ما ه ده رو ییش ده ستی له ملی که ره که ی دا له ناو کو لآن وه ستا و هه ستی را گرت، بو ئه وه ی بزانی له بیده نگی مردووی قه لآچیمه ن دا، قوروسکه یه کی به رگو ی بکه وی. ما ه ده رو ییش وردتر و به ره هه ستر گو یی هه لآخست. لووره ی پیاویک له پشت هه زار دیوار و ده رگای دا خرا وه وه وه کوو شتی ئه بیسرا. سه ری که ره که ی وه رگی پرا و به ره و خوار هه چه ی لی کرد و به ره و ده نگه که رو ییش و له پشت ده رگای مائی که لای خواداد وه ستا. ئیسته ئه وا ده نگی پیره می رد به ئاشکرا ئه بیسرا که ئه یلووران د و نه فرین و نا له ی ئه کرد.

ما ه ده رو ییش نه چوو به رتره وه. ترس هه لی گرت بوو. ترس به هه موو توانایه وه نه ک له ده نگی جه خاراوی باوکی قه دیر، به لکوو له خو ی ئه ترسا. له هه رچی هه بوو و نه بوو ئه ترسا. ترسیکی نه ناسراو له ره گه وه رای شه کاندبوو و خو ییشی هه ستی به وه ئه کرد و باوه پی کردبوو له هه موو شت و هه موو که س ئه ترسی.

ئه یزانی که ئه ترسی و ئه مه پڠه و پڠازی لی ئه گرت. ترس و باوه پی ترس تاو به تاو کاری تی ئه کرد و زیاتر له ده روونی دا جیی خو ش ئه کرد و زیاتر به سه ری دا زال ئه بوو. به راده یه ک که پی ئه چوو کابرای دردو ننگ و تیکمرماو، وه کوو دورگه یه کی بچکو لانه،

سات به سات زیاتر ئەبێ بە ژێر ئاوی هەلچوووی ئوقیانووسی
خۆفەوه و ئەیهوێ له چاوان ون ببێ. قوربان بەلووچ تاقە کەس و
هاوزمانی له لایەن گۆلمحەمەدەکانەوه پەيامی بۆ جیهەنخانی
سەردار بردبوو و هیشتا له سەرحەد نەگەرابووێهوه.

رێی لار کردەوه و بە هەورازەکەدا سەرکەوت و له مەیدانی
بەر گەرماو، ئەو شوینەیی که شەو قسەیی له گەل شێرۆ کردبوو
هاتەوه بیری نابێ بەرەو ماڵ بپروات. کەرەکەیی پاگرت. پێگەیهکی
کەیی نەمابوو. یان دەشت یان مالهوه. هەرەها ئەوهشی هاتەوه
بیر له شەویک زیاتر داوای یارمەتی مانەوهی له گۆدەزێ بەلخی
نەکردوو. هەرچەند بەلخی پیاویک نەبوو دەست له رووی
ماهدەرۆیشهوه بنی. بەلام ئیتر باسی شیویک و شەویک نەبوو.
که خول و سەردەمیکی تر بوو. چا و له هەموو شت نووقاندن، یان
پشت له هەموو شت کردن و دەست له هەموو شت داشۆردن.
— ئەمه خۆتی ماهدەرۆیش؟

بابە گۆلۆ له ناو تاریکی دالانه کۆنه هاته دەرەوه و وتی:
— له بەر سببەرەکەوه باشتەر ئەتوانم بەرخۆرەکه ببینم. باوهر
ناکەم خۆت بی. ئەوه نییه هەموو له دەشتن. وامزانی غەوارەیی...
من که له بهیانییهوه خەریکه دیق ئەکەم! گۆی هەلخه... دەنگی
هیچ گیاندارێک نابیسسی. تۆ بۆ له ناو گوند ماویتەوه؟ رەنگه پیت
وايه بەرگەیی هەتاو ناگری؟

ماهدەرۆیش خامۆش مابوو و بابە گۆلۆ گۆچانی ئەکوتا و
بەرەو رووی ئەهات:

— ئیتر لیبرام بچم بۆ دەشت. هەرچەندە سەختیش بی له م
خۆرەدا، له م تەنهاییه، باشتەر. له بهیانییهوه له م کۆلانانەدا
ئەگەر پێم یەک کەسیشەم نەدی چاک و چۆنی له گەل بکەم.
ئەلێی به مەقاش دانه دانه هەموویان کۆ کردوونەتەوه. ئەم
کاولیانەش توورەکه و بەرکۆشەکانیان هەلگرتوو و چوون بۆ
دەشت. شوکری خوا!

بابه گولآو گه‌یشتبوویه بهر قه‌پۆزی که‌ره‌که‌ی ماه‌ده‌رویش
و وه‌ستابوو.

— دياره بیستووته ئەم‌ئشو له مائی بوندار روزه‌خۆینییه.
په‌وزه له لایهن ئالاجاقیه‌وه‌یه، تئ‌ئ‌گه‌ی؟ خودی بابقولی بوندار
چوو به‌ موغیسه په‌وزه‌خوین به‌ینی. چونکه رۆزی یه‌که‌می
دروینی ده‌شته، له به‌ر ئەمه‌یه ئیتر... ئەوه‌ش بو‌خۆی هه‌ر خیره.
به‌نده‌ی خوا هه‌ر کات به‌ره‌و ده‌رگانه‌ی ئیزه‌د بجی، په‌روه‌ردگار
نائومی‌دی ناکات. هه‌رگیز. په‌نگه ئالاجاقیش که‌وتۆته بی‌ری خوی
خۆی و ئەیه‌وی له‌گه‌ل ئەو هه‌موو تاوانانه‌ی له‌م دنیا‌یه‌دا ئەیکا،
تۆزق‌الی‌کیش چاکه‌ بو ئەو دنیا‌ی پاشه‌که‌وت بکات. ئەوه‌ش باشه،
هه‌ر باشه... به‌لام خوا پپی خۆش نابی هی وه‌ک من و تۆ له‌و
خیره بی‌به‌ش بکات. هه‌رچی بی‌ منیش ئەتوانم سه‌ردۆلکه‌یه‌ک
بو ئەو شه‌هیدانه بخوینم. تۆش خو کارت هه‌ر په‌وزه‌خوینی
بووه. سه‌مه‌دی توونچیش ئەو کاره‌ی پی ئەکرئ. کو‌رپکی په‌وزه
خوینده ئیتر! وتراویشه چاکه‌ی و‌لات شاکان ئەیزانن! به‌لام
ئمه‌ش هه‌ر له‌ کۆنه‌وه ماوه‌ته‌وه که ئەلی: ئەو چرایه‌ی که بو
مائی خۆت پپو‌یسته له‌ مزگه‌وت حه‌رامه. به‌لام ئەلی چی...
ئیمه‌ گله‌ییمان نییه. بو هه‌روا له‌و سه‌ره‌ دانیشتووی و لچت
شو‌ر کردۆته‌وه، سه‌ید؟ بیخه‌ره ری بابرۆین ئیتر! هه‌م فاله‌ و
هه‌م ته‌ماشاش. ئەته‌وی برۆین چارشییۆک هه‌لگه‌رین، بیکه‌ین به
به‌رکووشی که‌ره‌که‌ت بو ئەوه‌ی بتوانی ئەو گه‌نمه‌ خیره‌ی وه‌ری
ئه‌گری بیکه‌یته‌ ناوی؟ ئه‌ری؟ بو وا حه‌په‌ساوی؟

ماه‌ده‌رویش وتی:

— گه‌دایی کردنی‌شم له‌ بی‌ر چۆته‌وه، بابه‌ گولآو!

— ئەوه ئەلی چی؟ گه‌دایی چی. ئەمه‌ هه‌قی خۆته، به‌شی
جهددی تۆیه، سه‌ید گیان! هه‌م سه‌یدی رۆله‌ی پی‌غه‌مبه‌ری و هه‌م
ده‌ستت له‌ هه‌موو کارپک براوه‌ و هه‌میش په‌که‌که‌وته و زه‌لیلی.
ئمه‌ ئه‌رکی ئەوانی‌تره‌ به‌خششت به‌ده‌ن. ئەمه‌ پاسپارده‌یه‌کی

خوداييه. ئه‌وئيش له‌م ساڵ و مانگه‌دا.

ماه‌ده‌روئيش به‌ سووربوونه‌وه وتى:

– تيم نه‌گه‌يشتى بابە؟ من له‌ بېرم كردوو، پيشه‌كه‌ى
خۆم له‌ بېر كردوو!

بابه‌ گۆلاو مى‌ كه‌ره‌كه‌ى وه‌رگيڤرا و به‌ تووره‌ببیه‌كى دۆستانه
وتى:

– ئه‌مه‌ چ قسه‌يه‌كه‌؟ كى ئه‌توانى ئه‌و كاره‌ بكات؟ هونه‌ر
شئيكه‌ نه‌ ون ئه‌بى و نه‌ دز ئه‌توانى بيدزى، ئه‌مه‌يان له‌ كۆنه‌وه
وتوو!

ماه‌ده‌روئيش به‌رگري نه‌كرد و ليگه‌را كه‌ره‌كه‌ى به‌و پيگه‌يه‌دا
بروات كه‌ بابە گۆلاو ئاراسته‌ى كردبوو. له‌ قه‌لاّت كه‌ ده‌ركه‌وتن،
بۆره‌ى باوكى قه‌دير، زياتر و زياتر دوور ئه‌كه‌وته‌وه‌ و ون ئه‌بوو:

– دووان هه‌لناگرى كه‌ره‌كه‌ت، وانبييه‌؟

ماه‌ده‌روئيش رووى كرده‌ بابە گۆلاو و وتى:

– كه‌ره‌كه‌ په‌نگه‌ بتوانى، به‌لام شان و پشت و كه‌له‌كه‌ى
من... نابى له‌ هه‌چ بكه‌وى، زيكه‌م به‌رز ئه‌بيته‌وه‌.

به‌ سه‌ر گله‌ سووره‌ى بزنه‌پيگه‌دا، كه‌رپك به‌ باره‌ گه‌نم و
كابرايه‌كى ورديله‌ به‌ دواى كه‌ره‌كه‌وه‌، به‌ره‌وه‌ قه‌لاچيمه‌ن شوپوه‌وه
ببوون. بابە گۆلاو چاوه‌كانى ته‌نگ كرده‌وه‌، به‌ دژوايى پوانبييه‌ كه‌ر
و كه‌ردار و كاتى تپه‌پرين، ماندوو نه‌بينى ليكرد. به‌لام وه‌لامى
وه‌رنه‌گرت. بابە گۆلاو كه‌ هه‌شتاش به‌ دواى كابرادا ئه‌پروانى، به‌
سه‌رسوورپمانه‌وه‌ رووى كرده‌ ماه‌ده‌روئيش و وتى:

– ئه‌ولحسينى ميلوره‌ بوو، وانبييه‌؟!

– با... پيموابى!

بابه‌ گۆلاو جارپكى‌تر ئاورى له‌ شوپى كابرا دايه‌وه‌ و وه‌كوو
له‌گه‌ل خوى بى وتى:

– ئه‌ى خوا چاكت بو بكا پياو!... ئاخافتنيشنى له‌ به‌ر
گرانه‌. لال بى ئه‌و زمانه‌ى وه‌لامى سلاوى موسلمانان ناداته‌وه‌!

پېغمبهری ئیسلام دروودی خوی له سهر بئ، ههمیشه پېش
سلاو بووه، مالکاول!

— مهیگره به دلّوه بابه گوڶو. گوڶ مهدهرئ. رهنگه نهی
بیستبئ.

بابه گوڶو به گلهییهوه وتی:

— ئهوه نییه... نا. ئهوه نییه سهید گیان. پیاوی چاوچنوک
زمانیشی چنوکه. ههتا ئهمرؤ توّ تامی پارووه نانیکى ئهم کابرایهت
کردووه؟ نهخیر! بوّ خوّم که تهمهنيک لهم قهلاچیمهنه ژیاوم،
رهنگی سفرهئ ئهم کابرایهم نهبینیوه. شوکری خوا، خووشی
چولهکه رۆزییه. لهو مروّفانهیه که دراوسیکانی کاتی مردنی پئ
ئهرانن که یهکی وا له پشت دیوارهکهیان ژیاوه. مروّفی ئهوهنده
سرک و دهسکووچاو خوا هیشتا نهی ئافراندووه. ترسنوک و لهخو
بای! ئهترسئ نهکا بهریکهوت دهستی کوپریکی وهکوو من بگری
و له سهر چالیک بم پهپینتهوه. توّ نهتناسیوه! ههر ئهوهنده
بلیم جاری وا ههیه چهندن مانگ تئ ئهپهري و کهس نایبینئ.
نهکهس ئهیبینئ و نهکهس دهنگی ئهیبیسئ. دهرگای مالّهکهی
ههمیشه داخراوه. شانازی ئهوهیه که خزمایهتیهکی دووری،
ئهویش له بهرهئ ژنهکهیهوه، لهگهّل ئالاجاقی ههیه. بوّیهشه
ئهوهندهئ ئالاجاقی دهئهکهوئ، چاوت به میلوره ئهکهوئ له مال
دهئهپهري و ئهچئ بوّ دهس ماچکردنی ئاغه. بهلام بوّ ناچیتته
سهر. ئهو مهرایي و پیکهینه سووتاوهشی ناتوانئ پرگاری بکات.
ئهگهر رۆژیکیش له تهمهنی میلوره مابئ، ئالاجاقی ئهو تۆزقاله
زهوییهئ له چنگ دهئههینئ. ئاخ زهویهکهئ نهنگی زهوییهکانی
ئاغیه. خوا جوّیهک سوژ بخاته دلّی ئهمجوّره مروّفانه بهر

٢١١٥

که لیسه

به رگی شه شه م

لهوهئ سهریان بخهنه سهر بهردی گوپچه. بهردی خوا قازانجی
به خه لکی ئهگا و ئهمجوّره مروّفانه سوودیان ناگا. ئاخ مروّف
ئهو کاتهئ که له گوپستانیش ئهگهري، سهیری کیلهکان ئهکا و
فاتیحایهک ئهخوینئ. بهلام ئهم کابرایه... لهحنهتی خوا... نه،

به غه‌یبه‌تی نه‌بی... سی سا‌له، سی سا‌لیش زیاتره له کاتی به‌زاوا بوونی تی ئه‌په‌رئ، که‌چی ه‌یشتاش که ه‌یشتایه کاتی‌که جه‌ژناوجه‌ژن ئه‌چی بۆ شار بۆ ده‌ست ماچکردنی ئالاجاقی، هه‌مان ئه‌و پالتاوه سه‌ربازییه‌که‌ی شه‌وی زاویه‌تی له بوخچه ده‌رئه‌ه‌ینی و ئه‌یکاته به‌ری. هه‌ر به بیریشی‌دا نایه‌ت ئه‌وا سی سا‌ل به سه‌ر ئه‌و جلانه‌دا تیپه‌ریوه. دل‌نیام ئه‌گه‌ر شاقه‌لی پالتاوه‌که‌ی بگری و رایوه‌شینی وه‌کوو کاغز هه‌لئه‌ته‌قی. چاوت لی‌کرد. چاوت لی‌کرد متمانه نا‌کا گه‌نمه‌که‌ی له ده‌شت بکا به خه‌رمان. دل‌ی به‌رایبی نادا چوار دانه می‌رووله نیومه‌ن دانووی بگرن به ده‌نووکه‌وه و پاشه‌که‌وتی بکه‌ن بۆ زستانیان. گه‌نمه‌که کی‌ش ئه‌کا بۆ ما‌له‌وه. له‌وئ ئه‌یکا به خه‌رمان و ئه‌یکوتی و شه‌ن که‌وی ئه‌کا، نه‌کا په‌ری کایه‌ک با بیبات. زه‌مینه‌که‌شی شوکری خوا له ته‌نیش‌ت ده‌شتی ئالاجاقیه‌وه، له سه‌ری که‌چهل ئه‌چی. ئه‌لیی خا‌که‌که‌ی ریژه‌نی نییه. خواش کورپکی پ‌یداوه ئه‌لیی گزگله... به‌قه‌د گونی که‌ره‌که‌ی تو!

ماهده‌رویش وه‌ک بل‌یی گوپی له گوته‌کانی بابه گولاو نه‌بووی، په‌مه‌کی پرسی:

— هیچ هه‌والی خه‌زووری به‌ل‌خی ئه‌زانی، بابه گولاو؟

بابه گولاو وه‌ک له‌پر زنجیره‌ی بیری پ‌چرا‌بی، سه‌ری هه‌ل‌ینا،

سه‌یری ماهده‌رویشی کرد و پرس‌یاری کرد:

— هه‌وال؟ خه‌زووری به‌ل‌خی؟!... چۆن بوو له‌پر بیری ئه‌و

که‌وتیه‌وه؟... نه‌، نه‌، نازانم. ماوه‌یه‌ک ئه‌بی نه‌مدیوه. نه‌.

خسته‌وه بیرم!... به گه‌نجی‌تی پ‌یکه‌وه هه‌قال بووین. سا‌لی

قاتوق‌پ‌یه‌که، سا‌لی وه‌با‌که... ئه‌و سه‌رده‌مه زۆر به‌وه‌ج و لی‌هاتوو

بوو. چوارپا‌چکه‌ی له‌شی ساخ بوو. ئال‌یره... له قه‌راخی ئه‌م

چه‌مه، لای سه‌ره‌وه، زۆر سه‌ره‌وه‌تر، من و ئه‌و و لوقمان نیوه‌ی

دانیش‌توانی ئه‌م قه‌لا‌چیمه‌نه‌مان ناشت و کردمان به ژیر گله‌وه.

ئا له‌وی، خواری گردی خولا‌مو، له بن چه‌مه‌که.

له سهر گرده كه، ماهه رویش كهره كهی راگرت. دهشتی گهنم، وا له بهر روانگه بوو. ئه مپه راوپه ر خه ملبوو له بن ئاسمانی خه رمانان دا، سه رانسهر وه كوو په نجهی هه تاو.

بابه گولاو وتی:

—... ئه مویست شتیك به خوت بلیم، ماهه رویش. گویت

لیمه؟

— ئا... بلی.

— من تو به كوری خوم ئه زانم. من له جی باوكی ئیوم.

تو... تو و شیرۆ. ئه مویست سه بارهت به خوت و شیرۆ قسهت له گه ل بكه م. گویم لی ئه گری؟

— نه... نا!

— چی؟!

ماهه رویش خاموش بوو و به خوی ئه وت:

«بوچی هاتم؟!»

دهشت و گهنم و تاو و مهردم. وژه وژی كه رویشكهی گهنم. دهنگی کیلگه، هه ولدانی خه لك، ئاسمان و خاك و گهرما لیك ئه ئالان، یه كدیان ئه شكانده وه و لیك تیپه ر ئه بوون و له م هه مووه قرم و قالیکی نامۆ ئه رزایه گوئی ماهه رویشه وه و له نیگای دا شه پۆلی ئه دا و ئه بوو به نیشانهی نه ناسراو و بی نیشان و گری گری ئه توت گه رووی ماهه رویش ریك ئه گووشی.

زه رده زیپینی دلرفینی کیلگهی گهنم، كه رویشكهی نه رم و له سه رخوی یالی دهشت -ژن و پیاو و منال- چوارپی به ردراو له په ریژی تازه دووراوا، خه رمانی هه تا ناوقه د، ئاسمانی ساوی سه ر سه ر تا دووری دووری به سه ر لووتكهی دووبراران دا تی ئه په ری، له چاو و له نیگای ماهه رویش دا، ئه توت هه لۆسه بوون و ئه توت گومان بوون. تاودانه وهی ئه م هه مووه جگه له گوشار له سه ر میشکی ماهه رویش، هیچ نه بوون:

«بو هاتم بو دهشت؟!»

بیرکردنه‌وه له بیرکردنه‌وهی خه‌لکی، ترسان له بیرکردنه‌وهی خه‌لکی دهرباره‌ی تۆ، ئەمه سنووری بیخود بوونه. واته تۆ له ناو خۆتدا ئەوه‌نده سووک و سست بووی له‌وه ئەترسی خه‌لکی دهرباره‌ی تۆ چۆن بیر ئەکه‌نه‌وه؟ له بهر ئەمه هیچت له بیردا نییه جگه له‌وهی به‌حه‌زی خه‌لکی سه‌ما بکه‌یت و خۆت با‌ده‌ی. واته بیخود بوویت و له خۆت بوویت. واته چه‌قی برۆا به‌خۆ بوونت ون کردووه، له ده‌ستت داوه و بوویت به‌یه‌خسیری داوه‌ری کردنی ئەم و ئەو. به‌م شیوه‌یه ئەوه ئیتر تۆ نیت که له‌گه‌ڵ خه‌لکی رۆژگار ئەبه‌یته سه‌ر به‌و جو‌ره‌ی که خه‌لکی له‌گه‌ڵ تۆ؛ به‌لکوو ئەمه وینهی ترس لی‌دراوی بوونی خه‌لکیه له تۆدا که تۆی له تۆ سه‌ندووه. ئەمه ئیتر تۆ نیت که هه‌نگاو ئەنییت و سلّو ئەکه‌ی، به‌لکوو ئەمه گرّی گونا‌هه که له هه‌ر هه‌نگاو و هه‌ر وشه‌یه‌کا ئەپارپته‌وه بۆ پاک‌کردنه‌وهی خۆی له نیگای داوه‌ری خه‌لکی، که ئەم داوه‌رانه تۆ خۆت بۆ خۆت تاشیوه بۆ خا‌وینکردنه‌وهی خۆت له گومانی گونا‌ه. ئەم نه‌خۆشیه نه‌خۆشی هه‌موو بی‌ریشه‌یه‌که کاتی بی‌که‌سی و ئەم بی‌که‌سیه سه‌دجار روت‌تر خۆی دهرئه‌خات ئەوسا که تۆ ده‌ستت له هه‌موو کارێک برّاوه. ئەگه‌ر ده‌ستت به‌ ده‌سکی داسی‌که‌وه بوا‌یه‌ت ئا له‌م کاته‌دا، ئیتر دهرفه‌تی ئەوه‌ت نه‌ئه‌بوو له نیگا و نو‌رینی ئەم و ئەو بترسی. چونکه بۆخۆت پا‌قژ ئەبووی له هه‌ر گونا‌هی‌ک و گومانی‌ک. ئەو په‌یوه‌ندی و په‌یوه‌سته، ئەو ئاو‌یته بوونه‌ی پیست و نینۆک و گوشت و تۆ له‌گه‌ڵ خاک و له‌گه‌ڵ کاردا، لانی‌که‌م تۆی ناو هزر و بیری تۆی پاک ئەکرده‌وه. ئیسته به‌لام سه‌یر و سه‌مه‌ره خۆیا ئەکه‌ی. بۆیه‌ش سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی چونکه له هیچ خالی‌کا چه‌قی په‌یوه‌ندی و موتوربه‌ بوونت نییه. واته به‌زیادی له سه‌ر زه‌وی وه‌ستاوی. به‌زیادی له سه‌ر زه‌وی وه‌ستاوی و به‌زیادیش دهرئه‌که‌وئ. که وا بوو ترسی داوه‌ری خه‌لکی ئەتته‌زینئ. چونکه به‌ره‌نجامی ئەو داوه‌ریه‌ له پێشه‌وه ئاشکرایه. تۆ تاوانکاری. ئەوه‌یه که له نیگا و گوته‌ی

خه لکی ته ترسی و ته نانهت خۆت پی پاناگیرئ کاتیکه پیکه وه
ده باره ی بابته تر قسه ئەکهن. چونکه پیتوایه باسی تۆ ئەکهن،
غه یه ته تۆ ئەکهن، له مەر بوون و نه بوونی تۆ ئەدوین و ئەمه
را ده ی بیخودییه، سنووری بیخود بوونه.

— من ئەرۆم بابه گولۆ، من ئەرۆم!
— ها؟!... ما هه درویش!

وه لām نه بوو. ما هه درویش رووی له دهشت و بابه گولۆ
وه گێرابوو و به لیژیای گرده کهدا به رهو رۆژاوا دائه گهرا به
شیوازه ی که هاتبوو، له بهر چاوی ئەبله ق بووی بابه گولۆدا.
— ئەوه... ما هه درویش نه بوو لای دا و بهو لادا رۆیشته، بابه
گولۆ؟

له رێگه ی "قه لاتی کال" هوه نه قی مه زار به نه رمه
هه و رازی گرده کهدا به مانگایه که وه سه رکه وت. نیگای له یافتی
ما هه درویش، لای بابه گولۆ هوه وه ستا و درێزه ی دا:
— دهشتی گهنم لهم لاوه یه و ده رویش بهو لادا ئەروا، سه یر
نییه؟

بابه گولۆ سه یری بی وه لām ی له شوپی ما هه درویش وه رگێرا
و به رێگه ی به رهو دهشتی گهنم هه نگاوی نا. نه قی مه زاریش
له گه لئێ که وته رێ و شاخبه ندی مانگا که ی به دوا ی خو ی دا
پاکیشا. بابه گولۆ گوچانی ئەکوتا و له بهر خو یه وه پرته و بۆله ی
ئەکرد و ئەرویشته. له پر پی سست ئەکرد، سه یری شوپی پاش
خو ی ئەکرد و دیسانه وه ئەکه وته وه رێ.

— ئەلین ئەمشه و رهوزه خوینییه له قه لآچیمه ن؟

بابه گولۆ به کورته ی وتی:

— ئا وایه بابه گیان، وایه.

— له لایه ن ئالاجاقیه وه؟

— به لئێ بابه گیان. ئە ی ئەتو یست له لایه ن کی وه بی؟

— هیه چ پیم سه یر نییه. ئەبی باری گونا ه ی سووک بکا ته وه.

هه هه! پارچه یهک زهوی منی وهکوو مشک جاویوه و خهریکه ههلی
 نهلووشی. خۆزگه چاو و چهویلت تهواو نهبوو. نهمبردیت بو سهر
 زهوییه که بت دیبایهت. وا پی نهچی سفرهی زهوی لار و لهویر
 بووه، له قهواره کهوتوووه. نهم سالار رهزاقه من نازانم لهو دنیا
 چۆن وهلامی خوا نه داتهوه؟ ههر سالهی که جووتیرهکانی دین بو
 کیلانی دهشتی فلهق، باریکه یهک دینه بهرهوه بو ناو زهویه کهی
 من. رسقی من خوا نهیدا بهلام نهو زهوییهش که رهسهی نهو
 رسقهیه. رۆزیش که رهسهی خوئی نهوی. ئالاجاقی نهیهوی نهو
 که رهسهیهشم لی بسینی. خوا پی خویش نابی.

بابه گولاو سهیری هاوددانه کهی خوئی کرد و وتی:

— بو به منی نهلیی نهو قسانه؟ بو به خوینی نالی؟!

— نهترسم بابه گولاو، نهترسم.

بابه گولاو وتی:

— ئیسته که نهترسی باسی شتیکی تر بکه. من زور پهروشی
 نهو سهیده. دهی هیشتاش له قهلاتی کال نهزیت؟ چهن مالی
 لییه ئیسته؟ نهو سالانه له سی مال زیاتر نهبوو.
 — ئیسته بووه به پینچ مال.

— دهی... چۆن بوو هاتی بو نهو ناوه؟

نهقی مهزار نهماژهی به گاکهی کرد، شاخبهنده کهی پاکیشا

و وتی:

— نهیهم بو جار که بیله وه پینم. ناخر گوندیکه و نهو

مانگایه!

له یه کهم پهلهی دوراو، نهقی مهزار گاکهی بهردا و بابه

گولاو لهو تیپه پری و به گوچان کوتان چوو به رهو دروینه وانهکان.

— ماهده رویش بو گه پرایهوه، بابه گولاو؟

تاجه لی کوڵهر، قانگهی گوریس به تهختی پشتیهوه، له

خهرمانگه نهگه پرایهوه، نهوهنده تیژ به لای بابه گولاو دا تیپه پری

که نهگه بابه گولاو بیویستایهت وه لامیشی بداتهوه، نهو

چاوه‌پړی بیستنی وه‌لامی پرسیاره‌کمی خوی نه‌ئېوو؛ چونکه نه‌م پیاوه وردیله‌یه نه‌توت فه‌نر له نه‌ژنوی دایه. وه‌کوو هه‌موو سال و هه‌موو کات تیژ و گورج و خیرا و خاوپن، کاره‌کمی خوی جی‌به‌جی نه‌کرد. له کاتی کاردا، لیوه ناسکه‌کانی مه‌گه‌ر به نیاز، نه‌گینا نه‌ئېزواند. تاجعه‌لی کو‌ل‌به‌ر، سه‌ر و گو‌ی و پشنت و باخه‌لی خووساوی نارقه، گه‌نمی نه‌دا به کو‌ل‌دا، نه‌یبرده سه‌ر خه‌رمان و وه‌ک ناسکی سرک، به هه‌مان په‌له و خیراییش نه‌گه‌رایه‌وه پشنت هی‌لی دروینه. گوریسی هه‌ل‌نه‌دا بو سالار په‌زاق، نه‌ژنوی له عه‌رز نه‌چه‌قاند و پشنتی نه‌نا به لو‌ده‌یه‌کی تازه ناماده کراوه‌وه بو نه‌وه‌ی سالار په‌زاق و شه‌یدا کو‌له‌که بدن به سه‌ر پشنتی‌دا و نه‌ویش چوست و چالاک به‌ره‌و خه‌رمانگه‌ پروات. کو‌له‌کمی بگه‌یه‌نی و بگه‌په‌ته‌وه، به‌ر له‌وه‌ی لو‌ده‌ی تازه له زه‌وی بکه‌وی و چاوه‌پړی بکات.

— ماندوو نه‌بی، تاجعه‌لی؛ خوا قه‌وه‌ت با!

— ته‌مه‌نت دريژ بی‌بابه‌ گول‌او. ته‌مه‌نت دريژ بی. ماه‌ده‌روپش

گه‌رایه‌وه و روپشنت بابه‌ گول‌او. نه‌و نه‌بوو له‌گه‌لت هاتبوو؟

— با... با... بابه‌گیان، با...

تاجعه‌لی، دیسان دوور که‌وتبوویه‌وه و ده‌نگی بابه‌ گول‌او

نه‌ئېگه‌یشته‌ گو‌ی. نه‌گه‌ر بابه‌ گول‌او سه‌ربرده‌ی رووداوه‌کشی بو بگ‌په‌رایه‌ته‌وه.

بیمینی بو دروینه‌وانه‌کان و نه‌و په‌له‌یه‌ی قه‌لاسچنه‌کان

وه‌کوو پولیک مریشک خه‌ریکی چینه‌کردن بوون تییدا، لای دیواره

پووخواوی کوختیکی دیرین، بابه‌ گول‌او وه‌ستا بو نه‌وه‌ی هه‌ناسه‌ی

تازه بکاته‌وه، له کاتی‌کا به‌رده‌وام خه‌ریکی دو‌عا و نزا بوو و نیگی

نه‌پروانیه‌ ده‌ر و ده‌شت. نریک پی‌بابه‌ گول‌او، له سیبه‌ری دیواره

پووخواو، قه‌دیری که‌لای خواداد دانیشتبوو و قولاپی په‌نجه‌ی

خستبوویه‌ ده‌ور نه‌ژنوی و چاوه‌ قه‌له‌و و پر سپینه‌کمی سووری

نه‌کرده‌وه. داسه‌کمی وه‌کوو پارچه‌ ناسنیکی شکاو، لای ده‌سته‌یه‌وه

کهوتبوو. وهک بلیی لهگه‌ل خۆی و بو‌خۆی قسه‌ی ئەکات. ناوبه‌ناو لێو و شه‌ویلکه‌ی ئەجوو‌لا و له‌پ‌ر تفیکی حه‌وا ئەدا.

قه‌دیر ئەتوت هه‌ستی به‌ هاتنی باب‌ه‌ گو‌لاو نه‌کردوه، یان ئەگه‌ر هه‌ستیشی پیکردبوو ئەوه‌نده به‌ خۆیه‌وه و بیری ئالۆسکاوی ده‌روونیه‌وه خه‌ریک بوو نه‌ی ئەویست پیره‌می‌رد ره‌چاو بکات. به‌س ئەویست له‌ په‌نای دیواری که‌لاه‌که‌ خۆی حه‌شار دا و له‌ چاوی کارگه‌رانی ده‌شت، دروینه‌وان و قه‌لا‌سچنه‌ان بشاریته‌وه و کاری خۆی له‌گه‌ل خۆی یه‌کالا بکاته‌وه. هه‌ر له‌ به‌ر ئەوه‌ش بوو ئەوه‌نده‌ی هه‌ستی به‌ بوونی باب‌ه‌ گو‌لاو کرد، به‌ر له‌وه‌ی پیره‌می‌رد دم بکاته‌وه و چاک و چۆنی له‌گه‌ل بکات، قه‌دیری که‌لای خواداد تووره‌یه‌کی شاراوه له‌ گه‌ته‌ی دا وتی:

— دروینه‌وانه‌کان وان له‌وئ!

باب‌ه‌ گو‌لاو وه‌ک بلیی ترسابی، راچله‌کا و به‌ توندی پوو و هه‌نگاوی له‌ قه‌دیر وه‌رگه‌ی‌را و به‌ره‌و دروینه‌وانه‌کان رۆیشت. تاجه‌لی کو‌لبه‌ر جاریکی تریش گورج و گو‌ل به‌ به‌رامبه‌ر باب‌ه‌ گو‌لاو دا تیپه‌ری و باب‌ه‌ گو‌لاو جاریکی تر ماندوو نه‌بینی لی‌کرد و به‌ که‌وشه‌نی دوو زه‌وی دا سه‌رکه‌وت، له‌ سه‌ر ستیره‌که‌ وه‌ستا، ته‌ماشای ده‌شتی خامۆش و پۆلی قه‌لا‌سچنه‌کانی کرد که‌ چالاک و به‌ ده‌ستوبرد گو‌له‌ گه‌نمه‌کانیان له‌ درز و قه‌له‌شی خاک و بن لاسکه‌کان کو‌ ئەکرده‌وه:

«ئهی به‌ره‌که‌ت بی... ئهی به‌ره‌که‌ت بی... چ ریز و شکۆیه‌کی هه‌یه ئه‌م به‌ره‌که‌ته. ئاده‌میزاد زیندوو ئەکاته‌وه. سه‌یرکه... سه‌یرکه!»

له‌به‌ر خۆیه‌وه، باب‌ه‌ گو‌لاو ده‌ستی برد بو قه‌یتانی تووره‌که‌ی به‌تال و کردیه‌ شانی. بیری کرده‌وه ئەگه‌ر که‌ر و هه‌گبه‌یه‌کی هه‌بوایه، ئەیتوانی به‌شی خۆی له‌ ده‌شته‌وه بیاته‌وه بو ماله‌وه:

«هه‌ر که‌س پ‌س‌ق و پ‌و‌زی خۆی پی ئەگا، به‌لام پ‌س‌ق که‌ره‌سه‌ی ئەوئ؛ که‌ره‌سه‌ی ئەوئ. ماه‌ده‌رویش ئەگه‌ر به‌هاتایه‌ت

نُه‌مانتوانی ببین به هاوبه‌ش.»

– هه‌فاله‌که‌ت بو گه‌رایه‌وه بابه گولاو؟

– چی لیبکه‌م بابه گیان، وای پی خوش بوو.

مه‌له‌غان و داسی پیاوانی دروینه، له سهر زه‌وی دانرابوون و له بن تاودا نه‌دره‌وشانه‌وه. دروینه‌گه‌ران چاشتیان نه‌کرد. خواردنی نان و ژازی و پیاله‌یه‌ک چا. به دهور یه‌که‌وه، به‌لام ههر کامه و دهستی بو نان و سفرهی خوئی. به‌س کتری چاکه هاوبه‌شی بوو. ته‌نانه‌ت قه‌ندیش ههر که‌سی بوو. ههر که‌سه میوژ و قه‌ندی خوئی به‌جیا پی بوو، له بنی گیرفانیان یان له گریئی لفکه‌ی سفرهی نانه‌که‌یان.

– بو دانانیشی بابه گولاو؟ بیسمیلا!

– نووشی گیانتان، نووشی گیانتان!

بابه گولاو هه‌رچه‌ند له ناو پاله‌کان‌دا دانیشتبوو، به‌لام دل و نیگای له ناو قه‌لاسچنه‌کان و گوله گه‌نمه‌کان‌دا بوو و به هه‌لگرتنه‌وه‌ی ههر قه‌لاسچیک هه‌ستیکی دریخ له دلی پیره‌میردا شه‌پولی نه‌دا. چونکه نه‌و ده‌ستانه به‌شه‌که‌ی نه‌ویشیان خپ نه‌کرده‌وه و له به‌ره‌ه‌لبینی خوئیان نه‌کرد. هه‌ستی دریخ و دریخی نه‌توانایی ده‌ست و نه‌ژنو و سو‌مای چاوی، که نه‌یان نه‌توانی خو بدن له توانای نه‌و په‌نجه برسی و نه‌و قاچه بزوز و تامه‌زرزویانه. پیره‌میرد نه‌بوايه ریگه‌یه‌کی تر ببینیته‌وه و بیانوویه‌کی تر بدوزیته‌وه بو نه‌وه‌ی بتوانی به‌ تووره‌که‌ی پر له گوله‌گه‌نمه‌وه بچینه‌وه بو ماله‌وه. نه‌و ریگه و بیانووه‌ش نه‌و ده‌سته بوو بو سالار په‌زاقی پابگری، نه‌گه‌ر کوپانی بوندار ریگر نه‌بوايه‌تن.

بابه گولاو پرووی کرده نه‌سلانی بوندار که به‌جیا له کوپری

دروینه‌وانه‌کان دانیشتبوو و چاوی بریپوویه قه‌لاسچنه‌کان و وتی:

– نه‌مشه ئیشه‌للا په‌وزه‌خوینییه له مالتان نه‌سلان خان؟

نه‌سلان به بی نه‌وه‌ی ئاور له بابه گولاو بداته‌وه و گوئی

بداتی هاواری له قه‌لاسچنه‌کان کرد:

— هۆی... هۆی... بۆ کووئ خۆت پرائه وه شینى و خۆت ئەلکینى به سهولته گهنمه کانهوه، لالا؟ يه کسه مر مه لغان هه لگره و بۆ خۆت دروینه بکه ئیتر! ئەیهۆ... خۆی به غهوارهى مالى خه لکی نازانى!... تۆ چاوت له کووئ ئەله وه پڕئ شهيدا؟ بهرى بگره دهى!

شهيدا له گه لئ ئەوهى که ياریده دهرى سالار ره زاق بوو و مه لۆکانى ئەخسته سه مر لۆده، به لام زياتر چاوى له قه لاسچنه کان بوو، له سنوورى خویان تى نه پهرن و ده ست بۆ گهنمى دووراو، نه خوازه گو له گهنمى لاسکه دووراوه کان نه بن. بويه تاو نه تاویک وه ک گاوانى هه لفرینى ده ست و بالى پرائه وه شاندا:

— مالکاول، تو زیک ویزدانته هه بى!

به لام لالا، به ئاشکرا و به ئەنقه ست وای ده رته خست که نایه وئ ویزدانى هه بى. ببباک و زور به ئاشکرا له سنوورى خۆی تى ئەپه رى و له همر ده رفه تیکدا چه پکیک گهنمى ده رته کیشا و ئەخسته به رکۆشه کهى که پر ببوو و هه لمسابوو و دیسانه وه به هه مان شیوه خۆی مه لاس ئەدا و هه رچه ند شهيدا چاوپوشى لى ئەکرد به لام سالار ره زاق ئەیمراند:

— خوا لیت خو ش نه بى که ره وا و نارپه وا نازانى چیه!

— ره وا و نارپه وا؟ ئوه و که لایى، پره وا و نارپه وا چین؟!

— چیت پى بلیم من؟ تۆ خو شه رم و ئابرووت لکاندوه به بنى پینه وه و دین و ئیمانته به ستوه به ناوقه دته وه، قسه ی پى ناوى له گه ل تۆ.

ئەى بۆ به بووک و کچه کانى خۆت نالیى سالار؟ لای ئیواره بابین به رکۆشه کانمان بگورینه وه، چاکه؟! بابه گو لاو خۆی خسته نیوانه وه و له بن گو یى سالار ره زاقدا چپه چیکى کرد:

— کارت پى نه بى که لایى. زمان به زینه و وشه ی خۆی ناخواته وه. کارت پى نه دابى، نایناسى.

لالا قوشقى ببوو و ئەتوت بۆ خه نیمى شه ر ئەگه رى و له

بەر ئهوهى تا ئهم كاته خهئيمى خۆى - ئهو كهسهى ئهو لىئى
 ئهگهرا- نه دۆزيبوو، مهيداندارىي ئهكرد و به بى خهئيم و بهرگر
 به هموو لايهكدا شىپى ئهوهشاندا و هيزى شاراوى به هيرش و
 تالانى گولئه گهنم - ئهوهى له دهمى داس وهريبوو و له سهر عهرز
 كهوتبوو قهلاس يان دهسك بوو و رهوا، ئهوهى كه كرابوو به مهئو
 يان به لوده، به نارهوا دانرابوو- دهرئهبرى و لهم كارهدا به ئاشكرا
 سينگى ئهدايه بهروهه و له شهر ئهگهرا. بو ئهوهى ههل و
 دهرفتهئيك بدوزيتهوه بو پهلاماردانى كچه كاولى، كه خۆى دابوو به
 پال نيرگزي كچى پالنهوان و لىئى دوور نهئهكهوتهوه و زور خاموش
 و كپ خويى ئهكرد. ئهم خو مت كردنهشى دوو هوئى ههبوو.
 يهكيان ئهوهى خۆى له شهيدا بشاريتهوه و يهكيش ئهوهى خۆى
 له شهري لالا لابدات و بپاريزئ. بهلام لالا بهو ئهندازهى كه كچه
 كاولى ئارام و بيدنگ بوو و ئهيتوانى خاموش بئ، ئوقرهى له بهر
 برابوو و له ههر دهرفتهئيكدا زههرى ئهپژاند:

— چهپكه گهنم ئهتهپين به بهركوشى غهوارهكاندا
 و كهسيس نايان بينئ. رهوا و نارهوا يهكهشى كهس ههئى
 ناسهنگيئ. بهلام كه ئهگاته سهر ئيمه هموو كهس ئهبي
 به مهلاى دوانزه عيلم!... له جيئ ئهو قهرهچيانه بم ئهگه
 بهيلم ئهو گهنمانه له گهروويان بچيته خوارهوه!... چ چاوهپاو و
 چاو داگرتنيكيانه! دهى خوشيان بي! بهلام هموو خهندهيهك،
 گرنيانكيشى به دواويه!... پياوهكانيان كهرو ههگبهيان ههئگرتوو
 و كهوتوو نهته گهدايى به دهور دهشتهكاندا و كچهكانيشيان ليه
 بهجئ هيشتوو! خوش غيرهتانه!

بهلام ئهمانه هموو بيانوو بوون و لالا يان وا ليكردبوو
 بگرميئ. يان -باشتره بوتريئ- ريگرى دامركاندنهوهى گرماندنئ
 ئاشكرا و نهيني لالا بوو. ئهوهى كه ژنهى خستبوويه سهر ئاگر
 ئهمه بوو كه ژنه بهگوپرهى ههست و پهمهكى ژنانهى خۆى لهوه
 تيگهشستبوو كه شهيدا، وزه و سهرزيندووئى و گهشى خۆى،

لهم رۆژهدا و لهم دهشتهدا و لهم كارهدا، نه له ئەو كه لالا بوو، به لكوو له كچه كاولى وهرئهگرت؛ له نهبات. گپى ئەم گومانهش، لالا نهى ئەتوانى خۆى لى لادا و پزىسكهى دلپىسى و ئىرهى خهريك بوو خهزمانىكى ئاگرى رق و كینه بهرپا بكات:

«بهر لهوهى بچینه پهردوهه ئەيكوژم! ناىخه مه بهيانى!»

زىنگانهوهى دهنگى خۆى له گوپىدا. رۆپىشت تا گه نهمهكانى ناو بهركۆشهكهى بكات ه سهر چارشىوه چوارخانهكهى، لای پىركى كهوشه نهكه واى كرد و گوواندى به سهر ئەسلانى بونداردا:

— چینه وا يهك به خۆت ئەنهپى! تۆ كارت به سهر چهن كارهوه ههيه؟!... له خۆرا نيه كه سهنگ و تهرازووى دووكانهكهت له گهه خۆت نههیناوه بۆ ئیره!... مالكاولى بى چاو و روو، تۆ ئىتر خهمت چىيه؟ ئەم گوئه گه نمانه كاتىكه ببن به گهنم و ببن به ئارد، ههر هه مووى سهر ئەكه نهوه به دووكانهكهى تۆدا! ئىتر بۆ چهپهت دى؟

— ئەوه له گهه كینه وا له بهر خۆنهوه گوئ هه ئه پىژى؟! لالا وهك بلیى ههر هىچى نه بىستى، بهركۆشهكهى به تال كرد و باى دايهوه بۆ ناو چاره دووراوه كه لای قه لاسچنهكانى تر و درىژهى به قسهكانى دا:

— خو يهك و دووان و ده چالتان له دهورمان هه ئه كه نه دووه ئیوه؟ چ غه متانه؟ له ههر لایه كهوه برۆین ئەكه وینه ناو يه كىك لهو چالانهى خۆتان!

تاجعهلى كوئبهه له دوا كوئى گه رابوو يهوه، لای كهوشه نهكه و له خوار پى ئەسلانهوه دانىشت و له كاتى كردنهوهى چارۆكهى نانهكهدا، ئارهقهى ناوچهوانى به باسكى سربيهوه و وتى:

— ئەم گهنمهى ئەمسال چهنده درك و په يكوئى ههيه! كى

دهرزى پىيه؟... وهه زنى، وهه ئەم دركهم بۆ ده رىينه!

خالۆى قهدير، دهرزى سنجاخىكى له سهر گىرفانى ئیله كهكهى كردهوه و دای به دهست تاجعهلى كوئبهه وهه و وتى:

– بیدمهوه به خوّم!

تاجعهلی دهرزیهکهی له خالۆی قهدير وهرگرت، دلی پهنجهی به تف تهر کرد و کهوته گهران بو دپکهکه. نووکی دهرزیهکهی گهراند بهبن پیسته چیرهکهی دا و گوئی بو گفتوگوئی دروینهوانهکان، که پی ئهچوو پیشینهی ههیه، راگرت. ئهسلان که وا دیاروو تا ئهم کاته سهبرهرز دهرچوووو و توانیبوووی شان به شانی دروینهوانهکانی تر دروینه بکات، به دهسهلات و لووت بهرزیهکمهوه که به ههقی خوئی ئهزانی وتی:

– تو بووی به تکاکار ریگهی قهدير بدهین بی بو دروینه پالّهوان. ئهگینا هم باوکم و هم ههموو خهکی قهلاچیمهن ئهیزانی قهديری کهلایی خواداد قنی کاری نییه. کهسیکیش که نهتوانی راپیکیشی و شان به شان دروینه بکات، پهکی کارهکه ئهخات. خالۆی قهدير لیوهکانی لوول کرد و به دواي ئهسلان دا به نهرمی وتی:

– ههر کهس بهشی بهرامبهری ئهوی، ئهبی بتوانی کاری بهرامبهریش بکات!

ئهسلان دریژهی دا به هیرشکردنهکهی:
– خو خهکی میشکی کهریان نهخواردوو بهری رهنجی خویمان بدهن به یهکی وهکوو قهديری کهلایی خواداد بیخوا! له بهر چی؟ پهککهوتهیه یان لانهواز؟

خالۆی قهدير به ههمان نهرمی و وردی وتی:
– ئهگهر باسی خیرکردن بی، ئیمه خویمان ئهوهندهمان بهرناکهوی بهشی خهکی تریشی لی بدهین.

لهو بیدهنگیهدا که کهوتهوه، خالۆی قهدير ههلیدایه:

– بیکاری و تهوهزهلیش شانازی نییه، پالّهوان!

بهلخی خاموش بوو و خوئی دابوو به سهه ئانیشکی دا له سهه پیرکی کهوشهنهکه و پهنجهی له ناو خوئه پووک و ریزهلوککهکه، خوئی خهریک کردبوو. ئهولحهمی قاتمه و دلاوهریش بیدهنگ بوون

و گوپراپه‌لی ئه‌وه‌ی که ئهم وتووێژه به کوێ ئه‌گا. ئه‌و دووانه سه‌بارهت به‌وه‌ی که خۆیان به‌غه‌واره ئه‌زانی، پرکیشی ئه‌وه‌یان نه‌ئه‌کرد قسه‌ی دل‌یان بکه‌ن. هه‌رچه‌ن بۆش‌یان ده‌رکه‌وتبوو که قه‌دیری که‌لایی خواداد پیاوی دروینه‌ نییه و به‌و داسه‌ قوله‌یه‌وه جگه‌ له‌وه‌ی گه‌نمه‌که‌ خه‌سار بکات و هه‌لیوه‌رینێ هیچ کارێکی تری له‌ده‌س نایه‌ت.

— سه‌یری ئه‌ یافته بکه‌ن ئه‌و ئه‌یدوو‌ریته‌وه. وه‌کوو گه‌ل‌پ‌ر‌یزان ده‌سک هه‌له‌واوه! قه‌لا‌س‌چنه‌کان پ‌یش‌بر‌ک‌یانه شوینی قه‌دیر بگرن و گه‌نم خ‌ری‌که‌نه‌وه!

به‌راتعه‌لی سالار گوویی له‌ ئه‌سلانی بوندار پاگرت و سه‌ری داخسته‌وه و هه‌روه‌ک پ‌یش‌تر -خامۆش- مایه‌وه. ئه‌ویش له‌ سه‌ره‌تای گه‌فتوگۆکه‌وه خۆی که‌نار گرتبوو و ب‌یده‌نگ بوو. نه‌ک به‌ خووی باوکی، به‌ل‌کوو به‌ هوێ پارێز و وردب‌ینه‌وه. چونکه‌ ئه‌و همم جووتیار بوو و همم پ‌ال‌ه. کاتی‌که‌ خۆی سه‌ری له‌ ناو دوو ئاخو‌ردا بوو نه‌ی ئه‌ویست نانی خه‌ل‌ک ب‌پ‌ر‌ی. جگه‌ له‌وه‌ش رای به‌ل‌خی ئه‌زانی که ئه‌یه‌وێ قه‌دیر کار بکات و له‌م پ‌یگه‌یه‌دا هه‌ولێ بۆ دا‌بوو. بۆیه به‌راتعه‌لی دووری ئه‌وانی‌تر، به‌رامبه‌ر ئه‌سلانی بوندار، له‌ سه‌ر پ‌ی‌ر‌کی که‌وشه‌نه‌که‌ دانیش‌ت‌بوو و به‌و ئه‌ندازه‌یه‌ی که ئه‌سلان زمانی ه‌یرش‌کردنی در‌یژ ئه‌کرد، به‌راتعه‌لی سالار به‌ نیگای خامۆش و چاوه‌پ‌وانه‌وه زمان و لیوی قفل‌ کردبوو و جار‌جاره ده‌می مه‌له‌غانه‌که‌ی به‌ پشتی ده‌می چه‌قۆکه‌ی په‌رداخت ئه‌کرد. — ئه‌گه‌ر وابێ من دره‌و ناکه‌م! راسته‌که‌ی به‌ باوکی‌شم ئه‌ل‌یم.

به‌ دوا‌ی ئه‌سلان‌دا، خالۆی قه‌دیر لیوی بزواند و به‌نه‌رمی وتی:
— منیش هه‌روه‌ها!

به‌ل‌خی، هه‌روا ئانی‌شکی دادابوو و له‌ سه‌ر خاکی که‌وشه‌نه‌که‌ پا‌کش‌ابوو. له‌ بن برۆی خه‌نجه‌رییه‌وه سه‌یری خالۆی کرد و تاوێک لیی وردبوویه‌وه. خالۆی قه‌دیر چاوی دزییه‌وه، رووی وه‌رگ‌یرا و

دهستی برد بو هه لگرتنی داسه که ی. به لّخی له کانیکا نیگای له
که سیکی تایبته نه بوو، وتی:

— من مه له غانه کم له گه لّ داسه که ی قه دیر نه گۆر مه وه.
ئه مه دهردی ئیوه ده زمان ئه کا؟

ئه سلانی بوندار، به بی ئه وه ی سهیری چاوه کانی به لّخی
بکات، پووی تیکرد و وتی:

— باسی داس و مه له غان نییه، پاله وان. باسی جهر به زه و
باهوی کارکردنی پیاوه.

به لّخی له وه لامدا هیچی نه وت. ئاشکرا بوو کوپی بوندار
مه به ست و بریاری خوی ساخکردۆته وه و ئه وه ی که به پاشکاوی
دهری ئه بری، نیشانه ی دوژمنی و کینه یه کی ریشه داره که نایه وی
بیشاریته وه. ئه و کینه یه ی که به پوالت ساده بوو، له ناخی
خوی دا وانه بوو و ره گی له دوژمنایه تی دوو بنه ماله ی ناسراوی
قه لّچیمه ن دا هه بوو و ئه بوایه به تیاچوونی یه کی که له و دووانه
کوئای پی بی. له هه مان کاتدا گیان گرتنی ئه ویتتر ئه و قه یه ی
په ره پی ئه دا و چوئیتی و چلونا یه تیه که ی له لوو راندنی که لای
خواداد و نه راندنی بابقولی بونداردا به ئاشکرا ئه بینرا. له لایه کی
قه که وه باوکی قه دیر بوو. بالکرا و ده ست له هه موو شت
و هه موو که س کورتکراو؛ له و به ره وه باوکی ئه سلان بوو. بال
ئاوه له و ده ست له په یوه ندی هه موو شت و هه موو که س دا و
له به رده وای و په ره سه ندن دا. له تاغی یه وه تا قه لّاتی خوینال،
له که لیده ره وه تاکوو سه ره خس و به ه نوغان، له فروومه د تا
نه ی شاپوور، له موغیسه وه تا شامکان و نه و به هار. پالی داوه
به دارایی عه لی ئه که به ری حاجی په سه نده وه. خه ریکی خواردنی

هه موو ئه و ئه مانه تیا نه یه کوپی که له میشی ئه ی داته دهستی، ۲۱۲۹

که لیدەر

په رگه شه شه م

له و باج و خاوه یه ی که بریوویه ته وه و له خیوی زوه ی و ئاوی
وه رئه گری. وای لیها تبوو به یارمه تی دارایی گو له محمه د و کوپی
حاجی په سه ند، خه ریک بوو بتوانی کیشه ی بازخانی ئه فغان و

جيههنخانى سهرداريش كوٽايى پى بهيئى. بويهش بوو ئەسلانى
بوندار، به هه مان شيوه و ئامانجى باوكيهوه و به هه مان پشت
ئەستووربهوه ئەيويست خه نيمى مافنگى خووى به شه قىك و به
دوا پيله قه له سهر پى خووى لادا:

— من له كهس ناترسم، پالهوان گوډهرز! نه! قسهى سهرهتا
و كوٽاييشم ئەوهيه كه قهديرى خواداد پياوى كار نيهه. هه موو
ژيانى خووى به مفته خواردووويهتى و به مشه خوورى له وه پراو. فيره
كار نيهه. ئاره قهى نه رشتوووه. له بنه رته وه پر وای به وه نيهه كه
مرووف ئەبى كار بكات. له ههر كووى ئەبيئى بوٽ دهرئه كه وى به
دواى پارووى مشه دا ئەخولئته وه. به دواى كه رى توپيودا ئەگه رى
نالئه كهى لى بكاته وه. ئەته وى كه سيكى وا بتوانى شان به شانى
من و تو دروينه بكات؟ كهس ديبيئى ئەم كابرايه له هه موو ژيانى
خووى دا داس و مه له غانى به دهسته وه گرتبى؟! كهس شتى وای
لى ديوه؟ هه رگيز! هه رگيزاوه رگيز! بوچى من يان يه كى دى
ئەبى به رى رهنجى خووى بدا به و جوړه پياوه بيخوا؟! ئەو له كويوه
هاتوو؟ سه يده كه پينجه و زه كاتى به ركه وى، يان... پىت وانهبى
ئەوانى تر — ئەوانهى كه لي ره دانيشتوون و ليو نابزيون — نه يار نين
ئەگه ر يه كى تر به ره مهى رهنجى شان و باهو بيان بخوات. سه يرى
ئەم بيده نغيه يان مه كه، گووى له دلى هه ر كاميان بگرى بوٽ
دهرئه كه وى رازى نيهه ته نانهت پاروويه كيش له رۆزى منالئه كانى
ببرى و بيخاته سهر سفره ي چه وره يه كى وه كوو قه دير. باوه ر
ناكهى بپرسه! تو رازيت، خالو؟

— نه خيرا!

— تو چى... دلاوه ر؟

له برى دلاوه ر، كه ئەو ئيتر به كاره وه به ستراوى به رده رگاي

بوندار بوو، خودى ئەسلان وتى:

— مسوگه ر پىت خووش نيهه!... تو چى قاتمه؟

— دياره رازى نيم. من هاتووم بو ئيره دره و بكه م و دهمه ن بار

بۆ ژن و منالەم بېھمەھە. خۆ نەھاتووم...

– تۆ چى، بەراتەھلى؟ تۆ خۆت كە ھەم پالەھىت و ھەم جووتىارى؟ كوپى سالار رەزاقىشى كە مشكولۆزمەھە ئەگەر گۆلە گەنەھىك لە دەھى داسى كەسەھە بوەرىنرى!

كوپى بوندار، بەراتى سالارى گرت و تووشى كرد. ئەو نە ئەيتوانى وەلامىكى روون بداتەھە، نە ئەشى تۈنى ھېچ نەئىت. ئەسلانى بوندار رەگى ھەستى بە دوو پەنجە گرتبوو و بەراتەھلى ئەبوايە ھەلوپىستى خۆى رۆشن بكاتەھە. يان ئەبوايە دژى كوپى بوندار بى، كە ئەمەش بە واتاى تىژكردنەھى رقەبەرايەتى لەگەل ئەسلان – كە لە بنەھە ھىشتا مابوو – بوو. يان ئەھى بە بەھى دوپاندنى خۆى – لانىكەم لەم كاتەدا – لايەنى ئەسلان بگرى؛ كە ئەويش نەئەگونجا. لە كاتىكا ئەھەشى ئەزانى كە كارى قەدىر يەكلایى بۆتەھە و لە سەر رۆپىشتنى بەس ئەبى بە رقەبەرايەتى و ئەمەش خۆى خراپتر. بۆيە ھەك نەيارى دەرىپىن ھەلسا و وتى: – ھەرچى ئەوانى تر بلىن، منىش پىپى پارىم.

ئەسلان بە رامانىكى زىرەكانەھە، نەترسانە چاوى بېرىە چاوى بەلخى و وتى:

– تۆ خۆت چى، پالەھان؟!

بەلخى ئانىشىكى لە سەر ەرزەكە ھەلگرت. خۆى كۆ كردهھە و دەستى دا بە يەكا، خۆلەكەى تەكاند و وتى:

– تۆ كوپى بوندار بە راستى كابرايەكى بەرچاوتەنگى! رژد و دەسقووچاوى! زۆر چاكە، كەوايە خۆت بېرۆ و بە قەدىر بلى. چىت پى خۆشە پىپى بلى. ئەو كارە بەس بە تۆ ئەكرى؛ يانىش بە... بە خالۆ داوەر!

ئەسلان ويستى شتىك بلى، بەلام گۆدەرزى بەلخى دەستى ۲۱۳۱
كە ئىدەر
بەرگى شەھەم
دايە دەسكى مەلەغانەكەى، راست بوويەھە و پلارىك لە
ناپياوھەكان وتى:

– لەم ساتەھە... ھەر كەس نەتوانى شان بە شانى من دروینە

بکات، قورمساخه ئەگەر نه چیته وه له مائی خۆی دانه نیشی. خالۆی قهدير ههستی کرد گوپی له بن تیریژی نیگای به لّخی دا سوور هه لگه پاره. به دژواری راست بوویه وه و به رهو گوپه پانی دروینه كهوته ری.

به لّخی، به هوّی رقی دهروونه وه گپی گرتبوو، مه له غانه كهی نایه سهر شان و پیلی، قولاپی دا له بهندی مه چهك پیچه كهی، ئاغزوونهی گوئی كه مه ره بنده كهی توند كرد و له سهر پیپوکی كه وشه نه كه، پاژنه ی گیوه كانی هه لکیشا و بهو جوړه ی كه سالاریك به رهو مهیدان ئەبیته وه، راست و برّوا به خو به رهو زاغی دروینه ههنگاوی نا و رپك له قهراخ ئەو مهیدانه وه كه خالۆ دهستی پیكردبوو، ئەژنۆی كاری چه مانده وه و كه ره متوه قورس و گه وه كهی خسته گه ر:

— ئەبّی شه كهت و هیلاكتان بكه م، ناجوامیرانه!

پاشان، دهست و بازووی پیاوانی دروینه كهوته گه ر، له بن تاوی خواری خوړدا.

قهدير ئیتر نه بوو. شهش بوون. به ریز له په نای زاغیكدا و هه ر كامه به گوپه ری توانایی سووپی قاچی له ناو جه غزیکدا داسیان خستبوویه گه ر. كار و سنووری كار خویا بوو. پانتایی كاری هه ر پیاوهش به ئەندازه ی پانایی تهخی سینه و دهسته كانیان كه وه كوو دوو بال بكرینه وه. دریزی كاری تا كووتایی دهشت و په له په له. خالۆ، به لّخی، دلاوه ر، به راتعه لی و قاتمه. چونكه ئەسلان هیشتا نه گه رابووویه وه له ده ركردنی قهدير. ره زله ی پشته كان ئاره قه ی لینجی لی ئەچوړا. خاکی ئاره قاوی ئاویته ی تینی قورسی هه تاو له سهر پشت و پیلیان.

ژنی تاجعه لی كوڵبهر، په نجه ی میرده كهی كردبوو به ده می دا، ئەو خوینه ی كاتی ده رهینانی دركه كه له بن نینۆلی هه لئه زنا، به لیو و زمان ئەمژی. بابه گوڵاو له سهر پیپوکی كه وشه نه كه وه ستابوو و نیگای نیگه رانی له یافتی رویشتووی ئەسلان بو

لای قهدير، خهريکی لیو بزواندن بوو به نزا کردن. ژن و منالی قهلاسچن پۆل پۆل دانیشتبووون بهگویرهی نزیکی و هاودلیان پیکهوه. بهرکوۆشهکانیان ئەکردهوه و پووش و پهیکولیان لی درئههاویشت و گولّه گهنمهکانیان ئەکرده ناو توورهکه و ده میان بهگویرهی دهسته لیها تووهکانیان ئەجوولّا و له ههموو بابهتیک ئەدوان. ژنی گوۆدهرزی بهلّخی کچهکانی -بیجگه له نیرگز- له دهور خوئی خړ کردبووه. ههم بو پاقرژ کردنهوهی بهرکوۆشهکانیان و ههم بو فیڕکردنی شیوازی کوۆکردنهوهی دهسکهکان به چالاکى و خاوینى:

— چاوتان بکه نهوه. دهسکهوان ئەبى چوار چاوی هه بى به تهوئلیهوه. ئەوه ندهی گوئیک له دهمی داسه که هه لپه پرى ئەبى هه لیگر نهوه و بیخه نه ناو بهرکوۆشه که تان. چاوتان لی کردوه مریشک چۆن دان له ناو ئەو ههموو گهن و گووژاله دا ئەدوژیته وه و هه لیئه گری؟ ئەوه ندهش به دواى باوکتان دا ریز مه بن. پاله چهنده نه شاره زاتر بى قه لاسی زیاتری لی به جى ئەمینی. که وا بوو بو به دواى باوکتان دا ریز ئەبهستن؟ ئەتانه وى ناوی بزپین؟ بو ئەوهی به یانی بلین بهلّخی دهسک بو کچه که نی ئەبارینی؟! بکه ونه دواى ئەوانی تر. شوینی نه شاره زاکان بگرن. تویش ئەوه نده دهس مه هینه به چاوتا، سدیقه. چاوت لهو ژیزه مینه دا له گه ل سبهر راهاتووه. بویه شه به هوئی خوړه وه سوور بووه و توژیکیش ئاوساوه. پوژی یه که مه، ورده ورده پادین. هیچ نییه. بیکه ره وه بزانه م. ئا، توژی سوور بووه و په گیژه کانی په نه میاوه.

ژن و منالی جووتیار و په شایى، بهو جوړه پۆل پۆل له دهوری یهک دانیشتبووون، زمان خهريکی وتووێژ و دهستیان به کاره وه

بوو. خیزانی سالار په زاق، په جهب گوزار، که لایى بگه پريم و... ئەوانیتر. کچه کاولی، جووتی خوئی -نیرگز- ی دوزیبوو یه وه. له سه ر پیره که دانیشتبووون و خهريکی گفـت و که نین بوون. لا لا له گه ل ژنی میرزای ده لاک سه ریان نابوو به یه که وه و چپه چپیان

بوو. شهيدا زرت و زيندوو، له ناو چاو و نيگای كچان و ژناندا، به
گيوه‌ی شه‌مامه‌به‌ندی دهور چه‌رمين له سهر پووش و په‌لاشه
وشكه دره‌و كراوه‌كه به هموو بيانووويه‌ك نه‌هات و نه‌چوو و
خو‌ی نه‌نواند.

نه‌سلان له نيوه‌ی رپوه‌گه‌رابووويه‌وه، لای بابه‌گولآو وه‌ستابوو
و پيره‌ميردی گرتبوو به‌قسه‌وه:

— تو سهر و زمانت هه‌يه بابه‌گولآو. له‌سهرخو نه‌دويی.
نه‌توانی به‌جوړيک تيی بگه‌يه‌نی كه دلی نه‌شکي. خو تي نه‌گه‌ی؟
من له سه‌روزمانی خو‌م دلنيا نيم. هه‌ندی جار زمانم تونده.
نامه‌وي بيی به‌ قپه. گویت لي‌مه؟ نه‌وانيتر نايانه‌وي له‌گه‌لی
دروي‌نه‌ بگه‌ن. نه‌لين قه‌دير دروي‌نه‌وان نييه. ناغش په‌يامی ناردوو
نابی ته‌خشان و په‌خشان بکري. تي نه‌گه‌ی؟ منيش دروي‌نه‌وانم،
هم نه‌بي له‌بری باوكيشتم ناگام لي‌بي. نه‌وه‌تا شه‌يدا سهری
له‌گه‌ل گونی یاری نه‌كا. قه‌دير گه‌نمه‌كه خه‌سار نه‌كات. خو‌يشت
ناگات لي‌يه. جا برؤ و راستيه‌كه‌ی به‌ قه‌ديری كه‌لايی خواداد
بلي. خو‌يشی تي‌گه‌يشتوو كه هه‌ر له‌وي ماوه‌ته‌وه و جيی خو‌ش
کردوو. په‌نگه‌ خه‌ويشی لي‌كه‌وتبي! برؤ!... برؤ بزانه‌م چي نه‌كه‌ی!
بابه‌گولآو نه‌توت پيی رو‌يشتنی نييه. له‌كاتيكا هه‌روا
وه‌ستابوو، وتی:

— خوا به‌ردار نييه، نه‌سلان خان. نه‌ويش جه‌وانه، نابی پرووی
بخه‌يته زه‌وی. دلی نه‌شکي، خوا پيی خو‌ش نابی!
نه‌سلان ناوړی لي‌دايه‌وه و وتی:

— ئيتر به‌خوت كه‌وتوو. نه‌گه‌ر نه‌توانی بيخه‌يته ري،
خو‌يشت مه‌گه‌رپوه. جا ئيتر... خوت نه‌زانی!

بابه‌گولآو توژيکتر پي‌په‌لکه‌ی کرد و پاشان، به‌ر له‌وه‌ی
نه‌سلانی بوندار ليی دوور كه‌ويته‌وه، وتی:

— نه‌پروم، نه‌پروم نه‌سلان خان. خوا خو‌ی وای نه‌وي. نه‌پروم
تيی نه‌گه‌يه‌نم. نه‌وه‌تا... رو‌يشتم! رو‌يشتم!

درهو گه‌یشتبوویه قوولایی دهشت. ئەسلان دەستی پیکرد تا تەختە گەنمەکەمی بەردەمی بدووری و بگاتەوه بەوانی‌تر. بەلخی دەستی راگرت و سەیری لای دیواره‌ پووخواوی کرد که قەدیر لەپەنای دانیشتبوو، بابە گوللای بینی بە گوچان کوتان بەرەو ئەوی ئەچی. خالی قەدیر لای بەلخیمەوه، تۆزی دواتر، خەریکی درەوی خۆی بوو و وای دەرئەخست که کاری بەو کارانە نییە. بەلام ئەو درۆ و دوورپوویەیی خۆی بتوانیبا لە هەموو کەس بشاریتەوه، نە ئەتوانی لەچاوی گوڤەرزێ بەلخی دابشاری. کاتیکی قولی گەنمی ئەهاویشتە سەر مەلۆ، نیگای پڕ لە ئاگری بەلخی لە سەر گووی و گەردنی خۆی هەست پێ ئەکرد و لە گەڕانەوه‌دا نەیتوانی خۆی لەو چاوانە لادا و بەناچاری وتی:

— چییە؟ بۆ وا سەیرم ئەکەمی؟

بەلخی وتی:

— ئەگەر قەدیریش پارووه نانیکی لەم دەشتە ببردایەتەوه، هیچ لە من و تۆ کەم نەئەبوویەوه داوەر!
خالۆ ئالایەوه کار و وتی:

— رۆزی هەموو کەس بەدەس خوایە پالەوان! من سەگی کی

بەم؟

بەلخی دەمی نەخستە دەمی خالۆ، بەلام بێدەنگیش نەبوو.

بۆیە بە بێ ئەوهی لەگەڵ کەسیکی تایبەتی بێ، بۆلانی:

— ئیمەیان وه‌کوو دووپشک بارهیناوه، وه‌کوو دووپشک!

ئیمە راها‌توون لەو کاتەوه سەر لە سەر سەڕین بەرز ئەکەینەوه تا ئەو کاتە سەری مەرگمان ئەنێینەوه بەردەوام ئەدەین بەیەکەوه. بەخیلین، بەخیل! حەزمان لێیە بەرد بخەینە سەر

٢١٣٥

کە لێدەر

بەرگەشەشەم

پێی ئەوانیتر. حەز ئەکەین خەلکی بە سەركز و لارەمل ببینن. ئەگەر یەکیک پارووه نانیکی هەبێ کە بیخوا، وا ئەزانین گوشتی لەشی ئیمە ئەجوێ. بەرچاو تەنگین، ئیمە. بەرچاو تەنگ و بەخیلین. رژد و بەدخووزین. کاتیکی ئەبیینن یەکیک بە برسیتی

سەر ئەنئەتەوه، ئەلئى ئەندىشەمان ئاسوودەترە. کاتیکە ئەبىنن
 یەكیک دەسەوسان و ئاتاجە، ئەگەر یارمەتیشى بکەین، پەنگە
 لە بەر ئەوهیە خۆمان دلتیا کردبى. ئەلئى لەوه ئەترسین یەکدى
 بە سەر پێوه بىنن! نازانم! نازانم ئیمە بۆ وا بارهاتووین؟ ئەلئى
 بە مردنى خەلکى دەوروبەرمان دەردمان ساپژ ئەبى، ئەویش بە
 مەرگى لە خۆمان بەلەنگازتر! لە ناو زۆنگدا گیرمان کردووه،
 بەلام وا ئەزانین چارهى کارمان ئەوهیە، خەلکانیکى تری وهکوو
 خۆمان لەو زۆنگە بچەقین و بمرن! ئەمە ئیتر زۆره که ئیمە
 بەرامبەر بە خۆمان ئەوهنده بەخپلین و بۆ بیگانهش ئەوهنده
 دلراوانین! ئیمە ئیتر چ جورە مروفیکی، ئاخەر؟!

ئەوهى بەلخی لە بەر خۆیهوه ئەیوت و ئەو سەد ئەوهندهیهى
 لە دەروونىدا بوو و نهى ئەتوانى دەریانبیرى، زیاتر ئەوى هەژاندىبوو
 و خستبوویه سەر ئاگر، بۆ ئەوهى هەموو وزه و توانای خۆى بەکار
 بهینى بەلکوو هەم توورپهیهکهى خۆى بتهکینى و هەم ئارهقه بە
 خالۆ داوهریش درهبدات، که لە تهنیشتیهوه درهوى ئەکرد. بۆیه بۆ
 "بن بپر" کردن، ئاخیزی کرد و شانی دادا و وهکوو سەربازیکی توورپه
 که خوین بەرچاوى گرتووه و دەستى لە خۆى داشۆردووه، خۆى دا
 بە ناو لەشکرى دوژمندا بۆ ئەوهى لە کوزراوهکان مهلۆ و لۆده و
 گیشه هەلداتهوه.

لە دلى کىلگەدا، بەلخی کاتیک راست بوویهوه و ویستی
 ئەوهى بە دەمى مهلهغانهکهى درهوى کردووه، هەلگرت و
 بیخاته سەریهک، بىنى و بۆى دەرکهوت که کەنداویکی دروست
 کردووه لە دلى دەشتهکهدا و پالەکانى تری هەر کامه لە گۆشه و
 کەناریک بەجى هیشتووه. باخه گەنمى نایه سەر باخه، ئارهقهى
 هەنیهى بە دەسپى دەور ملی سپیهوه و چاوى بە ئەسلان کەوت
 چاوى برپوته دیواره پووخوا و هەروا پراوهستاوه. بەلخی لە ناو
 گەنمهکه پراوهستا، چاوى برپیه یافتى نیگای ئەسلان. قەدیر پشت
 لە بابە گولۆو بە هەنگاوى نەزۆر سست لە دیواره پووخوا دوور

٢١٣٦
 کەلەسەدەر
 بەرگى شەشەم

ئەكەوتەو. داسە كۆنەكەى بە شانیهو، بەرەو بزەپى بەرەو قەلچىمەن ئەروىشت. بابە گوللوىش روى لە روىشتوو قەدىر وەرگىرا و بە سەر رىك و نارىكى دەشتدا بەرەو دروینەوانەكان هات.

«من نەم ئەوىست تۆ لەكار بىكار ببى قەدىر. بە شەرەفم!»
لەوە زىاتر بەلخى دەرەتەى بىرکردنەو پەيدا نەكرد، چونكە قلىشايەو و بوو بە فەرەتەنە لە ناو ژنانى قەلچىن. لەپەر قىزە و ەراى ژنانى قەلچىن بەرز ببوویەو. ژنان تىكچرژابوو و ديار نەبوو بۆ شەرەكردن يان بۆ جياکردنەو ئەوانەى كە شەريان نەكرد. ترسى ئەوەى ژن يان كچەكانى بەلخى شەريان تووش بووبىت، ئەوى بەرەو ئاپۆرەكە پەلكىش كرد و ئەوانى تریش لەگەلى بەرەو ەللەكە، دروینەيان بەجى هىشت.

رووداوەكە سادە بوو. لالا رايژابوو، پەلامارى دابوو و نەباتى كاولى كوتابوو بە ەرزدا، گولەگەنمى ناو بەركوشەكەى بلاو كردبوو و قزى كچەى لەدەور دەستى ئالاندبوو و بە دەم جنىودان و كەف چەراننەو، سەر و كەللەى كچەى ئەكوتا بە ناو خاك و خۆلەكەدا. كچەى كاولىش لە لالا كەمى نەئەيئا. چنگووپى لە روومەت و چەناگەى لالا گير دابوو و زۆر دزبوتر ەلامى جنىوكانى لالای ئەدايەو. لەم گيرمە و كىشەيەدا يەخەى كراسەكەى لالا ەلدراوو و روومەت و گەرووى بە چنگووپى كچە كاولى سوور ببوو.

بەلخى كچەكانى لە قەرەكە دوور كردهو و سالار رەزاق كە دەشت و دروینەى بەو جورە شەلەژابوو، نەفرىنى ئەكرد و بە دەور ئاپۆرەكەدا بالى رائەوەشان و داواى لە ژنەكان ئەكرد ئەو دوو پەتەرى" يە لىك جيا بكەنەو:

— ئىسكيان خوارە. ژن بەجارى ئىسكيان خوارە. خوار، لىكيان
بەكەنەو ئەم دەلە سەگانە!... قەبرى بابى ەر ەمووتان!
ئەسلانى بونداريش كەمتر لە سالار رەزاق نەشەلەژابوو لە

شپرزهبوونی کاری دهشت. بویه نهویش هاوزمانی سالار، جنیوی
ئەدا و له ناو ئاپۆرهکه ری ئهکردهوه و نهیویست نزیك ببیتهوه
و قرهکه بخهوینی:

— لاجۆ بزانه، برۆ ئه لاه!

هوی کیشهکه له لای شهیدا پوونتر بوو لهوانیتر، بویهشه
نهی نهتوانی لهوه زیاتر بیلایهن رابوهستی و سهبارهت بهوهی
پووی دابوو و بهردهوام گهورهتریش نهبوویهوه، هیچ نهلی و
وهکوو کهو سهری بکا به بن بهفردا، بهو نهندیشهوه که خهکی
چاویان لی نییه. بویه لهپر و لهنکاو چوو پیشهوه و چنگی
کرد به پرچی لالادا که قهپی کردبوو به قۆلی کچه کاولدا و
قیژهی کچه خهریک بوو نهبوو به گریان. به تهکانیک لالای له
نهبات کردهوه و دایه دهس ژنهکانی تاجهلی و میرزای دهلاک و
خویشی به یارمهتی ژنهکهی خاکی نهباتی له زهوی بهرز کردهوه و
دهست و بالی به ههموو لایهکدا رانهوشاند بۆ نهوهی بلاوه به
هشاماتهکه بکات:

— برۆن ئیتر، بچن به دوی کارتاندا!

بهلام لالا دهستی ههلهنهگرت. ئهو چاوهرپی دهستکردنهوهی
کچه کاولی نهکردبوو. بهلام ئهوا که نهیبینی سهروبهچکی به
چنگ و نینۆکی کچه شهقار شهقار بووه، پرچی ئالۆسکاوه و
یهخهی کراسهکهی دادراوه؛ دهمی ههلمالیبوو و پيسواترینی ئه
جنیوانهی که تا ئیسته له بیری مابوو، دانهباراند و لهمناوهدا
له بنهوه پووی له شهیدا بوو که بیگانهیهکی رهگهز چرووکی
ئاوههای هیناوه بۆ دهشت:

— ههر سهلیتهیهک له گۆر دهی نهکن، نهکهویته ری و
دی بۆ دهشتی قهلاچیمهن! ههر له قهرهچی و سۆزانیوه بگره
تا... ئهلی سهروبنی دنیا ههر ئهه بسته جیه! ساله و سال
دهمی خۆمان دانهدوورین بهو هیوایهی لهم ده رۆژهی دهشت و
خهرماندا ده مهن بار ببهینهوه بۆ مالهکانمان. بهلام کاتیکیش

کاتی ئەگا، لەپەر ئەبینی یەکیتر قن بئەدا و ئەکەوێتە پڕی بە
 دوای دروینەوانەکاندا و... هەندیکیان چەپکە چەپکە گەنەم
 هەلئەوه‌رینن و ئەیخەنە بەری! دزیی مەگەر شاخ و گوێی هەیه؟
 هیچکەسێش نییە نووزە ی لێو بەی، ماشەللائی ناوی خوا!
 کەس گوێی لە خێرخوایی بابە گوڵاو نەبوو، مەگەر ئەسلانی
 بوندار کە قوڵی پیرەمیڤدی گرت و بردییە لایەکەو بە پۆ پرس و جۆ.
 دەمەدەمی نیوان لالا و کچە کاوولی بەردەوام بوو و لەم ناویدا
 شەیدای بوندار کە نەباتی هینابوو بۆ دەشت، نە ی ئەتوانی لێی
 نزیک ببیتەو. خەجالەت و سەرلێشێواو نە ی ئەزانای چی بکات
 و پڕی دەرئەبەرد.

سالار پەزاق بە پڕینموونی کورەکە ی لیبرا یەکیک لە ژنەکان
 لە دەشت دەرکات و بیخاتە پڕی بەرەو قەڵچیمەن. ئەو یەکەش
 هەلبەت نەباتی قەرەچی ئەبوو. بۆ ئەوەش کە ئەم کارە بە بی
 هەراوهوریا سەر بگری، سالار پەزاق مەلۆیەک گەنەمی هەلگرت
 و رویشت تا بیخاتە ناو کیسە ی کچە کاوولی و بەرپیی بکاتەو
 بە دوای کاری خۆی دا. بەلام لالا، خۆی لە دەس ژنەکان دەر باز کرد،
 ناخیزی کرد بەرەو سالار پەزاق چوو، گەنەمەکە ی لە دەستی پفاند
 و وتی:

— ناهیلّم، ناهیلّم یەک دەنک گەنەمیش لەم دەشتە بیات
 ئەو سوژانیە. پینچکەشم نادەم بەو ببیریتە خۆی! بۆچی؟
 ئەمە هەقی خۆمانە.

سالار پەزاق، جنیوویکی فریدا بۆ شووی لالا کە نان بە ژنی وا
 ئەدا، باوەشیکیتر گەنەمی دا بە ژنی بەلخی و وتی:

— بەرپیی بکە با بپرواتەو، مامە گیان. ئەم پەتەرییە ئەمپرو
 خوینی ئەوی. بیخە پڕی بابپروات کچە ی رەبەن. بپرو دەس و چاویشی
 خاوین بکەرەو بە بچی بە دوای قورپە سەری خۆی دا!

پاشان، سالار پەزاق پووی کردە لالا و بە تەوسەو و وتی:
 — تۆیش بپرو خۆت داپۆشە ئیترا! بپرو قەرمان لیلا دە. ئەیهۆ!

ره‌حمه له باوک ئەلیی خەریکه بمخوات. برۆ ئیترا!
 شەیدا بە بیانووی بەستنی لۆدەکه کەوتە تەک تاجعەلی
 کۆڵبەر و ئەوەی کە نەیتوانیبوو هیچکاریک بۆ کچە کاوولی بکات،
 خستیەوه بیری شەوی پێشوو کە لە بەرامبەر شیرۆدا هەروا
 بێ دەست و پێ بوو. ئەوسا بە بێ خۆ فریودان بۆی دەرکەوت
 کە کێماسی سەرەکی ئەبێ لە سروشت و پەوشتی خۆی دا بێ.
 ئەو پەوشتەیی کە ئەگەر لە یەکیکی دی دا ببینیایەت، لە لای
 زۆر ناشیرین و دزیو ئەبوو. بەلام ئیستە کە خۆی لە چەقی
 پووداوه‌کەدا ئەدی و لە راستی دا لە دەرەوهی خۆی ئەپوانی، هیچ
 ورە و جەربەزەیه‌کی لە خۆی دا شک نەئەبرد و نە ئەتوانی لەو
 راستیە رابکات کە ئەو شتەیی خەلکی بەناوی "شەدی بوندار"
 ئەیناسی، هیچ نەبوو و نییە مەگەر تاپۆیه‌کی هەلۆسە و گومان
 کە لە سەر ئەندیشەیی ئەم و ئەو نیشتبوو. لە راستی دا ئەو
 گەوهەرە نییە کە خۆیشی پێی وابوو. بە ئاوینەیی بەرچاوی بۆی
 پوون ئەبوویەوه، جەوانیکی خا و زۆر بێ ئەقانیە. ئەوەی هەیه
 و ئەوەی خۆیا ئەکا بەس دروستکراوی گومان و ئەندیشەیی ئەو
 کەسانەیه لە بن دەستی‌دان شەیدایان نە بە ناسینی گەوهەری
 شەیدا، بەلکۆو لە سنووری هەبوون و دارایی ئەودا پەرداختیان
 کردبوو و ئەیکەن؛ کە پەرداخت کرابوو و پەروەردە ببوو:

«ئەو منەیی کە من بەم، لە سەر پێی خۆم نارۆم بەپێدا.
 من لە دەرەوهی قەڵاچیمەن، لە دەرەوهی باوکم و ئالاجاقی چیم؟
 ئەمانە ئەگەر لەگەڵ من نەبن، من چیم لە دەس دی جگە لەوهی
 دا بنیشم و قور بکەم بە سەری خۆم دا؟»

بەلام شەیدا هێشتاش رێگەیی ئەوهی بە خۆی نەئەدا تا لە
 پێچ و چەم و خەمی ئەو جۆرە بێر و بۆچوونە دژبەر و چرووکەدا،
 برووخێ. رێگەیی بە سەلماندنی ئەو راستیە لە دەررونی خۆی دا
 نەئەدا، هەرچەند ئەوهش بڕگەیه‌ک بوو لەو مەملانییە. ئەو
 تاودانەوهی بوون و پۆژەفی خۆی بوو و هێشتاش جەربەزەیی

رووبه‌روو بوونه‌وهی بوون و روژه‌فی راسته‌قینه‌ی خو‌ی نه‌بوو. شه‌یدا هیشتاش له خو‌ی هه‌لئه‌هات بو‌ی راگرتنی نموودی خو‌ی له ئه‌ندیشه‌ی خه‌لکی‌دا. بو‌یه‌ش بوو له پاش بارکردنی کو‌له‌که‌ی تاجعه‌لی، به بیانووی تینویتی، به دزیه‌وه خو‌ی گه‌یانه‌ی پی‌رکه‌که، جه‌ره‌ی ئاوی نا به سه‌روهه بو‌ی ئه‌وه‌ی بتوانی به بی ترسی نیگی ئه‌وانی‌تر سه‌یری رو‌یشتنی کچه کاو‌لی بکات که کیسه‌یه‌کی پووش و په‌لاشی دابوو به شانی‌دا و به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن ئه‌چوو. به‌لام له‌م چاوه‌پاوه دزیه‌ش‌دا نامه‌رد ده‌رچوو. چونکه به‌ر له‌وه‌ی جه‌ره‌ی ئاو دانیه‌وه، هه‌ناسه‌ی لالای له لای شانیه‌وه هه‌ست پی‌کرد و ده‌ستی لالای بینی که هاته به‌روهه و جه‌ره‌که‌ی لیوه‌رگرت. پاشان نیگی لالای بینی که یه‌کپارچه گر بوو و شه‌یدا نه‌ی ئه‌هیشت هه‌لسی و دوور بکه‌وینه‌وه:

— به‌د ناوت کردووم، کوره شیرینه‌که‌م! به‌د ناوت کردووم. ئیسته‌ش که بووم به ریسوای لای دو‌ست و دو‌ژمن، له‌په‌سا خه‌نیمم بو‌ی ئه‌تاشی؟! چی خو‌ت ئه‌ده‌ی به‌چاوی من‌دا؟ که ویستیارت زوره‌؟ که کچان هه‌زیان لیته‌؟ جاریک کچه کورد، جاریک کچه ئه‌فغان، جاریک کچه کاو‌لی... یه‌کجار... ئا... پی‌ت وایه کچی سه‌یدی ته‌له‌فوونچیم که به‌دناوویه‌که‌م له‌گه‌ل خو‌م به‌م بو‌ی شو‌راو و خو‌م به‌ستم به یه‌کی وه‌کوو کابرای ئیسکه‌بنده‌وه! ئه‌ری؟ به‌دلت نیم؟! نه‌خیر، سه‌دی له‌م په‌نگاوه‌نگانه‌شم بو‌ی قیت بکه‌یته‌وه، یه‌ک به یه‌کیان ئه‌نی‌رمه‌وه لای بنه‌چه‌یان. هه‌موویانت بو‌ی پراو ئه‌نی‌م. شیرو ملی شکاند و رو‌یشت، ناگام لی‌یه. سوور لی‌م روون بوو ئه‌ویش ناچار ئه‌بی‌ی ب‌روات. سوور ئه‌مزانی!

به بی چاوه‌پیکردنی وه‌لام یان کاردانه‌وه‌یه‌ک له لایه‌ن

شه‌یداوه، لالا جه‌ره‌ی ئاوه‌که‌ی دانا. هه‌لسا و له کاتی‌کا هه‌ول‌ی ئه‌دا یه‌خه داد‌پاوه‌که‌ی بداته‌وه به سه‌ر یه‌ک‌دا، دوور که‌وته‌وه به‌ره‌و قه‌لاسه‌چنه‌کان. هه‌لبه‌ت شه‌یدا ئه‌گه‌ر توانای ئه‌وه‌ی هه‌بایه له‌ژیر ئه‌و باره‌ی درابوو به کو‌لی‌دا، سه‌ر راست بکاته‌وه و

سهیری پویشتهکهی لالا بکات، ئەیتوانی به ئاشکرا سهرکهوتن و شانازی له ههنگاوهکانی ژنه‌دا ببینی. به‌لام راستیه‌کهی شهیدا دانیشینرابوو.

کاری دره‌و-خهرمان وای پپووست ئەکرد، شهیدا رابی و بروات له شوینی کاری خۆی‌دا وه‌کوو ئالفه‌یه‌کی زنجیره‌که، رابوه‌ستی. هه‌روه‌ها ژیرانه ئەوه بوو که شهیدا به چوونه‌وه سهرکار و پاره‌ستان له شوینی خۆی لانیکه‌م وای دهربخات که شه‌ری ژنی چه‌پاو و کچه‌کاولی هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌وه‌وه نه‌بووه. به‌لام په‌فتاریکی ئاوا شیاو و له‌بار له گه‌نجیکی به‌و پاده‌یه‌خاو و له‌خۆ رازی که شه‌یدا بی، نه‌ئه‌وه‌شایه‌وه. چونکه ئەوه‌نده‌ی شه‌یدا خۆی دیبوه‌یه‌وه پینشه‌اته‌کان هه‌میشه به‌مرادی ئەو کۆتایی هاتبوو. ئەگه‌ریش وا دهرنه‌چوایه‌ت، به‌ر له‌وه‌ی بو چاره‌بگه‌رێ، خۆی به‌خنکاو له‌ناو گه‌رداویکی نائومی‌دی‌دا ئەدۆزیه‌وه.

شه‌یدا به‌هه‌لاته‌ نه‌فسانه‌یه‌که‌ی له‌قه‌لاتی بازخانی ئەفغان، خۆی به‌به‌رزتر ناساندبوو. هه‌م له‌پروانگه‌ی پر له‌شانازی که‌سان و نزیکانی خۆیه‌وه و هه‌م له‌ئهنج‌امی هه‌لوپستی به‌ئیره‌ی و دوژمنانه‌وه زیاد له‌پپووست بر‌وای به‌خۆی کردبوو. ئیسته‌ش زۆر له‌به‌ری گران بوو کۆل‌بدا به‌وه‌ی که به‌و جلفیه‌له‌کار و کرداری خۆی‌دا شکستی هیناوه. پویشتنی شیرۆ به‌تور‌وای له‌لایه‌که‌وه، بوونی کچه‌قه‌ره‌چی به‌به‌ردی سه‌رسه‌هۆل که‌کرابوو به‌سه‌ر داری شه‌یداوه له‌لایه‌که‌وه، کاردانه‌وه‌ی بویرانه‌ی لالا له‌لایه‌کی‌تره‌وه، سووک بوونی شه‌یدای له‌چاوی خه‌لکی ده‌شت وده‌ر و-له‌وه‌ش زیاتر له‌چاوی خۆی‌دا- ئاشکراتر کردبوو. شه‌یدا که‌خۆشی به‌باشی ئەیزانی خه‌لکی -هه‌ر کامه‌و به‌هۆیه‌که‌وه- خۆشیان ناوی؛ هه‌رچه‌ند به‌رواله‌ت رووشیان له‌گه‌لێ خۆش بی. ئیسته‌ ئەیتوانی تاودانه‌وه‌ی ناخۆشی چۆنیتی خۆی له‌گومانی ئەوان‌دا ببینی. ئەو گومان و بیریه‌که‌ بو ئەو ئاوتیه‌ی هه‌لچوونیکی زۆر به‌ئازار و جه‌خار‌وای بوو.

به گومانی شهیدا - که زۆر له راستی دوور نهبوو- همر له ئەسلانی براهوه بگره تا ئەگاته گۆدەرزى بەلّخی، هیچکەس له خەلکی قهلاچیمەن خۆشیان نهئەویست. تەنانەت ئەو دوو پیاوێش که له بیگانه ئەچوون، دلّاوهر و ئەولحەمی قاتمە، له گومانی شهیدادا دۆستی ئەو نهبوون. سالار رەزاقی پیریش که ئیتر نهی ئەتوانی بهرگری له لهفاندنی سهری بکات، دۆستداری شهیدا نهبوو. سالار هەرچەند زمان و کرداری ئارام و فەرمانبەر بوو، ئەو گزیری و سهرکاری و کوێخایهتییهی له لایەن ئالاجاقیهوه درابوو به بابقولی بوندار، بهروالته ملی لاینابوو. بهلام له ناخی خویدا، ئەگەر کوێخایهتیشی به مافی خویدا نهزانیبا، لانیکەم گزیری ئالاجاقی به هەقی خویدا نهزانی. پێی وابوو مافی رۆژگاری درێژی کار و خزمەتی بهری نهداوه. لهو روهوه که سالار رەزاق پشتاوپیشت، جووتیار و گزیر بوو و ههموو کاروباری کشتوکالی زهوییهکانی ئالاجاقی له قهلاچیمەن ئەو ئەبیرد بهرپوه. تەنانەت بۆراویژ ئەبرا بۆ گوندهکانی تری ئاغه و بۆ کیلکهکانی تری. سههرپای ئەم ههمووهش، ئالاجاقی له ئەنجامدا بوندارى کردبوو به کوێخا و به گزیر به سهریهوه. سالار ناوبهناو قورسایى ئەو برپارهى به سهر خوێهوه ههست پێئەکرد و ئەمەش له چاوی شهیدا شاراوه نهبوو.

شهیدای بوندار بهگۆیرهی سروشتی خویدا و بهپێی بوونی له ناو خەلکی قهلاچیمەندا، روالتهته جووراوجۆرهکانی پهیهەندی ئەناسیهوه، هەرچەند ههتا ئیسته ناچار نهیبوو بیران لی بکاتهوه. ئیستههش ئەگەر میشکی به دواى ئەو جۆره نیشانانەدا ئەگهرا له بن جوړیکی گوشار و خۆبهخۆ بوو. ههروهها لهم رپگهیهوه بۆی دهرکهوتبوو بهراتههلی سالار رەزاقیش له ههموو ئەو رووداوانهى بپیته هۆی ئابرووچوون و رپسوایی بنهمالهى بوندار، شادمان ئەبێ؛ هەرچەندە سروشتی بهپاریزی جووتیاری رپگهى ئەوهی لیئەگرت بیر و پای خویدا دهربیری.

له ناو ئەم کۆمەڵە یەدا جگە له تاجەلی کۆڵبەر که ئەدگاری بەرجهستە ی کاری ماندووی نه ناس و بێدەنگی بەرهنجامی خوماری و برسیتی بوو، تەنها بابە گۆلاو بوو که شەیدا هەستی ئەکرد دوژمنایەتی له گەڵ هیچکەس نییه و هیچکەسیش هەقائەتی قوولێ له گەڵی نییه.

تاودانەوهی پەفتاری خۆی له ناو ژنەکانیشدا هەرچەند نه زۆر به وردی، بەلام ئەتوانی بەراورد بکات. که ئەمانه له لای شەیدا دوو تیره بوون. تیره یەک گیرۆدە و ئالوودە ی نان و سفره و پیاو و منال بوون و تیره یەکی تریش که کم بوون و خوشیان ئەبوون به دوو بەشەوه، به دوو پوولت و دوو شیوازی کاردانەوه له بەرامبەر شەیدادا. یان هی وه کوو لالا بوون که شەیدایان به هی خویان ئەزانی و دەستیشیان پێی رانه گەشت. یان ئەوهی که حەز و خۆزگە ی لالایان له دلا بوو و ئەم خۆزگە یه تاسینرابوو و به ناچاری ببوو به کینه و ئەم کینه یه شەیدای بو خۆی ئەویست، یان بو هیچکەس؛ تەنانەت بو بای بیابانیش.

که وا بوو ئەم جەوانیه سەرکەوتوو که شەیدا هەیبوو، ئەم پوولتە بهروومەت و قەلافت و چالاکه، ئەو هەلومەرجه له باره ی بۆی پەخساندبوو که بتوانی خۆی رادا و خۆی بنوینی؛ شتیکی بەدڵ و گرینگی به دیاری بو نەهینابوو. لانیکم ئەتوانی بگوتری دیارییه کی راستەقینه و راستگۆیانە ی پیشکەشی گۆلی تاقانە ی بابقولی بونداری قەلاچیمەنی نەکردبوو. کینه و بەدگومانی و بی متمانە یی و خو بەکم زانین. سەیر کردنی سووکایەتی خۆی له ئاوینە ی نیگای خەلکی دا. دارمانی ئەندیشه خو شەکان، له سەر بەرد بەردی چاوانی خەلکی دا، باوه پری دەرکران، دەس له پروه وه نان له راستی دەررونی خەلکی دا. گەشتن به نامرادی، له سەر بەستینی درۆزنانە ی گومانی سالان.

ئەمە ی... ئەمە ی که شەیدا خەریک بوو تی ئەگەشت، ناتوانی بچیتە دلی خەلکیه وه. بەلام خەلکی به درۆ وایان پیشان

ئەدا لىيى دىگىر نىن. ھەرچەند خەلكى پرويان لەگەللى كراوه بوو، بەلام ھىچ نىشانەيەك لە خۆشەويستى خۆي لە دل و چاوياندا ھەست پى ئەئەكرد و ئەئەبىنى و ئەم جەوانەي كە ئەوا ئىتر نەوجەوانى خۆي تىپەراندىبوو ئەم پاستىيە، ئەوى تووشى دارەتتىكى بى متمانەيى ئاويئە بە كىنەيەكى درندانە ئەكرد.

راستىيەكەي شەيدا مروفتىك بوو كە نە توانىبووى لە خوو و نەرىتى جەماوهرى قەلاچىمەندا بگونجى و، نە توانىبووى لە رىزى سەرکەوتوو و تايبەت - لەو بابەتەي كە خەلكى لە ترسان شەيداي بىن - جىگەيەك بو خۆي بكاتەوھ. كاتىكە بىرى لە ھەستى تافىكراوھى خۆي ئەكردەوھ و ھەمىش سەبرى دىدەكانى خۆي ئەكرد، بە ئاشكرا بوى دەرئەكەوت لە بەراود لەگەل كورپى ئالاجاقى - جەليل - بار و دوختىكى زور نەشياوى ھەبوو. بە بى شك و گومان، خەلكى قەلاچىمەن و بەگشتى پروت و برسەيەكانى قەلاچىمەن ھەرگىز لە دلەوھ جەليلى ئالاجاقيان خۆش نەئەويست، بەلام بە بىننى جارجارەي ئەو لە قەلاچىمەن، پىخۆشحال ئەبوون. واتە لە كاتىكى كورتى - روژباشىكدا - ھەستى بى نرختىن خەلك بەرامبەر بە كورپى ئاغەيان نەك ھەر پر لە نەفرەت نەبوو، بەلكوو شەوقىكى نۆكەرانەي تيا بەدى ئەكرا. شەوقىكى تىپەر. بەرەنجامى ترسىكى ھەمىشەيى. كە وا بوو لە سروسشتىكى وەكوو جەليلى ئالاجاقىدا دوو لايەنى حەز و دەسەلات نىشانى نەبوو. ئەوھى كە ھەبوو، ھەمووى دەسەلات بوو و ھىچ و، ھەرگىز گووى لە دلدانەوھى خەلكى نەبوو؛ چونكە ئەو لە ناو خەلكدا نەبوو.

بەلام شەيدا گرفتارى ئەم دوولايەنيە بوو و وا دەرئەكوت دووانى بوون بووھ بە سروسشتى ئەو و ناروونى بووھ بە تايبەتمەندى ئەو. چونكە شەيدا لە ناو خەلكدا بوو و لەگەلشيان بىگانە بوو. لە خەلك بوو و بە سەر خەلكدا. واتە نە خۆيى بوو لە خۆيان و نە بىگانەي بىگانە. نە ئەم بوو و نە ئەو. لە نيواندا بوو

و دوولایه‌نه بوو. ئەیبینی خەلکی نه لئی بیزارن و نه ستایشی ئەکەن و نه لئی دلخۆشن که خۆشیان بوۆ. بۆیه نه بیزاریه‌که‌ی خۆیان له ئەو به گرنگ ئەگرن و نه بو دەربرینی دۆستایه‌تیه‌که‌یان بایه‌خیک دانه‌نین. بۆیه بوو که کوری بوندار، هەرچه‌ند نموود و نیشانه‌یه‌کی دیاریکراو - کوری بوندار بوون-ی هه‌بوو، به‌لام چهنده زیاتر بیری له خۆی ئەکرده‌وه، قوولتر له‌وه ئەگه‌یشت چ بوونه‌وه‌ریکی له‌نگ و بی نیشانه. بوونه‌وه‌ریکی به‌ناوه‌روک سه‌رگه‌ردان که له هه‌چکام له توێژه ئاسایی و دیاریکراوه‌کانی کۆمه‌لگه‌ی بچووک و به‌رته‌نگی قه‌ڵاچیمه‌ن‌دا جیی نه‌ئه‌بوویه‌وه. به‌م بڕوايه و راستگۆیانه ئەگه‌ر له خۆی ورد بوايه‌ته‌وه، بیگانه بوونی خۆی له لی‌کگیرانی نیگای له‌گه‌ل نیگای هه‌ر کام له خەلکی‌دا به ئاشکرا ئەتوانی ببینی.

له‌م بواره‌دا، شه‌یدا ته‌نانه‌ت به‌خیلی به‌ زبیراکه‌ی، ئەسه‌لانی‌ش ئەبرد. چونکه ئەسه‌لان به ئاسانی توانیبوو شوینی خۆی بدۆزیته‌وه و پۆژ به‌ پۆژیش به‌ پێبازی خۆی‌دا بجیته‌ پێشه‌وه و زیاتر دابه‌زرێ. ئەو جیی خۆی گرتبوو و کار و خزمه‌تی خۆی به‌و جو‌ره‌ی که پێویست بوو ئەبرد به‌پۆه، به‌ بی گۆیدانه نیگا و بۆچوونی ئەم و ئەو. له پشت پێشخانی دوو‌کانه‌که‌ی‌دا ئەوه‌ستا، خەلکی ئەدۆشی و هه‌چ له بیری ئەوه‌دا نه‌بوو که چیه‌، چ دۆخیکی هه‌یه و ئەوانی‌تر چۆن بیری لئ ئەکه‌نه‌وه. هه‌چ بیری له‌وه نه‌کردبۆوه که بیر له‌ چۆنی‌تی بوونی خۆی بکاته‌وه. ئەسه‌لان کاری خۆی ئەکرد، به‌ پێی خۆی‌دا ئەرویشته‌ و هه‌چکاریکیش له‌وه‌ی که ئەو ئەیکرد ئاسایی‌تر نه‌بوو. سه‌لاوی به‌ سه‌لاو و جنیوی به‌ جنیو وه‌لام ئەدایه‌وه، به‌ بی ئەوه‌ی بیر له‌ شتیکی له‌وه زیاتر بکاته‌وه که پووی داوه. بۆیه ئاسایی بوو که سه‌لاوی خەلکی به‌ نیشانه‌ی ئاتاجی ئەوان به‌ خۆی بزانی و، جنیو و تانووتیشیان به‌ ئەنجامی ئیره‌یی و کینه‌یان، دابن.

ئەسه‌لانی بوندار، له‌ راستی‌دا له‌وه‌سته له‌ مه‌ردم بوو

که نهی ئەویست ژیان و جەوانی و ئایندەیی خۆی لە پیناوی ئەندێشەیی بێ ئەنجام و بیری بێسووددا بەفەرۆ بەدات. ئەسلان سەرەپای ئەوێی که هێشتا - ئەتوانرێ بوتری - جەوان بوو بەلام پەفتار و کرداری وردبینی و شارەزایی پیرانی هەبوو. هەرچەند جگە لە ناو بازنە و هاوکێشەیی سوود و زیاندا بیری نەئەکردەوه: «قازانج و زیانی ئەمکارە بۆ من چیه؟»

بەلام شەیدا ئالۆز بوو. لەو ڕووەوه که ناچار بوو بیری لە خۆی و لە لایەنەکانی کاری خۆی بکاتەوه. بیری لە خۆی و لایەنەکانی کاری خۆی ئەکردەوه، که وا بوو هەستی ئەکرد ئالۆز و دژوارە. بۆ ڕیگە و ڕیباریک لە ناخی ئالۆزی ئەگەر، بۆیه دژوار بوو. ئەم تیگەشیستن و پیگەشیستن تازە بوو. بۆیه بۆ دۆزینەوهی ڕی چارەیک دامابوو و خودی ئەم دامابییه ئەوی دژوارتر و ئالۆزتر ئەکرد. دژوار لەو ڕووەوه که ئەگەر بتهوێ لەو ڕادەیهی که ژیان خستووێته بەردەمت زیاتر بچیتە پێشەوه، گەرپان و مەملانیی بەئازار تاوێکیش لیت ناگەرێ. که لە بووندا ئوقرەگرتن نییه، هەر بەو شیوهیهی که لە ئارامگرتندا، نیشانەیی هەلدان و بالاکردن نابینرێ. که وا بوو شەیدا بۆ چی دائەمینی؟ سەری بە کامە دیواردا بکوئی؟ چۆن ئەتوانی خۆی دوو شەقە بکات؟ لە نیوانیشدا ناتوانی تاسەر بەمینیتهوه. دلی بە لایەکدا ئەبی ڕادا؛ دل بە لایەکدا!

— هاتن... هاتن... گەشیستن! مەلای ڕەوزەخوینیش سواری ترومبیلەکهیه. چەن کەس لە بەخۆکان وەرن ترومبیلەکه لە ناو خۆلەکه دەر بهینن. ئاغەیی گەوره بۆ خۆی وتی.

دەنگی قرخنی عەباسجان شەیدای هیئایهوه بە خۆی دا. عەباسجان هەروا لە سەر پیپکی کەوشەنەکه وەستابوو و داوی لە دروینەوانەکان ئەکرد بچن بۆ یارمەتی. دروینەوان دەستیان ٢١٤٧

— ترومبیلەکه لە خوار گەردی خولامۆ لە ناو خۆلەکه گیری کردووه. ئاغە ئالاجاقی و هاوڕیکانی خەریکن دین بۆ سەرەوه. یاللا

ئیترا!... تۆ... دلاوهر. ئەسلان خان، بیانخه ری ئیترا!
شەیدا بەرەو دروینەوانەکان چوو. خالۆی قەدیر بەر لە دلاوهر
داسەکەمی دانابوو و ئامادی پۆیشتن، راست بوویەوه. ئەولحەمی
قاتمەش هەلسا و ئەسلانی بوندار سەیری بەراتەلی سالار
پەزاقی کرد و وتی:

— تۆیش پەنگە ناتەوی بیی؟!!

سالار پەزاق لەبری بەراتەلی وتی:

— لە خۆتەوه قسە ساز ئەکە؟ مەگەر بە خاکەناز لیی

دراوه کە نەیهوی بیی؟! بەراتەلی!

بەراتەلی سالار پەزاق هەلسا و بەناچار کەوتە تەکیان.
نزیکی ژن و منالی قەڵسچن، ئەسلانی بوندار وەک بللی بە
ئەنقەست، پوو لە بەلخی کە کەوتبوویەوه دروینەکردن، کرد و
بە دەنگی بەرز پرسیاری کرد:

— تۆ چی پالەوان گۆدەرز؟ نایە بو یارمەتی؟!!

بەلخی لە بن نیگای شەیدادا روانیە ئەسلان و هەر بەو

ئاشکرایەمی کە لیی پەسرابوو، وەلامی دایەوه:

— نەخیر! من نایەم!

بهندی دووهم

تینویتی، تینویتی ئاو:

«ئاو، ئاو، ئاو؛ خواجه گیان!»

حهزیکى زۆر نامۆ بو گریان، بهو ههستهوه که لهبرى ههوا،
ئاگر له دهمیوه دیته دهرهوه. قورسایى بارى مملانى له سهردا،
لهش له ههشار و راکشاوى سهه جیگه هه میشه، تۆپه لیکى
ماندویتی و دلپهشى و بیزارى، ویران و بیگانه و ریسواکراو. وروژاو
له ئاگرى تینویتی دا، داماو و وشکه لاتوو، به دهم و گهرووی وهک
خشتى سوور. خۆزگه ی ئاو و ههزى فره و فراوانى گریان. داماو
به لام گهرووی وشکه لاتوو. گهرما و تینویتی تا. تینویتی له تال
تالی موو و له پیستیهوه، هه ئه زنى. خهفه بوون، ههستی
خنکان له هه لچوونى یاویکی نه خوشانه دا. نه فره، نه فره تی
خهست. ههستی ئه وهی که لیژگه یهک موو به ئاره قه ی تهو پلى
په قه لیه وه لکاوه، بیژکرده وهی دوو به رامبه ر ئه کات. تینویتی،
تینویتی ئاو. داوا ی ئاو و ههزى زۆر و سه مه ره ی گریان. جله کانی
به بهرى تهنگن.

— «قه دیر، ئیمه پاشقولمان لی نه گرتوویت، قه دیر. خوشت ۲۱۴۹

که لیدهر

به رگه شه شه م

مهزانه!»

ئه! قه دیر وا دیار بوو نه ی بیستبوو و ته نانه ت پهنگه دهنگی

گۆدهزى به لىخى نه ناسىبوو.

قهدير، گريانى قه تيسماوى پشت چاوه وشكه لاتووه كانى ناو كالانهى، به بى نيشانهى ئاشنايى و تهنانهت نه به نيگايهك له سيلهى چاويهوه، به بهردهمى پياوهكاندا تپهبرى، چهماوه له بن لهشى سستى باوكىدا به كوئيهوه، به ههستكردى دلوپه فرميسكى كه لايى خواداد له سهه پشت مللى، به رهو مال روپشت. تينوئى ئاو و حمزى زور و سههبرى گريان.

— «قهدير... قهدير... پياوى باش!»

قهدير پى نايه ناو دالان، به له قهيهك دهركاي له پشت خوئيهوه داخست. كه لايى خوادادى له سهه دوشهكلهكهى دانا و هاتهوه دهروهه. گرپى ئالوسكاوى ماندوئى و دلپشان و بيزارى. به رهو كونهكهى، توورهه و دوژمنى له ناخدا، دهستى برد بو بن خرت و پرتى ناو سنووقهكه، سوراخيهكهى دههينا و شيتانه ناي به سههروهه، يهك بين و خوئى دا به سهه جى خهوى هه ميشهى دا، به حمزى زور و سهه مراهى گريانهوه. ههستى كرد له برى هه ناسه گر له دههيهوه بلپسه ئه دا و جلهكانى به بهرى تهنگه. تينوئى، تينوئى:

«ئاو، ئاو، ئاو؛ خوايه گيان!»

مروقى ريسوا كراو، خوئى نازانى بير له چى نه كاتهوه. رووخاو و بىگانه و نابه خو و ديار بوو ههستى نه كرد، هيج شتىك په يوه ندى به وه وه نيه كه بيرىك له ودا بهه ژينى. ئيسته كه خوئى كردبوو به كونهكهى دا و له سهه جيگهكهى كه وتبوو، نه هاتهوه بيرى و تى نه گه يشت وشه به كيش له گوته كانى مه لاي نه بيهستبوو. بيهستبووى، به لام نهى بيهستبوو:

«ئايى... براينه، ئه م دهكه گه نمانه زمانيان ههيه!»

بهس نه وه نده - چونكه ئه توت راسته وخو له گه ل قهديره تى - و نه كه سى تر. ئه مه خوئى مايهى سهه رسوورمان بوو. ئايه به دريژايى نهو ماوهيهى كه وتارى ئه دا، قهدير سههرى داخستبوو و

جگهره‌ی ئەکێشنا؟ ئەگەر وا بووه ئەى بیری له چى کردۆتەوه؟
«له چى؟»

بیری نه‌ئەکه‌وته‌وه. ئایه‌ ئه‌وه‌ ئه‌گونجی که‌ مرۆف، له‌ کاتدا بیر له‌ هه‌یچ نه‌کاته‌وه؟ ئەى ئه‌م مێشکه‌؟ ئه‌م بیره‌ی ئه‌و له‌وکاته‌دا خه‌ریکی چى بووه؟ له‌ کام گۆرپستان سه‌رگه‌ردان بووه؟ ئایه‌ ئه‌بێ که‌ ده‌رووه‌کانی مێشکی مرۆف بۆ ماوه‌یه‌کی، هه‌رچه‌ند کورتیش، قفل بێ؟ ئیسته‌ چى؟ قه‌دیر ئیسته‌ بیری له‌ چى ئه‌کرده‌وه؟ هه‌یچ! له‌ هه‌یچ. مات و وړ و گێژ و حۆل بوو و نیگی ئه‌گه‌را به‌ سه‌ر هه‌ر چى هه‌بوو و نه‌بوودا.

مێشکی ئایه‌ نه‌ی ئه‌توانی هه‌یچ ئه‌ندیشه‌یه‌ک بخه‌ملینى؟
ده‌نگی ده‌رگا. قه‌دیر به‌ بێ ئه‌فان له‌شى لاوازی راست کرده‌وه و دانیشته‌. تۆ بلیى کى بى؟

ده‌نگی چه‌کوشی ده‌رگا. قه‌دیر با‌لای بیوازی نووشتانه‌وه، له‌ ده‌رگای نزمی هه‌ماره‌که‌وه چووه‌ حه‌وشه‌ و وه‌ستا. کى بى بلیى؟

ده‌نگی لیدانه‌وه‌ی ده‌رگا. قه‌دیر که‌وته‌ رپى، له‌ دا‌لان تپه‌ری و له‌ پشت ده‌رگا، زنجیری له‌ قو‌لفه‌ ده‌ره‌ینا. تۆ بلیى کى بى؟
نادعه‌لی چوارگویشلی له‌ به‌ر ده‌رگا بوو. قه‌دیر وه‌کوو مه‌رگ، له‌ ناو تا ده‌رگا نیوه‌کراوه‌که‌وه سه‌یری نادعه‌لی کرد. نادعه‌لی خۆی وه‌کوو مه‌رگ له‌ به‌رامبه‌ر قه‌دیردا وه‌ستا. له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا. قه‌دیر هه‌یچى نه‌وت. نادعه‌لیش لیوی نه‌بزواند. دوو مه‌رگ له‌ ئاوینیه‌ی یه‌کدا. ره‌شایی و ره‌شایی. شه‌و و شه‌و. قه‌دیر ده‌ستی له‌ ده‌رگا به‌ردا و نادعه‌لی خۆی هاویشته‌ ره‌شایی ناو دا‌لانه‌که‌ و یه‌کسه‌ر، وه‌ک بلیى ناتوانی هه‌نگاوه‌کانی

خۆی پا‌بگری، به‌ره‌و کونی هه‌ماره‌که‌ پو‌یشته‌. چووه‌ ژوره‌وه‌ و له‌ سه‌ر دۆشه‌که‌یه‌ قه‌دیر، له‌ سه‌ر ریزه‌ کورسیه‌که‌ بۆی پا‌کشا و دای له‌ پرهمی گریانیکى بى ئوقره‌. شیتانه‌. گریانى به‌کۆل. جه‌وانی چوارگویشلی ئه‌وا له‌ قه‌دیر و له‌ ده‌روونی قه‌دیردا ئه‌گه‌ریا و

حهزی به ته وژمی گریانی لهودا دائه مرکاندهوه. بلا بگری، بلا بگری. ئەو له بری قه دیریش، له بری هه موو گریانه قه تیسماوه کانی ناو چاوی ئەگریا.

قه دیر شه مچه یه کی دا له پلێتهی فانۆسه که و لێی گهرا به بزماره کهوه بێ. پاشان سوراحیه به تالێه کهی له سه ر خاکی به ر پاچکهی کورسیه که هه لگرت، له به رامبه ر ناده لیدا راپگرت، راپوه شاندا و له سه ر که لوه پهلێ ناو باوله که داینا.

— مرد، قه دیر! دایکیشم مرد! دیقی کرد، مه هسو لتان!

قه دیر له بن دیواره که. له بن فانۆسه هه لواسراوه که، به رامبه ر ناده لی چوارگۆیشلی هه لترووشکا و دهستی به ده ور ئەژنۆی دا هه لپیکا، به نیگایه ک به رهنگی خا ک بو سه ر خا ک. نه وشه و نه نیشانی ک له وشه. دوو که لی جگه ره له نیوان په نه که کانی هوه هه لئه کشا و به لای گۆنا و ئەبرۆی گرژی دا به ره و بنمچه که لوه لی ئەخوارد. مه رگ، مه رگ بیده نگ و خامۆشه. مه رگ تی کرای تاریک و پوهونی ناو هه ماره کهی دا گرت بوو. چا و به قوولآچوو، گۆنای ده رپه رپو، لیوی قه رقه پ، په نه جهی درێژ و له ر و کاژه ره ی ره ق، وه ستا و به سه ر زه لی ملیه وه. نه هه ست و نه خوست. بێ تینویتی، بێ برسیتی، بێ بزووتن. ته نها نیگا؛ ته نها نیگا. چاوه کانی کالانه ی گۆر. گۆر، ره ش.

— هه م ئەیکوژن، به دیق ئەیکوژن. هه م دیقمه رگی ئەکه ن و هه م پرسه و کوپی رهوزه خوینیشی بو دائه نی ن. ئەو ژانه سه یر بکه تو، پیاو! گالته به مه رگی مرۆفیش ئەکه ن. مه رگی مرۆف! مه رگ و دیسان مه رگ. گه یرۆده بوون له دا لانه کانی ئەندیشه ی مه رگ دا. ئەندیشه ی بێ سنوو ر و هه زار توپی مه رگ. جاریکی تر سه ری هه لدا بوو له جه وانی چوارگۆیشلی. ها تبوو و ئەپو یست جاریکی تر له چه م و خه می تر سناکی خو ی دا تووشی بکات به شیوه یه کی تر و، ئەمجاره یان به ره خنه گرتن له خو ی بو کیماسی و که مته ر خه می. له و پوه وه که مه هسو لتان، ناده لی

و تهنها نادعەلی، تاقە کورپەکەمی رایگرتبوو. دایک چاوه‌پوان بوو
 لەو قەرە و گوڵمەزەمی کە رووی دابوو و بنه‌مالەمی حاجی حسینی
 چوارگویشلی کاوڵ کردبوو، کور و تاقانە کور بتوانی خووی و مال
 و خیزانی لە پەلاماری تالان و چەپاو بیاریزی. ئەو ویستبووی
 نادعەلی بەکاری کشتوکال و مەردارییەکە یەوێ خەریک ببی و بە
 پپی باوکی دا بروات. دایکی نادعەلی ئەمەمی بەگوپرەمی تیگە یشتنی
 خووی لە کور ویستبوو. بەلام ئەمە رووی نەدابوو. نەتوانرابوو بی.
 چونکە نادعەلی بە یەکسەری سەری لە کاری خووی دا دۆراندبوو و
 لە خووی دا ون ببوو. بۆیە مەهسوڵتان نەیتوانیبوو گریی دژواری ژان
 و درێخ بکاتەو و دیقی کردبوو. دیقی مەرگ.
 مەرگ و دیسانەو هەش دا لانی بی سنوور و هەزار توپی
 ئەندیشەمی مەرگ.

ئەم مەرگە بەلام لە کانیکی تردا بوو و ژان و نازاریکی تری
 هەبوو و ترس و گومانیکتری. مەرگی مەدیاری ئەگەر درێخی بی
 دەرمانی خووی نابوو بە ناخی نادعەلیدا، ئەم مەرگە ئەویست لە
 نازای خوۆخواردنەو هەدا نوقمی بکات. لە مەرگی مەدیاریدا، نادعەلی
 جاریک مەردبوو و لەو پریگە یەدا بە دژواری زۆردا تیپەرپیبوو بۆ ئەو
 نیو هەگەیانیک بیتهو بە بەری دا، ئەگەر بە خوۆ پازاندنەو بە شیو
 و پوالتی مەدیاریش بوو بی. هەرچی چۆن بی خووی دەرکی شابوو
 لەو گێژنە بە دژواری، لە بواری بە نازاری تیپەرپین بە ناخی خووی دا.
 بەلام، مەرگی دایکی سووک و پرسیوای کردبوو. نەک لە بەر
 چۆنی تری مردن، بەو جوړە بیگەس، بە لکوو لە بەر دابرا نی خووی
 لە گەل ئەو دایکە غەوارە یە. کە ئەم مردنەمی مەهسوڵتان لە
 غەریبایەتی مایەمی دابوو بە دەس میرات دزەکانیەو کۆری بۆ بەریا
 بکەن و بۆ مەبەست و ویستی خوین کە لکی لیو هەر بگرن. هەمیش
 بە بیانووی پرسەمی مەرگی خوشکی بوندار ئەو دامودەزگایە بەریا
 بکەن لە قەڵچیمەن لە مائی بوندار، بۆ شارندنەو هەمی بی شەرەفی
 و خووپرێهەکیە یان. کە ئەمە بەس پرسەمی دایکی نادعەلی و

خوشکی بوندار نه‌بوو که چنرابوو و هه‌لچنرابوو. ئه‌مه دواين شه‌قيش بوو له نادعه‌لی به‌مه‌به‌ستی به‌تالکردنی له هه‌موو دار و نه‌دار و مالّ و خيژانی.

سه‌ره‌تا باوک. پاشان سه‌وقی. دواي ئه‌و زه‌وی و ئاو. دواتر مه‌ر و پان و، ئه‌وسا مه‌ه‌سوئان، دايک. له‌م نيوانه‌دا و له‌م کوست که‌وتنه‌دا، نادعه‌لی تووشی هه‌لچوون و داچوونيکی سه‌مه‌ره ببوو له سنووری نيوان بوون و نه‌بوون‌دا. به‌روالته‌ت و به‌رچاو، بو‌ی مابوو‌يه‌وه ئه‌سپيک و خانوويه‌ک. که خانووی به‌تال، به‌ بي گهرمای که‌سان و خودانی مالّ، پيشکه‌شی ددانی موريانه بي. که‌وا بوو ئه‌سپيک و به‌س. ئه‌سپيش وه‌کوو سوار، غه‌ريب که‌وتوو و راهاتووی سه‌رگه‌ردانی.

— ب‌روين بگه‌رپين، قه‌دير!

جيره‌ی ده‌رگا و ده‌نگی پي به‌ سه‌ر خاکی شه‌وانه‌ی کوئان‌دا.
— ئيتر چی قه‌دير، ئيتر چی؟

شه‌و و خاموشي و سه‌رشپوري. دوو مه‌رگ، دوو سيبه‌ری مه‌رگ ئاواره‌ی کوئانه‌کانی قه‌لاچيمه‌ن. ئه‌توت قورقوشم کراوه‌ته ده‌م و چاوی قه‌دير. سارد و وسکوت، وه‌کوو ته‌رميک، بالّا کشاو و په‌قه‌له، په‌وان. بلّي دوومان، بلّي سيبه‌ر، بلّي تاپو. په‌نجه‌ی هه‌لپيکاو له پشته‌وه، نيگای له کالانه‌ی قووئله‌وه، قوول و تاريک:
«ئای‌ی... براکه‌م! ئه‌م ده‌نکه گه‌نمانه زمانيان هه‌يه!»

ئه‌وه‌ی مابوو، هه‌ر ئه‌وه‌نده بوو له گوئی قه‌ديدا.
گوته زور گوترا‌بوو ئه‌مشه‌و و په‌لوپوی زوری هاويشتبوو.
به‌لام ئه‌وه‌ی وه‌ريگرتبوو ئاوينه‌يه‌ک بوو له خوو و په‌وشت و کرداری خو‌ی:

«ئای‌ی... خوشکينه! ئه‌و گوئه گه‌نمه‌هی تو نييه هه‌لی ئه‌گره‌ته‌وه، ئه‌و ده‌سکه خاوه‌نی هه‌يه. ده‌ست و چاو و دلت پاک بي. چونکه ئه‌بي وه‌لامی دانه دانه‌ی ئه‌و گه‌نمانه به‌ده‌يته‌وه له رۆزی په‌نجا هه‌زار سال‌دا. ئه‌م گه‌نمانه زمانيان هه‌يه!»

وتارهکه زۆری دريژه کيشابوو، بهلام نهوهی وهریگرتبوو
ئاوینیههک بوو له خوو و رهوشت و کرداری خووی:

«نایوی... براینه! تهماح مهکه! به قسهی شهیتان مهکه!
نهم دهشت و نهم خهرمانه و نهم ههماره، خاوهنی ههیه! هانت
نهدهن، میشک و دلته هههژینن، نهگهر ژیری، فریو مهخو! نازاوه
خوازن، هاندهرن، فریو مهخو!»

پیاوهکان له بهردهمی قهدير و نادعهلیهوه نهپویشتن. بهلخی
له ناوهپراست و بهراتعهلی و خاکی لهم لا و نهولایهوه و بهلخی
نهیوت:

— شهپه. شهپیش ههزار فیلی ههیه. نازاوه بهرپا بووه،
نهوهی که نهوهشیینی، نهزانی و نهوهش که نهخوا!
قهدير و نادعهلی به لای شانی پیاوهکاندا تیپهپین، لهو
کاتهشدا که تی نهپهپین، به بی نیشانهی ئاشنایی و تهنانهت
نیگایهک به سیلهی چاو و سههر لهقاندنیک. بهلام گووییانی بوو
خاکی وتی:

— قسهکانی خویمان به زور هاویشتبوووه دهمی. نهوه نییه
خووشی له ئیمه پرووت و برسیتره؟! زورداریه. زوریش خو له خوا
ناترسی.

«نهم گهنمانه، زمانیان ههیه!»

رویشتبوون.

نادعهلی که روو و نیگای ههئینابوو. تیگهیشتبوو ههموو
پویشتبوون. ئالاجاقی و ههقالهکانی زووتر لهوانیتر رویشتبوون و
کوئخا ههسهنی زهعهفرانیش دیار نهبوو. پهنگه زووتر جوولابوو و
پویشتبوو. گوایه له زهعهفرانیش کوپیان ههیه. ههر نهمشهوه له
مائی کوئخا ههسهنی زهعهفرانی. نهوانی کهش نیشانیان نهبوو،
مهگهر دوو چیاوار که دهمهو ئیواره گهیشتبوونه قهلاچیمهن،
بو کرینی بهرخ و کاژیلهی نیڕینهی نهمسال و له تاریک و
پوونی بن دیواری بانیهی بونداردا دانیشتبوون و خهریکی چا

خواردنهوه بوون. جارجاره ئاورپکیان ئەدایهوه و به دزیهوه سهیری کورپی حاجی حسینی چوارگویشلیان ئەکرد و چپهیهکی نامۆیان بهیهکهوه ئەکرد. نادعهلی ئەگەر دل و دهماخی دوانی هه‌بوایه، به نیگایهک ئەیتوانی ئەو دوو چیاواره بناسیتتهوه. چونکه بهر له‌مه و ئیستاکانی‌ش نادعهلی یادی مه‌دیاری ئەکه‌وتهوه بیر و ئەوانی‌شی ئەهاته‌وه بیر.

ناسینه‌وه‌یان به‌لام، که چی؟! «

کینه ئەتوانی کیو له بن بهینن، جه‌نگه‌له‌کان بکا به قه‌قنه‌س و ده‌ریاکان گ‌ر تیبه‌ربدات! رق و توورپی و سزا!»
نادعهلی ئەتوت له‌گه‌ل خووی ئەدوئ:

— شه‌و که گه‌یشتمه‌ چوارگویشلی، له ناو جیگه‌ که‌وتبوو. روومه‌تی ئەوه‌نده بچوکه‌وه ببوو به ئەندازه‌ی دوو قه‌رانیه‌کی لیما‌بوویه‌وه. چاوه‌کانی وه‌کوو مۆم پرته‌یان ئەهات. ده‌می وشک بوو. ئەتوت تینووه. ده‌ستی وه‌کوو زه‌لیکی وشک به‌رز کرده‌وه، خسته‌یه سه‌ر کاکۆلم و خامۆش بوو. له هه‌موو ئەم ماوه‌یه‌دا ته‌تۆی شوانمان که کاری ته‌واو ببوو، به لایه‌وه دانیشتبوو و پاشۆره‌ی ئەدا. بی‌ری لی بکه‌روه قه‌دیر! هه‌ر وا مه‌زانه ژنی حاجی حسینی چوارگویشلیش بووبن!

له گه‌رداوی مه‌رگ و له گ‌ری ترسی نه‌مان‌دا، به هیوای تاویک پ‌زگاری، نادعه‌لی رووی کردبوویه ئاسمان و پ‌یی به سه‌ر خاکی کۆلان‌ه‌کانی قه‌لاچیمه‌ن‌دا پاکیش ئەکرد:

— خه‌ریکه ئاو له‌سه‌رم تی ئەپه‌رئ، قه‌دیر. ئاو له‌سه‌رم تیبه‌ریوه!

له پاسته‌ی کۆلان‌ه‌که‌وه، مووسا به‌ره‌و روویان ئەهات. گه‌یشت، ئیواره‌باشی کرد و هه‌وائی خاکی پرسی. نه نادعه‌لی له‌وه ئەگه‌یشت که چ په‌یوه‌ندیه‌کی به جووتیاری ئالاجاقیه‌وه هه‌یه و نه قه‌دیر هه‌ستی به‌وه ئەکرد رووی ده‌می مووسا له‌و ب‌ئ. چونکه جه‌وان، له کاتی تیبه‌رین‌دا شتیکی وتبوو:

– بوندار کاری پیه‌تی!

– «بلا پروات!»

قه‌دیر، قولاپی په‌نجه‌کانی له پشته‌وه و کاکیله‌کانی رپک گووشا، دوو بزمارى ره‌شى نیگای چه‌قانده ناوچه‌وانی مووسا و مووسا له بن قورسایى ترسناکی نیگای قه‌دیردا، دوو سى هه‌نگاو پاشه‌وپاش چوو و به بئ‌نه‌شان زمانى به گله‌یى هه‌لبى و به هه‌مان شه‌له‌زاوى که ئه‌وى داگرتبوو، وتى:

– پیموای ئه‌یانه‌وى خانه نشینی بکه‌ن!

مووسا، ئه‌م قسانه‌ی به کى ئه‌وت؟

تۆ بلیى له بهر ئه‌وه نه‌یوتبى خوئى له که‌له‌وه‌ی چاوه

سه‌یره‌کانى قه‌دیر و بیده‌نگیه ترسناکه‌کى ده‌رباز بکات؟

وابوو و جگه له‌مه نه‌بوو. چونکه مووسا ئه‌وسا توانى پروو

له قه‌دیر وه‌رگيڤى و تیزی بکات که قه‌دیر نیگای لیوه‌رگيڤا و

له‌ته‌ک نادعه‌لیه‌وه که‌وته‌رپى به بئ گویدانه پرته و بۆله‌کانى:

– ئاو که له سهر تیپه‌رپى، چ گه‌زىک و چ سه‌د گه‌ز.

هه‌ه. پرسه بۆ دایكى من!... ئاخه‌که‌ی سه‌رىک پیکه‌وه ئه‌چین

بۆ مه‌شه‌هد. ئه‌م مه‌رگه‌ش ئه‌بى له بیر به‌رمه‌وه. به ته‌تۆم

پاسپاردوو که‌زلیه‌کان په‌روار بکات بۆ ئه‌وه‌ی بیانفرۆشم. کلیلى

هه‌ماره‌که‌شم داوه به خوئى. پیاویکی به ئه‌مه‌گه. وه‌کوو سه‌گ

وايه. ده‌ستى خوار نیيه. قه‌ت نه‌مبینیوه. سه‌د سالیش ئه‌گه‌ر

منى لى نه‌بم، تاقه دانه‌یه‌ک گه‌نم خه‌سار ناکا. هه‌رچه‌ن

هه‌ماره‌که‌شم زۆر پر نیيه. په‌رواره‌کان له ناوه‌راستى زستان‌دا

باش ئه‌کرن. به‌لام تا ئه‌و کاته پايان‌اگرم. مانگیک. تا مانگیکی‌تر.

چله‌ی دایکم. بۆ چیمه‌ کارى ئه‌م دنیايه و دارایی ئه‌م دنیايه؟!

هه‌موو سالیک له‌م وه‌رزهدا ره‌وزه‌خوینتان بۆ ئه‌هینى ئالاجاقى؟

به‌و بیده‌نگیه‌وه که وا پى ئه‌چوو قه‌دیر نایه‌وى بیشکینى،

له قه‌لاچیمه‌ن ده‌رکه‌وتبوون و ئه‌وا له سهر گردى گله‌سووره

وه‌ستابوون و ئه‌یان‌روانى به سهر ده‌شت‌دا. له دوورى دوور گپى

فانوئسیک ئەلەرزا. جووتیاریک، ئاوی ئەدیرا. قەدیر دانیشت، نادعەلیش. شەو پارچە ببوو بە پارە هەور و مانگی شکاو و گەشتی ئەستیرەکانیان لێل کردبوو. قەدیر نیوہ سیگاریکى لە گیرفانی ئیڵەکەکەى دەرھینا و داگیراند. بێدەنگیەکەى قەدیر، نادعەلى لە قسە خستبوو. بۆیە وتی:

— بەیانى... ئەگەر کەوتەمە رێ بەرەو چوارگۆیشلى، ديسانەوہش... ھەرچەند رایاننەگرتوویت بۆ دروینە کردن، لەگەڵم نایە؟

— نە! من لە قەلاچیمەن ئەمىنەوہ!
وہلامەکەى رەق بوو. نادعەلى ئیتر ھىچى نەوت. بنە
سیگارەکەى لە قەدیر وەرگرت، نای بە لیویەوہ و ھەلسا:
— تۆ لیڤە ئەبى؟
— نە!

گەرانیوہ. بێدەنگى، قەلاّت و کوڵان و مائى بوندار.
نادعەلى نە زۆر کامەران، لە جوگەى ئاوہکە پەریوہ و لەتى
دەرگاکی کردوہ. لەم کاتەدا عەلى خاکی لە دەرگای مائى بوندار
ھاتە دەرەوہ و دەرگاکی بە دواى داخرا. خاکی رپى خوێ گرت و
قەدیر ھەستى کرد لەگەڵ کابرای جووتیار شان بە شان ئەپوا.
لەبەرى چەپى جوگەکە و لەگەڵ خورەى ئاوی سەربەرەوخوا.
ئەوا تەنھا قەدیر خامۆش نەبوو، خاکیش بەو رادەيە خامۆش
بوو و لە ناو خویدا. سەرى خستبوویە ناو شانەکانى، دەستى
ھەلپیکا بوو لە پشتەوہ و چاو و نیگای لە سەر خاکی ئاشنای
کوڵانەکە. بەس جوگەى ئاوہکە بوو بە نیوان دوو پیاویدا ئەرویشت.
زەمزمەمەیکى یەکدەست و ئارامى ھەبوو و وا پى ئەچوو ئەو
دووانە ھىچ نیازیکیان بە وتووێژ لەگەڵ یەکدی نییە، ھەرچەند
بە دەرديکەوہ ئەتلانەوہ.

قەدیر بە رپى خویدا رویشت و خاکی باى دایەوہ بۆ مائى
بەلخى. خامۆشى شەقارى برد بە دوو لادا.

کچه کانی به لّخی خه وتبوون. شه که تی کاری رۆژ و پشوودان
بو کاری به یانی. به لّخی خوی به خه بهر بوو. دانیشتبوو و چاوه پری
له سهر لیژیایی نهرمی به ره هیوانی بهر ژووره که. خوی دابوو به
سهر ئانیشکی دا و ته زییحه دهنک درشته که ی ئه گه ران که وا دیار
بوو دروینه په کی پی خستبوو و هه ولّی ئه دا ئه و کی ماسیه له
ماوه یه کی کورت دا قهره بوو بکاته وه.

— ده ریان کردی، ئه ری؟! —

خاکی به رام بهر به لّخی له سهر عه رزه که دانیشنت و پرسى:

— به رات رۆیشته وه؟

به لّخی خه ریکی گه رانی ته زییحه که ی، سه ریکی به ئه ری

له قاند و بزیه که له وشه ی دا، وتی:

— ئه زانم! باسی بوو. نه بوو؟

خاکی، نهرمه کلّویه کی به سه ری په نجه ی کرد به خۆل و

وتی:

— دیار بوو. ده می که بوو، ئه زانرا. خۆت خۆ ئاگات لی بوو.

دروینه ش که ده سته پی کرد منیان بانگ نه کرد بو ده شت. منیش

ئه مرۆ گاگانم که له وه کرد و بردیانم بو شیوه رده که. به لّام بهر

له نیوه رۆ په یام هات گاگان ببه مه وه بو ئاغه ل. منیش گاگانم

گه رانده وه. کردیانم به ئاغه ل دا و لی خه وتم. که ده رگا کهم به

دوای خۆم داخست، ما هه درویشتم بینى به سواری که ره که ی

خه ریک بوو ئه رۆیشت. به لّام دلّی ئه وه م نه بوو بگه ری مه وه بو

کوّلان و شتیکی پی بلیم. پیاو بلّی چی؟ چیم پی بوتایه ت؟

مرۆف کاتی که ناتوانیت کاریک بو یه کی تر بکات، کاتی که هیچی

له ده س نایه ت، له خۆشی ته ریق ئه بیته وه. راسته که ی شه رمم

کرد. ده رگام داخست و لی گه رام برّوا به دوای به ختی خوی دا.

به لّخی سه ره گه وره که ی بهرز کرده وه، له بن برۆ

خه نجه رییه که یه وه سه یری خاکی کرد و وتی:

— هه مووی له و بیره دام که ده رکردنی تۆ له جووتیری، ئه ویش

بەر لهوهی وهرز بگه‌رێتموه و خهرمان هه‌لبگه‌رێت، له بهر ئه‌وه‌یه که ئه‌یانه‌وی گهنم و کا به بی سهرئیشه بهن بۆ هه‌ماره‌کانی زه‌عه‌رانی. په‌نگیشه بۆ هه‌ماره‌کانی موغیسه.

— ره‌نگه! به‌لام تا هه‌لگرتنی خهرمان، من جووتیاری ئهم به‌روبوومه که چاندومه و به‌شم پێوه‌ی هه‌یه.
— منیش لهو ئه‌ندیشه‌دام، به‌لام...

— به‌لامی نییه. من به ئه‌ندازه‌ی توانای خۆم و به‌قه‌د به‌شی خۆم بهر بهو کاره ئه‌گرم!

به‌لخی جیگۆرکیی کرد. ده‌نکیک میوژی خسته ده‌می و ده‌نکیکی خسته ناو ده‌ستی خاکی و وتی:
— ستار ئه‌بی له‌م رۆژانه‌دا سهر هه‌لداته‌وه.

خاکی ده‌نکه میوژه‌که‌ی به په‌نجه گووشی و وتی:
— من ئیتر ئه‌و عه‌لی خاکیه‌ی سا‌لانی پێشوو نیم که به‌شی جووتیاریه‌که‌م وه‌کوو گه‌داکان، پینچ مهن پینچ مهن له گزیره‌کان وه‌ر‌بگرم. کاتی کیشه‌ی خهرمان په‌شمه‌ی که‌ری ئاغه‌یی ئه‌گرم و ئه‌یه‌مه‌وه بۆ مائی خۆم. به‌ش و مافی خۆمه. چی ئه‌بی با بیی. شه‌ر له لایه‌ک و شیوه‌ن له لایه‌ک. ئاو که له سهر لای‌دا، چ بستیک و چ سه‌د بست. چی ئه‌بی با بیی.

به‌لخی هه‌لسابوو. خاکی، تۆزی به سهرسووپمانه‌وه سه‌یری کرد. ئه‌توت چاوه‌رپیی وه‌لامیک ئه‌کات. به‌لام به‌لخی ئه‌ندیشه‌ی له شوینیکی‌تر بوو.

— وه‌ره، وه‌ره له‌گه‌لم!

خاکی هه‌لسا و به‌ دوای به‌لخی‌دا که فانووس به‌ده‌س بۆ وشترخان ئه‌چوو، رۆیشت. له ناو وشترخان، ژنه‌که‌ی به‌لخی له بن ئاخوره‌که دانیشتبوو و سه‌ری نابوویه سهر لیواری ئاخوره‌که. به‌لخی لای ئاخوره‌که وه‌ستا و فانووسی برده نزیك روخساری خه‌زووریه‌وه و به‌ خاکی وت:

— وابزانم هه‌ر دویشه‌و مرده‌بی. دابووی له سه‌رم بچم بۆ لای

ئاغەي رەوزەخوین و داواي لیبکەم بۆ شۆردن و ناشتنی. بەلام زانیم کە ئەو ناچارە بروت. بۆیە ئەبێ بە بابە گوڵاوی خویمان پازی ببین.

بەلخی، لە بیدەنگی حەپەساوی خاکی دا، دەستی لە لیواری شكاوی ئاخوڕەكە بەردا، شانی راست کردووە و وتی:
— سەیرکە تۆ بیت و خوا! تۆ بلێ ئاخر ئەم پوژانەش کاتی مردنە؟

خاکی هیچی نەوت. ژنی گۆدەرز هەروا لە بەر ئاخوڕەكە، لە نزیکي باوكیەووە سەری نابووێوە و خەوی لیکەوتبوو. بەلخی بن بالی ژنەكەي گرت و بەرزی کردووە. خاکی فانۆسەكەي لە دەستی بەلخی وەرگرت، بۆ ئەوەي ئەو بتوانی بە یارمەتی هەر دوو دەست ژنەكەي بیاتە دەرەو. لەودیو دەرگاكە، بەلخی ئەماژەي بە هەفالهكەي کرد زنجیری دەرگاكە داخات و خۆي ژنەكەي بەرەو ژووری خەوتن برد تا لە سەر جیگەكەي بیخەوینێ. خاکی تا نزیک بەرەهەیانەكە چوو و لەوئ مایەو. بەلخی پاش خەواندنی ژنەكەي هاتەو دەرەو و وتی:

— نەمهیشت منالەكان بزانی. با برۆین بابە گوڵا و بانگ بکەین قورئانیک لە سەر سەری بخوینێ تا بەیانێ.

خاکی کەوتە تەکی. چونە دەرەو. لە كوۆلان بەلخی هەلۆستەیهکی کرد، سەیری مائی کەلایي خوادادی کرد و وتی:

— هیشتاش حەز ئەكەم لەم قەدیڕە تیگەیهنم گلەیی لە ئیمە نەكات. نەمتوانی تی بگەیهنم کە دەستی تر ئەویان دەرکردو. خۆشی ئەو ئەزانێ. بەلام مروۆفیکی حول حولیە. تا خراب وەستایی، پێگەي بیری چاک نادا خۆي بکا بە میشکی دا. برۆین.

قەدیڕ، دەرگای لی نەکردنەو.

«ئای یی... براینه! ئەم گەنمانە زمانیان هەیه! پق و توو پەیی»

و سزا!»

بهشی بیستم

۲۱۶۳

که نیدر

به رگ شه شه م

۲۱۶۴
کتابخانه
په گیت شه شه ۳

بهندی به کهم

قه دیری که لایی خواداد، له چالایی نیوان دوو گومهزی بانه که به تهختی سینهدا پراکشابوو، دهستهکانی له سهر گوپسوانه‌ی بانه که کرد به خاچ، چه ناگه‌ی تیژی نایه سهر پشتی دهستی و چاوی برپیه ئاپۆره‌ی ناو هموشه. به ههست و نیگایه کهوه که خۆشی نه‌ی ئه‌ناسی ئایه جه‌خاراوییه، رقه‌به‌رانه‌یه یان درێخ ئامیز؟ زۆر خامۆش و رهق و دژ، وه‌کوو شه‌و و به‌رد. چهق و ده‌ماری کشاو و شه‌ویلکه‌ی لی‌ک قفل ببوون. زیاتر له هه‌موو هه‌ست و داره‌تی‌ک خۆی به بی‌گانه و نیگای خۆی ئاویتته به ژه‌هری ته‌وس و پلاری شاراوه‌ی ناخی ره‌شی ئه‌زانی. بی‌زار و له هه‌مان کاتیشدا په‌یجوور. ده‌ردی له مه‌ردم دا‌بران، به‌رپلاری هه‌مان خه‌لک. به‌ چه‌زی تاسه‌باری له ناو خه‌لکدا بوون و، له ناو خه‌لکدا نه‌بوو. قورسایی ملامانی و گری کوی‌ره‌ی به‌ره‌ره‌کانیی خۆی. بی‌زار و به‌مه‌راق. سووکایه‌تی پی‌کراو و سووک بین. پر له نه‌فره‌ت و داخدار. بی‌زه‌ونی و شه‌وقی سه‌رکو‌تکراو. چه‌ز و بی‌زه‌ونی. تاسه‌ی بوون و پاکردن له‌بوون. بیانوو گرتن، به‌هانه‌گر، به‌نا‌زار، قینه‌به‌ر و له هه‌موو کاتیکدا، خۆش‌کین. شکاو. دل به‌نه‌فره‌ت و سووکایه‌تی و بی‌زه‌ونی و په‌شیمانی. ناکام و رق له دل و بی‌گانه. بی‌گانه له‌گه‌ل خۆ. بی‌گانه له‌گه‌ل که‌سوکار، بی‌گانه له‌گه‌ل برا، باوک، دۆست و هه‌فال، بی‌گانه له‌گه‌ل جه‌ماوه‌ر، بی‌گانه له‌گه‌ل قه‌لاچیمه‌ن

و خەلکی قەلاچیمەن. لە دۆست تا دوژمن. کە وا بوو دوژمن. چونکە لە سنووری بیگانەیی، مەگەر لە شیتتی و بۆ شیتی، ئەگینا ناتوانی زۆری لێ بوەستی. چونکە یان ئەبێ بۆ خزمایەتی هەنگاو هەلگرێ و یان بۆ دوژمنی دەس هەلینێ. ئیستە، دوژمنی دوژمنی تەنانەت لەگەڵ گۆدەرزی بەلخیش. بەلخی بە قەدیر، لە خودی خۆی بە خۆی هەرگیز نزیکتەر نەبوو.

— ئیمە... ئیمە هیچمان نییە بمانهوی لەم و لەوی بشارینەوه، پێویستمان بەم چاوشارکییە نییە. چونکە لەم قەلاچیمەنە -پەرژینی قایم بێ- پیاو ئەگەر شەو لە بن لیفەکە تریک بداتەوه، بەیانیهکە هەموو خەلکی پێیان زانیوو. ئیتر شارندنەوهی بۆ چییە؟ کێ هەیه لەم گوندەدا من نەناسی؟ لە دۆست و دوژمن، کێ هەیه گۆدەرزی بەلخی نەناسی؟ ئەو بۆ ئەبێ بشارینەوه؟ ئیمە خۆ نامانەوی و شتر بدزین! بە پێچەوانە ئەمانەوی شوینی و شترە دزراوەکە خۆمان بدۆزینەوه. لە راستیدا ئیمە ئەمانەوی دز، دزی راستەقینە بدۆزینەوه و پێشانێ ئەوانی تری بدەین. سەرۆکی دزەکان!

تەنها ئەولحسیینی میلوورە و بابقولی بوندار نەهاتبوون و، قەدیر نە ئەبنین. نەبوون. ئەوانی دی، ئەوهی قاچی رێکردنی هەبوو، لە دۆست و دوژمن لە حەوشە بێ دەر و دیوارەکە مائی گۆدەرزی بەلخی کۆ ببوونەوه. خودییەکان لە پووناکی ناوبەناوی فائۆسەکاندا، پووخساریان خۆیا بوو و ئەوانیتر بەلام زۆر حەزیان لەوه نەبوو دەرکەون و لە تاریک و پوونی گۆشە و کەناری حەوشە، لیلیان ئەکردهوه. ون بوون، مەگەر شەیدای بوندار کە شانی دابوو بە دیوارەکەوه و دەست و بازووی لیک هەلپیکابوو. بە بێ ئەوهی چاوهکانی بتوانی کەسیک یان شتیکی بەجوانی لیک بکاتەوه و بناسیتهوه، بە هۆی ترس و هەوا و هالۆی ئاپۆرەکەوه.

— دێینە ئەم دنیا، بە کلۆلی رۆژگار ئەگوزەرینین، تەمەنمان ئەبەینە سەر و کۆتاییەکە، کاتیکی خەریکین دوا هەناسە

ئەدەين ئەكەوئەتەو بەرمان كە جارئكئش تەنانت خوئشى ئەم
 دنلایەمان نەچەشتووہ. ئەوہ ہئچ، كاتئكە دوا ہەناسەمان
 ئەكئئشئن، تازە دئتەوہ بەرمان كە نەمانزانئوہ بوچئ ھاتووئنەتە
 ئەم دنلایە، بوچئ ئەو ھەموو پەنج و ئازارەمان كئشاوہ و پاش
 ئئمە منالەكانمان بوچئ ئەبئ ھەمان ئەو ئازار و قور بە سەرئبە
 بكئئشئن! مامئ من، خەزوورئ من، باوكئ ژنەكەم، بەر لە مردنئ،
 شەوئ دروئنە مرد. شەوئ يەكەمئ دروئنە. خوا لئئ خوئش بئ
 لەگەل مردووئ ئئوہ. كاتئكە خەرىك بوو ئەمرد، من بئئئم و
 زانئم كە پئرەمئرد كەوتبووئە بئرى ئەوہ و گوئئم لئ بوو باسئ
 ئەو بابەتەئ ئەكرد. لەو شەوہوہ ئەم بئرە، بئرى ئەوہئ كە «ئەم
 ھەموو بەدبەختئ و قور بە سەرئبە لە بەر چئ؟» بو تاوئكئش
 لئم نەگەر اوہ. من... دروئنەوانئكئ...

مووسا چائ ئەگەر پان و مئرزائ دەلاك، لائ كوانووہكە و نزئك
 كترئبەكان دانئشتبوو و سئگارئ ئەكئشا. قەدئرى كەلائئ خواداد
 تەنھا نووكئ سئگار و گوئئنگئ كلئتەكەئ ئەبئئئ. عەباسجان
 لە قەراخئ چالەكە دانئشتبوو و قەدئر ئەبئئئ دەرلنگئ
 شەروالەكەئ مووسائ گرتووہ و داوائ پيالەئەك چائ لئ ئەكا:
 – دەس خوئش وەستا مووسا!

شەئدا، زئاترئش ئەئدا بەچاودا. پئئ گوپابوو و ھەر دوو
 شانئ نابوو بە دئوارەكەوہ و دەستەكانئ ھەروا بازووئان گرتبوو و
 پاست سەئرى نئوروخئ بەئئخئ ئەكرد و لئوئ خواریوہئ بە ددان
 گرتبوو.

بەئئخئ درئژەئ بە قسەكانئ دا:

– سەرتان نەئەشئئم. من وتاردان نازانم. چئتر ئەزانم كە

دووہمەكەئ وتاردان بئ! بەلام مەبەستەم ئەوہئە بئئم دروئنە
 خەرىكە تەواو ئەبئ و گئرە دەستئ پئكدووہ و چوار پوژرئ تر
 شەن ئەكئرئ و خوئان ئەدئرئ بە دەم باوہ. گەنمئ پاكەردە، وا
 پئرئارە لە سەر خەرمانوہ بئرى بو زەغفەرانئ يان نازانم كوئ و

بکریته ههمار. من ئەمەوی لێردا ئەوه بلیم که... که ئیمە
خەلکی قەڵاچیمەن مەگەر دزین که ئەیانەوی گەنمی پاکەردە
ئیمە لە سەر خەرمانەوه بار بکەن و ببەن بۆ هەماریتر؟ تا
ئێستە رووی داوه که ئیمە، یەکیک لە ئیمە خەلکی ئەم
گوندە دەستمان بۆ دەنکه گەنمیک بردبێ؟ رووی داوه بە دیواری
خەلکی دا هەلگەرابیتین؟ رووی داوه دەستمان بۆ تەلە کایەک لە
هەماریکی ئاغه، خەرمان یان دەشتی ئاغەیی بردبێ، بە بێ ئەوهی
رەوا-نارەوامان لیکردبێ؟ بووه!
— نا!

— ئەی کێ لەم قەڵاچیمەنە دزه؟ دز کییه؟ جگه لهوهیه که
خوێان له خوێان بهگومانن؟ جگه لهوهیه که دزهکانن خەلکی به
دز دائەنن، جگه لهمهیه!
— دەم خۆش!
بەلخی درێژە دا:

— من... من خۆم پالەم. پەشاییهکی ئاتاجی دروینەوان. من
و چەن سەر خیزان و نانخورم زۆرە. من مزی دروینە کردنی خۆم
یەججێ ئەوی، لە سەر خەرمان! من ناھیلەم مزی پەنجکیشانی
من بار بکەن و ببەن لە هەر کوێ پێیان خۆش بوو کە ئەکە
بکەن و پاشان من ناچار بێم توورەکە ی گەدایی بەم بە شانەدا
و بکەومە پێ بە دوا ی کارمزی خۆمدا و وەکوو سوأل وەری بگرم؟
جووتیارەکانیش هەر وەها! پەيامیان بۆ ناردووین کە ئەبێ بپۆین
بۆ کاروانسەرە ی زەغفەرانی و بە نۆرە، ئەویش نەک بە جاریک،
بەلکوو بە چوار جار مزی خۆمان لە کوێخای زەغفەرانی وەربگرین!
بۆ لە کوێخای زەغفەرانی؟ لە قەڵاچیمەن کار بکەین و بچین
کرێ دەسیمان لە زەغفەرانی وەربگرین؟! چ پارێک لەمکارەدا
هەیه کە ئیمە ئەبێ نەیزانین؟ ئیمە لەو سەگانهین کە لە ماڵی
خوێان کە ئەگایان پێ ناکرێ، چ بگا بەوهی لە ماڵی خەلکی دا!...
بەلخی سەری بۆ لای چەپ سووراندا، بەچاو خاکی دۆزییەوه

و وتی:

— وهره قسهی خۆت بکه تۆیش! وهره. هه‌لسه ئیتر. با ئیهمه‌ش له هه‌موو ژيانی خۆمان دا قسه‌یه‌که‌مان کردبێ.

قه‌دیر، کلاوه‌که‌ی خاکی ئه‌بینی و ئه‌وانیتر به‌ بینینی ئه‌و ملیان ئه‌کی‌شا بۆ ئه‌وه‌ی له‌ ناو حه‌شاماته‌که‌دا باشت‌تر ببینن. مووسا رێگه‌ی بۆ خاکی کرده‌وه بۆ ئه‌وه‌ی به‌ره‌و به‌رزایی به‌رده‌رگا‌که‌ بچێ. به‌ل‌خی شوینی بۆ کرده‌وه و شه‌یدا پێی گو‌پری و عه‌باسجان له‌ ناو شانه‌ داته‌کاوه‌کانیه‌وه ملی ئه‌کی‌شا و ستار چاوی له‌ په‌فتار و کرداری عه‌لی خاکی نه‌ئه‌ترووکاند و وا پێی ئه‌چوو ترپه‌ی دلی توندی کردووه. روخ و نیگای قه‌دیر له‌گه‌ڵ ئاقاری رو‌یشتنه‌که‌ی خاکی له‌ بن دیواری وشترخانه‌که‌وه به‌ره‌و به‌رزایی به‌ره‌یه‌وانه‌که‌، خوار بوو.

عه‌لی خاکی، په‌نگ په‌ریو و تۆزیک هه‌ل‌چوو، به‌ چروچاویکی مات و خاکی په‌نگ، له‌ سه‌ر به‌رزایی به‌ره‌یه‌وانه‌که‌ وه‌ستا و ئه‌توت گیرۆده‌ی تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی دژوار بوو، چاوی بریبه‌ ئاپۆره‌که‌. به‌لام نه‌ک چاو بپه‌یته‌ چاو و روخساری خه‌ل‌که‌که‌، به‌ل‌کوو بۆ سه‌ر سه‌ریان، بۆ تۆپه‌له‌یه‌کی تی‌کچرژاو که‌ له‌ به‌رچاوی رو‌اله‌تیکی پوونیان نه‌بوو. په‌نگه‌ هه‌رگیز بیری له‌وه نه‌کردبووه، نه‌توانی بروانیته‌ ناوچاوی ئه‌و خه‌ل‌که‌ی ته‌مه‌نی‌ک له‌گه‌ڵیان ژیاوه و له‌ ناویان دا بووه. ئه‌توت کاریکی گرانی له‌به‌ره‌. په‌نجه‌کانی که‌ هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لیکی هه‌ل‌پیکابوون، ته‌قاندنی. به‌ بێ ئه‌قان چاوی ترووکاند و لیوه‌کانی که‌ له‌ هه‌میشه‌ وشکتر ببوو به‌ نووکی زمانی ته‌پرکرد و پاما که‌ چۆن و له‌ کو‌پوه‌ ده‌ست پێی بکا.

تاجعه‌لی کو‌ل‌به‌ر که‌ له‌به‌رده‌م شه‌یدا دانیشتبوو، قنچه‌

سیگاره‌که‌ی به‌ بنی گیوه‌که‌ی کوژانده‌وه، تفی قوت دا و چاوی ۲۱۶۹

که‌ ئی‌ده‌ر
به‌رگه‌ شه‌شه‌م

نووکی زمانی هی‌نا به‌ لیوی‌دا. عه‌بدوله‌ په‌ش چاوی له‌ روخساری گ‌رگرتووی خاکی، ئانی‌شکیکی کوتایه‌ لاکه‌له‌که‌ی تاجعه‌لی و

وتی:

— گریوت له گهل ئەكهم زمانى چووته بهس!

دلاوهر دهستى برد بو ناو يه خهى، تووكى سه رسينگى خوراند
و هه ناسهى نازاد كرد. خالووى قهدير به ئەولحه مى قاتمهى وت:

— خه رمان به هه موو بزنيك ناكوترى، هه لسه با بروين!

خالووى قهدير ئەگه ر هه لسا يهت و جووله يهك بكه وتايه ته
ناو ئاپوره كه، رهنگه كاره كه ئاسانتر ببوايهت. ئەم كاردانه وه يه
رهنگه پلئوكي ك بوايه بو راجله كاندى مي شك و زمانى خاكى.
به لام به راتعه لى سالار ناخودئاگا قووى دلاوهرى گرت و له سه ر
جيى خووى رايگرت و بيدهنگى كوشنده دريژهى كي شئا. له م نيوانه دا
عه لى خاكى كه ئەتوت مي شكى له هه موو ئەنديشه يك به تال
بووه، هه روا له سه ر شويني خووى وه ستابوو و له دهروونه وه
گووشرابوو و بى ئوقره و بى ئەفان په نجه كانى ليك هه لئه گلوفى
و له په سا ليوه وشكه كانى ته ر ئەكرد و تفى نه بووى ناو ده مى
وشكى قووت ئەدا، ئەوه نده به دژوارى وهك بليى خاك له
گه رووى دا گيرى كردوه. ئەوه نده دامابوو ورده ورده خهريك بوو
قهراخ ده مى ئەكه وته له رزين. له و جوهرى كه مناليك له ترسى
گه وره تر له خووى تووشى ليو له رزين بووبى.

قهدير، چه ناگه ي له سه ر پشتى دهستى و نيگاي له كلاو
و شانى خاكى كه ئەتوت كلون و خهريك ئەتليسيينه وه، تفى
ده مى قووت دا و چاوى ترووكاند. به راتعه لى سالار رهزاق، ددانى له
كيپه وه هينا و بو له يهك له بهر خو يه وه، پر به دل وتى:

«يه كي ك! يه كي ك كار ي ك بكات، ئاخرا!»

شهيدا قولاپى دهست و بازووى كردوه و په نجه گه وره ي له
گووى قايشى كه مه رى گرى دا. گرى ده سه رى هه ورپيشمى ده ور
ملى شل كردوه و روخسارى خو به خو كرايه وه. مو ئى هه نيه
و گرژيى بروكانى په وايه وه و نيگاي، به نيشانه ي سه ركه وتن،
نموودى كى ترى به خو يه وه گرت. له و بابه ته ي كه ئەيوبيست دوا

وزهی پیاوی زمان له گۆ کهوتوو وردوخاش بکات:
— بلّی، به هه موویان بلّی عملی! ئیّمه سویندیمان خواردوو!
خاکی لای شانیهوه سهیریکی به لّخی کرد، به لّخی به توندی
قۆلی گووشی و دیسانهوه وتی:

— مه ترسه، بلّی! ئیّمه ش کهم نین، ئیّمه زیاترین!
خاکی رووی له به لّخی وهرگیپرا، جاریکی تر تفی قووت دا و به
بی ئهوهی بتوانی بهرگری له لهزینی قهراخی لیوهکانی بکات، زۆر
به دژواری زمانی هه لّچپری:

— ئیّمه سویندیمان خواردوو. ئیّمه سویندیمان خواردوو که
کارهکه... که کاری خۆمان - به هیوای خوا - جی به جی بکهین.
من... من هیشتا... من هیشتا...

له ناو خه لّکه کهوه، به راتعهلی سالار هاواری کرد:
— قسه بکه پیاو! خۆ ناتهووی باسی زانستی کهس نهزان
بکهی؟ قسه کهت بکه، قسهی دلّت بلّی. زمانت بکه رهوه و ریگه
بده قسه کانت ری دهباز بکهن! قسه بکه، بلّی!
خاکی ته پایی سیلهی چاوهکانی به بهری دهسته زبره کهی
سریهوه و وتی:

— م... من دوانزه ساله له سه زهوی ئاغهیی کار نه کهم.
هه مووتان من نه ناسن. من... من ئامادهم دهست بدهم به قورئاندا،
من ئامادهم دهست بدهم به سه به ره کهتی خوادا، دهست بدهم
به سهر منالهدا و سویند بخۆم... من سویند نه خۆم، منالهدا کانم
له بهر چاومدا په پ و پۆیان هه لّوه ری ئه گهر به قهد دنکه جوپه ک
درو له قسه کانهدا هه بی. سویند بی به گری ئه م چراهه ئهوا
دوانزه ساله و له هه موو ئه م سالانهدا دنکه جوپه ک یان په ری

کایه ک له مائی ئاغهم رهوا - نارپهوا نه کردوو. هه مووتان، ئیوه...
من نه ناسن. هه قالهکانی دهشت و ده ری من، من نه ناسن.
ئییسته ش زۆر به یان لی رهن و شایه تن، نه توان هه ر لی ره گه واهی
بدن که من له کاره کهمدا... هه م ئهوهی که چاو و دلّم هه چکات

له مائی ئاغه، له مائی هیچ کەس نەبووه. هیچ کاتیش قورسایى کارهکەم نەداوه بە شانى هەقالەکانەمدا، هەمیشەى خوايش...
حەزم کردوو بەرەهەمیکی زیاتر وەبەر بێنم. بەلام... بەلام...
مووسا پەرداخیک ئاوی دەست بە دەست گەیانە خاکی.
خاکی زمان و گەرووی تازه کردەوه و درێژەى دا:

— ئیستەش... ئیستەش ئەوا هاتوون و بە من ئەلین
پیمەرەکەت دابنێ! پیم ئەلین برۆ له مالهوه دابنیشە! وهکوو
ئاو خواردنەوهیه بۆیان. راسته و راست سهیری ناوچای مروف
ئەکەن و ئەلین له بهیانیهوه نان مهخۆ. دەمت بیهسته و نان
مهخۆ! ئەى بهشه مافی جووتییری من چی لیدی؟... ئەوسا
ئەشیانەوی گەنمی پاکەرەدە لیڕهوه بگوێژنەوه بۆ هەمارەکانی
زەغەرانی. جا ئیمەش ئەبێ بکەوینە دویان و برۆین بۆ ئەوهی
مزی جووتییریمان سێ مەن پینچ مەن وەرەگرین و بیکەین بە ئارد
و بیدەینە دەرخواردی نانخۆرەکانمان! بەرەکەتی ئەو جوړه گەنم و
ئارده له کوپدایه؟ تا بیگهیهینه سەر تەنوو، نیوهی رۆیشتوو!
جگه لهوه جووتیک پیلأویش ئەبێ له ماوهی نیوان قه لآچیمەن -
زەغەرانی بدرینین. ئەمەش لەبری سەتاپانزەى بەشى جووتیار و
ئاوهدانی. مالهکانمان خەریکە ئەرووخێ بە سەرماندا، منالمان
دەرپیی له پێیدا نییه. بە هۆی چلک و گەن و گووژالەوه خەریکن
خەنازیر ئەگرن. بەلام... بەلام ئەوان بە بیریشیاندا نایەت، نە
گوێ له قسهی خەلک ئەگرن و نە له قسهی حکوومەت. ئەى
ئەو له سەتاپانزەیه چی لیھات؟ ئەى ئەو ئاوەدانکردنەوهیه کوانی؟
ئەى ئەو گەفت و گەپانە بۆچی بوو؟ نەخیر، نەخیر برایان! من
مزی سالانەى خۆم هەر لیڕه ئەوی. له سەر خەرمان! له دنکه
گەنمیکیش لا نادەم! تا بەشى جووتییری و لەسەتا پانزەى خۆم بە
تەواوەتى و یەججی و هەر لیڕه وەرەگرم، ئەگەر خوینیشم برژی
و منالەکانیشم هەتیو بین، ناهیلەم هەگبەیهک گەنم بە کەرى
ئاغه له سەر خەرمان بگوێژیتەوه. بە عەلى مووسا سویند بێ

منالہ کانم ھلئەدەمە ناو بلیسە ی ناگر!

«ناگر... خۆبەتی، ناگر!»

قەدیری کەلایى خواداد بزەبەک کەوتە سەر لیوی، لە بەر خۆبەو ەرتەبەکی لیوہەت و بە نیشانەى نا سەرى جوولان. نە، نە. نەخیر ئەو نەى ئەویست بە گوپی ئەو گفەت و قسانە بکات. رینگەشى نەئەدا ئەو جوړە قسە و بوچوونانە کارى تىبکات. نە. تەنانەت رینگەى بە خۆى نەئەدا کەمترین پەيوەندى لەگەڵ ھەق بوونى ئەو شتانەى لە لایەن ەلى خاکيەو ەرنەبەردى، ھەست بکات. نە یەکدلى و نە ھاودلى. خۆى نە لەگەڵ خاکی بە یەک ئەزانى و نە لەگەڵ ئەوانى تر و تەنانەت نە لەگەڵ خۆش نشینەکانیشدا. نەى ئەویست دەرچوو و داھات و زیانى خۆى لەگەڵ ئەواندا بکا بەیەک. جگە لەوہش، قەدیر ھەموو ئەم شتانەى بە یارى ئەزانى. یاریبەکی گالئەجار:

«گریمان مزی سالانەت یەکجى و لیڕەش وەرگرت، چ

دەردیکت چارە ئەبى مروقى ساویلکە!»

چونکە ناؤمیدى و کینە، تا ئەوپەرى خۆى لە ناخى قەدیردا

ھیلانەى کردبوو:

«ھەم خۆتان کردوو بە گەپجار و ھەم دە قور بە سەرى ترى

وھکوو خۆتان! کەرى خوا! سەیری ئەمەیان بکە!»

قویۆن جووتیاری شۆراوی ئەویست بچیتە شوینى خاکی:

— رەوا نییە میوان، ئامۆزگاریی خاوەن مال بکات. من لیڕە

میوانم. ئیوہ خانەخوین. بەلام چون ھاودەردین منیش یەک دوو

وشە ئەلیتم.

قەدیر، شەکەت و بیواز، بە بى ئەوہى ئەو شتانەى تا ئیستە

وترابوو کەمترین کارى تیکردبى، چەنەى لە سەر پشەتى ھەلگرت

و خۆى کشاندەوہ و پشەتى دا بە ورگی گومەزى بانەکەوہ، دەستى

لە پشەت سەرى ھەلپیکا، پیلووی نایە سەر یەک و روخسارى

بەرەو ئاسمان راما. ئیتر ھیچی نەئەبینى. نە ھەوشەى مالى

به‌لّخی و نه ئەو خه‌لکەمی خڕ ببوونه‌وه. ئەوهی ئەیبینی، له گومان و له بیرەدا بوو. راستیه‌که‌ی ئەوه بوو ئە‌ی بیست، به‌لام هەزی لێ‌نه‌بوو گوێ پابگری. وشەکان لەم گوێیه‌وه ئەهاتن و له‌وی‌تره‌وه دەرئه‌چوون و ئەو له‌ بیری خۆی و خەریکی کاری خۆی بوو. ئەوهی به‌ر گوێی ئەکه‌وت، وتار و قسه‌کانی قوێن، جووتیاری شۆراوی بوو که‌ فارسی به‌ زاراوه‌ی خوراسانی ئەوه‌نده به‌ خراپی ئەگوت که‌ ئازهری به‌ زاراوه‌ی تورکی خوراسانی:

«...هەم گەدا. ئاو ئەده‌ین به‌ زه‌وی، ئەیکێلین زه‌ویه‌که‌ و ئەچینین و وه‌کوو خزن و چاکی به‌ ده‌وری‌دا ئەگه‌رین و ئاگاداریی لێ ئەکه‌ین. کاتی هه‌لگرتنیش کۆی ئەکه‌ینه‌وه و ئەیکوتین و خه‌له ئاماده ئەکه‌ین بۆ ئەوه‌ی که‌ره‌کانی ئاغه‌ بێن و باری بکه‌ن و ببه‌ن بۆ هه‌مار. ئەم کارانه هه‌مووی که‌ کرا ئەوسا تازه سوال‌کردنی ئیمه‌ دەس پێ‌ئەکا. ئیتر ئەبێ ئاره‌قه برێژین و ڕوو له‌ گزیر و سه‌رکار بخه‌ین و به‌ تکا و پارانه‌وه، تۆزه‌ تۆزه‌ و به‌ ده‌س‌نده مائی خۆمان وه‌برگیرین. به‌لام پاش سالی‌ک ره‌نجکی‌شان، م‌رو‌ف هه‌ز ئەکا چاوی به‌ ده‌مه‌ن بار بکه‌وێ ئاخ‌ر! ئیمه‌ی جووتیار...»

«دیسانه‌وه‌ش هه‌مان قسه‌کانی پێشوو!»

قه‌دیر قولایی په‌نجه‌کانی له‌ پشت سه‌ری کرده‌وه، پیلووی به‌رز کرده‌وه و ئوقره‌ له‌ به‌ر ب‌راو پشتی له‌ گومه‌زی بانه‌که‌ کرده‌وه. ده‌ستی له‌ ده‌ور ئەژنوی کرد به‌ که‌له‌مه‌ و چاوی ب‌ریه‌ به‌رده‌می خۆی. ئەتوت د‌رک له‌ چاوی‌ایه‌تی و تۆپه‌له‌یه‌ک ئاگر ده‌روونی ئەهه‌ژینێ. جوړیک شه‌له‌ژان. له‌ ئاگری کینه‌یه‌کی بێ‌به‌زه‌ی‌دا ئەسه‌وت‌ا. ئەبوا هه‌ل‌سی و بچێ به‌ دوا‌ی کاری خۆی‌دا. به‌لام هه‌ستی‌کی له‌خۆه‌ ڕیگه‌ی له‌ ڕویشتنی ئەگرت. ئەتوت ئەبێ تا کۆتایی ئەوه‌ی له‌ مائی به‌لّخی ڕوو ئەدا ڕاوه‌ستی و بو‌ی ده‌رکه‌وێ ئەنجامه‌که‌ی ئەبێ به‌ چی. له‌و ڕووه‌وه که‌ به‌ریا بوونی کۆرپکی له‌و باب‌ه‌ته له‌ قه‌ل‌چیمه‌ن به‌ ڕووداوی‌ک ئەژمێردا و ئەو، قه‌دیری که‌لایی خواداد، سه‌ره‌رای بی‌زاری و بێ په‌یوه‌ندی خۆی،

نهی نه توانی چاوپوۆشی لی بکات و لیی دوور بی. بۆیه به ناچار مابووویه وه و به ناچار بهر گوی ئه کهوت. هه رچه ند را و بوچوونی و به ناچاری و بیست و برپاری نه گۆری خوئی سه بارهت به و شتانهی که وترا، له پێشه وه دابوو:

— «سه رجه م نۆزده جووتیارین ئیمه که یهک له پینچ به شمان بهر ئه کهوئی. واته ئیمه ی نۆزده کهس به شیک له به ره مه که ئه بهین و ئاغه که یهک کهسه چوار بهش ئه با. سه د مهن گهنم ئه گهر له بهرچاو بگرین، ئیمه به نۆزده کهس بیست مهن وه ئه گرین و ئاغه به تهنها خوئی هه شتا مهن! به و جوۆری لیدی که من و نانخۆره کانم یهک مهن له و سه د مهنم بهر ئه کهوئی و ئاغه هه شتا له سه د مهن. ئه مه یه ویزدان و مرو فایه تی؟! به و جیاوازییه وه که منی تا قه کهس به دریزایی ساڵ کار و بیگاری ئه کهم، به لām ئاغه ی ئیمه تهنها له تا پودا ئاگای له سه روونی زه وییه کانی هه یه. جگه له وهش ئه مسال فهرمانی داوه مزی ده شته وانیش له خهرمان بدهین، یان خو مان به نۆره ده شته وانی بکهین! ره نگه ساالی داها توو کرپی باره بهر و شوان و کو یخاش ئیمه ئه بی بیدهین؟! به مهش ئه گهر پازی بیین، پیموانییه ئه و پازی بی. جگه له مهش ساڵ به دوانزه چاو له دهس و ئاتاج پامان ئه گری. پاستیه که ی ئیمه ی کردۆته بهنده و خو لāmی خوئی. ئاتاجمان ئه کا بو ئه وه ی هه میشه ی خوا ده ستمان له بن به ردی ئه ودا بی. ئاتاج تا ئه و پاده یه که تهنها ژه میکیش ورگمان تی نه بی. ئه وهنده چاوله دهس که نه ویزین ته نانهت سه یریشی بکهین. ئیتر...»

قه دیر هه لسا و به ره و کو لآن رویشت و له سه ر جو گه که

٢١٧٥

که ئیسه ر

به رگه شه شه م

دانیشت و گوی له زه مزه مه ی ئاوه که پراگرت. به لām زوری پی نه چوو دهنگی چه پله لیدان و پیکه نین و جه فه نگ و گو لمه ز له حه وشه ی ما لی به لخیه وه به رز بوویه وه و به دوای دا، قه دیر دهنگی لالای ناسیه وه که ئه یوت:

— «شتیکیش دهربارهی ئیمه بلین. ئیمه‌ی قه‌لا‌سچن!»

— «خۆت، خۆت بلێ لا‌لا. ئه‌وه نییه خه‌ریکی ئه‌یلێ!»

— «ئه‌لێم. بۆچی نه‌لێم؟ مه‌گه‌ر من زمانم نییه؟ یه‌که‌میان ئه‌وه‌ی که ئیمه‌ش ئه‌بێ مافی ئه‌وه‌مان هه‌بێ بتوانین دروینه‌ بکه‌ین. هه‌ر کامه‌مان که ئه‌توانی. دوو‌مه‌که‌ی... ئیسته‌ که ئیمه‌ قه‌لا‌س کۆ ئه‌که‌ینه‌وه، دروینه‌وان ئه‌بێ تۆزێ ده‌ست و دلی ئاوه‌له‌ بێ. خۆ مرواری له‌ ده‌می داسه‌که‌یان داناوه‌ری. تۆزێ جه‌ربه‌زه و پیاوه‌تیان هه‌بێ و چوار گۆله‌ گه‌نم له‌ ده‌می داسه‌که‌یان هه‌لوهرینن، بۆ ئه‌وه‌ی ئیمه‌ش ناچار نه‌بین له‌ یه‌کدی بدزین. سییه‌مه‌که‌ی ئه‌و جوړه‌ که‌سانه ئه‌وه‌نده‌ حه‌لا‌ل و حه‌رام نه‌ده‌ن به‌ چاومان‌دا. چونکه ئیمه‌ باش ئه‌زانین که خۆیان ئه‌و هه‌موو داراییه‌یان به‌ ئاره‌قه‌ی ناوچه‌وانیان نه‌ناوه‌ به‌یه‌که‌وه. ئیمه‌ ئه‌زانین ئه‌و داراییه‌ له‌ پێگه‌ی په‌وا و حه‌لا‌له‌وه‌ به‌و جوړه‌ که‌له‌که‌ نابێ. به‌لام بۆ ئه‌گاته‌ نوڤه‌ی ئیمه‌ ئه‌بێ به‌ شه‌ری حه‌لا‌ل و حه‌رام؟! بۆچی ئه‌گه‌ر وه‌لا‌خستنی گۆله‌ گه‌نمیک بێ به‌ حه‌رام حه‌سیب ئه‌کرێ، به‌لام ئه‌و کاته‌ی که خه‌رمان خه‌رمان بێ به‌ حه‌لا‌ل ئه‌ژمه‌ردری؟ ئه‌ری؟... وایه‌؟!»

قه‌دیر جاریکه‌تیریش گه‌رایه‌وه‌ بۆ سه‌ربان و ئه‌بیینی لا‌لا له‌ ناو هه‌راوه‌وریا و چه‌پله‌ لێدانی کۆپه‌که‌دا سمت با ئه‌دا و ئه‌پروا به‌ره‌و ئه‌و ژنانه‌ی لای دیواره‌ پوو‌خواوی ده‌رگای هه‌وشه‌ وه‌ستابوون.

— ره‌حه‌مه‌ت له‌و شیره‌ی که خواردووته، لا‌لا!

— به‌ راستی ئافه‌رین، لا‌لا!

— هه‌رپه‌را... هه‌رپه‌را... لا‌لا!

شه‌یدا هه‌روا وه‌ستابوو و سه‌یری ژنه‌کانی ئه‌کرد که ده‌وری لا‌لایان دابوو. خالۆی قه‌دیر سه‌ری دانه‌واندبوو و قوربان به‌لووچ، پێئه‌که‌نی و ددانه‌ سپیه‌کانی دیار بوون. گۆده‌رزێ به‌لخی، ده‌ستی جووتیاریکی میوانی گرتبوو به‌ ده‌ستیه‌وه‌ و به‌ خۆشیه‌وه‌ به‌ره‌و ده‌رگا ئه‌یبرد و به‌ ده‌سته‌که‌ی تری داوای له‌ ئاپۆره‌که‌ ئه‌کرد ئارام

بن:

– گوؤ پاگرن، گوؤ پاگرن! ئیستەش جەنابی... لە لایەن
یەکیتی مەلەبەندی شامکوۆە قسەمان بو ئەکا.

قەدیر بێنرا. قوربان بەلووچ چاوی پێی کەوت. عەباسجانیش
بینی. ئیتر نەهێ ئەتوانی لە سەریان راوەستی. یان ئەبوا ون ببی یان
ئەوهی لە دیوارەکەوه بخزیتە خوارەوه و بێتە ناو کوپەکە. هەرچی
چۆن بێ نەهێ ئەتوانی ئیتر لەوئ بەمینیتهوه. جووتیاری شامکانی
کەوتبوویە ئاخافتن. خالۆی قەدیر هەلسابوو و ئەپووست لە
ناو دانیشتوانەوه خۆی بگەیهنیتە کوڵان. قەدیر پووی وهگرپا و
پویشت تا لەو پێگەیهوه کە هاتبوو، بچیتەوه بو کوڵان. لەوئ
ئەیتوانی بریاری رویشتن یان نەرپویشتن بدات. دەنگی کابرای
شامکانی لەو ئارامیە بەرپا ببوو ئەبیسرا:

– «دوو دەستەیی، براینە. دووبەرەکی ئەو بەلایەیه کە لەم
پوژانەدا پەرهی پێ ئەدەن...»

قەدیر ئیتر دانەنیشت. خۆی گەیانە کوڵان و لە بن دیوارەکە
پشت مائی بەلخی راوەستا. لە هەمانکاتدا، خالۆ داوهر لە مائی
بەلخی هاتە دەرەوه و لە کاتیکا قوڵ و شەرۆالەکەهێ ئەتەکاند
لە ناو کوڵان کەوتە ری. قەدیر هەرۆا لە بن دیوارەکە، لە سیبەری
شەودا وهستابوو. خالۆی هات و بە بەردەمی دا تپپەری و پویشت.
قەدیر بەرەو مائی بەلخی پویشت و نزیک دەرگاگە، لای دیوارە
پووخواو لە پشت سەری ژنەکانەوه وهستا. دەنگی جووتیاری
شامکانی بە پوونی ئەبیسرا:

– «... بتهوئ و نەتهوئ لە هەر گوند و ئاواپیه کدا ناکۆکیە
هەیه. بیانوویە کە هەیه. ژیلەمۆیه کە لە بن خۆلەمیشدا هەیه.

ئاغەکان ئەو ژیلەمۆیه ئەگەشیئەنەوه و دار و چیلکەهێ ئەخەنە
سەر و باوہشیئە ئەکەن. بە کورتیەکەهێ ئەیانەوئ لە هەموو
لایە ک شەری حەیدەری – نەعمەتی هەنگیرسین و سەرمان
گەرم بکەن کە دار لە یە ک بەرزەوه بکەین! یەکیک لە کوژراوەکانی

ئەم جۆرە جەنگە لە مەلبەندی جوختای، ژنیك بوو كە چوار مانگە دووگیان بوو. جا ئیتر هەسیبی لایەنەكانی تر بكن.

قەدیر لە بن دیوارە پروخوا، هەلترووشكا و كەوتە كیشتانی هیڵ و بازنیەك وەكوو سەرگرمی. دەنگەكە گۆرا و قەدیر ناسیەوه. رەنگە غەزەنفەری هاشماوایی بی كە ستار لەگەڵ خۆی هیئابووی بۆ قەلاچیمەن:

— «وەكوو مەپری گێژ ئەمانبەنە سەر سنووقی دەنگدان! ئەمە چ واتایەکی هەیه؟ ئیمە لە كوپۆه ئەیانناسین؟ تازە گیرام بشیان ناسین، ئەوان لە كوئی و ئیمە لە كوئی؟ ئیمەیان كردووہ بە پئی پلیكانە و بە سەر پشتماندا ئەچنە سەر و چی و چی و چی. واتای ئەو كارە كە ئیمە ئەیکەین چیبە؟ واتای ئەوہیە كە ئیمە بووین بە ئامیری دەستی ئەوان. لەبری ئەوہی كە ببین بە دەسكەلای درۆزن و فیڵەبازەكان بۆچی بۆ كاری خۆمان هەنگاو هەلنەگرین؟ یەكیستی...»

زۆربەیی خەلكی ناوچەكە غەزەنفەری هاشم ئاوابیان ئەناسی. پیاویكی وردیلە و زیت و تیژ، بە مایەییەکی ئامادە بۆ جۆش و خرۆش و پەلاماردان. لە جیی خۆی دا بە یەكێك لە سەرۆزماندارترین كەسان ناسرابوو لە درێژەیی ساڵان دا و بە تەواوەتی خۆی تەرخان كردبوو لە پیناوی بیروباوەریدا. بۆیەش بوو كە كوێخاكان و جەندەرمەكان غەزەنفەریان بە یەكێك لە هۆكارەكانی رێكخستنی ئەم جۆرە "كوپۆ و كوپوونەوانە" ئەناسی:

— «... چەندین جار لات و لووتەكانیان ناردۆتە گیانی من، بۆچی؟ لە بەر ئەوہی قسەری هەق ئەكەم. ئەبێ بلیم. راستەقینە ئەبێ بگوتری. تا كەمی ئەبێ سوارمان بن؟ تەنانەت قسەیی خۆشیان نابەن بەرپۆه. مەگەر گەلاڵەیی رپسای لە سەتاپازە خۆیان نەیانبردۆتە پارلمان و پەسەندیان كردووہ؟ بەلام كاتی جی بەجی كردنی هەزار بروبیانوو ئەهیننەوه. كاتی هەق دان ئەوہندە ئەنقین ئەلیی ئەیانەوی بزین. بەلام ئەبێ بزانی كە ئیمە

وهری ئهگرين. ههقی خۆمان به تهواوهتی ئهسپينين. ئيمه پارهمان لايانه، قهردارين. ئاگاتان ليه؟! ئيمه له گوندى خۆمان تيمان گهياندين كه ئيره سهر گهردهنه نيه وهزا و وهرز بين، تالانى بکهن و برۆن. زۆر سهيره. به دريژايي سالا ئهچن به دوای پابواردنی خوياندا و... ئهوهندهی بهرهم بهدی هات، وهکوو گياکهله لهو عهزرهوه سهر دهرئههيئن. هينهکهی ئيمه - بهقوربان خواي بهم - لهگهله بازرگان ديه سهر خهرمان و ههر لهوي ئهيفروشيت و پارهکهی ئهبا بو قومار و کاری تر. ههلبهت لهمهولا ئهبي بهری پي بگيريت. دهوروبهري مالى خهلكی خو شوپيني پابواردن نيه! ههلهسن له قهراخ ئاوهکه فهرش پائهخن و لوئی ئههيئن و ئهكهونه خواردنهوه و پابواردن. پهريژيني قايم بي، ئيمهش به گونيان نازانن. ههر ئهوهنده بلیم كه ئيمه مافی خۆمان وهرنهگرين. چونكه ههق ئهبي وهربگيری. تيگهيشتن؟! يهكييتی...»

– شيرين زماي ئهكا! شيرين زماي ئهكا!

قهدير به دهنگی كپی بوندار، سهري ههليئا و سهيري كرد. لهو بهری جوگهی ئاوهكهوه ئاگری سيگارهکهی ئهبريسكايهوه - وهکوو شتی - سهیدی تهلهفوونچی به بي جووله له لايهوه وهستابوو:

– برۆين باشتره. گهرم داگيرساون. قره ساز ئهبي.

له کاتی كهوتنه پيادا بوندار ددانی ليك گيراند و وتی:

– بزا قن پروتی چۆن زمانيان دهرهينا وه و خهريكن قسهی زل ئهكهن؟ يادت بهخيير پهزاخانی سپاسالار! له كويی كه خهلكی له ترسی تو له باخهلی ژنهكانيشياندا ئهلهريزن!

قهدير پرووی له روپيشتنی بوندار وهريژپا و چۆوه ناو خوی.

شيوهی وتاردانهکهی غهزنهفهري هاشم ئاوايي، زياتر توند و ٢١٧٩
 كه ئيهدر
 بهرگه شه شه م

هه ره شه ئاميز ببوو:

– «ئهمانترسيئن. له هه موو شت ئهمانترسيئن. ئيمه ئهبي

له چی بترسين؟ قور به سهرمان ئهگهر دهرهقهتی جهندهرمهی

شپړپو نه یهین. بۆچی کاتیکه لیک بهر نه بین هر هه موومان
وهکوو بهران سهر نه وه شینین و کاتیکه رووبه رووی نه وان نه بینه وه
دهست و پیمان گۆچ نه بی؟ که وا بوو نیمه گۆپالنه کانمان ته نها
بۆ خو مان خر کردووه. واته نه توانین داره کانمان له سهر و به چکی
یه کدی دا بشکینین و بهس؟! نهی قور به سهرمان!... من خوم
له بهرام بهر ناغه که مان دا وه ستام و پیموت نه گهر بهتووی دهسی
دهسیمان پی بکهی، نه رزین به سهرت دا و نه تکوژین. پیتان وایه
وتی چی؟ نهیتوانی هیچ بللی. لال بوو، لال! سهری داخست و
وهکوو مردوو چوو بۆ لای فایتوونه که ی. یه کیتی...»

چه پله بۆ غه زه نهر لی درا و هورپایان کیشا. قه دیر په نجه کانی
لیک هه لپیکا و ته قاندنی و بیستی له ناو خه لکه که وه دهنگیک
وتی:

— «شیرت چه لال غه زه نهر، بللی! بللی!»

قه دیر گووی لی بوو غه زه نهر سینهی ساف کرد و وتی:
— «حه یف که ناتوانم نه م کاغزه زانه بخوینمه وه و نا لی ره دا
روونی بکه مه وه چ باسه. چی بکه م؟ ناخر که ی هیشتیان نیمه
بچینه فی رگه؟ که ی هیشتیان نیمه بخوینین؟ که ی هیشتیان
نیمه سهرمان بله قینین و چاو و گویمان بکریته وه؟ به کویری
باریان هی ناوین و نیسته ش نه یانه وی به که ری پامان بگرن. مروف
گریانی بۆ خووی دی. به گری نه م چرایه ناماده م نیوهی بهری ره نجم
بدهم بهو مهرجه ی مناله که م بتوانی فی ری خویندن و نووسین
بی. به لام خوین، بۆ مناله کانی خوین که میشکیان پره له
بهز، به نووکه چه قو نهره وه نه گرن یان به ماست و قه یماخ
و کاله ک و بهرخ و کار. شایه تم هه یه. ناماده یه لی ره کانی و
شایه تی نه دا. جه نابی سه مه رقه ندی خو مان به ری پوه بهری فی رگه یه
و له گه ل نیمه هاتووه نه م لاپه رانه مان بۆ شی بکاته وه. هه مووی
لی ره دا نووسراوه.»

قه دیر هه لسا و سه رکه وته سهر دیواره رووخاو. له سهر

یالی دیواره که وهکوو پشیله به چوار دست و پی چوو بو سهر بان و، له شوینیک که بتوانی چه نابی سه مرقه ندی ببینی، هه لئرووشکا.

— من مامۆستام، خه لکینه. له وهی که نه بینم گونده که ییوهش وهکوو زۆر بهی گونده کانی ئهم ولاته، هیشتاش له فیگره یه کی سی کلاسهش بی به شه له ناخی دلوه غه مگینم و خۆم به هاودهردی ئیوه ئه زانم. ولاتی ئیمه پیاوان و ته نانهت ژنانی مه زنی له داوینی خۆی دا پهروه رده کردوو. هه رچه ن که میان له تیغی جه لاد دهر بازی بووه. به لām به مرۆ ته نانهت دهر فته تی ئه وهش نادهن تا خه لکی مه زن پهروه رده بی؛ چونکه بهر له وهی پی بگهن ئه یاندهن به دهس جه لاده وه. له سه رده می ئیمه دا یه کی لک لهو مرۆقه مه زنامه، دکتۆر... بوو، که مامۆستا بوو. رهنگه ئهم ناوه و ناوه کانی تر بو ئیوه ئاشنا نه بی. هه رواشه. به لām ئیمه ئه بی شانازییه کانی خۆمان بناسین. هه رچه ن ئاغه کان ئه مکاره ی ئیمه یان پیخۆش نییه. به لām چ کاریکی ئیمه هه یه ئه وان پییان خۆش بی؟ یه کی لک لهو هه زاران تاوانانه ی ئه مانه ئه وه یه که خه لکیان له خۆیان و له شانازییه کانیان دوور کردۆته وه. کاریان ئه وه بووه تۆوی دوژمنی و دووبه ره کی بلاو بکه نه وه. کینه و پقه بهری له ناو خه لکدا په ره پی بدهن. نه زانی و هه ژاری و بی په وشتی و خراپه...»

راسته یه که ی جه نابی سه مرقه ندی بو خۆی له بهر چاوی خه لکی دا وهک غه واره خۆیای ئه کرد. لانیکه م، قه دیر وای ئه ببینی و هه ر له سه ره تاشه وه زیاتر له وهی گوئی له قسه کانی بی، له که سه م و بیچه می سه مه ره ی کابرا ورد ئه بووه یه وه. ئه و بیچه م و قه لافه ته ی که جله کانی له بهری دا ئه گریان. جاکه تیکی کورته ی رپری، بوینباخیکی گری ورد که له بن سیوکه ی گه رووی، له نیوان یه خه ی کراسه که ی دا جیگیر ببوو. یه خه ی کراسه که ی له گوپچه کی که رویشکیکی خۆله میشی ئه چوون. پانتۆلیکی

قاوهیی ههراوی له پێدا بوو، ئەتوت سهرچۆکهکانی ههلمساوه. دهره‌لنگه‌کانی کهوتبوونه سهر پێلاوه‌کانی. قژی رهشی ئەتوت به شیلهی گۆچانی نوڤل لکابوو به یه‌ک‌دا. سمیلێ کورت بوو له بن کونه لووتی‌دا و، چه‌ناگهی له راده‌ی ئاسایی کورتر بوو. له‌شی له‌ر و لاواز بوو و سهرشانه‌کانی جاکه‌ته‌که‌ی داکه‌وتبوون و له ناو قۆلێ ههراوی جاکه‌ته‌که‌دا، له‌بری قۆل ئەتوت دوو قامیشی باریکن جار‌جاره ئەجوولینه‌وه. کاتی کۆکین ده‌فه‌ی شانی دهرئه‌په‌رین و مله‌ درێژه‌که‌ی له ناو شانه‌کانی‌دا ون ئەبوو. کابرا وه‌کوو مشتتیکێ قووچاو گرمۆله ئەبوو، دیسانه‌وه ئەکرایه‌وه و درێژه‌ی به قسه‌کانی ئەدایه‌وه:

— ... سووخواردن، نه‌بوونی رێ و بان، نه‌بوونی هۆی هاتوچۆ، نه‌بوونی توو، نه‌بوونی ئامی‌ری بیرلیدان، نه‌بوونی بیمه‌ی کار بۆ جووتیارانی به‌شدار، نه‌بوونی کار بۆ ره‌شایی، نه‌بوونی دهرمان و تهن‌دروستی، بایه‌خ نه‌دان به‌ پیشه‌سازی بوومی، گۆی نه‌دان به‌ مندال و می‌رمندال و لاوان، گۆی نه‌دان و لاساری به‌رامبهر به‌ کۆمه‌لانی جه‌ماوه‌ر، به‌دیهيانی ژینگه‌ی در‌دۆنگ و به‌دگومانی و بی‌بروایی، بلا‌وکردنه‌وه‌ی بیر و بۆچوونی پر‌وپووج، به‌دناو کردنی ئەو که‌سانه‌ی شه‌یدای گهل و ولاتی خویان، درۆ و دیسانه‌وه‌ی درۆکردن له‌گه‌ڵ جه‌ماوه‌ر، به‌ئینی درۆ و فریودان و ده‌غه‌لی و گزیکاری، ولاتفرۆشی و په‌روه‌رده‌ی کردنی سیخو‌ر و زمانگیر، به‌ پاشکه‌وتوویی راگرتنی کشتوکال له‌ سنووری دوو هه‌زار سال له‌مه‌وه‌به‌ردا، هه‌ره‌شه‌ و سووکایه‌تی کردن به‌ مه‌ردم، نوکه‌ر په‌روه‌ری، پیشیل کردن، په‌ره‌پیدانی خۆ به‌که‌م بینین...

دیسانه‌وه‌ش کۆکه. جاریکێ‌تر ده‌فه‌کانی شانی سه‌مه‌ره‌قهن‌دی دهر‌په‌رین و مله‌ درێژه‌که‌ی له ناو شانه‌کانی‌دا ون بوو. چه‌ناگه‌ی لکا به‌ سینگیه‌وه‌ و بوو به‌ مشتتیکێ گوو‌شراو. جاریکێ‌تر له‌ کاتی‌کا ئاو له‌ هه‌لقه‌ی چاوه‌کانی‌دا کۆوه‌ ببوو، سه‌ری به‌رز کرده‌وه‌ و قۆپچه‌ی جاکه‌ته‌که‌ی گرت به‌ دستیه‌وه‌ و وتی:

– ببورن، براین. ببورن!

– بیخوینهوه جهنابی سه‌مهرقه‌ندی. بیخوینه‌ره‌وه و بۆمانی شی بکه‌ره‌وه.

جهنابی سه‌مهرقه‌ندی ئەتوت تازه به‌وهی زانیبوو که په‌ره کاغه‌زه‌که‌ی له ماوه‌ی قسه‌کردن‌دا ئەم ده‌ستاوده‌ست پیکردوه. بۆیه شه‌ونامه چرچ و لۆچه‌که‌ی ساف کرد و به‌رزی کرده‌وه. گرتی به بهر چاویه‌وه. به‌لخی فانۆسه‌که‌ی له ده‌ستی ستار وهرگرت و لای شانی جهنابی سه‌مهرقه‌ندییه‌وه رایگرت. جهنابی سه‌مهرقه‌ندی له‌پر نیگای له سهر کاغه‌زه‌که‌ی لادا، مشتتی به‌رز کرده‌وه، په‌نجه‌ی ئەماژه‌ی وه‌کوو جووجه‌له‌یه‌ک که مل له هیلانه درئه‌کیشتی، تیژ کرد و به لیبراپویه‌ک له وشه‌ی‌دا، وتی:

– ده به‌ند! ده به‌ندی سه‌ره‌کی وه‌کوو بناغه‌ی سه‌ره‌تایی، بۆ چاککردنی ژیا‌نی کۆمه‌لانی گوندنشینی ئی‌مه، بۆ به‌دی‌هینانی زه‌مینه‌یه‌ک بۆ ژیا‌نیکی له‌باری جووتیارانی له گونده‌کان‌دا. ئی‌مه ئەم به‌ندانمان له سالی هه‌زار و سی‌سه‌د و بیست و سی، واته نزیکه‌ی چوار سال له‌مه‌وبه‌ر دارشتوه و پيشکه‌شی نه‌ته‌وه و ده‌وله‌تمان کردوه و مه‌رجی جی‌به‌جی کردنیمان به به‌شداری پاسته‌وخۆی یه‌کی‌تی جووتیاران و چاودیری ده‌وله‌ت زانیوه:

یه‌ک! به‌ندی یه‌که‌م: کرینه‌وه‌ی زه‌وییه گه‌وره‌کان و دابه‌شکردنی به خۆپایی له نیوان جووتیارانی بی زه‌وی و که‌م زه‌وی‌دا.

قه‌دیر خزایه به‌ر پاساری بانه‌که. هه‌لسا، هه‌ناسه‌ی پاست کرده‌وه و بیستی که تاجعه‌لی کۆل‌به‌ر به ده‌نگه گنه‌که‌ی وتی:

– شی بکه‌ره‌وه جهنابی سه‌مهرقه‌ندی، شرۆقه‌ی بکه. کی

بی‌کپری و کی دابه‌شی بکات؟ ئەو کاره چۆن ئەکری؟

قه‌دیر له سهر پاساری بانه‌که پیچه‌وانه‌ی دیواره‌ی پووخواوی مائی به‌لخی شه‌که‌ت و قه‌ل‌س که‌وته پری. ئەوا له سهر بانی مائی ئەول‌حسینی میلووره بوو و ده‌نگی وتووێژه‌که‌ی حه‌وشه‌ی

مائی به لّخی نه بیست:

– «بهندی دوهم!...»

مائی نهولحسینی میلووره وه کوو گۆر تاریک و خامۆش بوو. وامهزانه گیانداریک -لانیکه- ههناسهی تیا نه دات. که ره کههی نهولحسینی میلوورهش دهنگی لیوه نه نه هات. لکاو به بانی مائی میلووره وه، مائی همه جافری سدیقه تورومبو بوو و به نه نیشته وه دیواری مائی "بگه پیم" که ده رگاکانیان له پشت و په نای قه لّاو به ره ره ده رگا گه وره کههی بابقولی بوندار نه کرایه وه. بیمینی بو دیواری بانجه کههی بوندار، ماله بچوو که کههی یونسسی که ردار و مائی گودار بوو که نه توت لیک ئالّاون.

قه دیر هه رچهند نهیتوانی به سهر بانی نهو مالّاندها که دانیشتهوانی به زوری له مائی به لّخی سه ریان گهرم بوو، به بیگه^(۳) بو خوی پیاسه بکات، کهچی بالّا و ههنگاوئیکی بمینی بو دیواری باخچه کههی بوندار، له سهر لیواری دیواره که دانیشته، بو نه وهی ورده ورده بخزیته خواره وه بو ناو کوّلان. به لّام په له شی نه نه کرد، هه رچهند ئارام و ئوقره ی نه بوو. چونکه نه بویه به شینهیی کاته که بکوژی و، نه یکوشت. نه م کوپ و گوت و بیسانه، به گومانی نهو -نه م گالته جار و دریزداد پییه- نه بی کوتایی پی بی و، ته واو بی. چونکه به پروای قه دیر میوانه کان نه مشه و، له قه لّاچیمه ن نامینته وه و بو نه وهی له کاتی خوی دا بگه نه وه، نه بوا له کاتی خوی شی دا بکه ونه پی. که وا بوو نهو که سانهی که نه م کوپوونه وه یان خستوته ری، بیگومان کاتیکی تایه تیشیان بو دیاری کردووه. سه ره پای نه مانهش قه دیر تا بلاوه کردنی کوپه که، هه رچهند کات زور به قورسی و دژواری تیئه په پی، نه بویه خوی رابگری. بویه له سهر لیواری بانی مائی گودار، وه کوو کوندیکی خامۆش کر بوو و چاوی بریه تاریکایی شهو. دهستی له دهو

۳- بیگه م: apathetic **بانه و لیکدار** که ته ره خه مانه، بیته و فیر، گوینه ده ر **۴** لا مبالی

apatisk **۵** بی تفاوت، بی اعتنا.

۳۱۸۴
که لیسدهر
به رگی شه شه

ئەژنۆكەنى ھەلپپىكا و چاوەرێ بوو.

لە بەرامبەر قەدىردا، تۆزىك لە سەرتەرەو، بابقولى بوندار و سەيدى تەلەفوونچى لە بەر محاجەرەى بانىجەكەى بالەخانەى مالى سەيد راوہستابوون. قەدىر بالاي بوندارى لە كراسە سپىەكەىدا ئەناسىەوہ. ھەرەوہا ئەيتوانى قسە و باسيان ببيسى، چونكە بوندار ھىشتاش قەلس و توورە بوو:

— ... ھەروا نامىنى. دنيا ھەروا نامىنى. ئەو بى باوكانەى ئەم غەوارانەيان ھىناوہ بۆ قەلاچىمەن، ئەوانەى كە ئەم «گەپجارەيان» ساز كردوہ، ئەگەر تۆزىك ئاوەزيان ھەبوايە، ئەيانزانى كە پۆزگار ھەروا نامىنى. ھەروا بى دەر و دەرەزەش نىيە ئەم و لا تە. خاوەنى ھەيە. بەو جوورە نىيە ھەموو قن پرووتىك چ گوويەكى پىخوش بوو ببخوات. بۆيان دەرئەكەوئ. پاشتر بۆيان دەرئەكەوئ. ئاي... ئاي... پەزاخان! ئەم جەوانە كوپى تۆيە؟! ئەى خوت لە كوئى؟ خەرىكن و لا تەكەت ئاگر تىبەر ئەدەن؛ سەر لە گوور دەرئەپىنە! سەر لە... تارمايى بوندار لە بەر محاجەرەى بانىجەكەى مالى سەيدى تەلەفوونچى ون بوو و وا پىئەچوو بە پلىكانەكاندا چووہ خوارەوہ بەرەو كوۆلان.

قەدىر، بۆ ئەوہى خوى پيشانى بوندار بەدات، نەرم و چالاک بە بازيكى سووكەلە خوى ھەوا دايە كوۆلان و كەوتە تەك ئاوى جوۆگەكە، بەرەو خوار. بە بى گوويدانە دەنگى پىكادانى دەرگای مالى سەيدى تەلەفوونچى و ھەنگاوەكانى سەيد و بوندار. رىگەى قەدىر، بە ناچارىي بە قەراخ ديوار و دەرگای بەلخىدا تىئەپەپى. جگە لەوہ و بە ھىواى كوۆتايى ھاتنى كوۆرەكە، قەدىر ئەبوايە بۆ خوونيشاندان بەو خەلكەى لەوئ كوۆ ببوونەوہ، تاويكىش لەو ناوہ بخوليتەوہ و ناوبەناو رابوہستى. لەم رووہوہ بيمىنى بۆ مالى بەلخى خاوى كردەوہ و گووى ھەلخست. دەنگى جەنابى سەمەر قەندى سەبارەت بەو كاتەى دەستى پىكردبوو زور بەرزتر

ببوو:

— «... دابه‌شکردنی دادگه‌ران‌هی به‌روبووم له نیوان زه‌ویدار و جووتیار، هه‌لۆه‌شان‌دنه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی داسه‌پینراوی ئا‌غه-جووتیار، دامه‌زراندنی بانکی کشتوکا‌ل به مه‌به‌ستی یارمه‌تیدانی جووتیارانی بی زه‌وی، چاککردنی باری ژبانی گونده‌کان، دامه‌زراندنی فی‌رگه و ناوه‌ندی ته‌ندروستی و، له ئاکام‌دا... پ‌یک‌خستنی خه‌باتی جه‌ماوه‌ریی گونده‌کان دژی زولمی فه‌رمانبه‌رانی ده‌ولت و جه‌نده‌ر مه و زه‌ویدار و سه‌له‌مخۆره‌کان به ئاقاری باشتر کردنی باری کۆمه‌لایه‌تی و، هه‌لۆه‌شان‌دنه‌وه‌ی بی‌گاری و هه‌لب‌ژاردنی کو‌یخا له لایه‌ن دانیش‌توانه‌وه و...»

قه‌دیر، هه‌ستی به تیپه‌رینی بوندار و سه‌یدی ته‌له‌فوونچی کرد به لای شانی خۆی‌دا. هه‌رچه‌ند نه قه‌دیر دلێ ئه‌وه‌ی هه‌بوو له‌گه‌ل بوندار رووبه‌روو بیته‌وه و نه بوندار شوینیکی بو رووبه‌روو بوونه‌وه له‌گه‌ل قه‌دیر شک ئه‌برد. بو‌یه بوندار، دیده و نه‌دیده به لای قه‌دیردا تیپه‌ری و قه‌دیر، گو‌یی له قسه‌کانی جه‌نابی سه‌مه‌رقه‌ندی، له سه‌ر جو‌گه‌ی ئاوه‌که دانیش‌ت و بزیه‌کی ته‌وساوی له سه‌ر لیوی، زیخیکی هه‌ل‌دایه‌ ناو ئاوه‌که و له به‌ر خۆیه‌وه زه‌مزه‌مه‌ی کرد:

«بنالینه‌!... دیسانه‌وه‌ش بنالینه‌، پیاوی خوش‌باوه‌ر! پیاوی ساویله‌که! ئه‌ی... هه‌میشه‌ی خوا زمانباز و چه‌قاوه‌س‌سویان ئه‌هینا گالته به خه‌لکی بکات، که‌چی ئه‌مجاره له خۆمان کۆله‌وارترین هی‌ناوه‌! ئه‌مه‌یان قه‌شمه‌ریکه بو خۆی! کاتیکه دوو لایه‌نی وازیه‌که هه‌ردووکیان گه‌مزه و ساویله‌که بن یارییه‌که زیاتریش ئه‌بی به گه‌پچار. ده‌ی... ئیتر چی؟ بی‌پ‌یسه با بزاین!»

دریژه‌ی نه‌بوو؛ به‌س هه‌روا‌هوریا.
جه‌ماوه‌ر ورده ورده ئه‌بوا له ما‌لی به‌لخی ده‌رکه‌ون. ده‌رکه‌وتن. دوو دوو و سی سی و، هه‌رچی بی به ته‌نها نه‌بوون. قه‌دیریش هه‌لسا و له قه‌راخه‌وه که‌وته پ‌ی.

— به‌هه‌شتیکی خراپ نییه‌! خودی به‌هه‌شته ئیتر! زه‌ویت

پي ٻدن و ٺاوت پي ٻدن، فيرگه و نهخوشخانه و کارهبا. دهستی خان و ٺاغه کورت بکهنهوه و بهلاي جهندهرمه و سووخور نهپيلن، گوپالي گزير و سهرکار و کوپخا به سهر سهرمانهوه نهميني، بيري ٺاو و کاريزي جياوازيش لي بدن... ٺيتر چي ٺهمينتهوه؟ هيچ وهلا. قهلاچيمهن بوخوي ٺهبي به بههشت! ٺهبي به گولستان. له خهويكي خوش ٺهچي، عهبدوله رهش. تو بللي تا ٺيسته له هيچ کوپي ٺهم ولاته شتي وا پروي دابي؟! — وهلاهي... وهلاهي... خوا ٺهزاني!

قهدير به دواي عهبدوله رهش و تاجعالي کوٺبهردا، ههنگاو ههنگاو له گهليان ٺهرويشت. عهبدوله رهش به دهنگي پي قهدير ٺاوري دايهوه. قهدير پي ههگرت و كهوته پيشيانهوه بهرهو مالي خويان، چونكه دلي وتوويزي نهبوو. بهلام وا ديار بوو خوشيهكهي تاجعالي کوٺبهر توورهي کردوه:

— تو له کوئ بووي، قهدير؟ لهوي نهبووي؟
— بووم!
— بووي؟ بيستت؟ گوٺت له قسهکان بوو؟
— بوو!

— بههشت! بههشت قهدير! بههشت مهگر چيه؟
قهدير له پشت دهرگاي ماليان، له بن تاقی شكاوي ناودالان، به بي وهلام پارهستا تا عهبدوله رهش و تاجعالي کوٺبهر تيپهپن. بيدهنگيهكهي قهدير، دهرهتي به تاجعالي نهٺدا ههستي خوي دهربيري. جگه لهوه عهبدوله رهشيش دل و دهرروني وهستاني نهبوو و وا دهرٺهكهوت له سهر پرواي تاجعالي نييه. يان بهو پارهيهي تاجعالي دلي به شتهكه خوش نييه:

— وهره پروين مالکاول! ٺاو به لووتمهوه بهند نابي.

تيپهپين و دوور كهوتنهوه بهرهو مالي سهنهما، خوشكي عهبدوله رهش. قهدير چاوي له يافتيان وهرگرت و لهسهرخو دهرگاي هموشهي کردهوه، چوهو ناو دالان و دهرگاي له سهر

ئەو ھورپا و قىژە و قازەى دىسانەو بەرز بېوويەو، داخست. بۆ
 ھاننەو سەرخۆ و رېككردنى بىرى، بۆ ماوويەكى باش ھەنيەى
 نا بە تەختەى دەرگاكوە. ئەتوت ئەيەوئ لەو ھەرا و ھورپايە
 ئەوئ لە سەردا ماووتەو لە سەرى كاسى بكاتە دەرەو. چاوى
 بەست و گوئى پادىرا بۆ چوونە دەرەو و ،كازەكازى سەرلەنوئ.
 چەندىك بەو جوړە مايەو و پاشان، سەرى بەرزكردەو و لە
 دالانە تاريكەكە تىپەرى و بە لاي بىرەكەدا چوو بۆ ھەمار.
 دەنگى بابقولى بوندار كە وا پئئەچوو پلار لە شەيدا ئەگرئ
 بۆ تاويك قەدىرى لە سەر جيى خوئ راگرت:

– «دەشت و خەرمانتان بە ھىواى خوا بەجئ ھىشتوو و
 ھاتوون گوئ لە وتار و چەلەحانئ رائەگرن؟! كە چى؟ بزانه بۆ چ
 جەھەننەمىك چوو ئەم تاجەليە؟ ھەلئ بىدۆزەو!»
 قەدىر پئى ھەلگرت و دەستى نا بە دەرگاي ھەمارەكوە. بە
 بېوازيەو كەردىو و پئى نايە ژورەو. ھەمار تاريك بوو و قەدىر
 بئ حەزى پووناكى و تەنانەت تواناي ئەوئ نەبوو بە شەمچەيەك
 فانۆسەكە داگرسىئ. بە تاريكى لە سەر پاچكەى قورسيەكە
 دانىشت و ئانىشكى لە سەر چۆكى كرد بە كۆلەكەى سەرى.
 ھەستى كرد حەز ئەكا سەرى پەنجەى بنئ بە چالئ لاجانگىدا و
 گوشارى بدات؛ بەزاندنى ژان بۆ ساتىكى كورت.

ئاگر!

ئاگر بە دەشتەكەدا ئەگەرپا. كەمانەى ئەكرد، ھەلئەھات،
 لە قوولكە ئەكەوت، ھەلئەسايەو و لە ھەموو لايەك
 ھىلئىك، چەند ھىل، بوودرپكى ئاگرى دروست ئەكرد. پزىسكە و
 بريسكەى سەر خاك، چەخماخەى برووسكە ئەتوت كەوتۆتەو.
 برووسكەيەك بە ھەزار لق و پۆپەو. فېرپنى بلئيسە و ئاگر لە
 سەر يافت و پەرىزى كىلگەى وشكى خەرمانان. ھەلئسوكەوتى
 بلئيسە لە قەراخ جوگە و لە لاو و لە ناوقەدەو. فېرکەى گر و

۲۱۸۸
 كەلىدەر
 بەرگى شەشە

بلیسه به رهو خهرمانهکان و خهرمانگه.

جوگهی ناگر، جوگهکانی بهفرکه و سهر لییشیواوی ناگر وهکوو فیزهکردنی ههموو ئهستیرهکان ئهیانویست دهست بدهنه دهست یهکدی و بیابان و دهشت بکهن به ئهرخهوان. چهند تیژ و چهند به شهلهزاوی، چ خول و پیچیکی ئهدا. چون یهکپارچه ئهبوو به ناگر. ئیتر ئهوا بوودر و هیلی ناگر نهبوو به قهراخه لار و لهویرهکانی دهشتدا، بهلکوو لهی ناگر بوو که خهریک بوو چال و بهرز و تهختایی قووت ئهدا.

— گهووادینه. ژن حیزانه! ناخرهکهی کاری خوین کرد؟!

خهلکی ههر ههمووی کردبوویانه سهریان و دیواران، به قریشکه و ههرا و جنیو و گریانی خهفه و خاموشهوه.

شهیدا و تاجعلی کولبهر، شیتانه بهرهو قهلاچیمهن ههلههاتن و هاواریان له هاوار دانهئهپرا:

— فریا کهون، فریا کهون خهلکینه!

بهلام چون فریا بکهون؟

خهلکی، ههر ههمووی رابیوون و شهلهزابوون و ههر کهسه و به لایهکدا ههلههات. بهلام کهس نهی ئهتوانی و نهی ئهزانی ئهبی چ بکری؟!

— مالمویران بووین، مالمسووتاو بووین! ئاو، ئاو!

ئاو، دیاره ئهکری به ناگردا. بهلام دهشتی ناگر، خو به گوزه و دهفر دانامرکیتهوه!

— بابه... بابه گیان به جوریک ئهم ناگره بکوژیننهوه.

بیکوژیننهوه، خهلکینه! بیکوژیننهوه بابهگیان!

بابقولی بوندار به ئاشکرا ئهگریا و جنیوی ئهدا و داوای

یارمهتی ئهکرد. سههری رووت و پیی پهتی. دیوانهیهکی پهت پچراو،

به ناو کولانهکاندا ههلههات، ئهوهستا و جنیوی ئهدا. یهخه

دائهدران و هاواری ئهکرد:

— بابه... بابه گیان، ئهمه پسقی خوتانه که ئهسووتی!

خه لکی، پیاو و ژن و منال، گۆزه و جموهنه و دۆلچه به دهس له مال هاتبوونه درهوه و به پهلهیهکی دهست و پئگر له سهر جوگهی ئاوهکه چۆکیان دئه دا، دهرهکانیان له ئاوهکه پۆ ئه کرد و به بی ترسی خزانه ناو جوگهکه، گۆزه و دۆلچه به شان و دهستهوه، به پری و لاری دا بهرمو دهشتهکه ئهرویشتن.

— هیشتا نهگه یشتوته خهرمانهکان؟ ئه ری سهید؟!

سهیدی تهله فوونچی له سهر بانی باله خانه که یه وه وه لامی بونداری دایه وه:

— ئیشه لالا نهگه یشتووه، ئیشه لالا! خهرمانگه کویره. پی ناچی ناگری گرتی!

بوندار به دیواره که دا هه لگه را و به باریکه بانجهمی مالی سهیدا سهرکهوت و له پشت په ردهیهکی فرمیسک و سهرسوورمانه وه چاوی برییه دهشتی ناگره که و ههر لهو سهره وه هاواری کرد:

— خهرمانهکان، خهرمانهکان بپاریزن!

خۆشی دهسبه چی بازی دایه خواره وه و نه راندی به سهر سهیدا:

تهله فوون بکه. تهله فوون بکه و به ئاغه بللی کاری خویانیان کرد. بللی قور چوو به سهرمان دا!

ستار لهم ناوه دا بونداری دۆزییه وه و به بی ئه وهی بتوانی ئه وشه لژان و هه ژانه ی سهرتاپیی داگرتبوو، بشاریته وه به بونداری وت:

— خاک، بوندار خاک! بللی پیمه ره هه لگرن، پیمه ره. ئه توانین دهوری خهرمانهکان به خۆل بکوژینیه وه. به خۆل!

به ره وهی بوندار فریا بکه وی کاردانه وه یه ک — که نهی ئه زانی ئه بی چۆن بی — پیشان بدات، ستار له گه ل ئه وه دهستهیه ی پیمان گه یشت و مات و حه په سا بوون، هاواری کرد:

— پیمه ره. پیمه ره کانتان دهرینن! پیاوهکان، بیل و پیمه ره.

دهوری خهرمانگه به خوّل ئەکوژئینهوه!
 بوندار ههروا دامابوو. ستار خووی له مائی بوندار بو پیمهه
 گهرا و بیستی بوندار جنیوی دا:

– نهحلهت له باوکت پینهچی! نهحلهت له باوکت!
 ستار لهگهّل چند پیاو پیمهه به دهست هاتنه دهرهوه و به
 بی وهستان بهرهو ئاگرهکه هالآتن و له ههمان کاتدا به بونداری
 وت:

– کهی کاتی ئەو قسانهیه بوندار! پیمههکانی ئاغه بده
 به دهست ئەو خهّلهکهوه. بیده بهدهست خوئیانهوه! ئەوه خو ئیتر
 بهخیلی پی ناوی!

بوندار به بی ئەفان هاواری کرد:
 – دهرگای ئاغهلهکه بشکینن! پیمههکان، پیمههکان!
 سالار رهزاق، که وا دیار بوو لهرزینی سهه و ملی توندتر بووه،
 له راسته کوّلهکهدا پهیدای بوو و له کاتیکا به دهست سههرنجی
 بونداری بو لای خووی پائهکیشا وتی:

– بو ئاوهکه وهرناگێرنهوه! خوّل بوون مهگهه؟ ئەهای...
 یهکتان لهگهّل من بی. بیلهکهت بهینه عهلی خاکی!
 سهههراپی ههموو پیری و کهم هیزی، سالار رهزاق خووی
 قولهبیئیکی له بهلخی وهرگرت و به دوای عهلی خاکی دا داگههرا
 بو خوارهوه:

– ئاوهکه وهرگههینه؛ سههههتا...
 له وهستان و ئەبلهق بوونی بوندار له چهقی کوّلهکهدا،
 نزیک مائی کهلایی خواداد، بابه گوّلو به گوچان کوتان پهیدای
 بوو. فانوس بهدهست ئهرویششت و دوّعا و نزای ئەکرد:

– چه بهدبهختیهک بوندار! چه بهلایهک! مهگهه خوا خووی...
 بوندار مشتتهکانی پائهوهشانند و وهکوو هار و شیت ئەی
 نهپاند:

– ئەمان، ئامان، ئەمان! ئەمان له دهستی ئەم بی دینانه!

هاتن، ئاژاوه‌يان به‌رپا كرد و پوښتنه‌وه! هم غمزه‌نفر نه‌ناسم، هم سه‌مه‌رقه‌ندی كه لووتی خوښی پي هه‌لنالووشري. نه‌يكوژم. به‌خواوه‌ندی خوا نه‌گهر ده‌ستم پييان بگات هم‌موويان نه‌كوژم! نه‌يانكوژم، نه‌كوژم!

بوندار كه نه‌توت بو كوشتن، ئاخيزی كرد و به‌رهو ده‌شته‌كه غاری دا. بابه‌گولاویش -دواين كه‌س- فانوسی دا به‌ر خوئی و به‌رهو ده‌شتی ناگر، كه بوئی بووسی گه‌يشتبووويه ناو كوولانه‌كاني قه‌لاچيمه‌ن، كه‌وته‌ري.

خه‌لكی له‌ري و نارپوه، له‌هاتوچوپه‌كي نه‌پساو و به‌له‌ز و په‌له‌دا بوون و بابه‌گولاو به‌ناويان‌دا تيئه‌په‌ري و دو‌عاى نه‌كرد: -خوا فرياتان كه‌وئ بابه‌گيان. ته‌مه‌نتان دريژ بي كورم. رووسوور بي كچم. خوا مناله‌كانت بپاريژي. خوا ليكتان نه‌كا، زن. خوا بكا قه‌ت ئاتاج نه‌بي پاله‌وان!

خاکی و سالاړ ره‌زاق ئاوه‌كه‌يان له‌ده‌شتی فه‌له‌ق وه‌رگي‌رابوو بو كيلگه‌كه و به‌قه‌راخ جوگه‌كه‌دا له‌گه‌ل ئاوه‌كه هه‌لئه‌هاتن بو ئه‌وه‌ی به‌رد و كلو و خاکی سه‌ررپي پاك بكه‌نه‌وه و ئاوه‌كه خي‌راتر بگاته‌جي.

- خوا قه‌وه‌تتان بات بابه‌گيان، خوا قه‌وه‌ت!

قه‌ديری كه‌لايی خواداد نه‌گهر بيتوانيايه‌ت له‌روانگه‌ی بيلايه‌ن و بيگانه‌وه‌بروانی، نه‌يتوانی به‌ش به‌به‌شی سوتمان و وپرانیه‌كه‌تی بگات. چونكه قه‌دير له‌به‌رزايی بانه‌كه و له‌په‌ناي تاچه‌شكاوی سه‌رده‌رگای ماله‌كه‌يان جوړيك وه‌ستاوو كه‌رپگه و كوولان و قه‌لاچيمه‌ن و ده‌شت له‌بن نيگای‌دا بوو. هر له‌و رووه‌شه‌وه، ئه‌وه‌ی كه‌قه‌دير نه‌بييني، ناگر بوو و تارمايی په‌موك كه‌له‌قه‌ره‌بالخيه‌كه‌دا به‌هموو لايه‌ك‌دا هه‌لئه‌هاتن و قه‌دير لي‌لتريش نه‌بيينين و ده‌نگيشيان نامو‌تر له‌هميشه‌بوو و خویشی له‌گه‌رمای خه‌رمانان، له‌سه‌رمادا نه‌له‌رزا. خوئی گرمو‌له‌كردبوو و هه‌وئی ئه‌دا به‌رگري بگات له‌ته‌قه‌ته‌قی ددانه‌كاني.

ههستی ئەکرد چەنە و لالەغاوەی خەریکن ورد ئەبن بە سەر
یەکا، لەو ترس و خۆفەدا کە خەریک بوو هەموو گیانی گۆچ و
ئیفلیج بکات.

قەدیر بە گوێرەیی حەسببەکانی لای خۆی کردبووی،
لەم کاتەدا، ئەبواوە لە ناو خەڵکەکاندا بێ و هەوڵ بەدا ناگر
بکوژێنیتەوه و لەوانێتر زیاتر هەرا و هوریا و غەلبەغەلب بکات.
بەلام ئیستە ههستی ئەکرد بپرکردنەوه لە ئارەزووەکانی پێشوو
و هەهای تۆفاندوو، کە ئیسکەکانی وشک بوون و توانای جوولە
کردنیا نیه. هەر بەو شیوێهیهی کە لێوهکانی پێ ئەچوو هەزار
سالیک بێ دادوورابوون. تەنها دوو چاوی زەق لە ناخی دەرووندا،
لە قوولایی کالانەیی وشکەوه پرتەپرتیان ئەکرد وەکوو گورگیکی
پەمیوی تۆقیو بە بێ کەمترین رۆژنەیهکی هیوا لە خۆیدا.

— قەدیر... قەدیر... ئەو هەرا و هوریاوە چیه، قەدیر؟

دەنگی شکاوی کەلایی خواداد کە لە لیکگیرانی دوو زەلی
وشک ئەچوو، لەشی وشک و گرمۆله بووی قەدیری لەرزاند و بە
بێ ئەوهی بیهوێ لهجێ رابوو. تازە ههستی بهوه کرد ئەژنۆکانی
پچاوه و هاتەوه بیری ماوهیهکی درێژه لە شوینیک هەلترووشکاوه.
— ها... قەدیر؟... ئەو قەرم و قالە...

شتیک وەکوو تەرمیک لە دیوارەکە کەوتە خوارەوه. قەدیر
بوو. بە دژواری خۆی لە بن دیوارەکە راکرت و دەستی گرت بە
لیواری تەنووڕەکەوه. ئەژنۆکانی خراپتر لەمەوبەر ئەلەرزین. بە
بێ ئەوهی خۆی بە ناچاری وەلامدانەوه بزانی، دەستی گرت بە
دیواری حەوشەوه و وەکوو پیران خۆی گەیانده بەر دەرگای هەمار.
ئەلقەرێزی لە قوولفەکەیی دەرھینا و خۆی هاویشته ناو تاریکی

٢١٩٣

کە ئێدەر

بەرگەشەشەم

— قەدیر... قەدیر... قەدیر، بابە گیان!

۲۱۹۴
کتابخانه
په گیت شه شه ۳

بهندی دووهم

که لایى خواداد له بهر خوږه که دانیشتبوو. له سهر دوشه کله
چلکنه کهى خه ریکى ده رکردنى ئه و میشانه بوو که له سهر و ږوو
و پشت دهستى ئالابوون و ته مووره یان له مل و گوئی دابوو و به
ملوژمى چزوویان له پیسته چرچ و لوچه کهى ئه چه قاند. ئه ویش
ناوبه ناو به ږاوه شاندىکى سستى دهسته کانى هه لى ئه فږاندن.
سهر و که لله ی کابرا دیسانه وهش مووی قږیژ داپو شابوو،
خووساوی ئاره قه بوو و هیلى ئاره قه له چرچه کانى ته وپل و
بناگوپیدا - ئه و گوئی هه ی له ته په قوریک ئه چوو- ئه بریسکایه وه و
له و شوینه وه که عه باسجان دانیشتبوو ئه بیینی.

عه باسجانی که لایى خواداد له مبه رى حه وشه، له بهر
سیبه رى دیواره که، نزیکى ته نووره که چیچکانى کردبوو و پارچه یه ک
نانه ره قه ی ئه قرتان. قه دیر، به هه موو شه که تى و ماندویتی و
بیزاریه وه که ئه توت به شان و لاله غاویه وه هه لواسراوه، له
دهرگا نزمه که ی هه مار هاته دهره وه. یه کسه ر چوو به ره و باوکى
بو ئه وه ی به دوشه کله که یه وه بیاته وه ژووره وه و ئه گه ر پیویست
بى بیات بو سه رئاو.

۲۱۹۵

که لیسه ر

به رگى شه شه م

عه باسجان، به بى ئه وه ی ئاخافتن له گه ل قه دیر به پیویست
بزانى، هه لیسه نگانده. چونکه قه دیر کرداریکى زور خاو و بیزارى
هه بوو و راستیه که ی له هه لگرتن و دانانه وه ی باوکى دا بهس

ئەيويست ئەرکەكە لە كۆل خۆی بکاتەوه. عەباسجان وەك بلیی جگە لەو كەسێتر لەو حەوشە نییە نانەرەقەمی ئەقرتاند و سەیری ئەکرد. چاوی شوپن و جیگەیهکی تایبەتی نەبوو. بەلام ئەتوت بیریک لە ناخیدا ئەوی بە خۆیهوه خەریک کردوو کە وزەیهکی پێ ئەدا. ئەم وزە نامۆیه متمانەیهکی سەیری بەم کابرا چەپەلە خوێرییه بەخشیبوو کە بەو جۆرە ئارام و بروا بەخۆ لە سێبەری دیوارهکەدا دانیشتبوو و دلی دابووێه چاوه‌روانیهکی بەلەزت.

دەست و چاوی شوێردن خووبەك بوو کە قەدیر ئەبوایه ئەنجامی بدات. هەرچەند ئەرخه‌وانه سووری بەهارانیش نەمی ئەتوانی ئەو زیزی و لیلیهی لە سەر پێست و گیانی بوو، بشواتەوه. بەلام خوو بوو و ئەبوا ئەنجام بدری. پاشماوهی ئاوی مەسینەکەمی کرد بە سەریدا. ئاوه‌که قژە رەش و سافەکەمی خەواند بە سەر یەکدا و لە کاتی‌کا دلوپی ئاو تکابووێه بن یەخەمی کراسەکەمی، پابوو. بەو دەستە درێژانەوه کە کەوانەمی کردبوو بو پشتهوه و مله باریکەکەمی بو بەرەوه، لە ناو کراسە چلگنە هەراوه‌کەمی، لە نیو سوورپێکدا بەرەوه هەمار، لە شیتیکمی تەواوەتی ئەچوو. شیتیکمی ئارام و شەرمن.

عەباسجان بو ئاخافتن لەگەڵ براکەمی، کونەکەمی ئەوی لە هەموو شوینیک بە باشتر ئەزانی. بۆیه بەر لەوهی قەدیر - بەهەر هۆیک - بێتەوه دەرەوه، عەباسجان ئەبوا خۆی بکا بە ژووردا و لەوی گیری لی بهینن. ئینجا بە بی پراپی پابوو و پرتکە نانەکانی لە شاقەلی جاکەتەکەمی، ئەو جاکەتەمی زستان و هاوین لەبەریدا بوو، تەکاندە بن دیواره‌کە و بەرەوه هەمارەکە هەنگاوی نا.

قەدیر ئاوی لە دەور مل و پوومەتی بە دەسپ سەپیبوو، لە بەر کۆتە ئاوی‌نەمی دیواره‌کە وه‌ستابوو، لیوه‌کانی هەلچەریبوو و سەیری ددانەکانی ئەکرد. ددانی سپی و ریک. ئەو شتەمی کە نەمی ئەتوانی درێخ و ئیره‌می عەباسجان نەرووژینی. هەمیش

تەنھا نیشانەى تەندروستى جەوانى بوو كە قەدىر ھېشتاش پاراستىبووى. چونكە نەك ھەر لاجانگەكانى قەدىر، كە پىشە تەنكەكەشى لە سەر چەناگەى پەلەپەلە و ناوبەناو بۆر ببوو و لەوھش غەمگىنتر چرچە وردەكانى دەور چاوەكانى بوو كە زىاتر و قوولتر ببوون؛ كەنارەى وشكەلاتووى دەشتىكى سووتاو، بە بى كەمترىن نیشانەى بارانى سالان.

ئەبوا باوەرى بگردايەت كە پووخواوە. ھەم بە پوالت، ھەم بە ناوەرۆك. ئەبوا باوەر بكات كە وردوخاش بوو. ھەم بە لەش و ھەم بە گيان. نەخىر! قەدىر ئىتر ھەو نەبوو. ھەرچەند ئادەمىزاد ئەوھندە قىرسىچمەىە كە ھەرگىز نايەوئى خۆى لە ئاوينەى پاستەقینەدا ببىنى و ھەمىشە ھەول ئەدا پوخسارى خۆى لە جوانترىن ئاوينەى رابردوودا ببىنى، ئاوينەىەك كە رەنگە لەو سەردەمەشدا جوان نەبوو. بەلام قەدىر لە گىژەنىكى وەھادا گىرى كىردبوو كە دل و دەماخى خۆ فرىودانىشى نەمابوو. ئەو نەك ھەر دللى لە فرىودانى خۆرسك و قەلافەتى خۆى داشۆردبوو، بەلكوو خەرىك بوو بە دزىوتر لەوھش كە ھەبوو ئەبىبىنى. كە ئەمەش ھەلبەت ھەولئىكىتر بوو بۆ دۆزىنەوھى رىگەىەكىتر بۆ خۆ فرىودان و پىشاندانى خۆ بەھەق زانىن. تىكۆشىن بۆ دۆزىنەوھى تەوھرىك بۆ ئەوھى بتوانى بۆ درىژەدان بە ژيان پالى پىوھ بەدات. ھەرچى چۆن بى بۆ ژياندى گيان، ئەبى شتىك دابىن بكىرئ. ھەرچەند لە كوئايىدا لەوھ تىبگەى، لە سات و كاتىكدا تىبگەى كە ھەموو ئەو شتانەى كىردووتە بە پەىژەى ژيان جگە لە ئەندىشەى خۆ فرىودەر ھىچىتر نەبوون. ھەرچەندە كوئىدان و سەلماندى ئەو خالەش لەو كات و ساتەدا زۆر دژوارە مەگەر بە دۆزىنەوھى رىگەىەكىتر بۆ خۆ بە ھەقدار زانىن.

۲۱۹۷

كەلىدەر
بەرگى شەشەم

بەلام قەدىر ئەبواىە برپا بكات كە پووخواوە. پووخوا و سووتاو. بە بى ئەقان، پووى لە ئاوينە شكاو وەرگىپا و چاوى برپىە سەبەتە بەتالەكەى سووچى دىوارەكە. شىوھن. قىژە و قىرشكە

و هه‌للا. دوو هیلی سهرگهردانی ناگر. بلیسه‌ی رهمیو و به‌فرکه. دوو رهمی خیرا. دانه‌ویه‌وه، بی ئەقان به سهر سه‌به‌ته‌که‌دا چه‌مایه‌وه، به‌لام بهر له‌وه‌ی بتوانی ده‌سکی سه‌به‌ته‌که بگری، هه‌ستی کرد سیبهری عه‌باسجان که‌وتۆته سهر شانی. شانی راست کرده‌وه، سهری هه‌لینا و روانیه براهی که له ئاستانه‌ی دهرگا نزمه‌که‌ی هه‌ماردا وه‌ستا‌بوو. عه‌باسجان پیکه‌نینیکی سارد و چلکن به ددانه‌کانیه‌وه، له بن دهرگا‌که‌دا دانیشته و له کاتی‌کا چاوی له سه‌به‌ته به‌تاله‌که بوو وتی:

— له تاللاوا جه‌وانیکم ئەناسی، ناوی قه‌مبهر بوو. قه‌مبهر کوتری هه‌بوو. باله‌خانه‌یه‌کی پر له کوتر. کوتر‌باز بوو. شه‌ویکیان له بیرى ئەچۆ دهرگای کولانه‌ی کوتره‌کانی به‌ستى. پشيله‌ش خویان گه‌یاندبووی و که‌وتبوونه گیانی کوتره‌کانی قه‌مبهر و سهری زۆربه‌یان هه‌که‌ندبوو. به‌یانی که قه‌مبهر رۆیشته‌بوو کوتره‌کانی هه‌لدا، بینیبووی زۆربه‌ی کوتره‌کانی سهریان هه‌که‌نراوه. پشيله‌که‌ی ئەناسی. مانگیکی ته‌واو دواى پشيله ئەکه‌وئ بو ئەوه‌ی بیگری. له ئەنجام‌دا پشيله‌ی خسته‌ت‌بوویه داوه‌وه. خسته‌ت‌بوویه ناو ته‌لیسیک و برده‌بووی بو بیابان. شووشه‌ی نه‌وته‌که‌ی کردبوو به سهر پشيله‌که‌دا. ناگری تی‌به‌ردابوو و په‌تی ته‌لیسه‌که‌ی کردبوویه‌وه. جا بزانه پشيله‌ چی لی به سهر هات‌بوو. له زمانى خودی قه‌مبهره‌وه ئەیگێرنه‌وه که پشيله‌که وه‌کوو ئاده‌میزاد شیوه‌نی کردبوو!

قه‌دیر له بن بنمیچی کورتی هه‌ماره‌که‌دا چوار ده‌ست و پی وشک ببوو و ده‌سته‌کانی ته‌نانه‌ت به‌ره‌و لای گوپی له نزیك سه‌ریه‌وه ره‌ق ببوو و رپومه‌تی به گۆشاری خوین و تووره‌یی، وه‌ک رپوخساری گورگی لی‌هات‌بوو؛ به راده‌یه‌ک که عه‌باسجان نه‌ی ئەوی‌را چاوی لی بکات. به‌لام چاو و رپواله‌تی قه‌دیر، نه‌ه‌بوا عه‌باسجان له گۆ بخت. بویه پاش بیده‌نگیه‌کی کورت وتی:

— قه‌مبهر... پاشتر گۆچ بوو. ههر دوو قاچی چووه لاوه!

قهدير دهستی برد بۆ ئەژنۆی و بە لاوازی خۆی گەيانده سەر
ليوارى قورسيهكه. به بى تواناي بهرگري كردن له لهرزىنى پيىستى
پوومهتى، به ئارامى پيلووى ليك نا و ههناسهى له سينهى دا
قهتيس كرد، بهلام نهيتوانى پهلكى لووتى راگرى كه لهپهسا
ئهلهرزىن و زلتر ئهبوون.

عهباسجان بهرى دهستى نايه سەر عهرزهكه، چۆكى خسته
سەر زهوى وهاته بهرهوه. سهبهته بهتالهكهى له سووچى
ديوارهكه ههنگرت و كشايهوه. دهستى كرد به ناو سهبهتهكهدا و
به سهرى پهنجه گوو پشيلهكهى دهس ليدا و زۆلانه وتى:
— رهبهنانه! ئيسكه سووتاههكانيان لهو بهرى دهشت
له نزيكى ئاوهنياكه دۆزيبهوه. عهلى خاكى واى بۆچوو بوو كه
پشيلهكان بوون، بهلام...

عهباسجان قسهكهى راگرت و سهيرى قهديرى كرد. قهدير
سهرى داخستبوو و تهويلى خستبوويه ناو دهستيهوه و وا ديار
بوو زى به كهلهبهرى رهگ و دهمارهكانى دا تيبهر ئهبى. ليوى
ئهگهست و ئهگهست و گلينهى چاوى به بهرى دهستى ئهگوشا
و وهكوو وشتر فيشه فيشى بوو.

عهباسجان لهوه زياتر سهيرى ئهو ئهشكهنجيهى نهكرد. به
دلفرهوانى ليوى ههلبچرى و وتى:

— دروستم كرد خهمت نهبى! گرتنيان!

— «گرتنيان؟!»

قهدير چاوى له چنگالى دهستى نازاد كرد و نيگاي گرگرتووى

گرته براكهى:

— گرتنيان؟ كييان گرت؟!!

عهباسجان نيوه جگهريهكى له گيرفانى دهريينا و وتى:

٢١٩٩

كه ئيبهر

بهرگه شه شه م

— وهستا ستار و عهلى خاكى. چوون به دواى پالهوانيش دا.

خهمت نهبى!

— ئهوان خو پهبههندييان بهمكارهوه نهبووه. ئهوانه خو

دهشتیان ناگر نه داوه!

– تو پیت وایه کی نه بی ناگری دابی؟ ها؟ کی؟ تو؟ نه گهر زور حهزت لییه برؤ به جهندهر مه کانی ئالاجاقی و لیکوئلره که ی بللی که تو ناگرت تببهرداوه! حهز نه که ی بچیت؟ خودی ئالاجاقیش له گه ل جهلیل ئاغه ی کوری له وییه. خوین له چاویان نه باری. بو سه ریگ نه گه ریڠ به سه ر له شیه وه زیادی بی تا به قه پ هه لیچرن!

وه لامی قه دیر، خاموشی بوو.

عه باسجان جاریکیتر به دهنگی ئارام وتی:

– من پشیله کانم پوژی پیشتیر لی ره دیبوو، به لام نهم نه زانی براکه ی من میشکی نه وه نده باش کار نه کات. پشیله کان... لیکوئلر له خاوه نی پشیله کانی پرسی. پرسی هی کیڠ؟ دیاره ئیتر. هه موو خه لکی قه لچیمه ن نه زانن یه کیان هی عه لی خاکیه و یه کیشیان هی قه ره چیه کان بووه. قه ره چی هه مان پوژی شه ره که، باریان کرد و پویشتن. که وا بوو نه می نی تی وه عه لی خاکی و نه و که سانه ی تی زیان کردو ته وه. واته ستار و به لخی و یه کی تی جووتیاران که خه لکه که نه هه ژین.

– ئاخر چوڠ باوه ریان کردووه؟ ئاخر نه وانه بوخویان به ش دارن! هه م خاکی و هه م به لخی و هه می ش... ئاخر کی هه لئه سی نانی خو ی نه سووتینی؟ له حنه ت له من بی!

عه باسجان بو نه وه ی جاریکیتر قه دیر به ترسه که ی خو یه وه بته زینی وتی:

– هه لبه ت نه وان گومانیان له توش کردووه.

قه دیر ئیسته توانی بووی هه لسی ت و له بن بنمیچه نزمه که ی هه ماردا به پیوه بوه ستی. به لام هیشتاش ته واو خو ی نه بوو. عه باسجان وه ک بللی گوپانی دهروونی سات به ساتی براکه ی له بهر چاوه، خاموش و چاوه ری چاوی برپیوو یه لاقه کانی قه دیر و قه دیر، به هه ستی گیروده بوون له مه نگه نه یه کی سه خت و

به‌حزنی پچراندنی هه‌موو به‌ندیك، له‌پر به‌رام‌بهر به‌ع‌باسجان وه‌ستا و به‌توره‌یی‌هوه له‌كاتیكا نه‌شی ئه‌توانی به‌ر به‌له‌رزینی ئاشكرای ئه‌ژنۆ و لیو و پیستی بن‌پیلووی بگری قریشكاندی به‌سه‌ری‌دا:

— چ‌ فیلیك له‌ ژیر سه‌رتان دایه؟ من چیم کردووه كه‌ خویشم ئاگام له‌ سه‌ر و بنه‌كه‌ی نییه؟... تو ئم قسانه له‌ لایمن کیوه به‌ من ئه‌لیی؟ تو سیخوری کییت چه‌په‌لی خویری؟! عه‌باسجان په‌نجه‌ لار و له‌ویره‌کانی کرد به‌ گیرفانی‌دا، پا‌که‌تی سیگار‌ه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و له‌ به‌رده‌م برا‌که‌ی‌دا گرتی و وتی:
— من برای توّم قه‌دیر!... سیگار ناکیشی!؟

قه‌دیر، چه‌ماوه و ناچار پرووی له‌ برا وه‌رگیپا و له‌ سه‌ر لیواری قورسیه‌که‌ دانیشت. سه‌ری خسته‌ ناوده‌ستی و لیگه‌را ده‌ست و چۆکی به‌ ئاشکرا به‌له‌رز. به‌ بی‌ ترسی ئه‌وه‌ی کی چی ئه‌لی. عه‌باسجان سیگار‌یکی بوخوی پیکرد. پشتی‌دا به‌ دیواره‌که‌وه و نیگایه‌ک بو ده‌ره‌وه‌ی هه‌ماره‌که‌ وتی:

— ئارام بگره. توژی ئارام به‌ برام. ئم گژه‌بایه ئه‌بی تیپه‌رپ و ب‌روات. ئم گژه‌بایه‌ی هه‌لیکردووه، ئه‌بی ب‌روات. به‌لام من...
عه‌باسجان له‌ سیله‌ی چاوه‌وه سه‌یریکی برا‌که‌ی کرد و درێژه‌ی پی‌دا:

— ... من... گیانی توّم کرپیه‌وه! مه‌به‌ستم ئه‌وه نییه‌ منته‌ بکه‌م به‌ سه‌رت‌دا. نه‌ء. من و تو براین. گوشتی یه‌ک بخوین، ئیسی یه‌کدی ناخه‌ینه به‌ر دانی بیگانه. کاتیکیش که‌ ئه‌لیم گیانی توّم کرپیه‌ته‌وه، واته‌ گیانی برا‌که‌م پرگار کردووه. تویش ئه‌بی شوکری خوا بکه‌ی که‌ هه‌م ئالاجاقی، هه‌م بوندار، هه‌م جه‌نده‌رمه و هه‌م لیکوڵه‌ر بروایان به‌ من و به‌ قسه‌کانم هه‌یه. ئه‌وانه هه‌موویان له‌ مالی بوندار کو بوونه‌ته‌وه. خه‌لکی گوندیشیان بانگ کردووه. راستیه‌که‌ی ئه‌یانه‌وئ هه‌ر له‌وئ ده‌ستی خوین بوه‌شیین و کاره‌که‌ بخه‌ن به‌ لایه‌ک‌دا. ئه‌گه‌ر باوه‌رم پی

بکھی ئهوهش من فيرم کردن. ئه و ريگهيم خسته بهردهميان. ئهم بي باوكانه ئاوهزيان له كوئ بوو! بهلام من قسم خسته دهميان. ئهگهر وام نهكرديت ناچار ئهبوون به دواي تاوانباري راستهقينهدا بگهريين و خوبهخو تويان ئهدوزيهوه. من خووم دنيا بووم تو ئه و شاكارت كردوه. من رهگت ئهناسم. بهلام ئهوهش پري ئهكهوت ئهوان وا بير بكهنهوه بكن ئه و كاره له بن سهري دوژمنهكانيان دايه. واته عهلي خاكي و بهلخي و ستار. ئهچينه ئهقلهوه. ئاخري زور دهميكيه پليتهكانيان بيكهوه شيئي هيئابوو. بهس چله شه مچهيهكي پيوست بوو. ئهويش ليدرا. بهلام هيشتاش مهترسي هه ماوه. ئهويش ئهويه كه بيانهوئ له زماني خاكي و ئهواني تري دهركيشن كه كييان پيش كردوه بو سوتاندني دهشتهكه. چونكه ئهوان توانيويانه بيسهلمينن كاتي ئاگرهكه له قهلاچيمه ن بوون. هه موو خهلكيش شايهتن كه ئهوان كاتي ئاگر تيبهردان له قهلات بوون.

قهدير ههروا مؤلهق و حهپهساو سهيري براكهي ئهكرد و عهباسجان به بي گويدانه نيگاي براكهي، تووتني لكاو به لچه شين و شوپرهكهي به دان گرت و تفي كردوه و وتي:

— لييره دايه لهپر ئهبيني ناوي تو ديته ناو ناوانهوه!

قهدير لهپر و بهپرتاو له سهه قورسيهكه دابهزي و دهستهكاني نايه سهه عهزهكه و وهكوو گورگيكي بريندار چاوي له چاوي براكهي زهق كردوه:

— مهبهستت لهم قسه قورانه چيه تو؟ بو هاتووي بو لاي

من بهكره شوфар؟! چيت ئهوي؟

عهباسجان بهس سيگارهكهي له ليوو كردوه و به ئارامي

وتي:

— چهنده زياتر تووره بي زياتر به زهرهت تهواو ئهبي. جاريك پيموتي ئارام بگره. كه وا بوو ئارام بگره و بهيله ريگهيهك بدوزينهوه. هه رچي بي من و تو له مهمكيك شيرمان خواردوه.

یەکتەریش بکوژین، نایدەین بە دەس بکوژەوه. وایە یان نا؟! قەدیر کەشایەوه و پالێ دا بە پێچکە قورسیەکەوه، ئانیشکی نایە سەر ئەژنۆی و چاوی بریە خاکەکە و هەستی کرد لە بەرامبەر ئازامی و دنیایی عەباسجان، ئەو کەسە کە پێو قەدەمی بوو قەدیر نەگبەتی بوو، بەزیو. بۆیە هەولێ دا ئازام بێ و ئوقرە بگرتی، بزایی درێژەکە بە کوئی ئەگات. عەباسجان قنچکە سیگارەکە لە بن پێی دا کوژاندەوه و وتی:

— ئەم دوو دەستەییە هاتوو و بەمزوووانە بەردەوام ئەبێ. قەڵاچیمەن خەریکە ئەبێ بە دوو کوتەوه. گوندەکانی تریش هەرۆهە. جووتیار و نەدارەکان خەریکن پێگە بە ئاغەکان ئەگرن. ئیتر حەزیان لە سلۆکردنیش نییە. پێش سلۆ نابن. باسی زۆر شتە. مەسەلە ی مەرگ و ژیانە. زەوی و ئاو و دارایی بوو خانەکان هەموو شتیکی. تێ ئەگە؟! ئەوهی کە جووتیار خەریکن سەر بەرز ئەکەنەوه واتای ئەوهیە کە ئەیانەوێ ئەو بەرزەوه نەدیانە بخەنە مەترسیەوه. لە راستی دا شەرەکە لە سەر ئەم شتەنەیه. لە سەر بوون و نەبوونە. لێرەدایە کە پێویستیان ئەکەوێتە ئێمە مانان. مەرۆف ئەبێ کاتناس بێ. رۆژ و رۆژگار هەمیشە لە سەر شیوازیکی نییە و مەرۆفیش هەمیشە بەنرخ نییە. مەرۆف هەندی جار نرخ پەیدا ئەکا. ئەو جار و بارەش ئەبێ نرخی خۆی بزانی و بناسی. ئاگات لە مەبەستم هەیه؟ من و تۆ ئەبێ لایەنیکی ئەو شەرە بگرن و لە کاتی خۆی دا ئاگرەکە خۆش بکەین. هەر ئەو کارە کە من ماوهیەکی درێژە ئەیکەم. من و تۆ دوو براین، برا! ئەمە قەسەیهکی کەم نییە. دوو برا! ئەبێ پشتمان بە پشتی

٢٢٠٣

کە ئێدەر

بەرگە شەشەم

یەکەوه بێ و بتوانین لە ناو خەڵکدا پشتمان راست بکەینەوه. مەگەر ئێمە چیمان لەوان کەمتره؟ چیمان؟ چیمان لەم کورانیە بوندار بوو وینە کەمتره؟ یەک شت، تەنھا یەک شتەمان کەمتره. واتە دەستمان بەتالە. مایەمان نییە. دەسمایە. ئێمەش ئەبێ

دهسمايه كهمان به دهسته وه بى. ئيمه ناتوانين له چاوه پروانى مه رگى ئهم پيره مي رده دا ريشمان له وه زياتر سپى بكه ين. له قسه كه م تى نه گه ي؟! سه يرى خوت بكه! خهريكيت پير نه بى. ئيسكى چه ناگهت ده ربه رپوه. لووت بووه به قالوره و چاوه كانت چووه به قوولا. دهسته كانت نه له رزى و سه ر و كه له لت رهق هه لا تووه. من چى؟ سه يرى من بكه! من چيم لي ماوه ته وه؟ من چى بووم و ئيسته چيم؟ كى بووم و ئيسته كيم؟ من هه مان نه وعه باسجانهم كه نانى به رچاييم هيلكه و دوشاو بوو و په نجه يه ك روني زه رد له سه رى. شه ده ي خه ليل خانيم نه به ست. جو ي ناخورى هيس سه ركه م زياتر له خو اردنى دوو بنه ماله بوو. به لام ئيسته سه يرم نه كهن و پيم پى نه كهن! تويش له برى نه وه ي له م ته مه نه دا له سه ر كار و ژيانى خوت دامه زابيتى، بووى به ميز پا ككه ره وه ي ئهم پيره مي رده.

نيگاي قه دير، نه مچار له سه ر چاو و هه نييه عه باسجان چه قى و پاشان به خشيكي ماندوو له دهنگى دا، به نارامى پرسى: — مه به ست؟! تيمگه يه نه! دوا قسه ت!

عه باسجان چاوى برييه نينو كه كانى و وتى: — نه و پاره زيوانه... نه و پاره كاغه زانه. نه وانه وان له ژير قنى پيره مي رده دا و خه ريكن نه رزن و ئيمه ش له به ر چاوى پيره مي رده دا خه ريكن دائه رزين و تيا نه چين! تاكه ي نه بى چاو له به رى نه و روزه بين كه كه لا يى خواداد به مه رگى سه روشتى به مرى؟ ها؟ تاكه ي؟ رهنگه خوا رايگرتووه تا سه رى ئيمه بخوات! قه دير به دژواري ليو بزواند. بويه له كاتيكا نيگاي له هه نييه عه باسجان چه قيبوو، وتى:

— تو چ جو ره درنده يه كى ئيتر؟ باوكت، باو كه مان؟! — عه باسجان له كاتيكا هه روا چاوى له نينو كى بوو وتى: — جياوازي چيه؟ مردن، مردنه. مه گه ر خه زوورى گو ده رزى به لخي له ناو ناخوره كه دا نه مرد؟

له پاش بیده نگیه کی کورت عه باسجان وتی:

– ههر ئەو سهرینه چه په ئەی بو تاویک بخه یته سهر ده می، هه ناسه کی شانی له بیر نه چینه وه. که سیش پی دانچه له کی. بریاری کوپخا و ریش سپیش له سهر من! هم له بوندار و هم له ئالاجاقی نه توانم به ئی وه ربگرم که به مردنی سروشتی مردوه. نایه وی خۆت گیف بکه یته وه. ئەگهر من بهو جوړه به ئاشکرا قسه ت له گه ل ئە که م بو ئەوه یه که له راستی دا گیانی تو وا له مشتتم دا. تی ئە گه ی؟! من و تو لیږه دا خه ریکین له قوماریکدا ئەببین به هاوده ست. ئەمه خو ی جوړیک مامه له یه. ئالوگوریکه که ئەمه وی تو ش له قازانجه که ی دا به شدار بیت. جگه له مه بی، بو من کاریکی نییه بچم و راستیه که یان پی بلیم. پشیله کانم لیږه دیوه، سه به ته ش شایه ته که پشیله کان له ناوی دا بوون. ههر ئەوه نده ی بچم و پیمان بلیم، خودی جووتیار و پاله و قه لاسچنه کان نه رژینه ئەم ماله و ههر لیږه له ت و کوتت ئە که ن. تو رسق و رۆزی زستانی منالی خه لکت ئاگر داوه! خودی عه لی خاکی ئاماده یه، پیاله پیاله خوینه که ت بخواته وه. ئالاجاقیش پی ناخوش نییه عه لی خاکی و سیان چواریکی تر به تاوانی پیاوکوشتن بخاته زیندان! خۆت، ئەم درنده بی شاخ و کلکانه له من باشتر ئەناسی!

قه دیر بریندار و بی ئوقره، خو ی دا به سهر کورسیه کانی دا، به پوودا خو ی دا به سهر جیگه که ی دا و قولپی گریان له سینه ی دا، وتی:

– برۆ، برۆ ئیتر توخمی زۆل! برۆ!

عه باسجان، خو ی ئەبوا برۆیش تایه ت. چونکه پیویست بوو

۲۲۰۵

که لیږه

به رگه شه شه م

بیری بوندار سه باره ت به قه دیر و به لینه که ی ئاسوده بکات: «... دهرنه که وی. هه تا هه راوهوریا که دائه مرکیته وه با خو ی

دهرنه خات. خو ی بدا له نه خو شتی!»

له م ویسته ئاشکرایه ی بونداره وه عه باسجان تیگه یشتبوو

که ئەو ئەیهوئ "بینراو" بە "نەبینراو" بداتە قەڵەم. ئەمەش پێشنیاری عەباسجان نەبوو، بەو جۆرە ئەو لە ئەندێشەى خۆىدا پێى وابوو. بەلام ئەتوانى بوترى کە عەباسجانیش لە سازدانى ئەم بۆچوونەدا بەشداری هەبوو. ئەو گەرنگ بوو کە عەباسجان بە خیرایى لە مەبەستى بوندار و ئەربابەکەى تىگەبەستبوو و زانیبوو ئەوان ئەیانەوئ چ جۆرە بەهرەیک لەم زیانەى لییان کەوتوو بەن. بەم جۆرە؛

یەکەم، ئەوێ کە ئەیانویست حەسبى خویان لەگەڵ دوژمنەکان، واتە هەموو ئەو جووتیارانەى کە ئەیانویست لە دەورى یەکیى جووتیاران خپ ببنەو، یەکلایى بکەنەو.

دووهم، ئەوێ کە بەشى جووتیارى سالانەى خاکی، مزى دروینەى بەلخى و لە سەتاپانزە بقاچین.

سییەم، ئەوێ کە قەدیر بخەنە گوشار و تەنگانەو، بۆ ئەوێ لە خزمەتى خویاندا بەکاری بهین.

لەم ناوەدا عەباسجانیش کلاویکی لەو لبادە بەرکەوت و هەولئ ئەدا ئاراستەى رووداوەکان بە ئاقارى ویستی خۆىدا بباتە بەرەو. هەرچەند تەوهرى ئەم پیکخستنه، گەلآله و جیبهجیکردنى تاوانیکى تازه بئ له سەر لەش و پهوانى نهخوش و تیکقرماوى قەدیردا:

— دەرگای هەمارەکە لە سەر خۆت داخە. من قاوم داخستوو تۆ نەخۆشیت. لەو رۆژەو لە دەرەو دەریانکردى. تۆ نەخۆشى! هەقالەکەت نادەلێش هەوالئ پرسیت من وتم نەخۆشى. دەرگای حەوشەش ئەبەستم. ئاژاوەکە نیشتهو دیمەو بەو بۆ لات. تا ئەو کاتە لە سەر پێشنیازەکەش بێر بکەرەو!

قەدیر بیستی و نەى بیست، بە بئ ئەوێ ئاوپى لئ بداتەو یان وەلامى بداتەو، لە عەباسجان گەرا پروات و لە رۆشیتنى عەباسجاندا، بە بئ ئەفان دەستەکانى نایە سەر هەر دوو گوپى و گوشارى بۆ هیئا و کەوتەو بیری، لەمەوبەریش شتیکی بیستوو

دەربارەى يەكك بەناوى قەمبەر ئالاۋابى كە قاچى چوۋەتە لاۋە. بىرى كەردەۋە بەلكوۋ بتوانى رۇخسارى كەسكىكە نەى بىنىبوو - رۇخسارى قەمبەر- بەھىننە بەرچاۋى، ئەگەر قىرىشكە و ھەراى ناو گۆيكانى ئاراميان بگرتايەت.

گۆرەپانى خۇبادان ھىشتا گەرم دانەھاتبوو. جەلىلى ئالاجاقى پاش زەبرى يەكەم - بۆ ئەۋەى لىزانى خۆى پىشان بدات- بە بەردەمى پياۋە قۆلبەس كراۋەكاندا، بە تىرادىۋى ئەھات و ئەچوو و جارجارە ھەرەشەى ئەكرد. قسەى بى سەرۋىن بە ماىەى ھەرەشە و جنىۋى پىس و كرىت. بۆىە بە ھەر جنىۋىك كە لە دەمى ئەم جەوانە جلفە لووسكەىە دەرئەپەرى، خوین لە دەمارەكانى خاكى و بەلخىدا گرى ئەگرت، لاجانگەكانيان ئەكەوتنە لىدان و شەپۆل شەپۆل رىق و توورەىى لە پىشت چاۋەكانياندا ئەكەوتە كوتان. وھا بوو كە رەگى لاجانگ و ھەنىەيان بە گەرانى توندى خوین ئەستوور ببوو و چاۋەكانيان خەرىك بوون كالانە بتەقىنن:

— من ئەمەۋى تەنھا يەك شت بلىم، ئەى خەلكىنە!
دەمى وشك بووى ەلى خاكى بە دواى وشەى "خەلكىنە"دا ئەتوت چاۋەرپى وەلامىك، داچەقا؛ بەلام خەلكى ھىشتا بە زمان خامۆش بوون و چاۋەكانيان فەرەفرى ئەكرد لە بانىجەۋە بۆ لای دىۋارى تەنىشت چىشتخانە و لە دىۋارى تەنىشت چىشتخانەۋە بۆ بانىجە، تا وەكوو دەنگى ئالاجاقى لە بانىجەۋە بەرز بوۋىەۋە:

— لىى گەرپن چ گۆۋىەكى پىخۆشە با بىخوا!
جەلىل لە لايەكەۋە وەستا و ەلى خاكى بەو چاۋانەۋە كە بە ھۆى شەپلاخەى نەزانانەى لووسكەى كورى ئالاجاقىەۋە ھاتبوۋىە يەك و تەنگەۋە ببوو، چاۋى برپىە جەماۋەرەكە و گرى

گرځي بوغز و تووره يي له دهنگي دا، وتي:
 — ټهگه ر ټه يانه وځي من بكوژن، با بكموژن. به لام ټيوه بزائن،
 ټيوه بزائن كه من... كه گهنم بو من، بو من ټازيزه. كه من،
 همموو گول ټه گهنميكم وهكوو سهري منال ټهكانم خوښ ټه وځي،
 ټهگه ر هي دوژمنه كه شتم بي. نه! من هه رگيز ټه و تاوانه مهزنه
 ناكم. من ناتوانم ټازيزي خوځم، واته دهشتي گهنم بسووتينم. من
 خه رمانم ټاگر نه داوه، سويندم به عه لي. به راستي و راسته قينه
 من ناتوانم ټه و تاوانه بكم. با من بكوژن. به لام په واپه نيبه كه ټه
 نهنگه به دواي ناوي منه وه بي. بير ليكردنه وه شي بو من ناگونجي
 ټه و تاوانه. نه! من پهنگه بتوانم جه رگي خوځم بسووتينم، به لام
 ناتوانم گر په ر بده مه گهنم. ټه وه كار يكي نه گونجاوه! خوښتار
 ټه وه ټه زانن! ټه زانن كه...

جه ليلي ټالاجاقي، به ټه ماژهي باوكي دهنگي خاكي بري كه
 له په سا كار يگه رتر ټه بوو. له به رامبه ر ستاري پينه چي، كه له
 نيوان خاكي و به لخي دا به سترابوويه وه، وه ستا و ټه مهش به
 واتاي ټه وه بوو ستار ټهگه ر قسه يه كي هه يه بيكات. ستار له
 سه ر په نجه ي پي به رز بوويه وه، به لكوو بتواني له سه ر شاني
 جه ليله وه بروانيته خه لكه كه و قسه يان له گه ل بيكات. ټه وسا
 وتي:

— ټه مه پيلانه، خه لکينه! پيلان و ساخته گه ريه دژي
 هه موومان؛ ټيمهش و ټيوهش. ټه پيلانه، واتايه كي گرنكي
 سياسي هه يه. ټه وانه ټه يانه وځي كينه و دوژمني له نيوان ټيمه دا
 به دي به ينن. ټه يانه وځي واي پيشان بدن كه رسق و پوژي ټيوه
 له لايمن خه لکي وهكوو خوټان له دهمتان گيراو ته وه. ټه يانه وځي
 شه ري ټيوه له گه ل خوټان، هه لگه پيننه وه به شه ري خوټان
 له گه ل خوټان، خه لکينه! ټه مه فريو و ده له سه و گه لاجييه و...
 — دهمت داخه، دايك جه لپه!

ستار سه ري نارامگرتني نه بوو. ټه وه بوو جه ليلي ټالاجاقي به

پشتی دهست و به زلزله‌یهک، گوتھی له دهمی ستاردا خنکاند.
 – نا، جه لیل ئاغه. کارت پئی نه بی، ئه و خوئییه.
 ئه مه دهنگی کابرای جهندهرمه بوو، که لای شانی ئالاجاقیمه وه
 له بهر بانججه وهستابوو و بهردهوام لووتی هه لئه لووشی. عهریف
 که مالی جوینی. دهسبه جی، نیگای جه لیل و ستار، به لخی،
 خاکی، مووسا، نادهلی و ته نانهت چاوی هه ندی له و خه لکه ی
 له و کاته دا گوئیان له گوتھی ترسناکی عهریف که مال بوو،
 وه رگه را به ره و بانججه و له بهر چاوی ئه بله قی خه لکه که، کابرای
 جهندهرمه ههنگاو پیک هاته به ره وه و به ده مخه ندیکی نه رمه وه
 وتی:

– بیکه نه وه! قوئی بکه نه وه! من یه که مجار نه مناسیه وه!
 بوندار، هه ره له و خواره وه که وهستابوو، به ناباوه رپیمه و پرووی
 کرده بانججه و وتی:
 – قوربان... ئه و، هه موو ئاگره کان له زمان و کرداری ئه وه وه
 ئه که و پته وه...

جهندهرمه جوینی وتی:

– بیکه ره وه، ئاغه ش رپگه ئه دهن!

بوندار، چوو بو یارمه تیدانی کردنه وه ی قوئی ستار و پاش
 توژیک، ستار له هه زار ئاوینه ی چاوه کان دا، داماو و به ره لئا و
 بیه هووده له مهیدانی گو لمه زه که دا راوه ستابوو. بیه هووده و وهک
 گوچ، به ههستیکی وه کوو درپو نگی، بی بروایی و باوه رپی ئه م بی
 برپواییه. داره تیکی وه کوو رچله کانیکی ناموی کتوپر له خه ون.
 چاوی تروو کاند و دیسانه وه چاوی تروو کاند. گو مان و خه ون و
 هه لوسه⁽⁴⁾، له و بابته ی که چاو و دل و دهست له خو یان ئه که ونه

گومانه وه. گو مان و گوچ بوون له ناو درپو نگی دا. چاوه کانی ستار، ۲۲۰۹

که لیسه ر
 به رگی شه شه م

۴ – هه لوسه: hallucination [ناو] ساویر، رازاوی، ریشکه و پیشکه، بینینی تارمایی

hallusinasjon [N] [4] وه م واهی [5] توهم، مه م.

نهماوو، ون ببوو. ون گيژ و گهوج. تاريك و ليّل و سست و نهخوښ و بيگانه. جاريكتر غمريبي و، ئەمجارهيان غمريبيهكي قوول و دوور. تهنها. تهنها له پانتايي ههموو دنياډا.
مهگهر خاك دهم بكاتهوه!

زهبرهكه، بهر خالاّي كهوتبوو. كاريگهر و بهجي. ئەوهنده چاوهروان نهكراو، ئەوهنده بيپاكانه و ئەوهنده بههيژ كه ستار تواناي خو دهر بازكردي خوښي ون كردبوو. له خوړا نهبوو، ئەگهر بگيژاني گولمهزهكه بو ماوهيهك ههموو يارييهكهيان خاموښ كردبوو بو ئەوهي ههموو چاوهكان پروانيته ستاري پينهچي. كابريهك كه خهريك بوو جيگهيهكي بهرچاوي له چاو و دل و زماني خهلكدا داگير ئەكرد، ئەوا ببوو به عهنترهيك له نيوان ئەو خهلكدا. گيژ و سهرگهردان ببوو و به ههمان ئەندازهش زمان بهستراو و بيگانه.

خودي ستاريش ئەگهر چاويكي تري ههباويه و بيتوانيابهت له ناو خهلكهكهوه سهيري خوّي بكات، به ئاشكرا ئەيبيني كه پشتي چهماوهتهوه. پوخساري له ناو چرچ و لوچدا پوالهتيكي تازهي پهيدا كردوو. ئەژنوكانى نووشتاونهتهوه و دهستهكاني -ئەو دهستانهي كه نهى ئەزاني له كوپي حهواډا رايانبگري- زيادي بوون و به حهواوه مابوونهوه و خوّي له پيريكي كلاوبازي رهبن ئەچوو، لهو بابتهي كه فيلهكهي سهري نهگرتوو و دهستي ئاشكرا بووه. سووك و پيسوا و زهليل لهو گولمهزهي خوّي بهرپاي كردبوو، راوهستابوو. بويه له بهر تيريژي تيزي ئەو چاوانهي له بانيجهوه سهر و شانيان به مهتهي بييشهرمي كون ئەكرد، ههم له بهر نيگاي ساده و بي پرواي ئاپورهي تهماشنا و ههروهها له بهر گلينهي درپوڠكي هاوريكانيډا وردوخاش و گيژ و سر و چهماو، به ئەسپايي ئەخولايهوه و وهكوو پارانهوه و لالانهوه به مايهيهكي نامو له خو بههق زانين، نيگاي له نيگايان ئەگيراند و له كاتي تپهپرين به بهر دهمياندا، به دهور خوډا ئەخولايهوه.

وه لّامى نىگاكانى ستار، بهس نىگا بوو. نىگا و تنها نىگا.
به زورى بهتال و ناوبهناو دردوڼگ و چاوه پروان و، تا پادهيه كيش
پرسينهر و گوماناوى. به لّام له هموو داره تيكد، پرسينهر؛
پرسا. نهجامه كهى، ستار بهرهو خه لّكه كه ههنگاوى نا و له
كاتيكا به چاو و به دهست سواى لى نه كردن، وتى:

— رزگارم بکهن... خه لّکینه! خه لّکینه... رزگارم بکهن! جگه
له ئیوه که سسم نیبه من. ئیوه من نه ناسن. من... من هه مان
پینه چیه كهى خو تانم. من... نه مانه نه یانه وئ بهمشکینن.
نه یانه وئ گیانم بسووتینن و خه ریکن له پيشهم نه دهن. نه ی
هاوار خه لّکینه... رزگارم بکهن.

— دهرهوه! بیکه نه دهرهوه!

دوو جهندهر مه شانهاكانى ستاریان گرت و بهرهو دهرگای
حه وشه برديان.

ههر لهم كاته دا، بهر له وهى ستار بكریته دهرهوه، بهراتعه لى
سالار په زاق له ناو جهماوهره كه هاته دهرهوه، شانى هه لّه ینا و
بى توانای دهرپړینى نهو هه موو وزه خو پړسكهى له گیان و دلّی دا
بوو هاواری كرد:

— نه!... نه مه بوختانه! من ناهیلّم به دناوى بکهن. من
ناهیّلّم! من... ئیوه... نه مه... نه مه ستاره، ستار. نه مه
پینه چیه كهى خو مانه، ستارى خو مانه نه م كابرایه. خودی
ئیمه یه نهو! نه! نه!، من سویند نه خو م كه هیهچكس بپروا
بهو توّمه ته ناكات. باوهر مه كهن، مهردم.

جهندهر مه یهك لهم كاته دا بهراتعه لى سالار په زاقى
گرتبوو و بهراتعه لى دهست و باى پائه وه شاندا و نه ی نه پاند:

— ئاخر دهنگتان دهر بیّت، هه ق نه ناسانه، ترسنوكانه! ۲۲۱۱

كه ئی دهر
به رگه شه شه م

زمانى هه مووتان به بپړین چووه؟! بهو زمانه بپردراوه وه نه تانه وئ
چی بلین؟ نه تانه وئ نه وه بلین كه شیاوى زولمن؟ كه لی تان
نه وه شی تته وه! ئیوه باش نه زانن نه م پیاوانه دهشت و خه رمانیان

ئاگر نهداوه. ئېوه خۆتان ئەزانن...

بەراتەلى سالاڤ پەزاق پال پېوهنرا بۆ ئاغەئەكە و لەوهپاش دەنگى نەببىسرا. بوندار و جەندەرمە لە گەور ھاتنە دەرەوه و سالاڤ پەزاق بە لەرزىنىكى خىراتر لە سەر و ئەژنۆى چەماوهىدا، توند و شەئەزاو لە ناو دالانەكە ھاتە دەرەوه و بەرەو گەور چوو و لە چاوان ون بوو. ھەر لەم كاتەشدا ستار، بەر لەوهى لە دەرگا فېرئ بدېتە ناو كۆلان، ئاوپى دايەوه و وەك وزەى ھاتبېتەوه بەر، ھاوارى كرد:

— من ديسانەوھش ئەگەرېمەوه، من ئەگەرېمەوه!

لەم ناوھدا و لەو بېدەنگىە ئالۆزەى كە كەوتبووئەوه، چاوهكانى بەئخى و خاكى لە ئاوپنەى چاوى خەئكدا ئەگەرپان و ھەوليان ئەدا لە خەئكەكە بگەيەنن كە نەشكاون و نەبەزاون و ئەيانوئىست پراوھستاو خۆيان رابگرن.

وتارە كورتهكەى عەرىف كەمالى جوئىنى كە بە دەرکردنى ستار و بەراتەلى دەستى پېكردبوو، خەرىك بوو كۆتايى پى ئەھات:

— قانوون بەزەى ناناى. ئېمە بەزەئىمان بەو كەسانەدا نايەتەوه كە بىانەوئ لەم وئاتە، لە ھەر قوژبىكى ئەم وئاتەدا ئازاوه بنېنەوه. ئېمە نوپنەرى قانوون و راپەرېنەرى قانوونين. ھەمووتان ئەم قەسەىە بچى بە گوپتاندا و بەوانى تىرىشى بلىن! بانگەشە ئەكەن و خەرمان ئەسووتېنن؟!... ئەم وئاتە خاوەنى ھەيە! ئېستەش...

ئالاجاقى، بەر لەوهى دەستى عەرىف جوئىنى بە نىشانەى جىبەجىكردنى فەرمان دابەزى، ئەماژە بە بوندار وتى:

— بىانەنە گەور! ئەمانە شىاوى ئەوه نين بېرېن بۆ شار.

ھەر لېرە ئەبى تەمى بگرېن!

ئەسلان و بوندار كەوتنە كردنەوهى دووسەرى گورىسەكە لە چوارچېوھى دەرگای چىشتخانە و ژورەكەى نوورجىھان و،

ئالاجاقى لەگەل عەریف جوینى بەرمو دیوهخان كشانهوه و نادعەلى چوارگویشلى هەروا لە بانىجە مايهوه. پىي لە سەر لىواری دیوارهكە و مەشتى لە بن چەناگە و، چاوى ئەبەلهقى ئەوهى لە بەر چاوىدا رووى ئەدا.

عەباسجانى كەلایى خواداد، شوولە پراوهكانى بیهكەى دا بەدەست جەلیلەوه و خۆى چوو بو چىشتخانە. بوندار سەرى گورپسەكەى لە چوارچىوهى دەرگای چىشتخانە كرددبووه و بەلخى بەرمو گەور ئەبرد. جەلیلى ئالاجاقى جارپسى ئەوهى لە گەور بینەرى نابى، شوولەكانى نایە ناو دەستى مووسا و بە ئەماژە تىي گەیاند بە دواى بەلخى و خاكىدا بپروات. مووسا كە تا ئىستە وهكوو شەپلەلیدراو لە سەر جىگەى خۆى وشك ببوو، كتوپر شوولە بیهكانى بە هەموو هیزى خۆى و بە چالاکى هەلدايه سەربانى چىشتخانە و بە بى گوتە -بە بى توانای گوتن- وهكوو جنۆكە لە چاوهكانى جەلیلى ئالاجاقى مۆر بوويهوه و بو سائىك هیچكەس نەى ئەزانى چى بكات. بەلام شەپلاخەى بە كاتى شەیدا لە پشت مى مووسا، ئەو شەقلەى شكاند و پاش ئەویش قامچیهكەى جەلیلى ئالاجاقى سەرسەمى بە مووسا دا و كارەكە واى لیھات كە بە ئاقارى پىشوووىدا درىژە پەیدا بكات. بەلام وا پى ئەچوو ئەمە بەس نەبى. چونكە بوندار، پاش هەلسانەوهى مووسا، دايه بەر لەقە، بە شىويهەك كە جەوان بەربويهوه، لوول بوو و كەوتە ناو چالى پر لە زبل و خۆلەمىش و هەر لەوى خامۆش و گرمۆلە مايهوه، وهك بلیى هەناسەكىشانى لە بیر چوو بیتەوه. بەلخى چاوى لە مووسا نەترووكاند؛ وهكوو مانگایەك

۲۲۱۳

كە لىدەر

بەرگەشەشەم

كە خەرىكن گویرەكەكەى لە بەر چاوه سوورهكانىدا سەر ئەبپرن. عەلى خاكىش لەو كەمتر نىگەران نەبوو. ئەسلان، پەتى قۆلى خاكى بو دەرگای ئاغەلەكە پاكىشا و بوندارىش بە بى دەم داخستن لە جنیودان بنى گورپسە گریدراوهكەى قۆلى

به لّخی گرت. به لّخی هیشتاش سهیری مووسای نه کرد که تازه خهریک بوو روومه تی له ناو خو له می شه که هه لئه هیئا و نه پروانیه نهو. نه سلانی بوندار په تی قو لی خاکی پاکیشا و نه مه خو به خو به لّخی په لکیش نه کرد. به لام به لّخی شانی چه قانده دیواره که و قاچی له عهرز گیر دا و وهک سنگ له عهرز چه قی.

جه لیلی نالاجا قی که به دریزی نه و کاتانه له بیده نگیه ترسناکه که به لّخی ههستی به سووکایه تی کردبوو، دهسکی قامچیه که به مشت کوتا به بن چه ناگی کابردا و لیی موپ بوویه وه. چاوه زه قهکانی جهوانی لووسکه و هه میش گوشاری گوریسه که، به لّخی به ره و ناو گه وره که رانه کیشا. به لام گو دهرزی به لّخی نیگای بریوویه مووسا و نه توت چاوه پئی مووزانیک نه کات. مووسا ناخیزی کردبوو. دهستهکانی کردبوو به کو له که و هه روا سهیری به لّخی نه کرد و نه توت بو باوکی خو ی، بو دایکی خو ی، بو هه موو که سی نه بوو و نه ناسراوی، بو هه موو مه رد می و لاته که ی، بو ستار و بو هه موو هاو ریکانی له چاوه شوخ و رو شننه که ی به لّخی دا نه گه ری.

— هه لسه مووسا. راست به ره وه پیاو!

به لّخی نه مه ی وت، پیی سست کرد و لیان گه را بیبه نه گه وره که.

— نه ی نه م به لووچه به کریگیراوه له کو ی خو ی ون کردوه؟! بوندار بیهوده جنیوی نه دا. قوربان به لووچ دیار نه بوو و ره نگیشه له مالی بوندار رویشتبوو. عه باسجان له سه ر بانی چیشتخانه وه شوو له بیهکانی هه لدا یه بهر پیی بوندار، له بهر دیواری ناغه له که. نه سلان جه مسه ری گوریسه که ی به ره و مالبه ندی ناخوری نه سپه کان پاکیشا و بوندار بو هه لگرتنه وه ی شوو له بیه تا سراوه کان دانه وییه وه و به شهیدی وت:

— نه وی تریش له گه ور بهینه دهره وه، به رانه لی!

نادعەلی پپی له سەر لیواری بانەکه هەلگرت. بەرەو پلیکان و پاش تاویک له داڵان هاتە دەرەوه و راست بەرەو چالەکه چوو. دانەویەوه و دەستی مووسای گرت و یارمەتی دا بێتە دەرەوه. مووسا هاتە دەرەوه و دەستی گرت بە لاکەلەکهیەوه. بە کۆمە کۆم خۆی کرد بە ناو جەماوەرەکهدا که لیک هەلبرابوون و، لەچاو ون بوو. نادعەلیش بە دواى مووسادا چوو کۆڵان و وەک بلیی بە دواى ستاردا ملی بۆ هەموو لایەک پراکیشا و سەرەنجام چوو بەرەو جیبەکهی ئالاجاقی که له تەختاییەکهدا رایگرتبوو و جەندەرەمیەک بە لایەوه له بن دیوارەکه دانیشتبوو.

خەلکی ئەوا هەستیان ئەکرد ناچار نین لەوه زیاتر له بن خۆرەتاوهکهدا پراوەستن و زانیان پڕۆیشتنیان له مائی بوندار نابیتە خالیک لەسەریان. چونکه ئەو چاو و زمانانەى داواى لیکردبوون بێن بۆ تەماشای شانۆکه، ئەوا له بەر چاویان ون ببوون و بەوهی که ویستبوویان گەیشتبووون. ئالاجاقی و جوینى له بانیجە نەمابوون و چوو بوونە دیوہخان. لیکۆلەریش هەر له سەرەتاوه له دەرەوهی دیوہخان نەبێنرابوو. بوندار و کورپەکانیشی له پشت دیواری ئاغەلەکه خەریکی فەلاقەکردنى گیراوهکان بوون. مانەوه و وەستان و گوپراگرتن له نەرپی پیاوہکان که -رەنگە- بەسترابوون بە گۆلمیخی ئاخوہکانەوه و له بن زەبرى قامچی و شووئی بىدا ئازاریان ئەچەشت. ئەمەش نە شتیکی تازە بوو و نە شتیکی دلخۆشکەر. بەس تەنها هەندى کورپوکال کردیانە سەربان بۆ سەیرکردنى بەرنامەى تەمیکردنى خاکی و بەلخی و کورپی سالار پەزاق. ئەوانەى کەسوکاری پیاوہکان بوون، چاوەروانى کۆتایی کارەکه، ئەگریان بە بى ئەوهی فرمیسکی گریانەکهیان پیشان بەدن. هەرەوها لیڕە و لەوئ ئەو ژنانە بوون که له کۆڵان ئەهاتن و ئەچوون و سەریان نابوو بە بن گویى یەکتەرەوه و پچەپچیان ئەکرد و بە دزیکەوه سەیریان ئەکرد. بابە گۆلاو، بۆ ئەوهی خەلکەکه له مائی بوندار بێنە

دەر وه، شوپنی خوئی گوږیبوو و له بن دیواره کهی مائی سهیدی ته له فوونچی دانیشتبوو، گوچانه کهی رپک گرتبوو به دهستی وه و لیوی نه بزواند. لای دهستی بابه گولآوه وه مووسا دانیشتبوو و هیشتاش دهستی به خالایی و ته ویلیه وه بوو له ژان و رقدا لیوی خوئی نه کروشت.

لای سهروهی کوآن و نزیك جیبه که قره یه کی کورت ساز بوو و نه وه ندهی مووسا جووآ و ناخیزی کرد، هه لآکه نیشته وه. نهوا تفهنگه کی کابرای جه ندرمه به دهست نادعه لیه وه بوو و جه ندرمه کی به خاموشی ره تاندبوو به دیواره که وه. مووسا به دژواری، به لآم به شادمانیه وه له سهر پی وه ستابوو و چاوه روانی به ره نجامی کاره که بوو. زوری پی نه چوو به لآم که هاواری بوندار به توو په یی له حه وشه بهرز بوویه وه و وا پی نه چوو له ژنه کان توو په بووه:

— برۆن ون بن ئیتر! ژن و پیاوتان سهروبنی کلاشیکن. ون بن گوو به قهبری باوکی هه مووتان! نه م گونده ئیوه به قورپان گرتوه!

مووسا وهر گه را و له بهرام بهر دهرگای مائی بوندار وه ستا. لای دیواری گه وره که و نزیك دهرگای حه وشه، ژنه کی گۆده رزی به لخی له بهرده می نهوانیتره وه وه ستابوو و وه رز و جارپس نه یقیژاند:

— ئیتر چی؟ ئیتر چی؟ هانی سهری مناله کانیشم بیره! بیره! بیره سهریان! هانی! هانی! هانی!

له بهر چاوی نه بلهق بووی مووسا، ژنی به لخی که نه توت شیته بووه، بچوو کترین کچی له عه رزه که بهرز کرده وه و وه کوو جلشورپک کوتای به که لله ی بونداردا که کچه دهسبه جی له سه رخۆ چوو و بونداریش پاشه و پاش رویشته و پشتی به دیواره که وه راوه ستا. مووسا هاواری له نادعه لی کرد و خوئی هه لآته ژووره وه و نادعه لی به دوا ی خویدا راکیش کرد بو

حهوشه:

– بهس نيه؟ هيشتاش بهس نيه؟! هيشتاش بهس نيه؟!

نادعلى به غار هاته ژوره وه و بهرهو ئاغه له كه چوو و كاتي كه خالوى ريگه ي پيگرت، به قونداخى تفهنگه كه كي شاي به سينگى دا و ئهمجاره يان بابقولى بوندار له بن ديواره كه كهوت و به ژنى به لى كه شيوهن و گريانى بوو و ژنه كانى تر گرتبوويان، وتى:

– كارىك ئه كهم لهم قه لاته بار بكهن! تازه ته واو بوو. زستان ئه بى گوشتى مناله كانت بخه يته سهر و بيخوى! تازه ته واو!

– ئه ي ناپياو، ناپياوى بيغيرهت!

ته قه ي تفهنگ له پر هه ناسه كانى برى. ته نانهت كچه ي شين هه لگه راو به دهستى لالاوه له بير چوو يه وه. بوندار، له بن ديواره كه دا رهنگى وه كوو گه چى ديوارى لي هات و هه ناسه ي برا. كى چووزانى گولله دا بى تى له سينگى يه كي ك له كوره كانى. ئه وه نه بوو بى دهنگى مهرگ زال ببوو به سهر گه و ره كه دا؟ هه چكه س نه ئه جو ولا. ده رگاي ديوه خانيش نه كرايه وه. ئه توت هه موو مردوون. مووسا به به رده مى بونداردا تى په رى و خوى كرد به گه و ردا. نادعلى لاي ده رگاي ئاغه له كه و به رامبه ر به ئاخو ره كان چوكى دادابوو و نيشانه ي له كورانى بوندار و جه ليل ئاغه گرتبوو و كه ف له لاله غاوه يه وه دابوو يه ده ره وه:

– ئه تانكوژم. ئه تانكوژم! هه مووتان ئه كوژم! قولىان بكه نه وه؛ بيانكه نه وه بيغيره تانه!

پياوه كانيان له بهند و بهنديان له پياوه كان كرده وه. پياوان هيشتا له پى نه كهوتبوون. بهس عه لى خاكى په كى كهوتبوو و هه ناسه ي سوار ببوو. به راته عه لى سالار دهستى گرت به ليوارى ئاخو ره كه وه و به لى ئه توت شان و پانيه ي سه ريان

داکوتاوه به دیواره کهدا له په سا لاشه ویلکه ی رپگ نه گووشا. نادعەلی نه ژنۆی راست کردهوه و چوو به رهوه و به بی نهوهی بتوانی وشه یهک بللی، هه روا شکاو و چهماو، وهک بللی نهو تاوانه که ی نه نجام داوه، له بهرام بهر پیاوه کاندا راوهستا.

کورانی بوندار و جهلیل ئاغه، وهک بللی هه نه بوو بیتن، ونبوون. به خشکه یی بو ی ده رچوون و ونبوون. به لخی دهستی هه لئنا و ئاره قه ی له پیلووی سپیه وه. نادعەلی ههنگاو یکی هه لگرت. به لخی شانی دانه واند و خاکی بهرز کردهوه و رایوهستاند. به راتعەلی سالار هاته پيشه وه و شانی دایه بن بالی خاکی. وا دیار بوو زیاتر له هه موو شوین، نه سلانی بوندار له پووز و نه ژنۆی خاکی دابوو.

له ناو گه وری بوندار، ئیتر بیگانه ی لی نه بوو. له سه ر بانیش. رهنگه له پال هوه نه ماژه کرابی که کورانی بوندار و جهلیل خو یان بکشین هوه. بونداریش نه هاتبوو بو گه ور، یان نه ی توانی بوو بیت. جگه له نادعەلی و مووسا، سالار رهزاق بوو که له بن دیواره کهدا وه ستابوو، به بیدهنگ نه گریا و نه توت شه رم نهکا بجیته به رهوه. له نه نجامدا سالار رهزاق به سه ر خو ی د ازال بوو، پی هه لگرت، هاته پيشه وه و دهستی دایه بن بالی کو په که ی. به راتعەلی قو لی له دهسته له رزۆ که کانی باوکی ده رهینا و وتی خو ی نه توانی برپا به ری دا.

کهوتنه ری. گو ده رزی به لخی، هه رچهند سه ره زله که ی به هو ی زه بری قامچی کو ری ئالاجاقی ئاوسابوو و له گیژه وه نه هات، به لام به تو زیک ورد بوونه وه و خو راگری نه ی توانی له سه ر پی راوهستی و برپا به ری دا. به راتعەلی سالاریش که بهر پلی شهیدا کهوتبوو زوری زه بر بهر نه کهوتبوو. له م نیوانه دا عه لی خاکی بوو که له بن زه بری رقه به رانه ی نه سلانی بوندار دا له سه رخۆ چوو بوو و زوری ئازار پیگه یشتبوو. نه سلانی بوندار نه نانه ت له هه لپژاردنی عه لی خاکی دا زیره کی کردبوو. نه سلان،

بهراتعهلی سالاری به جووتیاری ئاغه زانیبوو و لیی گه رابوو بۆ شهیدا. به لّخیش كهوتبوه بهر زهبری بی بهزهیی جهلیل ئاغه، چونكه له به لّخی ئه ترسا. گۆدهرزى به لّخی هه رچهند بنج و بنهوانیكى له قه لّچیمهن نه بوو و ههروهها پشت و پهنايه كیشی نه بوو كه دهسته پیکه وه بنی، به لّام خودی خووی توانیبوو ترس له چاوه كانی كوری بوندار بچه قینی؛ كه نه له زمان ئه كهوت و نه له دهست و بازوو. جگه له مانهش عهلی خاكی زیاتر له بهر چاوی ئالاجاقی كهوتبوو و ئه سلانی بوندار ئه یزانی كاری عهلی خاكی كوئایی پیهاتوو. خالیكى ناسكى تریش ئه وهی كه به لیكه وتنی خاكی -ته نانهت ئه گهر ئالاجاقیش رای بگۆرپایهت، كه نه ئه گۆرا- خاكی خانه نشین ئه كرا و ئه وه كه سهی كه له زنجیره ی جووتیاره كانی ئالاجاقی دا جیگه ی ئه وی پر ئه كرده وه، خودی ئه سلانی بوندار بوو.

جه ندهر مه، ژنه كانیان له هه وشه ی مائی بوندار پال پیهو نابوو بۆ كو لّان. ئه وه بوو ئه وان له پشت دیواری مائی بوندار چاوه رپیان ئه كرد. پیاوه كان له ده رگاوه پپیان نایه هه وشه و ئه مه هاوكات بوو له گه لّ رۆیشتنی جیبه كه ی ئالاجاقی كه لیكو لّهر و عه ریف كه مالی جوینی، له ته نیشته ئالاجاقی و جه لیل ئاغه وه له گه لّ خووی ئه برد. وا دیار بوو ئه وه جه ندهرمانه یان بۆ یارمه تیدانی بوندار به جی هیشتبوو، له ترسی كاردانه وه ی برینداره كان.

له راسته ی كو لّانه كه و له قه راخ جوگه ی ئاوه كه، تاك و ته رایه ك خه لّكى لی ره و له وی وه ستابوو. پیاوه كان له گه لّ ژنان و مناله كانیان و مووسا، نادهلی و سالار ره زاق به ره و خوار بران. عهلی خاكی به ئاشكرا ئه شهلی و ئه وه دووانه پیکه وه ئه رۆیشتن. كچه بچوو كه كه ی به لّخی هه روا به باوه شی لالاوه بوو و دیار بوو هه ناسه ی هاو ته وه به به ردا. هه ره موو یه كسه ر به ره و مائی به لّخی رۆیشتن. ستار له بهر ده رگای

مالی به لّخی دانیشتبوو. عهلی خاکی دیسانه وهش به رهو خوار
کشا، به بی گویدانه نیگای پرسینهری به لّخی و قسه و گوتهی
ژنه کهی:

— تویش بچو بو ئهوی ئه رباب! زور سپاست ئه کهم،
نادعهلی خان!

ژنی خاکی و نادعهلی، له کابرا گه پان. خاکی دهستی گرت
به دیواره کهوه و گه لاوگه ل، له بن نیگای ژنه کهی و نادعهلی
چوارگویشلی دا رویشت و که گه یشته بن تاقه شکاوی مالی
که لایی خواداد، وهستا. چه کوشی ده رگا کهی کونا و ته ویلی
ماندوو و به ژانی نا به ده رگا کهوه و هه روا مایه وه.

دهستی له پری قه دیر، بهو ئه نده یه ی پوخساری ده ربکه وی
ده رگا کهی کرده وه و چاوی برییه چاوی عهلی خاکی. پوخساری
قه دیر بهو چاوانه وه که زور زلتر له قوولایی کالانه دا سه رگه ردان
بوون، ته نانه ت عهلی خاکی که خووی له له رز و تای رق و
تووره یی دا ئه سووتا، گه یانده ئه و باوه ره خیرایه که قه دیری
که لایی خواداد پیر بوو. قه دیر بهس سهیری ئه کرد به بی ئه وهی
بتوانی لیو ببزیوی. ههروه ها به بی ئه وهی هه ولّبدا له رزینی
ده مارگیرانه ی گوّنا و چه ناگه ی له نیگای خاکی بشاریته وه.

خاکی به لّام ئارام بوو. به رواله ت ئارام بوو. نیگای هیچ
په یامیکی تایه تی نه ئه نارد بو قه دیر. پوخساری هه لاوسا بوو
و ئه و به شه ی قزی له بن کلاوه که یه وه دابوو یه ده ره وه، خوّل
و شیاکه بوو. قه راخ چاوی راستی هاتبووه یه ک و له شی به
خواری به سه ر چوکیه وه وه ستابوو و وا دیار بوو به دژواری خووی
پاگرتووه. قه دیر به بی ئه وهی بیه وی ده رگا کهی کرده وه و خاکی
که به هووی ده ستیه وه خووی دابوو به سه ر ده رگا که دا و به زور
خووی پاگرتبوو، له پر بهر بوویه وه ژوره وه و قه دیر به ناچاری گرتی
و له سه ر سه کووی قه راخ دا لّانه که داینا و خووی له به رامبه ری دا
دانیشت، به بی هه ناسه دان و به په نگیکی وه کوو کا. خاکی

بۆ ئەو ھەناسەى ھاناسەى بێتەو ھە، چاوى لێکنا و قەدیر سەرى نایە سەر باسکى و شانەکانى بە ھۆى گریانیکى خامۆشەو کەوتنە لەرزین. خاکی ھەناسەى ھاتبوو یەو ھەرخۆى. پیلووى ھەلبېرېوو و ئازار لە ھەموو لەش و بوغز لە گەر ووى دا. بە خامۆشى ئەپروانیە قەدیر. ئاخەرەکەى قەدیر خۆى پى رانەگیرا، سەرى لە سەر باسکى ھەلینا، چاوى بریپە چاوى خاکی و وتى:

– بە خواپەتى خوا نەم ئەویست... نەم ئەویست ئاوا لە ئیو بەکن!

خاکی بۆ ئەو ھەلئسیت، چنگى لە خستە شکاوى دیوارەکە گیردا، بە دژوارى خۆى راست کردەو و وتى:

– ھاتم پیت بلیم خۆزگە لەبرى ئەمکارەت یەکیک لە منالەکانى منت سەر بېریایەت! نانى خەلک، گەنمى خەلک! ئەمە تاوانیکى بچکۆلە نییە، کورپى خواداد. ئەمە گوناحیکى سووک نییە! من ئەگەر لەبرى ئەو خەلکە بویاھەتم و بمرانیبا تۆ کردووتە، تەنھا ساتیکیش لى رانەئەو ھەستام و پارچە پارچەم ئەکردى. سەرى خۆت ھەلگرە و لەم و لاتە برۆ قەدیر! سەرت ھەلگرە و برۆ، یان سەر بنیرەو و بمرە بۆ خۆت!

پچرپچر خۆى گەیانە دەرگاکی و ویستى بچیتە دەرەو. لە دەرگاکی چوو دەرەو و پویشت و قەدیری لە ناو دالانەکە بەجى ھیشت. قەدیر جاریکى تر سەرى کردەو بە ناو قوئى دا و بە خامۆشى گریا.

– قەدیر... قەدیر... بابە گیان، قەدیر!

ھەرچەند وەلامدانەو ھى تکا و پارانەو ھى پیرەمىرد ئەیتوانى – لانیكەم لەم کاتەدا – دلدانەو ھەیک بى بۆ قەدیر، بەلام ئەو لە بەرامبەر ھەموو ئەو شتانەى کە رەنگ بوو تۆزیک لە ئازارەکەى کەم بکاتەو بە توندى بەرگرى ئەکرد. ئەتوت پزگاریى خۆى لەو ھەدا ئەبینى ئازار بچىژى. ئازار و ئەشکەنجەى

خۆی، ئازاردانی بېبەزەییانەى خۆی، تۆلە سەندنەوه لە خۆی، لە بوونی خۆی و تا لە ناو بردنى ھەموو ئەو شتەنەى لە دەروونىدا بوو و خۆی نەى ئەناسى. دەرکردنى خۆی لە خۆی. ئێرەى قەدیر لێى ھەستابوو، کە قەدیر ھەستینرابوو، دەمى تیغىک کە کەوتن بە ھەر لایەكىدا چالێكى دۆزەخ بوو. قەدیر ئەبوايە ئیستە و بۆ يەك جار و بۆ ھەمیشە لەگەل خۆی پوووپووو بېتەھە، پوووپوووپوونەھە و مەملانى. مەملانییەك کە پەنگە ئەنجامەكەى تیاچوون بوايەت. بەرەنجام بەلام پوون نەبوو. لى، پىگەى دەربازبوونیش لەو مەملانییە نەبوو. لەوہ زیاتر نەفرەتى لە خۆى کردبوو کە بتوانى بە خۆى لەم کاتەى ئیستادا پازى بى. ئەو ئەوپەرى بىزارى لە خۆى بوو. بىزارى و نەفرەت. نەفرەت و رق. رق و كینە لە ھەموو ھەبوونی خۆى، كینە لە خۆى. بە پادەيەك کە نەى ئەتوانى خۆى بىخەشى. یان ئەبوايە خۆى لەو پوووبارەدا کە نەى ئەناسى خاوین بکاتەھە، یان ئەھەى کە تاوانىكى تازە ئەنجام بەدات. ھەرچى چۆن بى و بە ھەر ئاويەك ئەبوا خۆى بگۆرى، ئەگەر بۆ خراپتریش بووہ.

— قەدیر... قەدیر... بابە گيان، قەدیر!

قەدیر بە دەنگى باوكى سەرى لە سەر دەستى ھەلینا و گووى لى پاكەرت و كاتىكە دەنگەكە خامۆش بوو، ھەلنسا و لە ناو دالانەھە بەرھەو ژووى دانىشتن چوو و چاوى لە چاوى پىرھەمىرددا لە بەر خۆيەھە وتى:

— «نە! بەلینت پى ئەدەم ئەمەیان نا، بابە گيان. بەلینت پى ئەدەم ئەمەكارەیان نا. ئەمەیان ناكەم. نە! باوكەم، باوكەم، ئەم تاوانەیان نا! ئە. بابە گيان. بەلین بى نا! نە... قور بە سەرى دنیا!»

— لەگەل كى قسە ئەكەى؟ لەگەل خۆت؟
 قەدیر داچلەكا و موچوركەيەك ھات بە گيانىدا:
 — ھا؟ چى؟!

٢٢٢٢
 كەلىسەدەر
 بەرگى شەشەم

عهباسجان قوآی شوۆرهوه بووی براكهی توند گرت و وهكوو
گوچيكي بي دهسه لات رايكيشا بو لای تهنورهكه و وتی:
– تۆيان ئهوي!

قهدير له يهك كاتدا، هم پير ببوو و هم منال. پيري له
كوومي پشتیدا و منالی له قهراخ ليوهکانیدا نيشانهيان ههبوو.
منال و گه مژه چه ناگهی بهرز راگرت و روانيه برا، به بي خه می
ئهوهی كه پيکه نينه سووتاهه كهی به واتای برؤا نه كردن و ترس
به لاله غاوهيه وه شوپيان جي هيشتبوو، پرسى:
– من؟ ها؟ منيان ئهوي؟ كى؟!
– ئهوان!

ترس و شهوق. شهوقی منالانه له گلينهی چاوهکانیدا.
ئاوينهی خوڤيكي كوشنده. شان و ئهژنوی به ئاشكرا ئهله رزی
و هيلى پيکه نينيكي سووتاو به قهراخ ليوه وه شوپي ديار
بوو. دهسته كانی، يان تو بللی دوو چنگوورپی دالاشيكي پيري
ليقه و ماو، بهرز كرده وه و به پارانه وه وه وتی:
– چى بكم، عهباسجان، برام؟
عهباسجان وتی:

– چیت ههيه بيكهی؟ ئه يانهوي قسه ت له گهل بكن.
كاريكي نييه! جگه له وهش... كى چووزانى؟ رهنگه بيانهوي
خه لاتيشت بكن!

قهدير، دم داچه قاو و سه رسوورماو له بهرام بهر براكهی دا
پاما. عهباسجان دريژهی دا:
– رهشمهی كه ردارى، دارى دهشته وانى، يانيش... رهنگه
پيمه پهمى جووتيارى.

داماو و سه رليشيواو قهدير وتی:
– عهباسجان... برام... بللی؟!
عهباسجان پيى نايه ناودالان و قهدير به دواى دا ئاتهكى
جاكه تهكهی گرت و به پارانه وه وه وتی:

– بَلِّ عهباسجان... عهباسجان... پيم بَلِّ چي ئهبي؟!
عهباسجان ئاوري له براكه ي دايهوه و وتي:
– بو وا وهكوو پيرهكان خوت كوم كردوتهوه؟! برو با بروين
ئيترا! مهگهر ناتهوئ له روورهشي دهرت بهينم؟
– بروين... بو نا... بابروين... ئهروين... ئهروين برا گيان،
ئهروين!

عهباسجان له دهرگاكه چووه دهرهوه و قهدير به بي تواناي
بهر كردنهوه، وهكوو مهريكي بيوهي به دواي دا پيي نايه ناو
كوآن و له ترسي ئهوهي نهكا به ههنگاو لئي ههلبري، به
دواي سيبهرهكه ي عهباسجان دا روپشت.

كوئاي بهرگي شهشه مي كهليدهر

۲۲۲۵

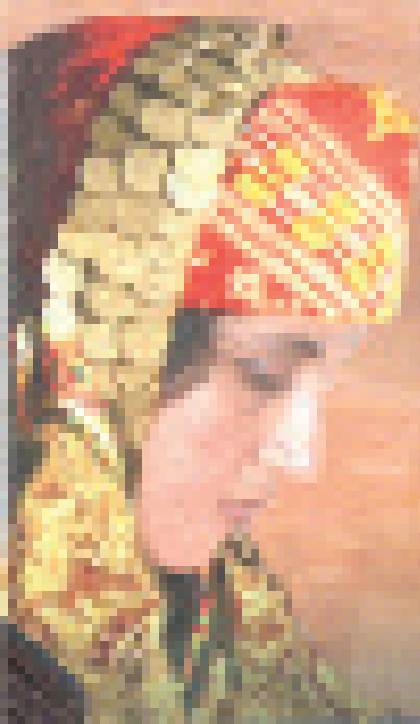
که نپسدر

به رگش شه شه م

یو بہرے ۷

۲۲۲۶
کہ لیسدہر
بہر گے شہہ شہہ ۷

مجلس شورای دولت اسلامی

کتابخانه

مجلس شورای اسلامی

